ÎNVIEREA

NR. 1 IANUARIE — MARTIE 1993

• VOLUMUL TRIMESTRIAL DE: ANALIZE DOCUMENTE, CRESTOMAŢIE ŞI CRONICI

•SUB PATRONAJUL MORAL A DOUĂ ORGANIZAŢII PATRIOTICE

NAŢIUNEA CA SCOP ŞI *DEMOCRAŢIA CA MIJLOC*
NU POLITICA DE PROVOCARE
CI *POLITICA DE CONSTRUIRE*

Simbolul creştinismului din catacombe

Motto
Istoria... *este testamentul lăsat de către strămosi strănepoţilor, pentruca să se slujească* de tălmăcire *vremei de faţă si de* povăţuire *vremei viitoare.*

MIHAIL KOGĂLNICEANU
(1817—1891)

ÎNVIEREA

Nr. 1 din Ianuarie — Martie 1993

revistă trimestrială
autorizaţia 1718/18 mai 1990 tel. 6-66.63.63
str. Petöfi Şandor nr. 9—11 cod 71306 Buc. I

Naţiunea ca *scop* şi Democraţia ca *mijloc*.

sub patronajul şi cu îndrumarea:

a) *„Liga pentru apărarea Adevărului Istoric"*

b) *„Asociaţia foştilor preşedinţi* şi *fruntaşi ai organizaţiilor studenţeşti* libere, independente şi unitare din *epoca autonomiei universitare* 1919—1948 şi *din 1990"*.

(persoane juridice cu drept de editare)

Imprimat la ROMCART S.A.
Bucureşti — România

Motto
La plus universelle qualité des esprits, c'est la diversité
Michel Eygnem de MONTAIGNE
(1533—1592)

ÎNVIEREA

CUPRINSUL NR. 1 din I/1993

1. *Nicolae Bălcescu* (1918—1952): Pentru Învierea Românilor în propria lor Patrie"
2. *Editorialul*: „Cum s-a decis revista?" ....

SECŢIA I

Analize de personalităţi, evenimente şi probleme (în ordinea cronologică)

1. *Traian Cotigă* (1908—1939): „Cînd socialul? Cînd naţionalul?"..................
2. *dr. Nicolae Rosu* (—): „Iudeo-masoneria şi iudeo-comunismul în epoca 1935"…..
3. *prof. Vasile Cristescu* (1904—1939): „Siguranţa Generală a Statului"..............
4. *Ionel I Moţa* (1902—1937): „Măsura creştinătăţii noastre"......................
5. *dr. Emil Bulbuc* (1912—1945): „Discurs la Congresul Naţional Studenţesc 1936, Tg. Mureş"..
6. *George Furdui* (1910—1939): „Adevărul despre antisemitism 1936"..............
7. *Virgil Rădulescu* (1910—1939): „Concepţia de politică externă a Mişcării Legionare în 1936"..
8. *Corneliu Z. Codreanu* (1899—1938): „Teza bestiei din Om şi teza ţapului ispăşitor".
9. Colonel *Ştefan Zăvoianu* (—1941): — Cum s-a operat infiltrarea evreilor în România?"..
10. *Victor P. Gârcineanu* (1910—1939): „Conferinţă liberă la Cuiburile legionare"....
11. *Const. Boboc-Mehedinţi* (1914—1939): „Studenţimea Română şi Ideologia comunistă în 1937"..

12. *prof. Traian Brăileanu* (—): „Declaraţii de principii în aprilie 1937“13. Alex. Cristian Tell (1907—1939): „Testele vocaţiei sociale“ ....
14. *Ion Herghelegiu* (1907—1939): „Steagul Eminescu în istoria contemporană a României“ ....
15. *Corneliu Z. Codreanu* (1899—1938): „Noua tactică legionară în martie 1938“ ....
16. Preot *Ion Chivu-Constanţa* (1910—1939): „Imperialismul iudaic mondial“ ....
17. *George Furdui* (1910—1939): „Actul de dezertare a preotului prof. Gr. Cristescu“
18 *dr. Frantz-Wilhelm Wochalek* (1913—): „Relaţia dintre Naţional-Socialism şi Mişcarea Legionară în noiembrie 1940“ ....
19. *Vasile Iasinschi* (—): „Mişcarea Legionară la Tribunalul de la Nürenberg în 1946“
20. *Corneliu Vasilescu-Valjean*: „Interviu dat la 5 august 1990 revistei Învierea“ ......
21. *prof. Victor Macarevici*: „Minunea de la Chişinău“ ....
22. *Barbu B. Berceanu*: „Situaţia juridică actuală a Monarhiei în România ....
23. *dr. Şerban Milcoveanu*: „Penitenciarul special Râmnicul-Sărat între 1 august — 2 decembrie 1938“ ....

SECŢIA II

„Loveşte, dar ascultă“

(texte de crestomaţie răspunzînd la întrebările: Cine au fost şi ce au vrut legionarii lui Corneliu Z. Codreanu?)

SECŢIA III

Trecutul în serviciul Viitorului

1. Ştefan cel Mare (1457—1504) ....
2. Mormîntul ostaşului necunoscut 1923 ....

SECŢIA IV

Acte şi Documente încă nepublicate în succesiune cronologică

1. Noaptea masacrului la Spitalul Militar Braşov ....
2. Memoriul din 27 septembrie 1940 către general I. Antonescu ....
3. Scrisoarea din 18 ianuarie 1954 a lui Vasile Iasinschi ....
4. Const. Vişoianu: Declaraţie 1973 ....
5. Nicolae Penescu: Declaraţie 1975 ....
6. Eugène Ionnesco: Declaraţie 1975 ....
7. dr. Şerban Milcoveanu: Declaraţia princeps din 28 decembrie 1989 ....
8. Memoriul din 21 ianuarie 1990 către M.S. regele Mihai I cel Devotat ....

9. Scrisoarea publică din 5 martie 1990 către Ion Iliescu şi pre-Parlament ....
10. Memoriul din 21 mai 1990 către Ion Iliescu şi Guvern ....
11. Omagiu 10 aprilie 1991 la înmormîntarea ing. Ştefan Câmpineanu ....
12. Cum au fost identificaţi în august 1940 asasinii Căpitanului, Nicadorilor şi Decemvirilor (relatează Octavian Popa) ....
13. Omagiu 25 octombrie 1991 Sinaia, la aniversarea zilei de naştere a M. S. Regelui Mihai I cel Devotat ....
14. Studenţii în Medicină de astăzi către studenţii în Medicină de ieri ....
15. Sărbătoarea 10 decembrie 1991 la Biserica cu S. S. preotul N. Cosma şi profesoara Sica Popescu ....
16. Declaraţie şi Apel din partea dr. Şerban Milcoveanu ....
17. Reclamaţia din 6 aprilie 1992 către Procuratura Generală a României ....
18. Mesajul Solemn al foştilor preşedinţi ai Societăţii Studenţilor în Medicină Bucureşti.
19. Avertismentul nr. 1 adresat de dr. Şerban Milcoveanu ....
20. „Care e scopul? În ce constă misiunea asumată“ de Toma Petrescu ....
21. Încunoştiinţare şi Rugăminte, din 6 octombrie 1992 ne-publicată de ziarul „România Liberă“ ....

SECŢIA V

Tribuna Opiniei Publice

1. Virgil Bojin: „Gradul de mareşal al generalului Ion Antonescu“ ....
2. Victor Macarevici: „Către Bucureşti: *Invitaţie la Acţionare* din partea Chişinăului şi Cernăuţilor“ ....

SECŢIA VI

Cărţi interzise şi Cărţi ignorate

— Pierre Accoce et Pierre Quet: „La guerre a été gagnée en Suisse 1939—1945“ ....

SECŢIA VII

Cronica Observatorilor Politici

1. Metoda directă şi metoda indirectă
2. Ce este dizidenţa? Cine sînt dizidenţii?
3. Dinamica social-politică
4. Care e prima lege a Mişcării Legionare?
5. Crima perfectă
6. Legenda supravieţuirii Căpitanului
7. Securitatea de Stat — S.R.I.
8. Ce viitor ne pregătesc atotputernicii?

Epicriză şi prognoză

Pentru Învierea Românilor în propria lor Patrie

Sufletu-mi te slăveşte încă înzeită Libertate şi deşi oamenii sîngiarilor au învelit cu maramă neagră dulcea ta faţă, cred că va veni ziua fericită, ziua izbîndirii, cînd omenirea întreagă se va scula spre a sfîşia acest văl şi duşmanii tăi se vor împietri la vederea soarelui tău de lumină.

....

„Toţi Românii vor fi una, liberi şi fraţi.
„Vai! Nu voi avea noroc a vedea această zi, deşi eu asemenea am muncit şi am pătimit pentru dreptate şi cel din urmă al meu cuvînt va fi încă un imn, ţie, ţara mea mult dragă!

NICOLAE BĂLCESCU
(1819—1852)
istoric şi om politic român unul din conducătorii Revoluţiei din 1848

NOTA BENE
Nicolae Bălcescu este *teoreticianul* şi prin jertfa sa *Părintele naţionalismului cu mijloacele şi în cadrul Democraţiei.*

Motto
C'est la nuit qu'il est beau de croire à la lumière
Edmond ROSTAND (1868—1918)

Si la lumière est le premier amour de la vie, l'amour n'est-il pas la première lumière du coeur?
Honoré de BALZAC (1799—1850)

Il est des vérités que l'homme ne peut saisir qu'avec l'esprit de son coeur.
Joseph De MAISTRE (1753—1821)

ÎNVIEREA NAŢIUNII în SFÎNTUL EXIL

Ce alegem între:
DOMNIA VESTULUI şi *DOMNIA ESTULUI?*

Plaiul meu iubindu-l, chem alese ploi.
Cît ni-i sfînt pămîntul, *noi rămînem noi.*
Ce-i şopteşte vîntul frunzei din zăvoi?
Cît ni-i sfînt cuvîntul, *noi rămînem noi.*
Cînd curat coboară peste albe foi,
Cît ni-i dor de Ţară, *noi rămînem noi.*

Vasile Romanciuc
poet basarabean

(versuri din Sfîntul Exil Românesc de după 1945)

Dumnezeu cu noi si nimeni împotrivă"
deviza de guvernare
a lui ŞTEFAN cel MARE
Domnul Moldovei 1433—1504

Nu poate nimeni să omoare atîţia dintre noi cîţi sîntem în stare să murim pentru credinţa noastră.

(8 febr. 1938)
Corneliu Z. CODREANU
1899—1938

ÎNVIEREA

revistă în prezent trimestrială şi în viitor lunară cu circa 100 pagini:

— *o treime* analize *de evenimente, probleme şi personalităţi ale României contemporane;*

— *o treime texte pentru o* crestomaţie *a naţionalismului ca scop şi a democraţiei ca mijloc;*

— *o treime de* documente *şi* acte *noi pentru arhiva de Istorie a Patriei.*

Cine a luat hotărîrea?
Cine a dat numele?

Iarna 1952—1953.

Închisoarea militară Jilava.
Secţia I secret: celula 8.

Într-o încăpere de 5/6 m pe două priciuri etajate, plus aşa-zisa „şerpărie" pe podeaua de ciment, ne găseam înghesuiţi asemenea sardelelor din conserve:

— *circa 28—30* deţinuţi politici *din toate partidele şi din toate clasele, alcătuind laolaltă Naţiunea Română;*

— *între 4—6* spioni *recrutaţi sau infiltraţi de Securitate pentru com*pletarea anchetelor.

În cei 20 de ani ai Teroarei Staliniste (1945—1964), Închisoarea Jilava *era* intermediară *între Securităţile din Bucureşti (Internele, Uranus, Rahova, Plevnei şi multele mici sedii ale Serviciului Secret) şi vastul* „gulag românesc" *al asasinării lentă dar sigură: în temniţe prin foame, frig şi boli şi în lagăre prin munca forţată plus bătaia. Principala misiune a* Închisorii Jilava *era de* continuare a anchetelor penale politice *prin spioni recrutaţi ai Partidului care* îţi pîndeau buzele să mărturiseşti în celulă ce-ai ascuns la anchetă.

Alimentaţie fără trofine şi doar 800 calorii pe zi, nici o scoatere din celulă şi ambele necesităţi fiziologice într-un hîrdău, faimoasa „tinetă". Absolut nici o asistenţă medicală şi consultarea de medic numai prin decizia anchetatorului de la centru şi numai ca răsplată pentru auto- acuzare *şi* hetero-acuzare.

La data aceea ne găseam în celula 8: ing. Victor Nicolau *director la Atelierele C.F.R. Griviţa; ing.* Caezar Popescu *directorul „Distribuţiei" de benzină; prof.* Coco Dumitrescu *de procedură civilă la Facultatea de Drept; ing.* Dan Costaforu *director la „Unirea" — petrol din Ploieşti; ing. Ovidiu Parisianu de la Atelierele C.F.R.; ing.* Marin Mihăescu *din construcţii; avocat* Edgar Kanner *preşedintele Partidului sionist; domnul* Coller *din redacţia ziarului „Jurnalul de Dimineaţă"; economistul* Florescu *din centrala Băncii Naţionale; ing.* Iosif Dudas *deputat agrarian în Parlamentul de la Budapesta, colonelul* Popescu, *comandant de regiment sau divizie la Călăraşi; ţăranul* Tache Ionescu *şeful P.N.L. din sudul jud. Vîlcea; diplomatul* Ioan Popovici *din Ministerul de Externe şi alţii, cărora le cer iertare a nu-i păstra în memorie după 40 ani.*

Legionari: elevul de liceu Aurel Obreja *şi semnatarul acestor rînduri.*

Printre agenţii Securităţii*: a) un evreu care pe rînd a fost salariatul Intelligence Service, Gestapo-German şi N.K.W.D. sovietic; b) un intelectual anarhist angajat cu contract pe doi ani pentru a stîrni discuţii politice în interiorul celulei şi c) un fost sau un pseudo-legionar din Prefectura Poliţiei Bucureşti, care aştepta ordinul să dezlănţuie* re-educarea prin tortură model Piteşti.

De frica spionilor şi provocatorilor plasaţi printre noi, nu puteam vorbi intim decît de la gură la ureche *şi gîndul nostru comun era întrebarea dacă* Naţiunea noastră *va muri sau va supravieţui. Ştiam Europa de Est în întregime şi pentru totdeauna* abandonată, *dar prin închisori circula cuvîntul de ordine de la Aiud al generalului Aurel Aldea: „Păstraţi încrederea în Occident".*

Simultan în zeci de inimi s-a născut ideea şi simultan din zeci de creiere *s-a exprimat decizia că trebuie* să rezistăm *şi trebuie* să supravieţuim, *pentru ce cu imaginaţia şi sentimentul ne apărea a fi* a treia Înviere NAţională din istoria de 2 000 de ani a neamului românesc.

Prima Înviere Naţională a Românilor *s-a produs după mileniul de anistorie prin fundarea statală în 1330 a Ţării Româneşti şi în 1343 a Moldovei.*

A doua Înviere Naţională a Românilor *s-a produs în 1822 prin restabilirea Domniilor autohtone pămînteşti în urma mişcării Pandurilor şi revoluţiei lui Tudor Valdimirescu din 1821.*

Acum ne găseam în a treia lungă şi nesfîrşită noapte istorică: *în martie 1945 guvern comunist, în octombrie 1946 condamnarea generalului Aurel Aldea şi a Mişcării de Rezistenţă Naţională a Românilor, în Noiembrie 1946 falsificarea alegerilor parlamentare, în octombrie 1947 condamnarea lui Iuliu Maniu, Ion Mihalache şi Nicolae Penescu şi a Partidului naţional-ţărănesc, la 30 decembrie 1947 abdicarea forţată a Regelui Mihai I cel Devotat, în mai 1948 condamnarea ambelor ramuri Nicolae Pătraşcu şi Radu Mironovici ale Mişcării Legionare şi în noiembrie 1948 lichidarea Poliţiei, Jandarmeriei şi Justiţiei.*

A treia noapte istorică *a ocupaţiei sovietice continuată de dictatura comunistă.*

Circa un milion de deţinuţi politici în închisori şi lagăre, plus deportaţii în Bărăgan, plus deportaţii în Dobrogea şi plus adevăraţii Români rămaşi prizonieri în U.R.S.S. În peste un milion de inimi s-a născut ideea *şi peste un milion de creiere au ascuns şi au păstrat ideea că trebuie să vină şi sigur va veni* cea de a treia Înviere Naţională a neamului românesc.

Afară, în libertate, domnea ideea că România a murit *ca stat independent şi că teritoriul carpato-ponto-dunărean devine republică bi- sau tri-naţională. În închisori, în lagăre şi la anchete domnea* ideea lui Iuliu Maniu *că se dă* o mare bătălie *pentru care se merita a muri indiferent de înfrîngere sau victorie. Ideea identică cu steagul de luptă al* Studenţimii Române *din deceniile interbelice:* „nu-i nevoie să speri pentru a întreprinde şi nu-i nevoie să reuşeşti pentru a persevera."

Noiembrie 1952

Celula 8 din Închisoarea Jilava.

Printre noi se îmbolnăveşte Tache Ionescu *cu frison + febră + anorexie + astenie. Pun diagnosticul de* febră tifoidă *şi timp de 15 zile am raportat la strigarea catalogului şi am bătut în uşă să vină medicul.*

Anchetatorii de la Securitatea de Stat au interzis *consultarea de medic şi transportarea la spital şi aceasta ca* pedeapsă *pentru refuzul bolnavului de a se recunoaşte şeful unui* complot antistatal în *com. Băbeni din sudul jud: Vîlcea.*

Noi cei 30 adevăraţi deţinuţi politici am asistat *în totală tăcere* la cele 15 zile de boală şi de agonie a fratelui nostru mai mare *bătrînul Tache Ionescu. Păstrau tăcerea chiar şi cei 4—5 spioni şi provocatori plasaţi de securitate printre noi.*

În ultimele minute de conştienţă, Tache Ionescu ne-a spus:

„Eu voi muri, *dragii mei!*

România va învia şi voi încă tineri veţi asista la Înviere. Să nu ne uitaţi pe noi bătrînii. Din cer sufletele noastre vor fi alături de voi la Învierea Patriei."

Singurul lucru care în celulă am putut face, a fost să-i şoptim pînă s-a produs decesul: „Vom învia! Vom învia! Vom învia! Vom învia!"

Ca atare această revistă „Învierea" *nu-i a unui partid politic, ci e a* întregii Naţiuni Române.

Face parte din ultima voinţă a celor 50 000 de martiri *care în lagăre şi închisori, asemenea lui Tache Ionescu, au trăit şi au onorat ideea de* Înviere a României.

Dr Milcoveanu Şerban

10 Mai 1992
Bucureşti

Fapta este mai puternică decît vorba.
Nici vorbirea nobilă nu poate ascunde fapta urîtă și nici vorbele de ocară nu pot murdări fapta frumoasă.
Nu există faptă *(urîtă sau frumoasă) care mai curînd sau mai tîrziu să nu iasă la lumină.*
Democrit
(sec V în Hr)

ANALIZE DE PERSONALITĂŢI, EVENIMENTE ŞI PROBLEME

(în ordine cronologică).

Ne-am născut din negura vremii pe acest pămînt, odată cu stejarii şi cu brazii. De el suntem legaţi nu numai prin pîinea şi existenţa pe care ne-o dă muncindu-l din greu, dar şi prin oasele strămoşilor care dorm în ţărina lui.

Corneliu Z. CODREANU
1899—1938

(din discursul ţinut la Congresul Asociaţiei conducătorilor Mişcării Studenţeşti din 1922, în Aprilie 1935 la Bucureşti).

*

Cînd SOCIAL-ul?
Cînd NAŢIONAL-ul?

Franţa şi Anglia au determinat în mod hotărîtor renaşterea României la jumătatea secolului trecut şi realmente ţin ca România să nu se dărîme şi să nu piară. Dar aceeaşi Franţă şi aceeaşi Anglie literalmente *nu realizează mintal necesităţile specifice ale României şi nu înţeleg pentru ce noi Românii nu putem fi decît naţionalişti şi trebuie să fim naţionalişti.*

În *ţările mari* cu stat consolidat şi cu graniţe neprimejduite: există libertate de acţiune şi marjă de securitate pentru ca oamenii să se concentreze pe problemele sociale şi pe dezvoltarea societăţii. Dar în *ţările mici* cu stat recent şi cu graniţe primejduite — cum sîntem noi România —: *prioritatea o au problemele apărării naţionale şi prima obligaţie este naţionalismul de substanţă. Nu naţionalismul declarativ, formal şi diluat, ci naţionalismul stîncă de reazim în primejdie şi matcă generatoare de sacrificii:* în fapt noi Garda de Fier.

Noi înţelegem pe Francezi şi pe Englezi şi apreciem *ce-şi pot îngădui* şi ce realizează ei în interiorul patriilor lor. În baza principiului de simetrie şi reciprocitate: Francezii şi Englezii să înţeleagă şi ei *problemele geopolitice ale Românilor şi necesitatea imperativă a Naţionalismului în România.*

avocat **Traian COTIGA**
(1907—1939)

în 1931—1932 preş. „C.S.B." şi în 1934—1935 preş. U.N.S.C.R. asasinat la 22 Sept. 1939 în Spitalul Militar din Braşov

*

(Aprilie 1935, în palatul „S.S.M.B." din Blv. Schitu Măgureanu 2, discurs la Congresul de fondare al Asociaţiei Conducătorilor Mişcării Studenţeşti din 1922)

PARTIDELE SOCIAL-DEMOCRATE

În ţările mari, puternice şi bogate din Occident: social- democraţii sînt inofensivi pe plan naţional şi pot fi utili pe plan social.

Dar în ţările mici neconsolidate şi primejduite din vecinătatea Rusiei comuniste: social-democraţii sînt *inutili pe plan social şi primejdioşi pe plan naţional.*

Explic.

Sînt *inutili pe plan social* pentru că în ţările mici şi neconsolidate: orice încercare de promovare socială duce la disoluţie naţională *dacă nu e completată cu naţionalism.*

Sînt *primejdioşi pe plan naţional* pentru că aici în vecinătatea Rusiei comuniste şi în bătaia Armatei Roşii: ei sînt *aliaţii obligaţi, avocaţii din oficiu şi colaboratorii nerăsplătiţi a invadatorului.*

avocat **Traian COTIGA**
(1908—1939)

în 1931—1932 preş. „C.S.B." şi în 19. 4—1935 preş. „U.N.S.C.R."-ului asasinat la 22 Septembrie 1939 în Spitalul Militar Braşov

*

(Aprilie 1935 Bucureşti, şedinţa a doua a Congresului „Asociaţia generaţiei Mişcării Studenţeşti de la 1922") (reconstituirea discursului de către dr. Milcoveanu Şerban la aceea dată preşedintele S.S.M.B. şi prezent în sala Congresului)

Problema de Rezolvat a Iudeo-Francmasoneriei şi Iudeo-Comunismului

Domnilor foşti colegi de Universitate, şi dragi camarazi din *Liga Apărării Naţionale Creştine şi Legiunea Arhanghelului Mihail*

Sîntem adunaţi în primul Congres al *Generaţiei de la 10 Decembrie 1922* şi al conducătorilor *Mişcării Studenţeşti din 1922—1925.*

Ne-am constituit în Asociaţie permanentă cu statut propriu. Am ales pe Ionel I. MOTA preşedinte-conducător pentru primul an de activitate. Unii s-au supărat şi au plecat, noi am rămas şi continuăm.

Ne găsim acum la punctul nr. 2 al ordinii de zi. Înscriere de probleme urmînd a fi analizate şi propunere de soluţii urmînd a fi decise.

În calitate de fost preşedinte al *„Societăţii Studenţilor în Medicină din Bucureşti".* şi în numele zilelor cînd am fost întemniţat la Jilava: iau cuvîntul şi propun o problemă pentru înscriere la ordinea de zi.

Domnilor şi Camarazi.

Sînt om, sînt român, sînt intelectual şi sînt medic. În toate aceste calităţi nu pot avea ură, nu pot face nedreptăţi şi nu pot persecuta sau calomnia.

Nu pot ca *om.*

În mine ca om există, trăieşte, se frămîntă şi se străduieşte acea părticică din Dumnezeu care este conştiinţa. Această părticică din Dumnezeu: vrea numai binele şi nu vrea de loc răul, obligă să lupţi pentru bine şi să combaţi răul şi cînd îi eşti devotat şi eşti fidel ţie însuţi nu te poate duce decît la Bine.

Nu pot avea ură, nu pot face nedreptăţi şi nu pot persecuta sau calomnia în calitate de *român.*

Sîntem un neam vechi şi autohton pe acest pămînt, dar sîntem puţini şi slabi în raport cu marile puteri imperialiste din jurul sau din apropierea noastră. Într-o astfel de situaţie mereu vulnerabilă şi mereu primejduită, prima lege a apărării naţionale este dovedirea ataşamentului la bine.

De asemenea nu pot face răul în calitate de *intelectual.*

Inteligenţa şi Cultura mă conduc la adevărul că toate naţiunile au dreptul să existe, că toate naţiunile sînt solidare în existenţa lor şi că toate naţiunile cîştigă cînd colaborează loaial.

Mulţumită inteligenţii şi prin cultură, viaţa se superiorizează apropiindu-se de Perfecţiunea imaginii şi ordinii Divine.

Mulţumită inteligenţii şi prin cultură, viaţa fiecăruia din noi şi viaţa noastră la un loc se îndreaptă, se apropie şi realizează Fericirea.

În plus sînt *medic.*

Medic cu preocupări de psihologie şi de sociologie. Medic cu obligaţii de conformare faţă de Legi şi cu obligaţii de aplicare a Legilor.

În calitate de medic nu pot avea decît dragoste pentru toţi oamenii indiferent de naţionalitate şi religie. În calitate de medic trebuie să am sensibilitate şi deci înţelegere şi soluţii pentru orice suferinţă chiar a duşmanilor mei personali. Acestea pentru că vocaţia noastră profesională a medicilor este nevoia inimii de a ajuta şi perfecta fericire cînd servim.

De pe această poziţie iau cuvîntul şi pun problema. Această poziţie mă obligă la sentimentul de răspundere şi îmi dă nevoia de a prevede.

Sentimentul de răspundere şi nevoia de a prevede sînt şi trebuie să se găsească în orice om meritînd titlul de *om* şi străduindu-se să fie om. *Sentimentul de răspundere şi nevoia de a prevede* sînt şi trebuie să se găsească în orice *român*: căci altfel nu continuă neamul. *Sentimentul de răspundere şi nevoia de a prevede* sînt şi trebuie să se găsească în orice *intelectual*: căci altfel trădează Adevărul şi încurajează minciuna. *Sentimentul de răspundere şi nevoia de a prevede* sînt şi trebuie să se găsească în orice *medic* şi înainte de toate pentru că aşa a hotărît Hipocrat şi aşa a dovedit Hipocrat.

Domnilor şi Camarazi.

În numele sentimentului de răspundere şi din obligaţia nevoii de a prevede: solicit înscrierea pe ordinea de zi a Congresului nostru a problemei *Iudeo-francmasoneriei şi Iudeo-comunismului* şi consecinţele lor pentru dreptul la viaţă şi posibilitatea de dezvoltare a neamului nostru românesc.

Îmi întemeiez cererea pe următoarele fapte şi considerente. Valabilitatea lor rămîne la aprecierea dvoastră şi prin Congresul nostru la aprecierea întregii Ţări.

Fac o enumerare exemplificativă. După înscrierea pe ordinea de zi la discutarea în fond a problemei, vom veni cu informaţii noi şi cu completări ample. Deocamdată sînt obligat a dovedi existenţa problemei, implicaţiile existente, consecinţele posibile, necesitatea rezolvării şi gradul de urgenţă.

Evreii sînt o naţiune la fel ca toate naţiunile din omenire. Au dreptul la existenţă şi la dezvoltare la fel ca toate celelalte naţiuni. Nimeni nu le poate contesta acest drept fără a-şi contesta propriul drept la existenţă şi dezvoltare naţională.

Naţiunea evreească are însă o situaţie unică în lume şi această situaţie unică în lume pune probleme pentru întreaga omenire la un loc şi aduce probleme pentru fiecare din celelalte naţiuni.

În rezolvarea problemelor toate naţiunile sînt obligate dar nu toate naţiunile sînt interesate. În Anglia, în Franţa şi în Statele Unite ale Americii nu există o problemă evreească, dar aici în România problema evreească este problema de viaţă sau de moarte a naţiunii române. A naţiunii care a alcătuit Statul, a naţiunii care are răspunderea în istorie, a naţiunii care apără independenţa naţională şi integritatea graniţelor şi în fine a naţiunii autohtone care are de partea sa dreptul istoric.

De aproape 2000 ani Evreii se găsesc în *diasporă naţională* şi trăiesc răspîndiţi şi în acelaşi timp grupaţi în substanţa socială a tuturor celorlalte naţiuni de pe planetă. Nu Romanii sînt singuri vinovaţi de această diasporă a Evreilor, întrucît cu nici-o altă naţiune şi cu nici-un alt popor n-au mai procedat în acest fel. Faptul de a-i fi desrădăcinat din Iudeea şi de a-i fi răspîndit în întregul Imperiu: a fost o măsură de necesitate pentru îndepărtarea unui focar de agitare permanentă şi pentru asigurarea unei ordine stabile în zona ultra-nevralgică a punţii dintre Europa, Asia şi Africa. Faptul de a nu-i fi masacrat aşa precum ei Evreii au masacrat şi au exterminat întregul popor al Filistenilor: constituie dovada de civilizaţie a Romanilor şi reprezintă recunoaşterea valorii culturale a Evreilor.

Ce s-a întîmplat cu Evreii în omenire în aceşti aproape 2000 ani de diasporă?

Şi-au păstrat uimitor de intransigenţi identitatea şi continuitatea naţională. N-au trecut de la mozaism la creştinism, deşi creştinismul a venit ca reformă a mozaismului şi reprezintă o religie superioară acestuia. De asemenea nu s-au asimilat şi au rămas alogeni în comunitatea chiar a celor mai dezvoltate şi mai perfecţionate naţiuni cum sînt cele din Occidentul Europei.

Care este semnificaţia acestui fapt şi mai exact acestui fenomen unic în istoria universală şi pe întreaga planetă?

Nu există altă explicaţie decît aceea că Evreii sau după propriile lor nume Iudeii şi Israelienii sînt *naţiunea cea mai naţionalistă din omenire.*

Este imposibil de negat acest diagnostic chiar dacă trebuie completat cu posedarea superiorităţii intelectuale şi a abilităţii politice. Acestea sînt mijloace şi arme în serviciul voinţii de victorie care este *naţionalismul.*

Acum vine problema pentru noi Românii şi întrebarea de aici din România.

Dacă Evreii sau Iudeii sau Israelienii sînt naţiunea cea mai naţionalistă din geografie şi din istorie:

— *pentru ce refuză naţiunii române autohtone dreptul la naţionalism?*

— *pentru ce ziarele lor Dimineaţa, Adevărul, Facla, Zorile şi A.B.C. calomniază naţionalismul românesc?*

— pentru ce *„finanţa internaţională evreească" a impus României în 1930, în 1931 şi în 1933 să dizolve Garda de Fier şi să întemniţeze pe legionari?*

— pentru ce *bancherii, industriaşii şi comercianţii evrei din România strîng fonduri uriaşe pentru a plăti regeşte pe cel care va asasina pe Corneliu Z. Codreanu?*

— pentru ce *Poliţia, Siguranţa, Jandarmeria şi Justiţia militară primesc de la capitaliştii evrei cîte o a doua leafă de încurajare a prigonirii legionarilor?*

— *în fine din ce cauză şi în ce scop un atît de covîrşitor număr de Evrei cetăţeni ai României propagă dadaismul, futurismul, cubismul, suprarealismul şi absurdismul care dizolvă societatea şi deprimă omenirea?*

— de asemenea — last but not least — *din ce cauză şi în ce scop, Evrei cetăţeni ai României sînt 90% din membrii şi 95% din conducătorii Partidului Comunist şi 50% din membrii şi 75% din conducătorii Logilor Francmasonice?*

Orice om şi orice cetăţean are dreptul la convingeri politico-sociale şi ipso facto la activitatea politico-socială. Dar cînd *eşti naţiunea ultranaţionalistă şi consecvent naţionalistă, în ce scop activezi în concepţiile care anesteziază conştiinţa naţională a celorlalte naţiuni şi în ce scop militezi în organizaţiile care dărîmă statele naţionale şi urmăresc imperii planetare?* Cînd eşti naţiunea ultranaţionalistă şi naţiunea consecvent naţionalistă, de *unde dreptul să contesti dreptul la naţionalism al celorlalte naţiuni* autohtone pe pămîntul lor şi alcătuitoare a statelor lor? În numele cărui principiu, în numele cărei ordine: ei *Evreii au dreptul la ultranaţionalism şi noi avem obligaţia de auto-antinaţionalism?*

Domnilor colegi şi dragi camarazi,

Acestea sînt primele întrebări la care trebuie să găsească răspunsuri Congresul nostru. Acesta este prima problemă pe care o propun în ordinea de zi şi pe care o are de rezolvat congresul nostru.

Trecem la următoarea întrebare şi următoarea problemă. Pe care de asemenea le înscriu în ordinea de zi a Congresului nostru.

Toată lumea a auzit şi ştie de *Francmasonerie*. Dacă toţi îi cunosc prezenţa ultrasecretă în sînul societăţii noastre contemporane, nu toţi apreciază la fel atotputernicia ei în guvernarea Statului şi periculozitatea ei pentru destinul fiecăruia dintre noi.

De 200 ani încoace în Europa şi în America: *francmasoneria* este originea şi este conducătoarea celor mai importante revoluţii, lovituri de Stat, oscilaţii între dictatură şi democraţie, tratate diplomatice, alianţe militare, declanşări de războaie, încheieri de pace, procese politice, întemniţări de căpetenii şi — mă refer la secţia „les Frères terribles“ — asasinări de adversari şi de dizidenţi. Nimeni n-are cunoştinţă despre ce se discută în şedinţele săptămînale secrete ale logilor francmasonice, nimeni nu află despre ce se decide la treptele superioare ale ierarhiei de la gradul 33 în sus şi nimeni nu înţelege istoria contemporană a omenirii atît timp cît nu se vor publica arhivele interioare ultrasecrete ale Francmasoneriei. Pentru ce *caracterul secret* şi chiar *ultrasecret al Francmasoneriei?*

A fost necesar şi deci a fost justificat şi poate firesc ca Francmasoneria să se organizeze secret şi să activeze ocult *în istoria trecută*. Adică pînă la Revoluţia din 1789 în Franţa şi pînă la războiul mondial în restul Europei. Adică atunci cînd a avut de luptat împotriva regilor absolutişti şi împăraţilor autocraţi şi atunci cînd a trebuit să răstoarne regimul dictatorial pentru a-l înlocui cu regimul democratic. Mulţumită existenţii secrete şi activităţii oculte, Francomasoneria a reuşit: să construiască surpriză în ofensivă şi să fie insesizabilă în defensivă.

După războiul mondial democraţia politică a triumfat şi s-a instituit în întreaga Europă aşa cum încă de la fondare în sec. XVIII guverna Statele Unite ale Americii. Răsturnarea regimurilor dictatoriale şi aducerea regimului democratic au fost raţiunea de a exista a Francmasoneriei şi au fost justificarea existenţii sale secrete şi activităţii sale oculte.

Astăzi după războiul mondial *nu mai există în Europa regimuri dictatoriale înafară de comunismul din Rusia. Astăzi după războiul mondial ne găsim în regim democratic şi cu guvernare democratică toate ţările Europei înafară de Rusia.*

Iată problema pe care o pun şi iată întrebările pe care le adresez:

— *pentru ce* după răsturnarea dictaturilor şi odată cu instituirea democraţiei Francmasoneria *nu s-a transformat în partid politic legal şi oficial?*

— *pentru ce în interiorul regimului democratic* cu garanţii constituţionale, cu libertăţi cetăţeneşti, cu independenţa Justiţiei cu libertatea Presei şi cu separarea puterilor de Stat *Francmasoneria îşi păstrează caracterul secret şi îşi continuă activitatea ocultă?*

— pentru ce aceeaşi existenţă ocultă şi aceeaşi activitate secretă o are Francmasoneria în *Statele Unite ale Americii*, unde de la fondare în sec. XVIII este regim democratic şi unde nu există nici-o posibilitate şi nici-o ameninţare de dictatură?

Dacă au triumfat idealurile social-politice ale Francmasoneriei şi dacă scopul ei declarat democraţia politică s-a universalizat atunci:

— *în ce scop Francmasoneria îşi păstrează caracterul secret şi se sustrage cunoaşterii publice şi controlului legal?*

— *împotriva cui Francmasoneria îşi continuă activitatea ocultă, se întăreşte în întunericul culiselor şi menţine surpriza implantării cuţitului din spate?*

— *pentru ce aceeaşi Francmasonerie impune tăcere totală în jurul prezenţei sale în societate şi a atotputerniciei ei în politică şi pedepseşte cu izolarea socială, cu retrogradarea profesională, cu închiderea carierii şi la nevoie cu violenţă pe oricine se ocupă de ea?*

Un singur exemplu pentru că eu sînt medic şi pentru că ne găsim în localul „Societăţii Studenţilor în Medicină.“. În anul 1920 şi după mulţi ani de muncă în laborator, prof. dr. N. Paulescu descoperă şi îşi publică lucrările în Buletinul Societăţii de Biologie din Paris şi în revista Internaţională de Fisiologie de la Bruxelles. Medicul canadian Banting citeşte lucrările prof. dr. N. Paulescu, repetă experienţele în laboratorul prof. Macleod de la Toronto, ajunge la aceleaşi rezultate şi culmea necinstei sufleteşti şi incorectitudinii îşi publică cercetarea afirmînd că el Banting a ajuns la rezultatul pozitiv în timp ce Paulescu a avut rezultat negativ. Cu o rapiditate mai mult decît suspectă şi certificînd complicitatea conspiraţiei, fundaţia Nobel de la Stockholm acordă premiul Nobel pentru Medicină nu prof. dr. Paulescu care descoperise insulina, ci lui Banting, Macleod şi Best care reproduseseră experienţele şi confirmaseră rezultatul. Cauza una singură şi mereu în evidenţă: înainte de război la Bucureşti prof. dr. N. Paulescu publicase o carte demascatoare asupra Iudaismului, *Francmasoneriei şi Socialismului*.

Dacă Francmasoneria, Iudaismul şi Socialismul au avut atîta putere la nivelul cel mai de sus al Ştiinţei şi Medicinii şi, împotriva geniului românesc prof. dr. N. Paulescu, vă puteţi închipui, domnilor şi camarazilor, cum ne pot ucide ca pe nişte pui de pisică în apă pe noi oamenii simplii şi cetăţenii mijlocii ai micii şi neapăratei Românii!

În mod respectuos, dar cu toată hotărîrea înscriu problema *Francmasoneriei* alături de problema *Iudaismului* şi de problema *Comunismului* pe ordinea de zi a Congresului nostru. Sînt convins că oricine a trecut prin viaţa studenţească şi a participat la luptele studenţeşti *şi-a constituit o Conştiinţă în identitate cu Conştiinţa Naţională şi în acord cu conştiinţa umană*. Nu vrem soluţii

naţionale în dezacord cu principiile umaniste şi cu legile internaţionale, dar nici nu putem păstra tăcerea şi nici nu putem ignora problemele pentru că aşa ni se ordonă din afara graniţelor şi de străinii cu alte interese. Acceptăm sacrificiul şi preferăm întemniţarea sau moartea dacă guvernele trădătoare ale naţiunii noastre vor ajunge să ne pună căluşe în gură, cătuşe la mîini, lanţuri la picioare, bice pe spate şi ruşinea pe frunte.

Nu vrem ca strămoşii şi înaintaşii noştrii să se chinuie în morminte văzîndu-ne intimidaţi, corupţi şi incapabili.

Nu vrem ca primii căpitani ai Românilor Horia, Cloşca şi Crişan, Tudor Vladimirescu şi Avram Iancu să sufere pentru că nu-l urmăm pe continuatorul lor Corneliu Z. Codreanu.

Vrem ca generaţiile viitoare de Români şi de conaţionali să pună următoarele două concluzii: *la 1 Decembrie 1918 s-a terminat pentru totdeauna construirea conţinătorului Statal şi la 10 Decembrie 1922 a început construirea conţinutului naţional al aceleiaşi Românii.*

Se opune cineva din mijlocul nostru?

N-avem trădători.

N-avem dezertori.

Se opune cineva dinafara noastră şi dinafara Congresului?

Îl invităm să vină aici şi să discute loaial. Să aibă curajul propriilor sale opinii şi să accepte ce se va dovedi a fi adevărul. Mă uit spre uşă şi mai departe în stradă, unde Bucureştiul are iudeo-francmasoni şi iudeo-comunişti aşa cum are legionari şi cuzişti.

Îi aşteptăm să-şi exprime punctul de vedere şi să asculte punctul nostru de vedere. Îi aşteptăm să ne completăm informaţiile, să ne confruntăm opiniile, să identificăm împreună realităţile şi tot împreună să gîndim problemele.

dr. Nicolae ROSU

asistent universitar la Institutul Medico-Legal, asasinat prin foame şi frig în 1962 în închisoarea Aiud

*

Siguranţa Generală a Statului

Cînd se întîmplă ceva nou sau ceva neobişnuit în viaţa studenţească, primul lucru de făcut este să te întrebi *ce scop urmăreşte Siguranţa?*

Prezenţa ei e inevitabilă.

Participarea ei e sigură.

Uneltirile ei trebuie dejucate şi întoarse să lovească în proprii autori. Demascarea trebuie făcută în faţa opiniei publice şi trebuie să mobilizeze pe toţi cei ameninţaţi. Momentul optim este *imediat după* ce ţi-a oferit motiv de acţiune şi *înainte de* a fi ajuns pusă în practică.

În cazul provocărilor, soluţia este să nu răspunzi şi să nu te laşi prins în cursă. Cum spune un scriitor englez: *„să rămîi fidel ţie însuţi"* sau cum spuneau strămoşii noştrii: *„să nu te laşi abătut din cale."* Scopul provocării poate fi *să-ţi pierzi calmul* şi odată cu acesta capacitatea de a raţiona obiectiv şi complet şi capacitatea de a-ţi controla şi conduce voinţa. Scopul provocării poate fi *atragerea ta pe linii moarte* sau *angajarea ta pe obiective false, astfel ca să pierzi timpul, să întîrzii în înaintare sau să te consumi inutil. De îndată ce ai identificat sensul de provocare şi mîna Siguranţei, singura soluţie este să refuzi a-i deveni victimă şi să te aperi de angajare şi deci de tentaţie.*

Cînd nu-i reuşesc *provocările, diversiunile, înscenările şi calomnierile,* Siguranţa îşi schimbă tactica cu 180° şi devine încă mai perfidă, încă mai duşmană şi încă mai periculoasă. Simulează sinceritatea, simulează patriotismul, simulează devotamentul, simulează loaialitatea, simulează entuziasmul şi evident simulează interesul aceleaşi Naţiuni şi aceluiaşi Stat. *Se asociază cu ce nu poate distruge şi se ia la întrecere cu ce nu poate opri.* Scopul cursei este *să pună mîna pe steag şi să se instaleze la conducere,* după care inevitabil şi necesar urmează *autodărîmarea* fără drept de apel sau de iertare. În cazul cel mai puţin bun pentru Siguranţă: *strînge informaţii* pe care le va valorifica şi pe care le va vinde la schimbarea împrejurărilor generale.

În anii 1923—1926 Siguranţa Generală a Statului a dizolvat *Mişcarea Studenţească* şi a degradat *L.A.N.C.* cu ajutorul a mii de agenţi provocatori. Aceştia au fost infiltraţi şi au fost plătiţi pentru *a învrăjbi pe toţi contra tuturor, pentru a calomnia adevăratele căpetenii şi pentru a epuiza combativitatea cu lucruri străine de cauză.* La 24 Iunie 1927 Căpitanul a tras singura concluzie de tras şi *Legiunea Arhanghelului Mihail* a primit un astfel de statut şi a fost astfel organizată *încît duşmanii noştri ereditari — agenţii provocatori ai Siguranţei să nu aibă acces şi să nu poată intriga.*

Automat şi Siguranţa şi-a schimbat tactica de combatere a naţionalismului şi de încătuşare a tineretului.

Din vara lui 1927 pînă în primăvara lui 1934 Siguranţa Generală a Statului şi guvernele pe care le direcţiona informîndu-le: *ne-au atacat cu refuzarea legalităţii şi represiuni abuzive.* În toate alegerile parlamentare din 1927, 1928, 1929, 1930, 1931, 1932 şi 1933: propagandiştii legionari *au fost bătuţi cu ciomegele cînd nu se puteau apăra sau au fost arestaţi de autorităţi cînd şi-au organizat autoapărarea.* În Ianuarie 1931 o decizie a Ministerului Afacerilor Interne s-a situat deasupra Statului de drept şi ordinii constituţionale şi a dizolvat cu trimitere în judecată şi condamnare *Legiunea Arhanghelului Mihail* şi secţia politică a acesteia *Garda de Fier.* În Martie 1932 un Jurnal al Consiliului de

Miniştrii de asemenea în contradicţie cu Justiţia şi cu Constituţia dizolvă pentru a doua oară *Mişcarea Legionară* şi înscenează Căpitanului încă un proces pentru vina de reorganizare şi de continuare a activităţii. În fine la 9 Decembrie 1933 un nou Jurnal al Consiliului de Miniştrii şi în plină campanie electorală dizolvă pentru a treia oară *Mişcarea Legionară* şi întemniţează într-o singură noapte 20.000 de legionari mai mari sau mai mici, fără însă să poată prinde pe Căpitan.

Care era scopul?

Unul singur şi tot atît de clar şi de precis ca lumina zilei. *Să ne provoace la necesitatea de ripostă pentru apărare.*

Să ne facă prizonierii propriei nedreptăţirii şi să pierdem direcţia principală spre obiectiv.

Să ne antreneze în circuitul mortal al contraviolenţii la violenţă şi al contrateroarei la teroare.

Să anihileze viaţa publică şi politică internă a Ţării şi să creeze starea de primejdie naţională în numele căreia crimele capătă impunitate şi justificare.

Spre exemplu: *majorarea fondurilor secrete pentru ordinea publică şi trecerea la statul poliţist al teroarei legale.*

Timp de 6 ani pînă în Iulie 1933 Căpitanul a reuşit să apere Mişcarea de provocările Siguranţii şi să prevină răspunsul violent la violenţa administrativă. A ştiut şi a putut să impună legionarilor *să accepte suferinţa şi să ofere jertfa în aşteptarea dreptăţii*, pentru dreptatea naţiunii şi cu gîndul că ultima bătălie întotdeauna *e cîştigată de dreptate*. Drumul martirajului a fost dezvăluit omenirii cu 2000 ani în urmă şi nu e de conceput ca a 33-a generaţie a neamului românesc să n-aibe sensibilitate, receptivitate şi înţelegere pentru cele *cîteva mii de oameni care caută suferinţa personală pentru a mobiliza dreptatea naţională.*

Atentatul din 30 Dec. 1933 de pe peronul Gării Sinaia cînd a căzut primul ministru I. Gh. Duca are explicaţie şi în parte are justificare. Nu a fost însă decizie luată de Căpitan şi nu este act pe linia politicii sale, fiind mai de grabă *explozia cazanului adus* la o presiune interioară fără altă posibilitate şi fără altă soluţie. Din tragicele evenimente petrecute în iarna 1933—1934 n-au cîştigat: nici *partidele democratice* şi nici *Mişcarea legionară* şi s-ar putea spune că *democraţia a fost dată înnapoi şi naţionalismul adus pe poziţia primejdiei*. Singurii profitori sînt *forţele oculte*: care au instituit starea de asediu şi cenzura presei şi care cu justificarea ordinii publice şi din bugetul statului organizează o *formidabilă birocraţie militaro- poliţistă.*

Începînd cu anul 1935, în care ne găsim, lupta dintre noi *Mişcarea Legionară şi ei Siguranţa Generală* a intrat într-o fază cu totul nouă. O fază care depăşeşte dizolvarea prin intrigi interioare a *L.A.N.C.* şi care de asemenea depăşeşte provocarea *Gărzii de Fier* în circuitul mortal al violenţii. Atît cît putem noi întrevede: va fi o *cursă de întrecere* în cîştigarea tineretului reprezentînd viitorul Ţării şi în cîştigarea cadrelor reprezentînd Puterea prezentului. Încă mai

mult o cursă de întrecere în mobilizarea principiilor, în organizarea platformelor, în încheierea de alianţe, în creearea de încredere şi în pregătirea surprizei.

Următorii 2—3 ani vor fi mai mult *de muncă şi de organizaţie*, decît de luptă şi de sacrificii.

Judecînd în baza experienţii şi în lumina analogiilor:

— va învinge acela care la capătul cursei de pregătire şi de întrecere *va intra pe cîmpul de bătălie cu întreaga Românie de partea sa.*

— nu va învinge sau va învinge fără să rămînă învingător acela care *pînă în momentul bătăliei n-a reuşit să aibă de partea lui decît Statul fără Naţiunea sau Naţiunea fără Stat.*

România n-are nevoie de un războiu civil între Stat şi Naţiune. Ar fi o reciprocă dărîmare invitînd duşmanul dinafară să ocupe vidul dinnăuntru. Patria şi prin Patrie înţelegem strămoşii şi urmaşii laolaltă cu viii prezenţi: cere ca *războaiele civile să fie nu cîştigate ci prevenite*. În viaţa interioară a Naţiunilor victoriile politice se cer şi trebuie cîştigate *înainte de* confruntarea părţilor adversare sau concurente, dar alcătuind biologic, moral şi istoric acelaşi întreg. Victoriile politice se cer şi trebuie cîştigate: prin alegerea şi acumularea mijloacelor, prin desăvîrşirea organizării şi noutatea tacticilor şi prin recunoaşterea superiorităţii în raportul de forţe care concret stă în *cine este mai util Patriei şi mai necesar Viitorului.*

Nu duşmanii noştrii, ci Căpitanul şi legionarii sîntem pe poziţia statului de drept şi a democraţiei politice.

Dovadă:

Noi ieşim cu toate steagurile şi cu întreg programul pe scena publică în faţa Naţiunii pe care încercăm s-o convingem şi în faţa corpului electoral căruia îi cerem să ne voteze. Iar ei duşmanii noştrii conspiră în culisele necontrolabile şi în logile obscure pentru a institui împreună cu forţele oculte, finanţa internaţională, camarila palatistă şi partidul comunist *dictatura minorităţii asupra majorităţii.*

Nu duşmanii noştrii, ci Căpitanul şi legionarii sîntem în *serviciul Viitorului.*

Dovadă:

Noi avem de partea noastră şi în primele noastre rînduri nu majoritatea, ci totalitatea Tineretului universitar care reprezintă conştiinţa activă a naţiunii suverane şi însăşi viitorul Ţării. Iar ei n-au reuşit decît să corupă cu salarii din fondurile secrete ale Poliţiei, Siguranţei şi Jandarmeriei şi neputînd recruta decît laşi, ignoranţi şi perverşi se răzbună pe *organizaţiile legale ale Studenţimii* şi le persecută cu ferocitate de duşmani ai românismului.

Camarazi.

Mă opresc aici pentru că dl Moţa îmi arată ceasul şi pentru că sîntem limitaţi la o singură oră.

În conferinţa din săptămîna viitoare vom analiza interiorul Siguranţei generale a Statului.

Din ce categorie socială provin cadrele ei stabile? După ce criterii se face selecţionarea, promovarea şi salarizarea? Ce valoare moral-umană şi ce utilitate social-politică pot avea cadrele şi colaboratorii Siguranţei? De unde vin, cine administrează şi cum sînt cheltuite fondurile secrete? E justă şi e patriotică metoda de a rezolva problemele socio-economice prin persecutarea pînă la scoaterea de sub ocrotirea Legii şi întemniţarea pe mare număr de ani a celor care s-au sesizat, a celor care strigă în numele celor mulţi şi a celor care ridică întrebări sau formulează proteste?

Una din deciziile deja luate de Căpitan şi una din viitoarele legi ale României Legionare va fi *inversarea politicii în raport cu duşmanii interni ai Statului şi Naţiunii*. În locul politicii actuale a Siguranţei de *a distruge „negativul"* prin ilegalizări şi întemniţări, noi vom promova şi vom aplica politica de *a construi pozitivul social* şi ipso facto *pozitivul naţional* în aşa măsură încît duşmanii României vor renunţa şi ne vor abandona prin propria lor decizie.

prof. Vasile CRISTESCU
(1904—1939)

(profesor de istorie şi cercetător al Daciei Romane asasinat de Poliţie la 26 Ian. 1939 în locuinţa sa din str. aviator Iliescu nr. 15

(Decembrie 1935, str. Gutemberg 3. Conferinţa la Cercul de Studii în ciclul despre instituţiile Statului şi organizaţiile Naţiunii)

*

MĂSURA CREŞTINITĂŢII NOASTRE

— Nu ştiu ce vor zice teologii, despre a căror ştiinţă n- am multă cunoştinţă dar măsura învierii noastre interioare, măsura creştinităţii noastre vii, eu o văd mai ales în măsura *jertfei* pentru binele altora: a unei jertfe personale; liber, cu dragoste şi cu elan consimţite, fără gînd la respectarea formală a nu ştiu căror regulamente bilaterale dintre noi şi Dumnezeu.

Jertfa aceea care a dezlănţuit între noi din dragoste, dintr-o dragoste pentru altceva decît fiinţa noastră, jertfa acea care nu inundă pustiindu-ne aşezarea omenească a vieţii dar ne încălzeşte totodată, cu satisfacţii pe care nu le poate cuprinde graiul omenesc, această jertfă e faptul care smulge de pe fiinţa noastră carapacea nesimţirii faţă de cele dumnezeieşti, şi transformîndu-ne într-o rană vie, (de "soare şi sînge" cum ar zice Radu Gyr) ne pune în directă comuniune cu Dumnezeu care pătrunde năvalnic şi de-a dreptul în sufletul nostru. Şi devenim astfel vii sufleteşte, mai vii, mai creştini.

Jertfa este astfel măsura creştinităţii noastre.

Cine a jertfit ceva, în acest fel, înţelege şi vede mai bine pe Mîntuitorul care se naşte şi se bucură mai mult, căci simte o apropiere, o comunitate între o părticică a structurii şi lui

Dumnezeu cel viu care coboară printre noi.

Sînt oare mai aproape de taina Crăciunului cei care o viaţă întreagă au respectat doar graniţele poruncilor, vrînd-nevrînd, fără a se fi luminat însă în adîncul lor prin puterea vie a dragostei care duce la *jertfe*?

Nu! Dacă ochiul nostru ar putea înţelege zările cereşti în mijlocul cărora se va coborî în curînd Mîntuitorul pe pămîntul romînesc, el se vedea, alături de Mîntuitorul şi de sfinţii Bisericii teste sufleteşti de viteji care s-au jertfit bucuros şi conştienţi pentru a ajuta pe aproapele lor: n-ar lipsi aici Horia nici Tudor nici Avram, nici Brîncoveanu, nici mulţimea celor care au jertfit cu adevărat, din toată comoara sufletului lor. Căci în ei mai mult decît în alţii creştinătatea a fost vie şi mai mult decît alţii s-au integrat în comunitatea Bisericii creştine, formîndu-i trupul viu, împlinit.

Tineretul de astăzi, luptător şi el pentru binele neamului românesc şi al rîndurilor viitoare de oameni, tineretul acesta care-şi strică orînduirile personale ale vieţii egoiste, pentru a-şi asculta volbura vie din suflet care-l îndeamnă la luptă şi la jertfă pentru neam şi creştinătate — acest tineret are dreptul să se bucure de sărbătorile apropiate ale Naşterii: el s-a apropiat de ele şi sufleteşte.

Iar cei care dăscălesc acest tineret şi-l mustrează tocmai pentru ce e viu în sufletul lui, cei care, oricine ar fi, îi insultă afirmînd că nici o operă de educaţie şi de înălţare morală nu s-a înfăptuit în tineretul românesc de după război şi că deci trebuie organizată acum educaţia lui oficială şi cu anasîna — aceştia toţi să cerceteze acum de Crăciun, distanţa care-i desparte de minunea Naşterii sfinte şi să constate că nu înţeleg nimic din adevăratele bucurii ale Crăciunului. Şi văzîndu-şi mortăciunea din suflet, să se dea la o parte din calea tineretului de jertfă, dacă nu pot să-i înţeleagă, să-l preţuiască şi să se bucure cu el.".

ION I. MOŢA
(1902—1937)
Cuvîntul Studenţesc 1 Ian. 1936

*

(reconstituit de dr. Milcoveanu Serban după procesele verbale de şedinţe ale Congresului)

DISCURS
la
CONGRESUL NAŢIONAL STUDENŢESC de la TÎRGUL-MUREŞ

1-3 Aprilie 1936

Fraţi Români
şi tineri ai României Mari

....
....

Fraţi Români
şi tineri ai României Mari
Văd venind de departe ceva foarte negru, foarte mare şi foarte dens.
Văd înaintînd spre România acest ceva foarte negru, foarte mare şi foarte dens.
Văd şi înainte de a vedea simt că acest ceva foarte negru, foarte mare şi foarte dens este moartea.
Ce poate fi?
Cum aduce moartea
Nu poate fi un *nor de lăcuste*.
Norul de lăcuste înfometate care usucă pămîntul lăsîndu-l fără iarbă, fără frunze şi fără viaţă.
Nu pare a fi *puhoi de ape*.
Puhoiul de ape revărsate care sfarmă tot ce rezistă pe loc şi duce spre ocean tot ce n-are putere să reziste.
Nu pare a fi *lavă de vulcan*.
Lava de vulcan izbucnit care mai sigur decît orice aduce iadul pe pămînt şi bagă pămîntul în iad.
Nu pare a fi *fum de incendiu*.
Fumul prevestitor de deasupra flăcărilor şi focului care n-are oprire decît după ce a făcut totul cenuşă.
Ce poate fi?
Ce poate fi, dacă nu este *nor de lăcuste*? dacă nu este puhoi de apă? dacă nu este *lavă de vulcan*? dacă nu este *incendiu mistuitor?*
Ce poate fi?
Mă uit mai cu încordare şi încep să desluşesc ceva.
Este o *pădure*.
O pădure mare, neagră şi densă. Dar o pădure altfel decît toate celelalte păduri. Este foarte mare, este foarte neagră, este foarte densă şi are încă ceva.
Este o pădure care *se mişcă*. Se mişcă încet, dar pe o singură direcţie şi spre un singur obiectiv. Este o imensă şi lugubră pădure care *vine spre noi* şi înaintează *asupra noastră*.
Uitîndu-mă cu încă mai multă încordare, văd că nu pădurea în ansamblu ci fiecare arbore în parte se mişcă şi înaintează. Văd că arborii au fost tăiaţi de la pămînt şi acum sînt ţinuţi în picioare ca şi cum n-ar fi fost tăiaţi. Văd că în spatele fiecărui arbore se găseşte cîte un soldat, şi printre arbori ascunşi de frunze încă mulţi *ostaşi*. Cu braţul stîng ţin arborele în chip de pavăză şi camuflaj şi în braţul drept ţin arma de înfipt în noi cînd vor ajunge aproape.
Fraţi Români,
şi tineri din România Mare. Cine este această armată care înaintează sub camuflajul arborilor şi avînd aceştia drept pavăză?

Cine mînuieşte această pădure invadatoare? Cine comandă această înaintare asupra României noastre?
Mă uit să-i aflu şi să-i număr.
Văd cum din flancul drept al invadatorilor se desprinde o aripă învăluitoare. Această aripă înaintează repede aşa ca să ne înconjoare şi să ne prindă pe la spate.
Cine este această aripă dreaptă învăluitoare?
Poartă uniformă neagră. Pe uniformă un cap de mort pe două oase şi alături două echiere încrucişate. Deasupra un steag şi în vîrful steagului un ochi trimiţînd razele privirii în toată lumea. Sînt insignele *Francmasoneriei* şi această aripă dreaptă învăluitoare este însăşi Francmasoneria. Forţa cea mai ocultă şi cea mai insesizabilă în Occidentul de astăzi: atotprezentă, atotputernică şi atottemută.
Fraţi Români
şi tineri din România Mare,
Continuu să văd şi vă invit să vedeţi alături de mine.
Văd cum din flancul stîng al invadatorului se desprinde încă o aripă învăluitoare. Această aripă de asemenea înaintează repede în scopul vădit de a ne înconjura şi de a ne prinde pe la spate.
Cine este această aripă stîngă învăluitoare?
Poartă uniformă roşie. La braţul stîng înşelătoarea brasardă care a furat tricolorul românesc. Invadatorii ridică din cînd în cînd pumnul drept în chip de izbire şi în scop de intimidare. Pe steagul lor roşu sînt zugrăvite secera ţăranilor noştri români şi ciocanul muncitorilor noştri români. Sînt emblemele *Comunismului* şi această aripă stîngă învăluitoare este însuşi Comunismul. Noua formă de sclavie a sec. XX, noua formă de trădare a omenirii de către neoameni, noua pedeapsă ce-o primesc popoarele pentru laşitatea lor.
Fraţi Români
şi tineri din România Mare!
Francmasonerie este numai aripa dreaptă a duşmanului care înaintează. *Comunismul* este numai aripa stîngă a duşmanului care ne invadează.
Cine e acest duşman care comandă simultan Francmasoneria şi Comunismului?
Cine e acest duşman care aşteaptă distrugerile Francmasoneriei şi distrugerile Comunismului ca să înfigă cuţitul morţii în victima ajunsă fără apărare?
Cine e acest duşman care încă aşteaptă înainte de a ne invada şi ocupa şi care în actuala linie de luptă ocupă mijlocul şi constituie grosul?
Fraţi Români
şi tineri din România Mare!
Adevăraţii luptători şi adevăraţii patrioţi n-au nevoie de multe informaţii pentru a cunoaşte intenţiile, scopurile şi planurile inamicului. Acestea se citesc

şi cînd nu sînt evidente se reconstituie după poziţiile de amplasare şi după mişcările executate de trupele acestui inamic. Adevăraţii bărbaţi de Stat şi adevăraţi comandanţi militari cîştigă victoria răsturnînd planul inamicului şi întorcînd armele inamicului cu mai mare iuţeală decît poate acesta.

Fraţi Români
şi tineri din România Mare!

Aşa cum ne învăluie pe o parte Francmasoneria şi pe cealaltă parte Comunismul: sîntem în drept a şti ce ne aşteaptă ca Naţiune şi în ce bătălie a intrat România? Scopul tactic este în serviciul scopului strategic şi scopul strategic nu este altul decît voinţa inamicului invadator.

Ce urmăreşte această voinţă a *inamicului invadator*? În caz de victime ce vrea să facă cu noi Românii şi cu pămîntul Patriei noastre România?

Fraţi Români
şi tineri din România Mare!

Scopul celor două învăluiri pe dreapta şi pe stînga este aducerea noastră în încercuire. Scopul încercuirii este faimoasa bătălie în căldare, unde oamenii sînt tocaţi unul după altul pentru că nici nu pot fugi în afară şi nici nu pot fi ajutaţi din afară. Iar scopul bătăliei în căldare este exterminarea căpeteniilor şi lichidarea conducerii astfel ca restul Naţiunii să se predea pentru a nu avea aceeaşi moarte şi să accepte jugul exploatării economice sub o teroare politică.

Fraţi Români
şi tineri din România Mare!

Pe cine serveşte Francmasoneria cînd ne învălui pe o parte şi vrea să ne atace din spate?

Pe cine serveşte Comunismul cînd la fel ne învăluie pe o parte şi vrea să ne atace din spate?

În serviciul cărui duşman încă mai duşman sînt Francmasoneria şi Comunismul? Ale cui unelte sînt ele, cine le comandă pe ele, cine va exploata strategic distrugerile făcute de ele şi cine va administra victoria şi va fi învingătorul?

Fraţi Români
şi tineri din România Mare!

În alte părţi ale Europei acest duşman încă nu-i vizibil pentru că încă aşteaptă şi încă se ţine la distanţă. Aici în România lupta a ajuns corp la corp şi duşmanul acesta invadator în masă şi pentru întotdeauna este aici sub ochii şi nu puţin în carnea noastră.

Naţiunea care ne atacă şi ne invadează este răspîndită pe toate continentele planetei, dar s-a concentrat în acele centre nervoase unde sînt pîrghiile de comandă ale întregii omeniri. Membrii ei specializaţi în ideologi, în organizare şi în comandament o servesc la Moscova de unde dirijează Comunismul mondial. Membrii ei specializaţi în Comerţ, în finanţe şi în diplomaţie o servesc în Occident de unde dirijează Francmasoneria mondială. În etapa actuală a conspiraţiei pentru dominaţie şi imperiu mondial, acest duşman al întregii omeniri a decis ocuparea României prin infiltrare dacă este suficient şi prin invadare dacă este necesar. A ales România: în primul rînd pentru că este placa turnantă şi teritoriul comun între Vest-Est şi în al doilea rînd pentru că ne subestimează şi ne subestimează pentru că ne dispreţuieşte.

Fraţi Români
şi Tineri din România Mare!

În toată istoria de pînă acum şi în parte încă din sec. XX împărţirea în clase a societăţii este consecinţa războaielor dintre naţiuni.

Naţiunea invadatoare, naţiunea învingătoare, naţiunea ocupantă devine clasa conducătoare a noii structuri sociale. Ea instituie Legea şi organizează Statul, care nu sînt altceva decît propria ei voinţă şi care înainte de orice îi apără interesele. Voinţa ei este să nu piardă puterea şi să nu-i înceteze stăpînirea, iar interesele ei sînt exploatarea forţei de muncă a învinşilor şi jefuirea bogăţiilor naturale ale teritoriului.

Naţiunea învinsă în războiul cu invadatorul devine clasa condusă şi oamenii guvernaţi. Acea parte a societăţii care n-are libertate pentru că n-are drepturi şi care n-are drepturi pentru că nu trebuie şi nu poate să facă altceva decît să muncească, să asculte, să rabde şi apoi să dispară. Să muncească pînă la epuizare biologică şi fără a acumula capital, să asculte cu biciul pe spate şi cu căluşul la gură, să rabde căci aceasta e virtutea sclavilor şi să dispară fără să murmure dacă nu-şi poate striga recunoştinţa şi fără să lase urme putînd încurca falsificarea istoriei.

Fraţi Români şi tineri din România Mare!

Războiul este început de 2-3 generaţii în urma noastră. Gneraţia noastră se găseşte însă în bătălia finală pentru victoria definitivă. Trădătorii au trecut în tabăra invadatorului şi îl servesc călăuzind cele două aripi învăluitoare. Laşii nu au putinţa de a se sustrage şi de a fugii şi vor servii pe invadator dacă slăbim vigilenţa, dacă nu le trezim conştiinţa, dacă nu le împrumutăm curaj şi dacă îi pierdem din supraveghere. Ceea ce se va întîmpla pe pămîntul românesc va face foarte mică diferenţa dintre laşi, dezertori şi trădători. De aici imperativul de prevedere şi de patriotism să nu-i lăsăm a decide fără România în micile lor interese persoanle, pentru că în împrejurările care s-au constituit şi în evenimentele care vor veni: felul cum se rezolvă interesele individuale decide felul de rezolvare al interesului naţional.

Fraţi Români
şi tineri din România Mare!

Opriţi-vă un moment şi gîndiţi cu putere. Analizaţi ce se întîmplă în epoca noastră şi ce se desfăşoară pe întreg continentul? De aproape două decenii U.R.S.S.-ul alimentează revoluţia comunistă mondială şi organizează Armata Roşie invadatoare în Europa. Germania de astăzi strigă adunarea întregii

Europe pentru propria ei apărare şi îşi organizează o nouă cruciadă de astădată împotriva comunismului.

Ce va face România?

Ce se va întîmpla cu România?

România este patria noastră în comun cu cei care deţin puterea politică, guvernează statul, comanda armata şi aplică legile. Dar ce va face România şi ce se va întîmpla cu România: nu este viitorul persoanelor lor, ci este viitorul nostru al tineretului. A tineretului care reprezintă viitorul României şi care va trăi liber sau înrobit acest viitor liber sau înrobit al României. Ori acest viitor comun al Patriei şi al tineretului: încă mai poate fi decis de aici din interiorul României înainte de a ajunge decis dinafara României şi peste voinţa noastră a Românilor.

Fraţi Români
şi tineri din România Mare!

Ce soartă aşteaptă Romînia şi ne aşteaptă pe noi românii dacă n-avem prevederea de a evita încercuirea şi dacă nu vom avea curajul bătăliei pe viaţă şi pe moarte?

Ce soartă aşteaptă România şi ne aşteaptă pe noi românii dacă Francmasoneria şi Comunismul fac legătura în spatele nostru şi inamicul invadator trece la bătălia în căldare?

Fraţi Români
şi tineri din România Mare!

Soarta noastră a tuturor celor de aici în acest Congres Naţional Studenţesc este certă şi inevitabilă în caz de înfrîngerea şi ocuparea României. După noi spre aceeaşi soartă vor merge familiile, prietenii şi cunoscuţii noştrii şi toţi Români mai mari sau mai mici care vor fi dovediţi că: încă îşi iubesc Patria, încă sînt devotaţi înaintaşilor, încă au virtutea demnităţii personale în identitate cu conştinţa naţională. Prăpădul va fi imens, trădările vor fi îngrozitoare, laşitatea nu va mai avea limite, cu numele de Români nu vor mai fi adevăraţi Români. Cît despre Naţiune ca fiinţă colectivă şi suverană, numai inscripţiile din cimitire vor şti că pe acest pămînt al Dacilor şi al Romanilor, al voievozilor şi regilor noştrii: cîndva în trecut a existat şi a trăit o astfel de naţiune cu numele de Români.

Fraţi Români
şi tineri din Romînia Mare!

În cuvinte puţine faţă de gravitatea faptelor, am descris: ce se poate întîmpla, dar nu se va întîmpla.

Ce se poat întîmpla dacă n-avem prevedere, dacă n-avem vigilenţă, dacă nu vom avea suficient curaj şi dacă nu vom mobiliza naţiunea să intre în bătălie.

Dar ce nu se va întîmpla din mai multe cauze şi mulţumită mai multor prezenţe şi înainte de toate pentru că aici în inima României există Căpitanul şi există Mişcarea Legionară.

Fraţi Români
şi tineri din România Mare!

Cîmpul de bătălie nu decide victoria, ci o recunoaşte şi o oficializează. A fi învingător sau a fi învins este decis înainte de angajarea părţilor şi înainte de începerea bătăliei. Bătăliile sînt necesare mai mult pentru lămurirea viitorului învins decît pentru proclamarea viitorului învingător.

În război şi la fel în politică, victoria se construieşte cu materiale, cu plan şi cu străduinţă exact ca orice edificiu. Victoria se construieşte şi deci se realizează prin acumulare de arme, planuri, trupe şi inflormaţii pînă la o clară superioritate în raportul de forţe cu adversarul încă un inamic.

Fraţi Români
şi tinerii din România Mare!

Scopul şi dacă îngăduiţi misiunea de îndeplinit a Congresului nostru Naţional Studenţesc întrunit astăzi la Tîrgul Mureş este de a făuri arma solidarităţii naţionale deocamdată de poziţie de vigilenţă şi nu departe de poziţie de combativitate?

Această armă a solidarităţii naţionale pe poziţie de vigilenţă şi combativitate întotdeauna a fost o armă valoroasă, necesară şi cu randament. Mai ales la naţiunile mici şi primejduite cum întotdeauna a fost România aici pe graniţa de răsărit a continentului şi la poarta de intrare în centrul Europei. S-ar putea chiar ca solidaritatea naţională pe poziţe de vigilenţă şi combativitate să se dovedească a fi chiar arma decisivă în războiul ce vine pentru independenţă naţională, integritatea graniţelor, păstrarea în Europa şi dezvoltarea interioară a Patriei noastre România.

Fraţi Români
şi tinerii din România Mare!

La fel ca uneltele, armele se făuresc în funcţie de materialul disponibil şi în funcţie de utilizarea proectată.

La solidaritatea naţională pe poziţie de vigilenţă şi combativitate: într-un fel se aduc eroii capabili de sacrificiu şi într-un alt fel se aduc laşii capabili de dezertare. La solidaritate naţională pe poziţie de vigilenţă şi combativitate: într-un fel se aduc patrioţii devotaţi României şi într-un alt fel se aduc cei gata de trădare începută. La solidaritatea naţională pe poziţie de vigilenţă şi combativitate: într-un fel se aduc cei ce-şi păstrează demnitatea persoanlă şi o ştiu parte din onoarea naţiunii şi în alt fel se aduc şi la nevoie sînt constrînşi cei născuţi fără simţ moral sau fără simţ al răspunderii sau fără o posibilă conştiinţă.

Fraţi Români
şi tineri din România Mare!

Prin declaraţiile, rapoartele şi comunicările din primele două zile Congresul nostru s-a străduit să mobilizeze la solidaritate naţională pe poziţie de

vigilenţă şi combativitate pe cei 5 500 studenţi prezenţi în această sală şi prin studenţi întreaga parte bună din substanţa socială a Naţiunii Române.

Am reuşit pentru că ne-am găsit în comunitate de simţire şi pentru că am ajuns la unitate de voinţă. Ce-am reuşit pînă acum este mai important decît ce vom întreprinde de acum înainte. Avem condiţia unităţii de simţire şi condiţia unităţii de voinţă şi ne rămîne pentru viitor doar condiţia unităţii de gîndire, care peste oameni este în funcţie de împrejurări şi informaţii.

Fraţi Români
şi tinerii din România Mare!

Ce ne facem cu cealaltă parte din substanţa socială a naţiunii noastre şi pe care o ştim a fi deja coruptă şi o bănuim a putea trăda?

Ne-am întrebat, am căutat şi am cîntărit care poate fi soluţia eficace din punctul de vedere al Patriei: pentru menţinerea laşilor, corupţilor, imoralilor şi iresponsabililor să nu iasă din solidaritatea naţională?

Preşedintele nostru Camaradul George Furdui a pus problema şi a adresat întrebarea. Camaradul Paul Craja, preşedintele Societăţii Studenţilor în Medicină din Bucureşti, a formulat propunerea în momentul de faţă în discuţie. Antevorbitorii mei principali Alex. Cantacuzino, Viorel Trifa, Virgil Rădulescu şi Iosif Bozînţan au completat propunerea şi v-au cerut adoptarea ei.

Vin şi eu în discuţie şi cu întreaga mea gîndire, simţire şi voinţă declar în plenul Congresului Naţional Studenţesc că cele propuse sînt unica soluţie posibilă pentru ca laşii, corupţii, imoralii şi iresponsabilii să nu spargă indispensabila solidaritate naţională în împrejurările istorice ce vin şi în războiul începu de invadator.

Constituind cîte o echipă studenţească de sacrificiu pentru fiecare guvernant eventual trădător, noi Congresul Naţional Studenţesc de la Tîrgul Mureş nu facem decît să-i avertizăm a nu greşi şi nu facem decît să-i punem sub observaţia naţiunii. A-i avertiza de ce li se va întîmpla dacă vor dezerta sau vor trăda: este a-i ajuta şi a-i sprijini dacă sînt cu adevărat potriviţi şi dacă la fel ca noi apără Patria. Avertismentul adresat de Congres şi constituirea echipelor de sacrificiu sînt intimidare constrîngătoare şi teroare morală numai pentru ace guvernanţi deja în trădare sau gata de trădare.

Fraţi Români
şi tineri din România Mare!

Împreună cu toată România sînt în aşteptarea evenimentelor internaţionale şi a evenimentelor naţionale care se vor produce indiferent dacă noi vrem sau nu vrem.

Împreună cu toată România sînt în aşteptarea deciziilor pe care înalţii noştrii guvernanţi şi demnitari le vor lua la cererea împrejurărilor şi după voinţa lor.

Socotesc că Congresul Naţional Studenţesc de la Tîrgul Mureş s-a orientat just, a mers direct la problemă şi şi-a îndeplinit complet datoria. Ati

mobilizarea celor buni pentru solidaritate naţională pe poziţie de vigilenţă şi combativitate, cît şi avertizarea celor răi să nu dezerteze şi să nu trădeze.

Constituirea echipelor de sacrificiu pentru fiecare eventual trădător o socotesc: nu numai indispensabilă şi eficace, dar şi legitimă. Legitimă în raport cu nevoia României de a fi apărată în interior pentru a se putea apăra în exterior. Legitimă în raport cu extraordinara periculozitate a evenimentelor care ar putea fi ceva amînate şi puţin atenuate, dar deloc evitate. Legală în raport cu dreptul natural, adică cu dreptul oricărui tineret din lume de a se interesa şi de a-şi apăra propriul viitor. Legală în raport cu dreptul istoric adică cu tradiţia de peste o jumătate de secol a tuturor Congreselor Naţionale Studenţeşti de a intrveni în viaţa publică a României.

Fraţi Români
şi tinerii ai României Mari!

Trăiască *Studenţimea Creştină Română.*

Trăiască *„Uniunea Naţională a Studenţilor Creştini Români"* şi cele 8 *„Centre Studenţeşti"* din Ţară.

Trăiască *„Congresul Naţional Studenţesc de la Tîrgul Mureş."*

Trăiască preşedintele *Centrului Studenţesc Iaşi* camaradul *Theodor Tudose* a cărui prevedere şi al cărui curaj cu arma în mînă noaptea în staţia Ghimeş Palanca a dejucat decizia guvernului de suspendare şi a făcut posibilă întrunirea Congresului.

Trăiască echipele studenţeşti de sacrificiu şi generoşii noştrii colegi care s-au înscris.

Trăiască *Căpitanul.*

Trăiască *Legiunea.*

Trăiască *România de astăzi* şi trăiască *România de totdeauna.*

Trăiască voi toţi pe care patria vă iubeşte pentru că voi o iubiţi pe ea.

Trăiască *viitorul* şi noi toţi în serviciul lui.

dr. Emil BULBUC
medic în Cluj

asasinat în 1946 în Italia se zice de bandiţi, exact în ajun de a emigra în Argentina la invitaţia adresată de Eva Peron tuturor Românilor din emigraţie.

*

(Iulie 1936, Bucureşti, Casa Studenţească din Calea Plevnii, conferinţa cu Studenţimea din Bucureşti în timpul bătăliei împotriva ziarelor Dimineaţa. Adevărul, Zorile, Facla şi Cuvîntul Liber).

ADEVĂRUL despre ANTISEMITISM

Sînt două feluri de antisemitism şi sînt două categorii de antisemiţi.

Evreii le confundă şi îşi agravează situaţia în loc de a o rezolva.

Există un *antisemitism fierbinte* cu sinceritate mai mult decît eficienţa şi un *antisemitism rece* cu eficienţă înzecită de perfidie. Cea mai mare greşeală pe care o pot face evreii împotriva propriei lor cauze este să demonstreze insuficienţa antisemitismului fierbinte şi astfel să oblige trecerea la antisemitismul rece.

Încă mai importantă pentru evrei, este *diferenţa dintre intelectualii antisemiţi şi semidocţii antisemiţi.*

Pentru intelectualii cu informaţie ştiinţifică şi cu gîndire logică: *existenţa problemei evreeşti este cauza şi antisemitismul este consecinţa* şi în funcţie de numeroşi alţi factori şi pînă la o anumită limită *poate fi soluţia*. Antisemitismul intelectualilor este simţit, gîndit şi voit: *nu la nivelul interesului personal, ci la nivelul interesului naţional*. Nefiind trăit la nivelul interesului personal acest antisemitism al intelectualilor este *lipsit de invidie şi nu ajunge la ură*. Fiind trăit la nivelul interesului naţional acest antisemitism al intelectualilor *se concentrează pe apărare şi nu pe distrugere şi îşi mobilizează generozitatea*. Antisemitismul intelectualilor este *fenomen de Einfühlung* şi *concluzie de Weltanschaung*, deci are în el un conţinut teoretic, abstract, suprapersonal şi întrucîtva metafizic care pe *parcursul timpului şi în funcţie de informaţie se modifică pînă la inversare în filosemitism*.

Cu totul altfel este antisemitismul semidocţilor şi sfertodocţilor, ca să respect propria lor ortografie. Semidocţii şi sfertodocţii *au prins din şcoală mijloace şi arme, dar nu şi-au însuşit principiile şi concepţiile de cultură superioară* sau măcar *autentică*. Personalitatea lor poate fi puternică şi eficientă, dar este *plină de ambiţii şi arivism şi are complexul de inferioritate al infirmului care invidiază şi urăşte*. Semidocţii şi sfertodocţii nu se pot promova în ierarhia socială decît distrugînd în prealabil termenul de comparaţie al oamenilor cu inteligenţa cultivată şi cu valoare creatoare. Semidocţii şi sfertodocţii au o singură politică socială şi anume *transformarea societăţii într-un deşert cultural şi într-un vid intelectual*, pentru ca privilegiile sociale şi funcţiile de conducere *să le revină automat, ca singuri învingători pe cîmpul de bătălie*. Semidocţii şi sfertodocţii sînt antisemiţi nu pentru că evreii pun în pericol naţiunea, ci pentru că *evreii le sînt concurenţi mai bine pregătiţi şi le barează ascensiunea spre clasă conducătoare*. Semidocţii şi sfertodocţii practică un antisemitism *nu cu motivaţie naţională şi cu motor social, ci cu motivaţia concurenţii şi cu motorul interesului*. Un astfel de anisemitism trece repede de la forma caldă la forma rece şi aceasta pentru că *ancora lui stă în interese personale şi nu în probleme sau în idei*. Antisemitismul semidocţilor şi sfertodocţilor : *nu se atenuiază, ci se înverşunează prin cunoaştere personală de la om la om*. Antisemitismul semidocţilor şi sfertodocţilor: *practică feorcitatea nu din necesitate, ci din plăcere şi rămîne inuman chiar după victorie.*

Noi Români sîntem neamul cel mai torturat, cel mai persecutat şi cel mai nedreptăţit din întreaga istorie de 2 000 ani a continentului Europa. În calitate de oameni torturaţi, de oameni persecutaţi şi de oameni nedreptăţiţi: nu putem tortura, nu putem persecuta şi nu putem nedreptăţii pe alţi oameni la fel oameni ca şi noi.

În România n-a existat antisemitism pînă la jumătatea secolului XIX, cînd a început *infiltraţia masivă şi invazia organizată a evreilor*. O infiltraţie masivă la scară de peste un milion oameni străini de istoria acestui pămînt şi a invaziei organizată sub protecţia de artilerie grea a presei şi diplomaţiei occidentale. Obiectivul şi planul strategic pot fi identificate: înainte de bătălie după dispozitivul luat de trupele duşmane şi în cursul bătăliei după direcţia de mişcare şi manevrele executate de acestea. În bătălia care a început la jumătatea secolului trecut şi care continuă încă astăzi între ei Evreii invadatori şi noi Români autohtoni: numai trădătorii şi corupţii refuză să cunoască care este obiectivul strategic şi care este planul strategic. Obiectivul strategic este de *a fura spaţiul carpato-dunărean* în care s-a născut din Daci şi din Romani şi pe care l-a apărat 2 000 ani poporul român şi de a *transforma actualul stat românesc într-un viitor stat evreiesc* mijlocitor al comerţului şi stăpînitor al politicii dintre vest şi est. Iar planul strategic pentru a cîştiga acest război şi pentru a ajunge la victoria finală est de *a ocupa economicul şi de a monopoliza oraşele* pentru ca pe cale de consecinţă şi de inevitabilitate să *dicteze politicul şi să organizeze administraţia*. În acest viitor Stat între Carpaţi şi Dunăre şi pe graniţa dintre Vest şi Est clasa exploatată vom fi Românii Naţiunea învinsă şi clasa exploatatoare vor fi Evreii naţiunea învingătoare. Acestea fiind realităţile din prezent şi acestea putînd fi realităţile din viitor, antisemitismul s-a născut în România ca *fenomen social obligator şi ca etapă în devenirea istorică*. Nu din ură de rasă, nu din persecuţie religioasă şi nu din cruzime de junglă; ci: *din necesitate de apărare, ca reflex de apărare şi drept legitimă apărare*. Pînă în momentul de faţă antisemitismul din România *este încă* în mîinile oamenilor sensibili şi generoşi care *îşi apără propria Patrie* şi este încă în mîinile oamenilor cu mintea capabilă de *a prevede viitorul aşa cum este capabilă de a-şi reprezenta prezentul.*

Iudaismul din interiorul României şi iudaismul din lumea întreagă s-au hotărît pentru o formidabilă nedreptate şi săvîrşesc o formidabilă greşeală în raportul lor cu naţiunea Română autohtonă aici pe acest pămînt. Iudaismul *refuză să recunoască cine sînt invadatorii şi cine se apără*; iudaismul *inversează succesiunea dintre Cauză şi efect* şi în contradicţie cu istoria şi cu logica *pretind că problema evreească este urmarea antisemitismului şi nu antisemitismul urmarea invaziei evreeşti*; iudaismul *neagă dreptul istoric formă naţională a dreptului natural* pe care strămoşii lor le-au pierdut şi pe care Românii încă îl au; iudaismul în fine condamnă drept anacronic cu evoluţia societăţii şi *pretinde Românilor* autopedepsirea apărării naţionale care este în acelaşi timp un drept şi o obligaţie:

primul drept al oricărui neam din omenire şi *prima obligaţie* a generaţiei contemporane cu primejdia.

Iudaismul din interiorul României şi iudaismul din întreaga lume urăsc de moarte pe toţi Românii antisemiţi, pretind exterminarea tuturor antisemiţilor din România şi strîng fonduri pentru a plăti asasinarea Căpitanului şi masacrarea noastră a legionarilor.

Este o *nedreptate* şi este o eroare.

Este o *nedreptate* pentru că se pleacă de la faptul invaziei şi nu de la faptul apărării. Este o nedreptate care va încărca conştiinţa lor naţională şi care nu va putea fi uitată chiar dacă va fi explicată şi deci iertată.

În fine este o *eroare de concepţie şi o greşeală de politică*. În primul rînd pentru că *va convinge transformarea antisemitismului cald în antismitism rece*, imposibil de combătut pentru că e imposibil de identificat. Cu antisemitismul cald poţi prevede ceva pentru că ştii cum se începe, dar *cu antisemitismul rece nu se poate prevede nimic pentru că nici măcar nu ştii cum începe*. În al doilea rînd este o eroare şi o greşeală pentru că *exterminînd antisemiţii cu cultură superioară universitară* şi deci cu scrupule în mijloace şi cu limite în scopuri, iudaismul *nu reuşeşte decît să transfere antisemitismul în mîinile lumpenproletariatului şi proleculţiştilor* care în calitate de semidocţi — sfertodocţi vor adăuga sau vor pune pe primul plan resortul invidiei contra intelectualilor, resortul urii ca necesitate socială şi *ferocitatea transformării societăţii în junglă*.

Vai de noi Românii şi vai de ei Evreii dacă le va reuşi planul de a asasina pe Căpitan şi de a masacra pe legionari. Nu va mai fi cine să rezolve în spirit constructiv şi după legile umane problema evreească din România, iar ei Evreii vor avea o victorie: imposibil de păstrat şi imposibil de valorificat. Vor avea de făcut faţă *antisemitismului rece* de 100 ori mai înarmat şi mai eficient decît anmtisemitismul cald sau fierbinte al naţionalismului şi se vor găsi în confruntare cu *antisemiţi semidocţi* de 1 000 ori mai lipsiţi de scrupule şi mai lacomi în scopuri ca cel mai neevoluat antisemit din actuala Mişcare Legionară.

Nu văd bine viitorul dacă noi vom fi învinşi. Nici pentru naţiunea română şi nici pentru ei naţiunea învingătoare.

George FURDUI
(1910-1939)

originar din com. Miron Costin Jud. Roman preşedintele Studenţimii Române 1933-1936 asasinat la 22 Sept. 1939 în Penitenciarul Special de la Rîmnicul Sărat.

(reconstituit de colaboratori după note luate în sedinţa din Iunie 1936)

(Bucureşti, Iulie 1936, Cofetăria Nestor de pe Calea Victoriei, discuţie cu un tînăr ziarist francez trimis de săptămînalul „Gringoire" pentru a se informa la faţa locului despre Garda de Fier; *convorbire păstrată în memorie de dr. Şerban Milcoveanu, invitat de Virgil Rădulescu să ajute la exprimarea în limba franceză).*

POLITICA EXTERNĂ a ROMÂNIEI

în concepţia lui Virgil RĂDULESCU

(Iulie 1936, Bucureşti)

Dumneavoastră Francezii ne acuzaţi de a fi filogermani şi prohitlerişti şi de a voi pentru România o altă politică externă decît *cea istorică alături de Franţa*.

N-aţi pronunţat cuvîntul, dar mai aveţi pe buze *acuzaţia de ingratitudine* faţă de imensul ajutor diplomatic şi militar oferit dezinteresat de Franţa şi mulţumită căruia s-a construit Statul Român Modern şi s-a realizat România întregită.

Este bine şi nu poate fi decît util pentru ambele părţi faptul că în calitate de publicist francez aţi venit să vă informaţi direct la faţa locului în România şi să staţi de vorbă *personal de la om la om* cu noi legionarii. În Occident persoana Căpitanului şi Mişcarea Legionară sînt cunoscute numai prin ce relatează şi după mine prin ce fabrică „presa internaţională". Ori această „presă internaţională" este: 1/3 în proprietatea evreească şi ultima 1/3 cu francmasoni şi cu procomunişti. Toată această structură de cadre şi interese se găseşte materialmente în imposibilitate de a fi *independentă* — (cum se proclamă) — şi *obiectivă* — (cum i se atribuie) — în problema cu totul specială a României şi a Poloniei aici la graniţa de Răsărit a Europei. Cea mai primejdioasă cauză de falsificare a informaţiilor difuzate nu este *obsesia milenară a antisemitismului, pe care evreii îl alimentează cu acuzaţiile lor apriorice şi sistematice în loc de a-l preveni prin soluţionarea problemelor*. Cea mai primejdioasă cauză pentru care „presa internaţională" falsifică informaţiile din această parte a Europei este politica *strict proprie şi strict particulară* decisă de Iudaismul Mondial în *actuala relaţie antagonistă din estul Europei*: între Germania şi Rusia, între Naţional-Socialism şi Comunism şi între Hitler şi Stalin. Prezenţa activă şi unanimă a Iudaismului Mondial de partea Rusiei împotriva Germaniei, în favoarea Comunismului şi împotriva Naţional-Socialismului şi cu Stalin împotriva lui Hitler: nu este *o politică obligată de instinctul de conservare, ci este o politică dliberată cu scopuri dinainte determinate*. Dovadă este cronologia istoriei: *întîi a fost Comunismul şi apoi a venit reacţia naţional-socialismului*, întîi au fost Lenin şi Trotzki şi Stalin şi apoi a venit Hitler pentru a-i extermina, *întîi s-a pronunţat pentru comunism Iudaismul şi apoi a apărut antisemitismul în Germania*.

Dumnevoastră Francezii ne acuzaţi pe noi legionarii că *vrem alianţă cu Germania în loc să ne înţelegem cu Rusia*. Să ne înţelegem cu Rusia aşa cum vă înţelegeţi dumneavoastră Franţa şi cum aţi încheiat anul trecut o alianţă politico-militară pentru încercuirea Germaniei şi intimidarea lui Hitler. În treacăt îmi permit a vă aminti că intimidarea lui Hitler este ceva imposibil de realizat aşa cum nici cu Napoleon nu s-a putut şi că *încercuirea pentru menţinerea la nivel inferior a Germaniei* nu este apărarea Europei, ci *este paralizarea Europei*.

La întrebarea dumneavoastră pentru ce noi legionarii sîntem filogermani, voi începe a vă răspunde cu evocarea unei întîmplări cu 3 decenii în urmă.

În epoca cînd Regele Carol I avea răspunderea istorică a României şi cînd omul nostru de Stat şi preşedintele „Partidului Conservator“ *Petre Carp* milita pentru alianţa cu Germania. La un moment dat Petre Carp pleacă în călătorie la Berlin şi ambasada rusă de la Bucureşti intră în alarmă. Problemă politică de descifrat dat fiind evoluţia spre război a situaţiei internaţionale şi dat fiind poziţia gografică a României între Germania şi Rusia. Ambasadorul rus îşi organizează o cură balneară la Karlsbad şi ca din întîmplare se suie în acelaşi tren cu Petre Carp. În tren îşi organizează o încrucişare pe culuar şi de aici o discuţie întîi amicală şi apoi politică între ambasadorul rus şi Petre Carp.

La un moment dat ambasadorul se fixează atent pe ochii lui Petre Carp şi pronunţă întrebarea strategică: *„Vreţi să-mi explicaţi, Excelenţă, pentru ce, atunci cînd aveţi interese naţionale în Transilvania, sînteţi atît de aprig filogerman şi militaţi atît de tenace pentru alianţă cu Germania?“*. Fără a se referi nici la interesele naţionale din Transilvania şi nici la interesele naţionale din Basarabia, Petre Carp a răspuns ambasadorului rus: „Excelenţă! *Sînteţi în profundă greşeală atunci cînd mă socotiţi a fi filogerman şi atunci cînd socotiţi antinaţională alianţa cu Germania.* Eu, Petre Carp, Preşedintele Partidului Conservator din România, *nu sînt filogerman ci sînt antirus. Înainte de orice mă tem de politica dumneavoastră imperialistă în această parte a Europei şi mă tem de scopurile pe care le aveţi cu independenţa României. Sînt pentru alianţă cu Germania sau filogerman* cum spune Excelenţa voastră, *pentru că în actuala situaţie politică europeană şi în actualul raport de forţe această alianţă cu Germania reprezintă unica soluţie pozitivă pentru apărarea independenţii naţionale a României.* Excelenţa Voastră să reţină şi să transmită că *nu noi Partidul Conservator trebuie să schimbăm politica externă a Patriei noastre, ci Dumneavoastră Rusia şi Petersburgul trebuie să vă schimbaţi politica în general faţă de Europa şi în special faţă de România.“*

Scumpe şi distinse domnule coleg din Franţa, nici astăzi în 1936 şi la 20 ani după moartea lui Petre Carp: noi adevăraţii naţionalişti din România nu avem un alt răspuns de dat la întrebarea dumneavoastră *pentru ce sîntem filogermani şi pentru ce vrem alianţă cu Germania.*

Noi România sîntem o ţară prea mică pentru a ne permite *luxul politicii de ideologie*, aşa cum îşi pot permite şi nu-şi riscă existenţa Franţa, Anglia,

Germania, Italia, Rusia şi Statele Unite ale Americii. Noi naţionaliştii sinceri şi devotaţi sîntem obligaţi a face *numai politica geografiei* şi într-o ţară mică, neconsolidată şi primejduită ca România de astăzi: *nu politica internă se prelungeşte în politica externă, ci politica externă impune politica internă* care s-o susţină şi care s-o dovedească.

Dvoastră aţi avut bunăvoinţă să mă întrebaţi pe mine şi să-mi cereţi răspuns. Acum vă rog a-mi îngădui ca eu Virgil Rădulescu să vă adresez întrebare şi să solicit răspuns.

Aveţi dvoastră Francezii şi Englezii *soldaţi capabili de a muri departe de pămîntul Patriilor lor şi pentru o cauză dinafară a interesului Naţional* al Franţei şi al Angliei?

Aveţi dvoastră Franţa şi Anglia o *infanterie* (regina cîmpului de bătălie şi principala armă a victoriilor) — care *să se deplaseze aici pe graniţa de est a continentului* şi să apere cu succes România şi Polonia şi prin ele întreaga Europă?

Aţi avut aceşti soldaţi?

Aţi avut această infanterie.

Acum 80 ani în *războiul din Crimeea* cînd aţi stopat înaintarea imperiului ruso-ţarist în Balcani şi aţi determinat pe cale de consecinţă Renaşterea Naţională a Românilor şi Statul Român Modern.

De atunci însă dvoastră Franţa şi Anglia v-aţi concentrat pe organizarea, valorificarea şi prosperitatea unor *imense imperii coloniale*, evident mai interesante şi mai utile decît această parte a propriului dvoastră continent care sînt România şi Balcanii. Vă semnalez în mod separat România şi Balcanii: în primul rînd pentru că *România n-are psihosociologia Peninsulii Balcanice* şi al doilea rînd că *România are acelaşi determinism geopolitic cu Polonia.* România şi Polonia sînt împreună *graniţa de răsărit a continentului europeean*, România şi Polonia alcătuiesc împreună *cordonul sanitar al apărării Europei de Asia*, România şi Polonia au în caz de catastrofă europeeană *acelaşi destin între Est şi Vest.* Viitoarea politică externă a viitoarei Românii Legionare include ca axă stabilă şi pîrghie de acţionare *declaraţia istorică* făcută în 1926 la Chişinău de mareşalul Pilsudski şi Regele Ferdinand.

Supravieţuirea ca naţiune suverană şi ca stat independent a României în războiul 1914—1918 s-a datorat unor împrejurări istorice atît de întîmplătoare încît certamente *nu se vor repeta nici în altă formă* în eventualitatea din ce în ce mai apropiată a următorului război mondial.

În vara lui 1916 regimul ţarist şi-a dat seama de imposibilitatea materială a continuării războiului şi a adus guvernul von Stürmer cu program de a încheia pace onorabilă cu Puterile Centrale. Pentru a reprezenta victorie în războiu, această pace urma să se încheie cu cîştiguri de teritoriu exact după exemplul şi modelul împărţirii Poloniei în sec. XVIII pe care dvoastră Franţa şi Anglia aţi

ratificat-o prin tăcere. *Germania lui Wilhelm II* urma să primească Galiţia de la Austria, *Austria lui Frantz-Iosif* urma să primească în schimb Oltenia plus Muntenia şi *Rusia lui Nicolae II* urma să primească Moldova cu graniţa pe munţii Carpaţi şi Dobrogea drept coridor în Peninsula Balcanică. În Iulie 1916 guvernul von Stürmer adresează guvernului nostru Brătianu celebrul ultimat să intrăm în războiu pe direcţia spre Budapeste pentru a face joncţiunea cu ofensiva rusă Brussilov din Galiţia. Aceasta nu s-a produs: *întrucît singurul scop al ultimatumului era să scoată România de pe poziţia de neutralitate şi s-o aducă pe poziţia de beligenanţă, care să îngăduie celor „Trei Mari" să-i împartă teritoriu la încheierea păcii separate dintre ei*. De această catastrofă nu ne-a scăpat decît Revoluţia mensevică din Febr. 1918, care a alungat regimul ţarist şi guvernul von Stürmer cu planul lor de pace separată pe contul României.

În vara lui 1917 guvernul mensevic al lui Kerenski simte oboseala Rusiei de a continua războiul, dar *nu merge pînă la punerea de concluzii*. În toamna 1916 şi pentru a preveni retragerea Rusiei din războiu, guvernul dvoastră francez încheie o *convenţie secretă prin care recunoaşte Rusiei toate dorinţele din faimosul Testament al lui Petru cel Mare*. Adică: *dreptul de a decide în spaţiul Carpato-dunărean şi peninsula Balcanică şi posesiunea definitivă a Constantinopolului zis Tarigrad şi a strîmtorilor dintre Marea Neagră şi Marea Mediterană*. De această catastrofă nu ne-a scăpat decît *incapacitatea politică a guvernului menşevic Kerenski* care n-a reuşit să se hotărască între pacea separată şi continuarea războiului. *Pacea separată* ar fi consolidat politica internă şi ar fi făcut imposibilă insurecţia bolşevică; iar *continuarea războiului* în condiţiune de încredere pentru aliaţii occidentali *ar fi adus jumătate din Europa în imperiul rus*. Nehotărîrea guvernului Kerenski s-a extins din politica externă în politica internă, în August 1917 Kerenski *se aliază cu bolşevicii* pentru a distruge pe generalul Kornilov şi a îndepărta Armata Rusă, iar în Octombrie 1917 aceeaşi bolşevici alungă guvernul Kerenski şi instituesc dictatura bolşevică. Succesul bolşevismului a adus *distrugerea Statului ţarist* şi pînă la construirea Statului comunist *expansiunea imperialismului rus în Europa a trebuit să se oprească*.

În primăvara lui 1919 se instalează în Ungaria *dictatura bolşevică a lui Bela Kuhn*, în care au venit toţi aventurierii şi toţi călăii din Europa Centrală. România ajunge prizonieră şi victimă sigură între bolşevismul lui Lenin din Rusia şi bolşevismul lui Bela Kuhn din Ungaria. Un fel de *cleşte sdrobitor* care pentru a se închide şi a ocupa România n-avea nevoie decît de puţin timp pentru consolidarea în politica internă a celor două dicaturi bolşevice. Guvernul nostru Brătianu şi paralel guvernul italian au cerut celor „Trei Mari", întruniţi pentru „Conferinţa Păcii de la Paris" *să readucă ordinea în Centrul Europei şi să elimine focarul bolşevic de la Budapesta*. Generalissimul Foch era pentru organizarea unui *cordon sanitar între Marea Baltică şi Marea Neagră şi pentru curăţirea de anarhie şi reinstalarea ordinii pe întreg continentul european*. Cuvîntul lui Foch

n-a fost ascultat: în primul rînd pentru că politicienii contestau dreptul militarilor de a mai decide odată terminat războiul şi în al doilea rînd pentru că în Culisele *„Conferinţei de pace de la Paris" forţele precumpănitoare n-au fost naţiunile, ci au fost iudaismul şi francmasoneria*. Ca urmare a acestora: cei „Trei Mari" — pe nume Wilson, Clemenceau şi Lloyd George — au declarat dictatura bolşevică a lui Bela Kuhn drept „democraţie populară" şi *au interzis orice amestec din afară în treburile interne ale Ungariei venită la „democraţie"*. Această decizie n-a fot mai mult iluzie şi iresponsabilitate decît neinformare şi complicitate Italia, care avea bolşevismul în interiorul ei şi nu pe graniţa ei: n-a îndrăznit sau n-a putut să treacă peste această decizie evident antieuropeeană a celor „Trei Mari". Dar România, guvernată de excepţionalul bărbat de Stat Ionel I.C. Brătianu şi *încă în posesia unei armate disciplinate* a repudiat decizia celor „Trei Mari" şi în vara lui 1919 a declanşat *campania militară din Ungaria*, care s-a terminat spre uimirea întregii omeniri cu alungarea dictaturii bolşevice a lui Bela Kuhn. Cei „Trei Mari" ai dvoastră pe nume Clemenceau, Lloyd George şi Wilson — trimiteau din 2 în 2 zile telegrame la Bucureşti ordonînd retragerea Armatei Române de pe teritoriul Ungariei. Încurajat pe ascuns de generalissimul Foch şi obligat de instinctul de conservare al României, Ionel I.C. Brătianu *le-a trimis telegramele la arhiva pentru istorie şi le-a conferit diagnosticul de „trei bolşevici inconştienţi"*.

Din aceste experienţe ale războiului mondial şi din aceste posibilităţi de destin naţional: *unii Români au tras învăţăminte şi concluzii şi alţii Români n-au avut nici înţelepciune pentru învăţăminte şi nici curaj pentru concluzii*.

N-au tras învăţăminte şi n-au tras concluzii acei care *ignoră istoria universală* şi nu cunosc ce este sau ce poate fi *determinismul geografic*. Nu există conducători, nu există ideologii, nu există partide şi de la un anumit nivel de periculozitate nu există nici armate *în stare să schimbe geografia*. Geografia este aceea care determină istoria şi în cuvintele marelui dvoastră Napoleon: *„Istoria este geografia în Mişcare"*. Imbecilii la care mă refer: judecă şi soluţionează problemele României de pe poziţia Portugalie sau Islandei. *A te găsi în spaţiul dintre Germania şi Rusia* nu este acelaşi lucru cu a te găsi *undeva departe de Rusia şi la Vest de Germania*. Diferenţa este că între iad şi rai sau ca între *a lupta pentru supravieţuire şi a avea existenţa asigurată*. Ei cred în tratate în loc să creadă în realităţi şi nu cunosc *metisul psihologic rezultat din sînge asiatic şi ideologie comunistă* — (ieri Lenin, astăzi Stalin) — care confecţonează tratatele după necesităţile propagandei şi îşi poate oricînd anula semnătura prin jocul simplu al schimbării de persoană. Imbecilii la care mă refer: confundă *imperiul ruso-ţarist* cu *imperialismul ruso-comunist* şi uită *că în timp ce panslavismul era o simplă revendicare, revoluţia comunistă mondială este o necesitate biologică în plus peste fanatismul ideologic*. Imbecilii la care mă refer: îşi zic „democraţi" dar sînt „anti-democraţi" pentru că fac invers de ceea ce a spus singurul democrat

autentic al contemporaneităţii Thomas Masaryk: *„bolşevismul nu este altceva decît cămaşa ţaristă întoarsă pe dos“*. Aportul bolşevicilor la mersul înainte al omenirii este de a fi orientat spre Europa ceea ce pînă la ei era numai în interiorul Rusiei şi anume mirosul de piele murdară, scuamele detaşate de scărpinat şi păduchii în căutare de victime.

De asemenea n-au tras sau mai exact n-au voie să tragă învăţăminte şi concluzii: acei *pseudoromâni* tot atît de înşelători ca falsele adevăruri şi acei *semiromâni* tot atît de primejdioşi ca jumătăţile de adevăruri. În primul rînd pseudo-românii şi semi-românii care pun apartenenţa, disciplina şi ordinele *Francmasoneriei* deasupra propriei lor naţiuni, deasupra propriei lor Patrii şi chiar deasupra propriei lor Conştiinţe. În al doilea rînd pseudo-românii şi semi-românii *cumpăraţi* în numeroasele feluri legale şi în încă mai numeroasele feluri ilegale şi care în funcţia de Stat deţinută *fac ce nu trebuie sau nu fac ce trebuie* în funcţie de dispoziţiile primite de la capitalişitii străini şi de la patronii evrei. La toţi aceşti pseudo-români şi semi-români: *nu mintea mişcă materia* cum a cerut idealistul Virgilius, *ci stomacul determină conştiinţa* cum a constatat materialistul Marx. Ceea ce fac şi decid o bună parte din vîrfurile noastre conducătoare este foarte explicabil şi aproape inevitabil cînd Evreii cu numărul, cu capacitatea şi cu solidaritatea lor au ajuns în România anului 1936 să fie: 50% din liber profesionişti, 60% din industrie, 70% din comerţ, 80% din bănci, o treime din populaţia Bucureştiului şi două treimi din populaţia urbană a Moldovei, Basarabiei şi Bucovinei.

În afară de imbecilii incurabili şi de corupţii nerecuperabili mai avem în România de astăzi o categorie de oameni care n-au tras nici învăţăminte ţi nici concluzii din experienţele pe margine de prăpastie ale epocii 1914—1919. Sînt *minţile superficiale* oprite la prezent şi satisfăcute de aparent, care n-au în eul lor acel demon al setei de *a cunoaşte complet şi al nevoii de a merge pînă la capăt. Sînt veselii moştenitori al României Mari* pe care nu-i interesează primejdiile naţionale şi nu-i preocupă problemele politice din simplu motiv că primele n-au acces şi celelalte n-au audienţă la mentalitatea lor iresponsabilă. *Sînt clovni sincer neserioşi* care nu se întreabă cum pot fi lucrurile mai bine şi mai sigure în România, de vreme ce această Românie a putut fi construită şi apărată de alţii fără ajutorul lor personal direct. În fine sînt *găunoşii de sus pînă jos* — tip Guţă Tătărescu, presupusul dvoastră prieten — care la orice problemă au o mică soluţie şi la orice întrebare un singur răspuns şi anume că *„norocul însoţeşte România“* şi că *„România are mereu noroc.“*

Nu spre deosebire, ci în opoziţie cu toţi aceşti superficiali, neserioşi şi iresponsabili s-a format de ciţiva ani în Ţara noastră *o nouă concepţie de politică externă* sau mai exact *o nouă orientare a alianţelor româneşti*. Este fenomenul care v-a alarmat pe dvoastră în Franţa şi în Anglia şi căruia îi daţi explicaţia facilă de contagiune şi imitaţie, uitînd că *Naţionalismul din România a început la jumătatea sec. XIX* şi că *Mişcarea Legionară din România a precedat cu cel puţin 2-3 ani primele informaţii despre existenţa lui Adolf Hitler şi a Naţional-Socialismului.*

Aşa cum v-am spus: în opoziţie şi aproape în luptă corp la corp cu superficialii, neserioşii şi iresponsabilii monopolizînd actuala noastră clasă conducătoare, s-au selecţionat din subsanţa socială a naţiunii şi din tineretul studenţesc al Universităţilor *adevăratele căpetenii ale României contemporane.* Căpetenii *capabile de a înţelege situaţia,* căpetenii *capabile de a lua o decizie,* căpetenii *capabile de a trece la acţiune,* căpetenii *capabile de a trage concluziile experienţelor noastre istorice din epoca cea dificilă a războiului mondial, în fine căpetenii cu Patria în inimă şi în creer, imposibil de corupt pentru că au principii morale şi imposibile de intimidat pentru că au voinţa de oţel.*

M-aţi întrebat şi v-am răspuns.

Noile căpetenii devotate şi dinamice ale României de astăzi sînt în jurul Căpitanului şi alcătuiesc Legiunea.

M-aţi întrebat cine este Căpitanul şi cum a ajuns la politica de alianţă cu Germania în loc de Franţa?

Familia CODREANU sînt Români tragic de încercaţi de istorie din Bucovina. Înainte de ocupaţia austriacă din 1777 se numea ZELEA, denumirea profesională a fierarului care fabrica „zale“ pentru cavalerii medievali. Pentru a deznaţionaliza populaţia autohtonă românească a Bucovinei, autorităţile austriace au exercitat două constrîngeri: una civilă şi alta culturală. Constrîngerea civilă a fost slavizarea numelor la Români aşa cum au fost germanizate numele Evreilor. Astfel, strămoşii din Bucovina ai familiei Codreanu din Moldova se ştiau a fi Zelea şi la autorităţi treceau Zilinski. La sfirşitul secolului XIX prof. Ion ZELEA-ZILINSKI a înţeles superioritatea luptei deschise asupra luptei clandestine şi a emigrat din Bucovina ocupată de Austria în Moldova din statul român independent România. Aici a părăsit numele artficial de Zelinski dat de autorităţile austriace şi a luat noul nume de Codreanu în amintirea codrilor unde se ascundeau Românii fugăriţi de invadatori timp de aproape două milenii.

Prof. Ion ZELEA-CODREANU a funcţionat ca profesor de limba şi literatura germană la Liceul din Huşi şi a activat încă dinainte de 1900 în Partidul Naţiona-Democrat al prof. N. Iorga la Bucureşti şi al prof. A.C. Cuza la Iaşi. Deşi deputat în Parlamentul Ţării, prof. Ion Zelea-Codreanu a plecat în August 1916 pe front, în linia I, Căpitan de rezervă comandînd o companie de infanterie. În elanul patriotic al Românilor din aceea epocă, fiul său mai mare Corneliu Z. Codreanu — Căpitanul nostru de astăzi — l-a însoţit pe front în calitate de cercetaş şi apoi de voluntar.

În primăvara lui 1917 România nu părăsită de Ruşi, ci cu agresiunea bolşevică în spate este obligată (n-a fost trădare politică, ci necesitate militară)

să încheie cu Puterile Centrale pacea separată de la Buftea. În şedinţa Parlamentului care sub ocupaţia germană a Bucureştiului a ratificat, „pacea separată", împotrivă au fost doar 3 discursuri şi doar 3 voturi, din care unul al deputatului prof. Ion Zelea Codreanu şi unul al deputatului prof. A.C. Cuza.

Dacă acestea sînt antecedentele şi dacă aceasta a fost trecutul, atunci pe ce se bazează actuala acuzaţie şi de fapt noua calomnie de a fi filogerman. Ca scop în sine şi indiferent de Patrie?

Nu domnule coleg, care trebuie să serveşti adevărul odată cu informarea cititorilor.

Nu frate de sînge latin al nostru din Franţa, care este sora mai mare şi care a fost marea protectoare a României.

Familia Codreanu şi familia Moţa sînt cei mai buni cetăţeni şi cei mai devotaţi fii pe care îi are astăzi România. Tatăl prof. Ion Zelea Codreanu a venit la Iaşi pentru a mobiliza Romînia Liberă să salveze Bucovina de sub ocupaţia austriacă. La fel tatăl protopopul Ion Moţa întemniţat politic 5 ani la Seghedin a venit înainte de 1914 la Bucureşti pentru a mobiliza România Liberă să salveze Ardealul de sub ocupaţia maghiară. Fiii lor Corneliu Z. Codreanu şi Ionel I. Moţa sînt fondatorii Mişcării legionare încă din anii studiilor universitare 1922—1925 şi tot ei sînt astăzi în 1936 constructorii noii orientări în politica externă a României.

Absolut de loc nu este o nouă sau o altă politică externă.

Pe toate laturile de fond este continuarea exact a politicii externe româneşti *elaborată din experienţă şi lăsată drept Testament* de Ştefan cel Sfînt domnitorul Moldovei în urmă cu 450 ani.

În acele secole duşmanul de moarte al neamului Românesc era *imperiul turc* care invada Europa dinspre Sud-est. Din secolul XVIII duşmanul încă mai de moarte al neamului Românesc a devenit *imperialismul rus* care invadează Europa dinspre Nord-Est. Imperialismul turc se mulţumeşte cu uciderea conducătorilor patrioţi, cu instalarea fanarioţilor drept guvernanţi de încredere şi cu transformarea naţiunii în sclavi muncind pentru plata impozitelor şi tributului. Imperialismul rus este de 100 ori mai primejdios: în primul rînd pentru că desnaţionalizează prin cultură, în al doilea rînd pentru că *transferă populaţia română în Siberia* şi în al treilea rînd pentru că *colonizează slavi în locul Românilor.*

Dvoastră în calitate de om inteligent şi de adevărat francez să nu n combateţi cu *falsul argument al prieteniei cu Rusia în loc de împotrivire faţă de e* Din puctul de vedere al Neamului Românesc şi al continuităţii istorice: prieteni cu Ruşii duce la desnaţionalizare, iar *războiul cu Ruşii ne salvează conştiinţa.* N uitaţi diagnosticul marelui dvoastră istoric şi al marii conştiinţe europene Edg QUINET: *„Prietenia Ruşilor a fost Românilor mai funestă decît duşmănia la u loc a tuturor celorlalte popoare cu care au venit în contact."*

Scumpe prietene şi distinse colega,

Să nu crezi că pentru noi legionarii a fost uşor şi prompt *să înlocuim Franţa cu Germania în sistemul nostru de a gîndi* viitoarele alianţe militare ale Patriei noastre România.

Noi sîntem fiii şi ficele acelora care în 1916—1918 au făcut războiul *alături de Franţa şi Anglia* şi care au făcut România Mare sprijinindu-se *pe alianţa cu Franţa şi Anglia.*

În liceu am învăţat istoria şi nu este îndoială pentru noi că *fără războiul din Crimeea şi fără Împăratul Napoleon III* nu ar fi fost posibile: nici Unirea din 1859, nici Domnitorul străin şi nici Statul Român Modern.

În Universitate am învăţat numai din tratate şi cărţi franceze întrucît din 1000: *999 cunoaştem numai limba franceză* şi doar 1 mai cunoaşte în plus germana sau engleza.

Este adevăr evident şi controlabil că *generaţia noastră în Universitate astăzi în 1936,* încă mai mult decît generaţiile părinţilor şi bunicilor noştri, *îşi construieşte personalitatea morală cu hrana culturală a geniului francez.*

Nu există o altă naţiune care să vă admire, să vă iubească şi să vă respecte pe dvoastră Francezii aşa cum în unanimitate şi cu sinceritate vă admirăm, vă iubim şi vă respectăm *noi Românii de astăzi* la fel ca Românii din trecut şi ca Românii din viitor.

Franţa este a doua Patrie a oricărui Român. România este o Franţă mai mică la cealaltă extremitate a Europei.

Dacă ar fi să ne călăuzească numai amintirile şi sentimentele şi adaog eu numai speranţele şi dorinţele, n-am putea decît să continuăm a ignora alianţa cu Germania şi să continuăm alianţa unică cu Franţa.

Politica însă este înainte de toate *problemă de responsabilitate.* Responsabilitatea în faţa viitorului *ne interzice* stagnarea şi imobilitatea. *Prezentul trebuie organizat în funcţie de necesităţile viitorului şi faţă cu problemele viitorului.*

Ori: *acest viitor pentru România nu sînt Franţa şi Anglia ci este Germania sau Rusia.*

Cu riscul de a mă repeta, încerc să vă explic încă odată. Pentru a ne înţelege faceţi efortul obligat de inteligenţă. Aşezaţi-vă cu mintea *în locul interlocutorului* şi gîndiţi lucrurile *de pe poziţia lui.* Socotiţi a vă găsiţi *la Bucureşti* şi nu la Paris. Raţionaţi şi soluţionaţi *ca om al spaţiului carpato-dunărean* şi nu ca om de pe litoralul Oceanului Atlantic. Învăţămintele istoriei şi geografiei sînt adunate în geopolitica şi *geopolitica din est* este alta decît *geopolitica din vest.*

Sînt aproape 2000 ani de cînd neamul nostru a fost condamnat să nu aibă pace şi să aibă numai războaie.

Cine l-a condamnat?

În primul rînd *l-a condamnat aşezarea geografică la graniţa de est a continentului imediat în faţa Asiei.*

În al doilea rînd *l-au condamnat* Dvoastră *ilustrele naţiuni din Occident incapabile să vă înţelegeţi între dvoastră şi incapabile să fiţi Europa pînă la graniţa geografică de est a continentului.*

Prima noastră *catastrofă istorică* s-a produs *în anul 271*. Anul negru cînd împăratul Aurelian a trecut armata şi administraţia romană din stînga în dreapta Dunării şi cînd Imperiul Roman a abandonat Dacia Felix şi milioane de Români.

Timp de 1000 ani pînă la ultima năvălire nimicitoare a Tătarilor, neamul nostru a supravieţuit cum nu s-a mai întîmplat cu nici un alt neam în toată istoria universală. A trebuit *să ne salvăm biologic din aproape 100 năvăliri barbare cu periodicitate medie de 10 ani; care veneau din Centrul Asiei* şi nimicind totul în calea lor vizau vestul şi sudul Europei.

Cum am supravieţuit?

Strămoşii noştri *se ascundeau în munţi şi în păduri* în anii de năvălire a barbarilor şi *reveneau în cîmpie şi la agricultură* în cei cîţiva ani dintre două năvăliri. Neîncetat *cu antene pe malul drept al Nistrului şi cu urechea atentă la uraganele umano- zoologice vărsate de Asia asupra Europei*. Neîncetat *cu arma în mînă* şi numai cînd se putea şi părea a fi pace cu uneltele de muncă în cealaltă mînă. Neîncetat *în lupta de apărare, neîncetat cu sacrificiul bărbaţilor pentru rămînerea în viaţă a femeilor şi copiilor*, neîncetat *cu speranţa reîntoarcerii Europei pe fluviul Nistru şi cu speranţa readucerii României în comunitatea Europei.*

Ce-aţi făcut Dvoastră marile naţiuni din Occident în aceşti 1000 ani cînd noi *ne-am sacrificat pentru a frîna şi întîrzia năvălirile barbare ale Asiei spre Europa?*

Şi noi cunoaştem istoria.

Şi noi cunoaştem ce-au făcut după prăbuşirea Imperiului Roman noile şi marile naţiuni din Occidentul Europei.

V-aţi certat pentru nişte interese microscopice în raport cu solidaritatea şi cu comunitatea întregului continent al Europei.

Pe la sfîrşitul secolului XIII barbari din Asia înţeleg *că mulţumită Munţilor Carpaţi şi rezistenţii Românilor continentul Europeean nu poate fi invadat şi cucerit pe direcţia de la nordul Mării Negre.* Între abandonarea acestei direcţii şi găsirea altei direcţii pentru invadarea Europei: au putut exista 2—3 secole nu de pace, dar de nerăzboiu pentru Români şi pentru Polonezi aici la graniţa de est a continentului care este *istmul ponto-baltic*.

La începutul sec. XIV Românii ascunşi în Munţii Carpaţi Meridionali coboară înspre Valea Dunării şi în 1330 după victoria de la Posada începe în istorie şi cu Basarabii statul independet al *Ţării Româneşti* de la Drobeta Turnul-Severin pînă la Tomis-Constanţa.

La jumătatea sec. XIV Românii ascunşi în cotul dintre Carpaţii Nordici şi Carpaţii Răsăriteni (astăzi Maramureş şi Bucovina) coboară tot spre Valea Dunării şi Marea Neagră şi în 1359 începe în istorie şi cu Muşatinii Statul independent al *Moldovei* de la Suceava pînă la Hotin, Soroca, Tighina, Cetatea Albă pe malul Nistrului şi Sfîntul Gheorghe, Chilia pe malul Dunării.

Cu toată oprirea pe loc şi cu toate pierderile de oameni din cei 1000 ani ai năvălirilor barbare, naţiunea noastră în noile ei state libere şi independente ale Ţării Româneşti şi Moldovei s-a găsit în secolele următoare XV—XVI aproape la acelaşi nivel de prosperitate economică şi dezvoltare culturală cu marile, apăratele şi fericitele naţiuni din Occidentul Europei.

În *anul 1453* se produce *a doua mare catastrofă din istoria şi destinul neamului nostru românesc.*

În secolul XI *Turcii* au coborît din Centrul Asiei şi mulţumită cailor şi ferocităţii au pus stăpînire pe întreg teritoriul — punte de legătură dintre Asia, Africa şi Europa. Principala populaţie locală erau *arabii* care in sec. VI aveau religia mahomedană sau islamică concretizată în Coran. Pentru a-şi consolida stăpînirea şi pentru a asocia pe arabi, invadatorii turci au făcut ce n-a mai făcut nici-o altă naţiune din istoria universală. *Au abandonat religia lor* politeistă şi primitivă din Centrul Asiei şi *au adoptat religia mahomedană a arabilor*: învinşii şi ocupaţii lor. Astfel s-a construit o formidabilă forţă *Imperiul turc de religie mahomedană*, în care *naţiunea invadatoare ocupantă a devenit clasa conducătoare şi naţiunile învinse ocupate au devenit clasa condusă.*

Primul obiectiv strategic al Imperiului turc de religie mahomedană a fost *să pună stăpînire şi să instituie vamă pe vechiul drum comercial*, prin caravane de cămile *dintre Europa şi India*. Cele 8 cruciade începute cu elan în 1096 şi terminate în deznădejde în 1270: s-au justificat cu obligaţia morală de a elibera Sfîntul Mormînt al lui Iisus Hristos, dar adevăratul lor scop a fost material şi economic şi anume *liberarea drumului comercial cu India* de controlul, vămile şi impozitele Imperiului turc de religie mahomedană. Nereuşind pe calea armelor şi a luptei, soluţia naţiunilor din Occidentul Europei a fost *înlocuirea cămilelor cu corăbiile şi ajungerea în India pe calea navigaţiei peste ocean.* În urma unei decizii a Papei de la Roma, corăbiile *spaniole* au pornit spre India navigînd drept pe occeanul Atlantic şi corăbiile *portugheze* au pornit tot spre India navigînd cu ocolirea pe la Sud a Africii.

Nereuşind să intercepteze drumul comercial dintre Europa şi India, noul Imperiu turc de religie mahomedană a trecut la al doilea obiectiv strategic.

Acest *al doilea obiectiv strategic* al Imperiului turc de religie mahomedană a fost *invadarea Europei dinspre Sud-Est* şi ocuparea Europei cum încercaseră anterior năvălirile barbare.

Prima etapă *cucerirea Constantinopolului în 1453*, care între alte consecinţe a avut suprimarea înfloritorului comerţ dintre cetăţile italiene şi principatele române.

A doua etapă înfrîngerea Imperiului Româno-Bulgar continuator al Imeriului Bizantin şi punerea sub ocupaţia şi în exploatare a întregii Peninsule Balcanice astăzi Bulgari, Serbia, Albania, Grecia şi fostaMacedonie.

A treia etapă *înfrîngerea militară, supunerea politică şi colaborarea economică a Ţării Româneşt şi a Moldovei*, care reprezentau *flancul drept al invaziei* turco-mahomedane în Europa.

A patra etapă *distrugerea militară şi desfiinţarea statală a Ungariei* în groaznica bătălie de la Mohaci în 1526, unde cu un eroism de legendă s-a sacrificat pentru Patrie şi pentru Europa întreaga aristocraţie maghiară.

În fine a cincea etapă pentru că altele n-au mai fost posibile *asediul Vienii din 1683*, unde naţiunile din Centrul continentului (germanii, cehii şi polonezii) au reuşit să oprească invazia dar *n-au reuşit să scoată din Europa* pe acei imperialişti care au fost turcii.

Aceasta a fost experienţa politică şi istorică naţională a Românilor pînă la apariţia pe fluviul Nistru şi la graniţa Europei a următorului imperialism asiatic invadator.

Imperialismul rus a apărut la graniţa etnică şi statală a Românilor la începutul sec. XVIII. Exact în anul 1711 cînd ţarul Petru cel Mare vine în fruntea armatei ruse la Iaşi capitala Moldovei şi proclamă alianţa cu Românii pentru izgonirea din Europa a imperialismului turc. Urmează bătălia de la Stănileşti pe Valea Prutului, în care armata turcă învinge armata rusă şi Petru cel Mare se retrage la est de Nistru în aşteptarea unor împrejurări mai bune. Testamentul Politic lăsat de Petru cel Mare spre îndeplinire de ţarii dinastiei Romanov a fost: *pătrunderea în Europa pe poarta dintre Carpaţi şi Dunăre, invadarea peninsulei Balcanice sub camuflajul eliberării creştinilor şi unificării slavilor, ocuparea Constantinopolului* cunoscut drept cheia Orientului şi botezat procauza Ţarigrad şi *controlarea întregului bazin răsăritean al Marii Mediterane.*

Bătălia de la Stănileşti din 1711 a fost a treia catastrofă naţională din istoria neamului românesc.

Încă de la asediul Vienii în 1683 Turcii au suspectat că Domnitorul Şerban Cantacuzino al Ţării Româneşti şi Domnitorul Gheorghe Duca al Moldovei sînt aliaţii ascunşi şi furnizează informaţii în aşteptarea întoarcerii armelor de partea armatelor germano-poloneze apărînd Europa. Turcii s-au lămurit definitiv în cursul bătăliei de la Stănileşti în 1711: Domnitorul Dimitrie Cantemir al Moldovei s-a salvat exilîndu-se în Rusia, Domnitorul Const. Brîncoveanu împreună cu cei 4 fii ai săi şi înalţi dregători ai Ţării Româneşti au fost în 1714 decapitaţi la Istambul. De atunci Turcii au renunţat la domnitorii pămînteni şi la guvernanţii români şi au introdus în Moldova şi în Ţara Românească domnitor şi funcţionari greci cosmopoliţi selectaţi ca oameni de absolută încredere şi instrumente total necruţătoare din Mahalaua Fanar cu populaţie interlopă.

Timp de peste 100 ani pînă la Revoluţia Naţională din 1821 a lui Tudor Vladimirescu: *grecii fanarioţi* au funcţionat ca *unici guvernanţi* ai Moldovei şi Ţării Româneşti şi s-au constituit în *clasa conducătoare* a naţiunii române învinse.

Actualii d-voastră prieteni politici şi aliaţi miliari Ruşii: sînt naţiunea cea mai imperialistă de pe toată suprafaţa planetei şi din întreaga istorie universală.

Ruşii sînt imperialişti şi nu pot fi altfel decît imperialişti pentru că sînt nişte primitivi neevoluaţi şi o populaţie neprelucrată intelectual. Sînt pofticioşi şi lacomi ca animale, le place să jefuiască ca scop în sine, ucid oameni cum ar ucide insecte, au instincte de junglă pe care conştiinţa nu le poate controla şi de care onoarea nu se simte înjosită. Poate că greşesc, dar aşa au fost.

În relaţiile dintre state *imperialismul* este exact ce este banditismul în relaţiile dintre indivizi. Oamenii inteligenţi şi culţi: nu devin bandiţi şi tîlhari, ci devin excroci şi falsificatori atunci cînd sînt lipsiţi de instinct moral şi de conştiinţă diriguitoare. Bandiţi, tîlhari, omorîtori de oameni pentru a-i jefui şi torturatori de semeni pentru a-i exploata devin: primitivii, neevoluaţii, drojdia socială lipsită de inteligenţă şi cultură şi mai aproape de animalitate decît de umanitate.

Ruşii sînt imperialişti şi nu pot fi decît imperialişti atît timp cît va persista starea lor actuală de înnapoiere culturală. Trecerea de la ţarism la comunism le alimentează imperialismul psihologic pentru că *Comunismul este cea mai autentică anticultură sub cea mai înşelătoare mască de cultură.*

Mai este ceva în plus de această obligaţie la imperialism a Ruşilor.

Geografia şi Istoria le-a încurajat imperialismul cel mai imperialist de pe suprafaţa planetei şi din existenţa omenirii. Din anul 800 şi pînă astăzi absolut nimeni nu s-a ocupat în mod serios şi cu răspundere de acest imperialism rus. Nimeni în Europa şi în Asia nu i-a administrat un veto de oprire, nimeni în Europa şi în Asia nu s-a ocupat de tăierea ghiarelor şi de pilirea colţilor şi nimeni în Europa şi în Asia nu şi-a propus să reeduce instinctele de pradă şi moravurile de junglă ale acestor Ruşi.

Leagănul bio-naţional al Ruşilor este între Marea Baltică şi Munţii Urali la nord de izvoarele Volgii, Donului şi Niprului. În aceea *„stepă a foamei"* Ruşii n-au interesat pe nimeni de-a lungul celor 10 secole de năvăliri barbare din centrul Asiei spre vestul Europei. Teritoriul lor nu se preta la agricultură şi zootehnie, n-aveau oraşe de jefuit şi aristocraţie de masacrat şi nu stăteau barieră sau dificultate pe direcţia năvălirilor barbare şi deplasărilor de popoare. Această direcţie de înnaintare spre Europa începea cu deschiderea sau poarta dintre Munţii Urali şi Marea Caspică, mergea spre vest pe la nordul Mării Negre actuala Cîmpie mănoasă a Ucrainii şi ajunsă la istmul ponti-baltic avea trei posibilităţi de continuare. Prima posibilitate era teritoriul actualei Polonii care ducea direct la impact cu lumea germanică pe atunci apărată de păduri interminabile şi suficient de săracă pentru a nu tenta. A doua posibilitate erau cele 3 trecători principale ale Carpaţilor Răsăriteni şi invadarea succesivă a Transilvanei, a Ungariei de astăzi şi de aici spre Occeanul Atlantic sau Marea Mediterană. A treia posibilitate care a fost aleasă de Petru cel Mare şi care constituie Testamen-

tul său Politic este poarta dintre cotul Carpaţilor şi Cotul Dunării şi înnaintarea prin Cîmpia Română, Peninsula Balcanică şi bazinul estic al Mediteranei.

Imperialismul rus a părăsit „stepa foamei" dintre Volga şi Urali şi a început înnaintarea spre sud pe la sfîrşitul sec. XV. Exact atunci cînd a început declinul militar şi retragerea teritorială a ultimilor barbari centro-asiatici năvălitori asupra Europei şi care a fost imperialismul feroce, impetuos şi înspăimîntător al Tătarilor.

Imperialismul rus condus acum de dinastia Romanovilor a apărut la Nistru şi a început să caute înaintare prin spaţiul Carpato-dunărean spre Peninsula Balcanică pe la începutul sec. XVII. Exact atunci cînd după înfrîngerea de la Viena din 1683 a început declinul militar şi retragerea teritorială a imperialismului turc ce ocolise pe la sud Marea Neagră şi încercase invadarea prin sud-est a Europei.

Istoria imperialismului rus are perfectă asemănare şi evident la altă scară cu întinderea unei *pete de ulei*. La fel ca pata de ulei, Ruşii au înaintat pe orizontală şi s-au întins teritorial: *acolo unde întîlneau vidul* şi *atît cît nu li se opunea rezistenţa*. Imperialismul ruso-ţarist a invadat, a ocupat, a anexat şi a rusificat absolut toate teritoriile dinspre est, dinspre sud şi dinspre vest *unde vitregia istoriei* cu năvălirile barbare şi războiul permanent *n-a îngăduit alcătuirea de state naţionale* cu putere militară şi economică de rezistenţă.

Imperiul rus moştenit de comunişti de la ţari acoperă 1/6 din pămîntul planetei, se întinde de la Oceanul Atlantic la Oceanul Pacific şi totalizează astăzi în 1936 aproape 170.000.000 locuitori.

Exact după recensămîntul lui Stalin: 169.519.127 locuitori.

Din aceştia, Ruşi adevăraţi sînt numai 99.019.929 reprezentînd 58,41% din totalul populaţiei. Dacă scădem populaţia evreiască care s-a declarat rusă odată cu neînregistrarea religiei, înseamnă ca Ruşii adevăraţi abia sînt jumătate din imensul lor stat şi uriaşul lor imperiu. Restul populaţiei sînt cele 178 naţiuni şi popoare din Euro-Asia pe care ei Ruşii imperialişti le-au învins, le-au cucerit, le-au ocupat, le-au deznaţionalizat oficial şi le-au rusificat aparent.

Scumpe colega şi distise prietene.

Prezentul este continuarea trecutului şi se continuă cu viitorul. Ce-au făcut Ruşii cu cele 178 naţiuni şi popoare din actualul lor imperiu: în mod identic şi absolut sigur vor face cu naţiunile şi popoarele din estul Europei dacă dvoastră marile democraţii occidentale *le veţi îngădui* şi prin această *îi veţi ajuta*.

Dvoastră nici nu ştiţi ce importanţă pentru Civilizaţie şi pentru Europa avem *noi Românii şi Polonezii* şi în linia II a frontului Ungurii. Destinul civilizaţiei *se construieşte acolo la dvoastră în Occidentul Europei*, dar *se decide* dacă trebuie să piară sau trebuie *să continuie aici la graniţa de est a continentului pe istmul de pămînt dintre Marea Neagră şi Marea Baltică*. Încă mai precis geografic: pe fluviul Nistru care constituie o fortificaţie naturală, mai la nord de Delta Dunării care este viaţa comercială a Europei, la est de Vistula unde de mii

de ani au fost bătăliile în cîmp deschis pentru şi contra Europei şi în cele patru state baltice Finlanda, Estonia, Letonia şi Lituania care sînt Europa şi nu sînt nici Asia şi nici Rusia.

Nu ştiu cu ce opinii şi poate cu ce prejudecăţi aţi venit de la Paris aici la Bucureşti. Nu ştiu *dacă* avînd obiectivitate şi bunăvoinţă *veţi reuşi totuşi să ne înţelegeţi pe noi legionarii*, care sîntem conştiinţele vii şi voinţele luptătoare ale României Contemporane.

Franţa a făcut în trecut prea mult pentru România şi Francezii sînt naţiunea de pe treapta de sus a omenirii: astfel că *nu ne puteţi cere sinuciderea naţională pentru întîrzierea inevitabilului* sau pentru *un mai mic rău*. Căpitanul, dl general Gh. Cantacuzino- Grănicerul, Ionel I. Moţa şi Principele Alex. Cantacuzino: *nu sînt cu Germania împotriva Franţei, sînt numai pentru România şi numai pentru Europa şi indiferent dacă comandă Napoleon sau Hitler cu întreaga Europă pentru apărare pe graniţa de est a continentului.*

Virgil RĂDULESCU

publicist originar din Corabia asasinat la 22 Sept. 1939 în lagărul de la Miercurea Ciuc.

*

Teza „bestiei din om" şi Teza „ţapului ispăşitor"

O nouă cauză de antisemitism este *felul cum Evreii îşi organizează pledoaria* în faţa naţiunilor autohtone în care se infiltrează pentru a le domina şi exploata.

Avocaţii plătiţi de iudaism susţin pur şi simplu că *Evreii nu au existenţă socială reală*. După aceşti avocaţi plătiţi de iudaism, *noţiunea de evreu este o invenţie tendenţioasă* a ne-evreilor în general şi a antisemiţilor în special. Deci în concepţia avocaţilor plătiţi de iudaism: *nu problema evreească a generat antisemitismul, ci antisemitismul a generat problema evreească.*

Iată cum avocaţii plătiţi de iudaism explică procesul psihologic al antisemitismului.

Ne-evreii şi cu deosebire antisemiţii *sînt mai mult animale decît oameni. Ei simt nevoia* să sfîşie, să lovească, să vadă sînge curgînd, să audă durere din răni şi *să tortureze ca scop în sine şi pentru propria plăcere*. Pentru a-şi satisface această *nevoie biologică de ferocitate şi cruzime*, ei au găsit pe evrei să fie această *victimă cu atît mai bună de persecutat cu cît n-are putinţa de a se apăra.*

Această teză se numeşte a *bestiei din om*.

În orice ţară există *mizerii* care pot fi îndreptate şi nu sînt îndreptate şi *nenorociri* care puteau fi preîntîmpinate dar n-au fost preîntîmpinate. Responsabilitatea şi mai precis vinovăţia o are naţiunea din respectiva ţară şi cu deosebire clasa conducătoare şi guvernanţii statului. Pentru a nu fi acuzaţi, aceştia acuză şi au găsit în Evrei *minoritatea asupra căreia să arunce toate vinovăţiile şi întreaga răspundere*.

Această teză se numeşte a *ţapului ispăşitor*.

Ambele argumentaţii duc spre aceeaşi concluzie: evreii sînt *vinovaţi inventaţi şi victime din oficiu*. Pentru a-şi tăinui deficienţele şi pentru a nu-şi recunoaşte greşelile, neevreii în general şi antisemiţii în special: *caută pînă găsesc şi cînd nu găsesc fabrică „minoritatea expiatoare"*. Asupra acesteia azvîrlă propriile lor defecte şi propriile lor slăbiciuni, acesteia îi atribuie cauza şi răspunderea propriilor nenorociri sau suferinţe şi *cu torturarea acesteia îşi astîmpără ferocitatea şi cruzimea animalului din om*.

La Iaşi m-am izbit de nu puţini asemenea avocaţi pledanţi ai iudaismului din Romînia. Din gura unor Români intelectuali am auzit formulate cu artă şi măiestrie aceste teze *a bestiei din om* şi a ţapului ispăşitor. În cei 3 ani ai Mişcării Studenţeşti din 1922—1925 le-am arătat cu fapte şi dovezi, cu statistici şi cu texte: ce sînt în realitate aceste două teze şi în ce scop au fost ele fabricate. Le-am spus că sînt *anestezicul* cu care se paralizează vigilenţa şi reacţia naţiunii române autohtone pe acest pămînt şi cu drept istoric. Le-am spus că sînt *perdeaua de fum* care camuflează armata invadatoare şi mai exact străinul care se infiltrează pe nesimţite pentru a ajunge clasa conducătoare a Ţării. Cu atîta iubire m-am adresat şi cu atîta înflăcărare le-am argumentat încît: *am pierdut opinia că sînt nişte naivi şi nişte creduli şi am ajuns la concluzia că sînt trădătorii epocii noastre şi primii duşmani ai Patriei.*

Mulţi ani am crezut că problema politicianismului, a imoralităţii şi corupţiei şi a presei din Sărindar *se vor rezolva de la sine de îndată* ce va fi rezolvată problema evreească.

M-am înşelat şi lucrurile sînt mult mai dificile.

Întîi trebuie să rezolvăm *problema trădătorilor* şi apoi *problema invadatorilor*. Întîi să ne organizăm apărarea naţională şi să ne asigurăm de solidaritatea naţională şi apoi vom da *bătălia fără drept de pierdere*: cu inamicul care s-a infiltrat, dar n-a învins încă. Ne găsim într-o cursă de întrecere pe propriul nostru pămînt şi victoria o va avea *cine va ajunge mai repede la aparatul de stat şi la instituţia armatei.*

Corneliu Z. CODREANU
(1899—1938)

(August 1936, Tabăra de Muncă de la Carmen Sylva, sedinţa de seară cu întrebări si răspunsuri)

Nota bene

Acest text a fost reconstituit si sintetizat de mine din cele vorbite de Căpitan ca explicaţii si răspunsuri la întrebăriie sutelor de mici legionari prezenţi în tabără si la sedinţe. Stilul de expunere nu-i al Căpitanului, dar ideile si concluziile sînt ale dînsului.

Dr. M. Ş.

*

(Conferinţa la Cercul de Studii al Mişcării Legionare, în Oct. 1936, la sediul din str. Gutenberg 3).

Cum s-a desfăşurat infiltrarea Evreilor din România?

În momentul de faţă România are pe teritoriul ei circa 2.000.000 de evrei. Nu este fără explicaţie faptul că peste 1.000.000 se găsesc în Moldova, Basarabia şi Bucovina. De asemenea, nu este fără explicaţie faptul că aproape 500.000 s-au adunat în capitala ţării Bucureşti.

Evreii au început invadarea pămîntului romînesc la jumătatea sec. XIX. Pînă atunci erau mici comunităţi răzleţe, care nu jenau pe Românii autohtoni şi nu constituiau o problemă social-economică. Primii evrei au venit în sec. XVI, aduşi de ocupaţia turcă pentru a fi perceptori şi a strînge birurile. Cînd a ridicat steagul independenţii naţionale la 13 Noiembrie 1595, Mihai Viteazul a executat numai în Bucureşti: 2000 Turci şi 500 Evrei aflaţi în slujba primilor*.

Ceea ce i-a determinat pe Evrei să se colonizeze în spaţiul dintre Carpaţi şi Dunăre a fost fondarea în 1859 a *Statului Român Modern* sub ocrotirea şi deci sub controlul marilor puteri din occidentul Europei. Pînă la jumătatea sec. XIX pămîntul romînesc a fost un fel de *„ţară a nimănui"* între armatele ruse şi turceşti şi de *„pradă disputată"* între imperialismul ruso-ţarist şi imperialismul turco-otoman. Odată cu fondarea *Statului Român Modern*: s-a asigurat ordinea, a venit libertatea, a început siguranţa şi s-a îngăduit stabilitatea.

Evreii au trecut graniţa şi au pătruns în teritoriu prin două locuri.

Primul loc a fost *în Nord*.

Al doilea loc a fost *Galaţi*.

La Nord de Bucovina, Moldova şi Basarabia se găseşte *Galiţia*. Această Galiţie este clocitoarea şi puerniţa evreilor din întreaga Europă. Evreii din Galaţia au coborît spre Sud: pe potecile munţilor, în grupuri mici, fără paşapoarte, plătind vameşilor sau ascunzîndu-se de grăniceri şi timp de şase decenii în chip de fluviu continuu.

---

* Acest *micro-holocaust* din Bucureşti în *1595* a fost cauza pentru care pseudo-istoricul Mihail Roller în deceniul 1948—1958 l-a stigmatizat oficial pe *Mihai Viteazul* drept hoţ de cai, aventurier cosmopolit şi duşman al poporului.

A doua masă de evrei invadatori ne-au venit din porturile Mediteranei şi din Occidentul Europei. Au călătorit cu vapoarele, au debarcat la *Galaţi*, s-au prezentat ca *reprezentanţi ai căpitanului străin* şi sub formă de *comercianţi* s-au răspîndit radial.

Astfel, s-a făcut ca cele două armate invadatoare continue să se întîlnească, să-şi strîngă mîinile şi să strige împreună „Ura!": *pe teritoriul Moldovei, Bucovinei şi Basarabiei*. Aceasta este explicaţia faptului că mai mult de jumătate din Evreii României sînt în Moldova, Bucovina şi Basarabia, unde monopolizează oraşele şi comerţul.

Pentru Bucureşti, explicaţia este de ordin administrativ şi economic. România este un Stat centralizat cu principalele pîrghii de comandă concentrate *în Capitală*. Într-o asemenea structură şi într-o asemenea funcţionare statală: locuitorul din Bucureşti are pondere social-economică de 100 ori mai mare ca cel din oraşele de provincie şi de 1000 ori mai mare ca cel din sate-comune.

Nu ca efect al hazardului, ci în mod deliberat şi calculat Bucureştiul a ajuns după 1918 ca *1/3 din populaţia sa să fie Evrei şi 1/6 să fie maghiari*. Puţină lume ştie că Bucureştiul este cel mai mare oraş maghiar din lume după Budapesta. De asemenea nu suficientă lume se întreabă din ce Cauză şi cu ce consecinţă s-au adunat în Bucureşti o jumătate de milion de Evrei?

Colonel Ştefan Zăvoianu

erou din războiul 1916—1918 fondatorul ziarului „Dacia" membru în Senatul Legionar şi Consilierul Căpitanului; condamnat la moarte în Iulie 1941 de dictatura Gen. I. Antonescu pentru vinovăţia de a-l fi înfruntat direct şi personal.

*

CONFERINŢA lui Victor P. GÂRCINEANU

noiembrie 1936 Bucureşti la şedinţa lunară a cuibului „Arhanghelul ne-a ajutat"

Dragi camarazi şi iubiţi prieteni!

M-aţi invitat să vă ţin o conferinţă. O conferinţă cu subiect ales de mine şi valabil pentru toţi.

Răspunzînd încrederii şi aprecierii dumneavoastră, mă prezint personal şi vă prezint o temă. Am ales să vă prezint ce înţeleg eu şi cum mă conformez eu: *în raport cu o Idee hotărîtă de Căpitan a fi Lege.*

Antagonismul dintre noi şi comunişti este total, definitiv şi ireconciliabil. Pentru comunişti: *interesele sînt legile*, iar pentru noi legionarii: *ideile sînt legile.*

Ei cred în stomac şi în Marx, iar noi credem în creer şi în Platon. *Şcoala lui Platon duce omenirea spre Cer şi la Dumnezeu, iar şcoala lui Marx duce omenirea spre iad şi la diavol.*

Iată cuvintele Căpitanului.

Învăţătură exprimată de Căpitan după primirea de la Sfîntul Arhanghel Mihail.

Citez:

„Lumea este o existenţă în neîncetată mişcare. Mişcarea poate fi înainte şi poate fi înapoi. Mişcarea poate fi dezvoltare şi perfecţionare şi poate fi degradare şi prăbuşire. Totul şi toate sînt devenire într-un fel sau altul şi într-o direcţie sau alta. Ceea ce ni se pare a fi oprire este în realitate zacere şi putrezire. Cînd ceilalţi merg şi aleargă, cel care stă nu face decît să dea înapoi."

„În această lume în neîncetată mişcare de deplasare şi de transformare există pentru noi oamenii două direcţii şi deci două posibilităţi. Sînt două linii care aleargă paralel spre infinit şi două planuri care se suprapun fiind diferite.

„Sus: avem linia ideală şi planul lui Dumnezeu.

„Jos: avem linia reală şi planul pămîntescului şi cotidianului.

„Omul şi omenirea se găsesc între aceste două planuri şi au posibilitatea ambelor acestor linii. Fiecare din noi şi noi toţi laolaltă avem deasupra capetelor noastre Idealul care ne cheamă şi ne aşteaptă. Fiecare din noi şi noi toţi laolaltă avem sub picioarele noastre Realul care ne susţine şi pe care păşim. Esenţialul nu este ce se găseşte sus şi ce avem jos, ci este către care scop tindem şi pe ce direcţie ne străduim?

„În viaţa omului şi în istoria neamurilor alternează perioadele pozitive şi perioadele negative. În perioadele pozitive respectivul om şi respectivul neam se apropie de Ideal şi pune stăpînire pe Real. În perioadele negative respectivul om şi respectivul neam întoarce spatele Idealului şi intră sub stăpînirea Realului.

„Perioadele pozitive de apropiere sau măcar de aspiraţie spre Ideal sînt cele dominate de Religie şi de trăire a Religiei.

„Perioadele negative de lipire şi absorbire în Real sînt cele dominate de interese şi de prizonierat materialist.

„Cine sîntem noi legionarii?

„Ce vrea Mişcarea Legionară?

„Noi sîntem şi noi vrem cu totul altceva decît toate celelalte partide, organizaţii, mişcări şi forţe din România, inclusiv francmasoneria şi comunismul.

„Ei merg pe linia Realului şi ţin Naţiunea pe planul pămîntescului şi cotidianului.

„Noi mergem pe linia Idealului şi ridicăm Naţiunea pe planul lui Dumnezeu cît mai aproape de Perfecţiune.

„Unii din ei ignoră linia Idealului şi se cred ateişti sau practică ateismul. Alţii mai abili şi mai periculoşi coboară şi distrug Idealul în numele aşa-zisului „realism politic".

„Noi nu coborîm Idealul la nivelul Realului, ci ne-am propus şi ne străduim a înălţa Realul care există la nivelul Idealului care trebuie. Noi legionarii şi noi Legiunea prelucrăm, transformăm, îmbunătăţim şi perfecţionăm Realul din propria noastră substanţă omenească şi din propria noastră Patrie România.

„Educaţia ce ne-o dăm în cuiburi, în Frăţiile de Cruce şi în Cetăţui, politica pe care o duce şi o face Legiunea şi întreaga noastră viaţă de oameni şi de luptători: sînt în întregime în serviciul acestui scop şi pentru îndeplinirea acestei misiuni. Scopul nostru şi misiunea noastră sînt de a apropia cît mai mult linia Realului de linia Idealului şi de a ridica România de pe actualul plan al pămîntescului cotidian şi al intereselor materiale pe planul acela încă depărtat al Perfecţiunii morale, naţionale şi sociale întruchipate în imaginea lui Dumnezeu şi în ordinea divină.

„Libertatea pentru noi legionarii nu este de a face ce vrem şi ce nu vrem aici jos ci este dreptul şi posibilitatea de a ne organiza, de a ne transforma, de a ne îmbunătăţi, de a ne perfecţiona, de a merge spre Dumnezeu şi de a ne apropia de Dumnezeu."

Dragi camarazi şi iubiţi prieteni!

Acestea sînt cuvintele Căpitanului.

Aceasta este învăţătura Sa.

Aceasta este soluţia Sa.

Învăţătura primită de la Sfîntul Arhanghel Mihail şi politica în numele Sfîntului Arhanghel Mihail.

Dragi camarazi şi iubiţi prieteni!

Invitat în cuibul dumneavoastră nu întîmplător *„Arhanghelul ne-a ajutat!"* eu îmi propun: nu să completez şi nu să explic pe Căpitan, ci să mărturisesc cum înţeleg şi cum mă conformez eu Victor Gîrcineanu.

Cred că ar fi greşeală şi inutilitate, dacă aş insista cu analize şi cu prelucrări. Căpitanul şi-a formulat clar şi precis mesajul şi problema de rezolvat. Sîntem noi? Cum am primit mesajul? Ce-am înţeles din Mesaj? Cît putem dărui pentru a asimila mesajul? de cît sacrificiu sîntem capabili pentru a corespunde şi a servi Mesajul? cînd vom ajunge să corespundem încrederii şi astfel să realizăm Mesajul în Ţară realizîndu-l în persoanele noastre?

Acestea sînt întrebările pe care ni le pun Neamul şi Istoria. Acestea sînt întrebările la care să răspundem pentru a fi cu Neamul şi pentru a fi în Istorie.

Întrebările ne chinuie şi ne ard *tocmai pentru că le posedăm şi le trăim.* Vom fi în zvîrcolire, în frămîntare, în agitaţie, şi în suferinţă *pînă vom găsi şi vom onora răspunsul.* Va fi bucurie în Ţară şi va fi fericire pentru Neam: de îndată ce ne vom dovedi prin fapte în serviciul Mesajului şi *prin jertfe la înălţimea Mesajului.*

Dragi camarazi şi iubiţi prieteni!

Voi, tu, noi, eu şi fiecare om care trăieşte şi există *sîntem alcătuiţi din două substanţe.* Fiinţa fiecăruia dintre noi şi a oricărui om este *un amestec de materie şi de spirit.* Ambele sînt prezente şi trebuie să fie prezente, dar dozele cantitative şi nivelul calitativ sînt atît de variate şi într-atît se pot schimba încît nici un om nu este identic cu altul şi fiecare avem o identitate personală.

De unde vine *materia din om?*

Este ţărîna şi pămîntescul. Sînt elementele lui Mendeleev, substanţele chimice, mineralele din natură şi fenomenele fizice. Alcătuiesc: corpul nostru cu care se ocupă anatomiştii şi organismul nostru cu care se ocupă fiziologiştii. Cu materia din om, cu corpul şi cu organismul nostru se ocupă nu numai medicii, dar şi economiştii, sociologii, militarii şi inginerii.

De unde vine *spiritul omului?*

Spiritul din om şi mai corect spiritul omului este *o părticică infimă, dar autentică din Dumnezeu.* Dacă Dumnezeu ar fi un foc uriaş şi continuu, spiritul ar fi o scînteie pornită în spaţiu şi în timp pentru a popula o fiinţă şi a face din materie un om. Spiritul nu este găzduit de corpul nostru, ci este însăşi definiţia de om.

Aceasta este situaţia omului în existenţa naturii. Aceasta este poziţia omului în ordinea naturii.

Care este *datoria* omului?

Ce *misiune* îndeplineşte omul?

Ce *răspundere* a asumat omul?

La aceste întrebări răspunde mesajul Căpitanului şi lupta Legiunii.

Căpitanul nu vrea şi nu ne cere ruperea de Real şi abandonarea acestuia. Căpitanul vrea şi ne cere *să stăpînim Realul şi să-l înălţăm cît mai aproape şi dacă se poate la identificare cu Idealul.*

A stăpîni Realul înseamnă *a nu fi prizonierul intereselor materiale şi al instinctelor animalice.*

A stăpîni Realul înseamna *a depăşi pămîntescul şi cotidianul din condiţia umană.*

A stîpîni Realul înseamnă *a aduce materia în mişcare după spirit.*

A stăpîni Realul înseamnă la nivelul individului *să fim întîi spirit şi apoi materie.*

A stăpîni Realul înseamnă la nivelul Societăţii *să avem pe Dumnezeu drept model şi scop.*

Pentru transformarea pămîntescului după modelul divin şi pentru ridicarea Realului la înălţimea Idealului nu există decît o *singură posibilitate, o singură soluţie şi o singură cale. Această unică posibilitate, unică soluţie şi unică cale este jertfa voluntară şi dezinteresată a minorităţii cu titlul de elită în serviciul şi pentru binele celorlalţi care reprezintă majoritatea.*

Dragi camarazi şi iubiţi prieteni din cuibul „Arhanghelul ne-a ajutat."!

La această jertfă voluntară şi dezinteresată vă cheamă, vă roagă şi vă aduce Legiunea. Drept exemplu îndrumător pentru această jertfă voluntară şi

dezinteresată, *Căpitanul își oferă viața și este gata de moarte*. Nu pentru că există o preferință sau o decizie în acest sens, *ci pentru că există necesitate imposibil altfel de soluționat* pentru existența și viitorul României. Este legea princeps a creației: Dumnezeu și-a sacrificat Fiul pentru mîntuirea omenirii, meșterul Manole și-a sacrificat soția în zidurile Bisericii, toți artiștii și toți savanții pun o parte din suflet odată cu întreg talentul în respectivele lor opere și la fel *Căpitanul și legionarii vrednici de El se dăruise total și își vor jertfi viața pentru Creearea României Noi.*

Nu se poate fără această jertfire voluntară și dezinteresată *a elitei morale din rîndurile anonime ale națiunii.* Fără jertfa voluntară și dezinteresată nu se poate urca linia Realului la înălțimea Idealului și nu se pot transforma teritoriul, Statul și oamenii României după modelul de perfecțiune al imaginii divine. Fără jertfă voluntară și dezinteresată nu vom ajunge și nici alții nu vor putea ajunge la România pe care cu toții o vedem în visuri și trăim în speranțe.

O Românie vie și dinamică!
O Românie puternică și prosperă!
O Românie a Libertății și cu libertăți!
O Românie cu Adevăr și Dreptate!
O Românie care să merite încrederea și să împlinească *Testamentul a 33 generații* de strămoși și înnaintași!
O Românie care în drept și în fapt să fie speranță sigură pentru generațiile fără număr ale Românilor din viitor!
Adevărata *Românie Nouă!*

Victor P. GÂRCINEANU

jurist și publicist originar din Iași, asasinat la 22 Sept. 1939 în lagărul Vaslui

*

(raport despre „Naționalism și Comunism" la Congresul Național-Studențesc din Ian. 1937 la Timișoara, convocat ca „pro-congres").

STUDENȚIMEA ROMÂNĂ și IDEOLOGIA COMUNISTĂ

Nu urîm pe comuniști, mai degrabă îi plîngem. Pe unii îi plîngem pentru lipsa de informație istorică și pentru lipsa de evelație culturală care i-a dus la concluzia Comunismului. Pe alții îi plîngem pentru credulitatea și naivitatea care le stăpînește cutia craniană și i-a adus să-și considere dorințele drept realități și să meargă după propriile iluzii.

Nu este adevărat că Comunismul reprezintă un acces de primitivism și o agresiune retrogradă a păturilor sociale înnapoiate și neevoluate. Comunismul a învins în Rusia pentru că aici a găsit împrejurări favorabile și lipsă de rezistență, dar el a fost conceput de Karl Marx și Frederic Engels în Germania și mai ales în Biblioteca Națională Britanică de la Londra.

În Comunism sinceritate și generozitate nu există decît în rîndurile naivilor, credulilor și sugestionabililor care zboară în jurul adevăraților conducători ascunși. Naivii, credulii și sugestionabilii au fost antrenați pentru a fi utilizați, îndeplinesc misiuni limitate și nu decid în lucrurile importante și prezența lor în Partidele Comuniste amintește zbor. l fluturilor nevinovați și roiul muștelor murdare.

Eu nu cunosc în România o excepție.

Este foarte adevărat că Comunismul s-a localizat și a fost îngrădit în Rusia. Dar el a fost conceptul și el nutrește *scop de conspirație planetară* pentru întreaga omenire. Este *conspirația unor gangsteri ai politicii* care au văzut: în *lupta de clasă* mijlocul optim de a distruge societatea care există în prezent și în *etatizarea proprietății* mijlocul optim de a permanentiza stăpînirea guvernanților asupra guvernaților.

Nu există comunism sălbatic și comunism civilizat, în funcție de calitatea națiunii care îl adoptă și îl înfăptuiește. Exact așa cum nu există *comuniști universitari și comuniști salonarzi*, care în vorbe sînt *liberi* și în fapte sînt *uneltele* adevăraților comuniști ascunși în umbră și ordonînd din culise. De îndată ce-au distrus cît au putut distruge și de îndată ce-au înșelat pe cine au putut înșela, *comuniștii-unelte* sînt trecuți pe linie moartă și înlocuiți cu alții proaspeți.

Aceasta a fost *dinamica Comunismului în Rusia*, unde Stalin stăpînește în 1937 numai cu 1 la mie din *bolșevicii, menșevicii, socialiștii-revoluționari și social-democrații* care împreună au făcut revoluția din 1917.

Prin *comunizare universală*: nu Rusia se va ridica la nivelul Franței și nu Asia se va ridica la nivelul Europei, ci întreaga omenire inclusiv Occidentul și America *se vor coborî* și în caz de rezistență *vor fi coborîți* la nivelul de zootehnie și junglă a bolșevismului creat de Lenin și perfecționat de Stalin.

Este uluitoare criminalitatea *„finanței internaționale evreești"* de la New York care a subvenționat bolșevismul din Rusia și l-a făcut să învingă în războiul civil.

Este uluitoare stupiditatea atîtor *intelectuali* și atîtor *universitari din Occident* care văd în marxism-leninism noua religie înlocuind creștinismul și vîrsta de aur din istoria omenirii.

România este singura țară din lume al cărui tineret universitar la 10 Decembrie 1922 *s-a pronunțat* în totalitate și fără dizidențe *împotriva oricărui Comunism* prezent sau viitor.

În toate universităţile din Europa şi din America există grupuri comuniste: mai mari sau mai mici, marxiste pro Stalin sau pro Trotski, cu adaptare naţională sau făţiş internaţionalistă. Numai în Universităţile din România *Comunismul este absent* şi de la „Congresul Naţional Studenţesc" din 1919 de la Cluj pînă astăzi 1937: *n-a îndrăznit să depună listă la nici-o alegere din organizaţiile noastre studenţeşti.* Dacă există vre-un Student comunist în Universităţile noastre, pentru ce nu scoate capul şi pentru ce nu deschide gura?

Constantin BOBOC
(—1939)

student în litere originar din Jud. Mehedinţi, secretar al Comitetului U.N.S.C.R. 1936—1937, asasinat la 22 Sept. 1939 în lagărul de la Vaslui

*

DECLARAŢIA DE PRINCIPII a prof. TRAIAN BRĂILEANU

Eu am studiat trecutul nu în calitate de istoric, ci în calitate de sociolog.

Nu ca marele nostru Nicolae Iorga şi nu ca tînărul C.C. Giurescu, care scriu tratatele noastre de istorie. Îi admir şi îi felicit pentru imensitatea faptelor descoperite şi adunate de dînşii. Dar nu-i urmez şi nu-i felicit pentru interpretările pe care le fac şi mai ales pentru tăcerile pe care le impun. Interpretările lor sînt revoltător de înguste, iar tăcerile lor sînt demisii din responsabilitate.

Sociologia este altceva decît istoriografia şi decît istoriologia.

Sociologia îşi concentrează atenţia nu pe vîrfurile conducătoare, ci pe substanţa socială. Spre deosebire de istorie, sociologia face deosebire între vîrfurile conducătoare şi vîrfurile reprezentative ale respectivei societăţi sau ale respectivei epoci. Spre deosebire de istorie, sociologia coboară dedesubtul clasei conducătoare şi caută să cunoască pe verticală straturile şi pe orizontală comunităţilor. Spre deosebire de istorie, sociologia preţuieşte mai mult ce se face de jos în sus şi din interior spre exterior decît ce se dă sau se octroieşte.

Încă o diferenţă.

Sociologia joacă şi ierarhizează nu îndreptată spre trecut, ci îndreptată spre viitor.

Spre deosebire de istorie, sociologia nu se simte satisfăcută cu analizarea trecutului şi cu punerea în ordine a trecutului şi îşi propune prezentul şi viitorul drept principală misiune. Spre deosebire de istorie, sociologia încearcă să identifice, să prindă, să urmărească şi — sub titlul de

prognoză — să prevadă procesele de devenire din viaţă în comun a oamenilor. Spre deosebire de istorie, sociologia consideră cunoaşterea ştiinţifică a fi complet realizată numai în etapa cînd aceasta a ajuns capabilă de acţiune şi a devenit forţă de transformare.

Mi-am permis a vă semnala aceste diferenţe dintre istorie şi sociologie pentru ca să mă înţelegeţi pe mine. Pentru ca să înţelegeţi cum am ajuns în politica de astăzi a României să exprim şi să militez pentru un punct de vedere diametral opus d- lui Nicolae Iorga şi d-lui C.C. Giurescu. În calitate de sociolog sînt obligat de principiul obiectivităţii şi de criteriul legităţii să nu reţin pentru explicare ceea ce numim „motivaţia personală" şi să nu reţin pentru judecare ceea ce se numeşte „argumentum ad personam".

Ei bine! domnule Milcoveanu şi domnule Turcanu, de pe această poziţie a sociologiei voi spune un adevăr care va înverşuna încă mai mult pe dl Nicolae Iorga şi care va dezorienta încă mai mult pe dl C.C. Giurescu.

Cei mai periculoşi oameni din Societate şi cei mai nefaşti cetăţeni ai statului: nu sînt cei care vorbesc răul sau fac răul, ci sînt cei care nu fac nimic pentru Stat şi care se abţin de la toate în Societate. Insensibilii care nu se sezizează, indiferenţii care zac nepăsători, opacii care nu recepţionează, abulicii care se abţin înafară de existenţa lor, apaticii care refuză acţiunea altora pentru că ei sînt incapabili de acţiune: toţi aceştia sînt *duşmanul Nr. 1* din interiorul nostru social şi naţional. Egoiştii, afaceriştii, ariviştii, carieriştii, traficanţii, oportuniştii, fripturiştii, nepotiştii, abuzivii, şi chiar violenţii cu pumnul mai mare ca creerul, fanaticii incurabilii pe drumul erorilor şi anarhiştii cu viaţa fără scop pozitiv: toţi aceştia sînt *duşmanul Nr. 2*, de care ne putem apăra pentru că se manifestă şi îi cunoaştem. Dar cum să te aperi de insensibili, de indiferenţi, de opaci, de abulici şi de apatici pe care dl Nicolae Iorga şi dl C.C. Giuresc îi proclamă *„cetăţenii cei buni"* pentru că sînt absenţi şi par paşnici şi în eventualele împrejurări de risc sau de primejdie a Patriei: nu şti ce prezenţă vor avea sau nu vor avea şi nu şti ce aport vor aduce sau nu vor aduce? Toţi aceştia nu influenţează devenirea istorică pentru că nu fac parte din procesul istoric şi la fel ca în toată istoria omenirii vor fi într-un viitor mai apropiat sau mai depărtat: *a-socialul* care va fi manevrat, care va servi pasiv, care va fi justificarea şi care în ultima etapă va ratifica *anti-socialul împotriva pro-socialului.*

Ce se poate vedea şi ce trebuie să constatăm în politica internă a României astăzi la 20 ani după războiul mondial şi astăzi cînd societatea se frămîntă în direcţii antagoniste? Chiar şi d-nii N. Iorga şi C.C. Giuresc pot vedea şi trebuie să constate că *singurii oameni* din interiorul României care *caută ceva*, care *se frămîntă pentru ceva, care fac ceva şi care se detaşează de indiferenţa* şi *pasivitatea generală*: sînteţi d-voastră legionarii. După dl N. Iorga, C.C. Giuresc şi alţii ei fac răul, dar după mine şi după alţii nu mai puţin patrioţi ca dl N. Iorga şi dl C.C. Giuresc: legionarii fac bine. În orice caz *s-au sezizat de ceva, caută ceva, fac ceva*

şi sînt Mişcare de deplasare a părţilor şi de înaintare a întregului — în timp ce totul din afara lor nu este decît pasivitate şi indiferenţă.

Iată pentru ce în calitate de sociolog atent la interiorul substanţei sociale şi interesat de procesul de devenire al Societăţii, eu profesorul Traian Brăileanu de la Cernăuţi am un punct de vedere şi am luat o decizie contrară celor ale d-lui N. Iorga şi d-lui C.C. Giurescu. Eu consider pe Căpitan şi pe d-voastră legionarii drept cei mai valoroşi şi mai utili cetăţeni ai României de astăzi şi drept principala poate singura nădejde de viitor a Patriei noastre. În măsura în care se va putea şi va fi necesar, eu prof. Traian Brăileanu de la Cernăuţi: vă voi sprijini şi voi fi alături de d-voastră.

De discutat nu este ce voi face, ci este ce voi putea face.

Traian BRĂILEANU

profesor de sociologie întemniţat în Închisoarea de la Aiud.

(fragment din convorbirea cu dr. Şerban Milcoveanu şi avoc. Ion Turcanu în Aprilie 1937 la locuinţa sa din Cernăuţi.)

*

Testele Vocaţiei Sociale
(conferinţa Iulie 1937 la „Axa")

În calitate de jurist magistrat, în calitate de publicist istoriograf şi mai ales în calitate de om iubind oamenii şi de român devotat României, mi-am pus întrebarea ce exprimă şi ce defineşte cel mai bine *„vocaţia socială a individului?"*

Cercetînd trecutul istoric, observînd societatea contemporană şi avînd în faţă persoana şi opera Căpitanului, am ajuns la următoarea concluzie în drept de a fi răspuns la întrebarea de mai sus.

Etimologic: *vocaţie* înseamnă să posezi *o voce interioară* şi aceasta să aibe *prezenţă vie*. O voce intimă, proprie, personală care din subconştient se adresează conştientului şi care *te cheamă la datorie şi te îndeamnă la bine*. Te cheamă la datorie în numele a ceva superior interesului personal şi superior situaţiei momentane. Te îndeamnă la bine pentru a fi fidel propriei tale fiinţe şi pentru a-ţi păstra în continuare demnitatea. Ceea ce oamenii cultivaţi numesc *Vocaţie* este identic cu ceea ce poporul şi artiştii numesc *chemare*.

Să aplicăm la Societate noţiunea de vocaţie. Este o tendinţă intimă de a fi parte autentică şi concretă din Societatea. Este o voinţă subconştientă de a fi reflectare reprezentativă a societăţii. Este o ambiţie legitimă de a fi mai bine ca ceilalţi şi de a fi pe prima treaptă a societăţii. Este o mîndrie de a te distinge printr-un aport şi printr-o contribuţie. Este o satisfacţie vecină cu fericirea *de a*

fi util societăţii şi de a fi plăcut oamenilor. În fine este a fi în fruntea celorlalţi, în primele rînduri şi în nici-un fel în urmă sau înapoi.

Ce trebuie să faci pentru a dovedi şi pentru a împlini vocaţia socială?

Destinul şi hasardul nu sînt atotputernici. Sînt factori alături de alţi factori în puterea noastră. Principalul factor pe care ne bizuim este *liberul arbitru, adică raţionarea logică şi alegerea deciziei.*

Primul lucru de făcut este *să ne adaptăm mediului înconjurător*. Este vorba de societate pe care *n-o putem transforma decît din interiorul ei şi numai cu materialul ei*. Este vorba de epocă şi în concret de *realităţile social-politice contemporane* cu care trebuie *să facem acordul pentru că trăim în reciprocitate cu ele*.

Al doilea lucru de făcut este de la început şi fără dezminţire *să ne situăm pe direcţia justă utilă*. Subliniez în acelaşi timp justă şi utilă pentru că justul inutil n-are consecinţe şi utilul nejust n-are valoare. Întotdeauna *de partea binelui împotriva răului* şi pe cît posibil *de partea noului împotriva vechiului.*

Aşa zice că în dinamica vocaţiei sociale pot fi distinse două trepte:
— *treapta* numai *pozitivă;*
— *treapta* în plus *constructivă.*

Pe *treapta numai pozitivă* se găsesc oamenii care dau societăţii exact cît primesc de la societate. Sînt adaptaţi şi chiar integraţi, dar nu contribuie şi nu inaltă. Aceşti oameni sînt utili în societate şi pot consolida societatea, dar n-o pot fonda cînd nu există şi n-o pot promova pe verticală.

Pe *treapta în plus constructivă* se găsesc oamenii care dăruiesc şi îmbogăţesc societatea. Mulţumită existenţii, străduinţii, exemplului şi nu rareori sacrificiului acestor oameni: societatea înnaintează şi se înalţă. În aceşti oameni aleşi *Dumnezeu a pus o părticică din El* şi dovada acestei părticele din Dumnezeu este genialitatea pe linia caracterului.

În opoziţie cu vocaţia socială, putem întîlni *comportamentul antisocial* al egoistului şi *comportamentul a-social* al egoismului. *Egoistul* e omul vieţii vegetative şi al inutilităţii sociale, egoismul este duşmanul societăţii şi fiară între oameni pentru că îşi realizează interesul personal lovind societatea şi în dauna celorlalţi.

Încă o precizare înainte de a încheia.

După ce *teste* judecăm şi măsurăm Vocaţia socială a oricărui om în general şi a omului public în special?

Dau punctul meu de vedere.

Testul Nr. 1 de vocaţie socială este *recunoaşterea*. Recunoaşterea ca atare a contemporanilor de înaltă valoare morală şi de mare autoritate socială. Recunoaşterea ca atare de către majoritatea societăţii dacă aceasta se poate exprima în mod liber sau de către aceea parte a societăţii în care trăieşte sufletul neamului şi care trăieşte viitorul Patriei.

Testul Nr. 2 de vocaţie socială este capacitatea în acelaşi timp artă înnăscută şi ştiinţă învăţată de *a face prieteni* şi paralel *de a evita duşmăniile*. Omul cu vocaţie socială transformă contactul în relaţie, relaţia în alianţă şi alianţa în victorie. Omul cu vocaţie socială are prieteni mai mulţi decît duşmani şi în momentele dificile primeşte ajutorul pe faţă sau în faptă a solidarităţii naţionale.

Testul Nr. 3 al vocaţiei sociale în viaţa publică a Ţării sau în politica internaţională constă din *calitatea celor pe care îi adună şi din necalitatea celor care îl duşmănesc şi îl persecută*. Este sigur inteligent şi cult: omul care adună sub steagul lui sau sub a cărui comandă vin oamenii inteligenţi şi culţi ai epocii. Este sigur om de caracter şi certitudine de incoruptibilitate: omul în jurul căruia se strîng cei care şi-au făcut idealul vieţii din aceste virtuţi.

În cele de mai sus, am descris pe Căpitan. În România de astăzi nu văd un om cu mai autentică şi mai bogată vocaţie socială. Eu m-am încadrat şi activez în Mişcarea Legionară: în primul rînd pentru *persoana Căpitanului* şi în al doilea rînd pentru *programul politic*. În lucrurile mici *programele politice creează pe oameni* dar în lucrurile mari *oamenii creează programele politice*.

Alexandru Cristian Tell
(1907—1939)
conducătorul din Jud. Romanaţi a Mişcării Legionare şi al doilea şef al grupării „Axa" (valoare)

asasinat la 22 IX 1939 în Închisoarea Râmnicul-Sărat

*

(discurs în campania electorală din Dec. 1937 în Jud. Neamţ şi despre care a relatat la Bucureşti prof. Mihail Manoilescu).

Steagul Eminescu în istoria contemporană a României

Nu este deloc adevărată opinia că Eminescu a fost dezamăgit de viaţă şi a îndrăgit moartea. Este complet falsă opinia că Eminescu a cultivat pesimismul drept scop şi drept final.

L-am studiat pe Eminescu şi cred în *Steagul Eminescu din istoria contemporană a României*. Consider activitatea sa publicistică şi opera sa politică *mai esenţiale* decît superba sa operă poetică şi înalta sa activitate filosofică. Poetul şi filosoful Eminescu sînt România de astăzi care continuă România de ieri; *gînditorul politic Eminescu este România care se creează astăzi şi care reprezintă viitorul.*

Negările exprimate de Eminescu nu sînt abandonarea realităţii pentru refugiere în vis şi nu sînt reflex al nedreptăţilor sociale sau al suferinţelor personale. Pentru a prinde adevăratul sens al pesimismului din politica eminesciană, trebuie să cunoaştem în prealabil activitatea sa publicistică care este *luptă* şi opera sa politică care este *optimism*.

Aşa zisul pesimism eminescian nu este altceva decît o proprie chinuire şi o proprie constrîngere. *Proprie chinuire pentru a creşte acuitatea puterii de sesizare şi pentru a face conştiinţa să vadă dincolo de orizont. Proprie constrîngere pentru a obliga voinţa de afirmare şi de înnaintare să se declanşeze spontan şi puternic întocmai ca reflexul în faţa necesităţii.* Eminescu poet liric şi filosofic precede, pregăteşte, justifică şi înarmează pe marele Eminescu: *gînditor politic şi matcă a viitorului.* Pesimismul poetic este tactica eminesciană, optimismul politic este strategia eminesciană. Eminescu *subliniază răul din prezent pentru a obliga binele în viitor*: cîntă durerea pentru a strînge resorturile şi strînge resorturile pentru *a căli voinţa şi a declanşa elanul.*

Noi legionarii din Garda de Fier şi din jurul Căpitanului sîntem adevăraţii *„Urmaşi ai lui Eminescu"* Sîntem urmaşii lui Eminescu pentru că sîntem *singurii care interpretăm în felul de mai sus* opera creată şi testamentul lăsat de Eminescu.

Ion HERGHELEGIU

originar din Piatra Neamţ avocat

— în noaptea de 21/22 Sept. 1939 a fost ridicat de jandarmi din Spit. Militar Brasov;
— într-o pădure din apropiere a fost împuscat cu revolverul mitralieră;
— după plecarea asasinilor în spre dimineaţă si-a recăpătat starea de constienţă;
— timp de 2 săptămîni s-a ascuns prin pădure fugărit de poterele jandarmeresti;
— Constrîns de foame a bătut la usa unei case si a cerut puţină mîncare;
— în timp ce mînca gazda a anunţat Jandarmeria care l-a rearestat;
— în Curtea Legiunii de Jandarmi din Brasov a fost bătut la sînge pentru a denunţa complicităţile supravieţuirii;
— cînd s-a constatat că nu se poate afla nimic în plus, a fost împuscat chiar în Curtea Legiunii de Jandarmi si în auzul populaţiei din oras;
— cadavrul a fost îngropat fără cruce într-un loc necunoscut;
— la Piatra Neamţ avea soţie si 5 copii.

*

(Bucureşti, 10 Martie 1938, sediul din str. Gutemberg 3, ultima şedinţă a cuiburilor legionare din Bucureşti înainte de autodizolvarea Partidului „Totul pentru Ţară").

NOUA TACTICĂ LEGIONARĂ din Martie 1938

Politica este de 10 ori mai primejdioasă, de 100 ori mai dificilă şi de 1000 ori mai exigentă decît războiul. Aşa cum s-a ajuns la o *specializare* în arta şi ştiinţa războiului, tot astfel există o *specializare* în arta şi ştiinţa politicii.

Mă refer la Politică şi nu la politicieni.

În politică la fel ca în război, mijloacele şi metodele au *rezultate certe numai la prima lor întrebuinţare*. Adică numai *atunci cînd* şi numai *atît cît constituiesc surpriză* pentru adversari.

La a doua întrebuinţare, oricine cîştigă mai multă abilitate şi ajunge la mai multă siguranţă. Dar adversarul şi nu mai puţin concurenţii învaţă mai repede decît te perfecţionezi tu în respectivele mijloace şi metode întrebuinţate. În felul acesta *se pierde factorul surpriză* şi la viitoarea întîlnire adversarul *opune contra-arme* egale cu armele noastre.

Ce învăţăminte sînt de tras?

Primul învăţămînt este să nu ne bazăm numai pe voinţa, vitejia şi sacrificiul. Este indispensabilă *gîndirea* care *să raţioneze asupra celor existînd* şi care *să imagineze cele trebuind veni*. Raţionarea logică şi imaginaţia creatoare sînt în politică completarea sentimentului care te-a făcut să porneşti şi voinţii prin care reuşeşti să ajungi?

Al doilea învăţămînt este să venim neîncetat *cu noi mijloace, cu noi metode şi cu noi forme*, astfel ca *să ţinem pe adversari neîncetat în stare de surpriză* şi deci neîncetat în stare de inferioritate. Pentru aceasta trebuie neîncetat să ne stoarcem creerii, să ne întrebăm inteligenţa şi *să solicităm imaginaţia ca să ne dăruiască neîncetat lucruri noi şi neaşteptate*.

Al treilea învăţămînt este să nu renunţăm la libertatea de acţiune şi *să nu pierdem din mînă iniţiativa*. Păstrînd libertatea de acţiune: reuşim să mobilizăm resursele şi să stăpînim forţele şi încă mai important reuşim *să ne mişcăm după necesităţi şi să manevrăm după plan*. Păstrînd iniţiativa de partea noastră: reuşim să organizăm şi să administrăm surpriza şi tot atît de important reuşim să găsim noi sau să decidem noi *condiţiile confruntării* cu adversarul şi *întrecerii* cu concurenţii.

În această lună Martie a anului 1938, Mişcarea Legionară a ajuns la o etapă cînd trebuie să schimbe mijloacele şi metodele. Altfel pierdem iniţiativa pe care am avut-o şi am exercitat-o fără întrerupere din 1927 încoace. Altfel nu vom mai putea construi surpriza şi ţine adversarii din surpriză în surpriză neîncetat în urma noastră şi deci sub noi.

Cum să facem?

Iată ce facem şi ce trebuie să facem acum. *Să gîndim şi să imaginăm.* Momentul actual este al *înţelepciunii* mai mult decît al vitejiei. În momentul de faţă primează virtuţile de *prevedere, prudenţă, răbdare şi rezistenţă*. Reluarea luptelor este problemă în viitor: nu ştiu cînd, dar sigur şi inevitabil cîndva. La reluarea luptelor *vom reuşi condiţionat* la milimetru şi la secundă *de cît reuşim acum pe poziţia de repliere şi aşteptare*.

Noi vîrfurile conducătoare şi reprezentative *vom merge pe drumul lagărelor şi închisorilor. Vom fi micul număr de făclii mereu aprinse* care vom face

Mişcarea Legionară să continuie *ţinînd pe suferinţa şi jertfele noastre atenţia întregii naţiuni* şi atenţia prietenilor noştrii.

Pentru cuiburile legionare, pentru cadrele fără grade şi fără funcţiuni şi pentru toţi prietenii şi toţi simpatizanţii Mişcării le indic, îi rog, îi consiliez şi la nevoie le ordon *drumul ascunderii în anonimat şi poziţia de aşteptare a chemării*.

Acum în Martie 1938 *ne despărţim în două grupuri fiecare pe cîte un drum*. Mişcarea Legionară nu dispare pentru că continuă comunitatea de simţire şi voinţă. Grupul nostru al vîrfurilor conducătoare şi reprezentative: *intrăm în lagăre şi închisori păstrînd dragostea faţă de voi şi încrederea în voi*. Grupul vostru al cuiburilor legionare, al cadrelor fără grade şi fără funcţiuni şi al prietenilor şi simpatizanţilor: *ne veţi aştepta să ieşim din lagăre şi închisori* şi pînă atunci *să fiţi cu gîndul la noi pentru ca să fiţi cu fapta pentru noi*.

Nu scriu pe hîrtie aceste decizii.

Ele vor fi *transmise verbal* din legionar în legionar şi din Bucureşti în toată Ţara. Cine iubeşte Legiunea, cine are încredere în mine şi cine este devotat României: se va conforma pentru că *va înţelege şi va înţelege pentru că are instinct*.

Corneliu Z. CODREANU
(1899—1938)

*

Imperialismul iudaic mondial

Ceea ce şi-au propus, ceea ce urmăresc şi ceea ce încearcă Evreii de astăzi la fel ca Evreii din antichitate: este ceva fascinant şi magnetic, dar din păcate pentru urmaşii lor dincolo de imaginaţie şi pe limita demenţii.

Ei sînt *20.000.000 oameni*.

Evident: inteligenţi, culţi, muncitori, organizaţi, solidari, şi experimentaţi. Totuşi numai 20.000.000.

Restul omenirii numără *2.000.000.000 oameni*. Din aceştia jumătate sînt tot atît de inteligenţi, culţi şi muncitori ca Evreii.

Planul strategic al Evreilor este să organizeze în aşa fel societatea sau mai exact omenirea şi planeta, încît:

— ei *cei 20.000.000 oameni* să fie întreaga clasă conducătoare, să fie guvernanţii mînuind pîrghiile de comandă şi să fie oamenii întîi cu drepturi şi apoi cu datorii;

— iar *cele 2.000.000.000* să fie guvernaţii, executanţii, masele anonime sau colaboraţioniştii selecţionaţi şi oamenii de jos întîi cu datorii şi apoi cu drepturi.

Spre acest fascinant şi magnetic obiectiv strategic: Evreii *înaintează pe două drumuri diferite*, rămînînd să se vadă pe parcurs *care este cel al victoriei*.

Primul drum este *Capitalismul*.

Al doilea drum este *Comunismul*.

Postul de comandă al Capitalismului mondial este *New York*. Postul de comandă al Comunismului mondial este *Moscova*. Evreii s-au concentrat şi sînt statul major atît al New York-ului cît şi al Moscovei.

Capitalismul în aşa fel funcţionează şi creşte încît se concentrează în proprietăţi din ce în ce mai mari şi în posedanţi din ce în ce mai puţini. La un moment dat în etapa lui de împlinire: *posedanţii atotputernici* pot fi 20.000.000 şi *neposedanţii dependenţi* pot fi 20.000.000.000.

Comunismul are perspective încă mai uşoare, mai sigure şi deci mai atrăgătoare. Suprimînd libertatea şi confiscînd proprietatea, statul face pe *guvernanţi*: atotputernici, permanenţi şi necenzurabili şi pe *guvernaţi*: şuruburi, unelte, obiecte, lucruri, cifre, marfă şi materiale fără alt drept decît să fie exploatate.

Ambele drumuri pot teoretic duce la dominaţia universală şi la *stăpînirea definitivă*. Evreii încearcă ambele soluţii, care pînă acum: nu şi-au consumat toate posibilităţile şi nu şi-au arătat toate consecinţele.

În orice caz ceva grandios şi aproape sublim din punctul de vedere unilateral al Evreilor. Oricît hasard ar interveni în istorie şi oricît de antilogic s-ar comporta omenirea: visul acesta nu e realizabil şi încercarea lui aduce catastrofă.

Preotul Ion CHIVU

asasinat la 22 Sept. 1939 în piaţa publică din Constanţa si cu invitarea trecătorilor să scuipe cadavrul

(conferinţă ţinută în Mai 1938 în lagărul de la Miercurea Ciuc)

*

(convorbire cu dr. Şerban Milcoveanu în noaptea de 25/26 Iunie 1938 într-o celulă a Închisorii Militare Jilava după prima zi a procesului)

Actul de dezertare al prof. preot Grigore CRISTESCU

(Tribunalul Militar Bucureşti, 25 Iunie 1938, prima şedinţă în procesul Statului Major Legionar).

Nu dînsul, ci eu George Furdui sînt vinovatul. Marele şi singurul vinovat.

Eu l-am asaltat cu admiraţia şi dragostea. Eu l-am luat de mînă şi l-am adus în Mişcare. Eu i-am atribuit entuziasmul care mă stăpînea.

Dînsul n-a cerut înscrierea şi nici măcar nu s-a arătat doritor. Nu s-a împotrivit cînd l-am prezentat Căpitanului şi cînd eu l-am proclamat în Mişcare.

Prezenţa dînsului în Mişcarea Legionară este singura excepţie de la regula stabilită şi aplicată de Căpitan. *Nimeni să nu fie solicitat* să se înscrie în Mişcare, *nimeni să nu fie chemat, să devină legionar şi nimeni să nu fie încadrat fără prealabilă meditaţie* în intimitate. Datoria noastră este *să-l informăm* şi să-i prezentăm care este situaţia, care sînt riscurile, care este programul şi care va fi viitorul. Odată pus în temă, fiecare este *lăsat la propria sa deliberare şi la propria sa decizie* care conştient sau subconştient ţin seama de *limitele* propriului caracter.

Cu prof. preot Gr. Cristescu s-a întîmplat exact invers. Eu am călcat regula Căpitanul şi eu l-am indus în eroare cu privire la valoarea morală, puterea de rezistenţă şi însuşirea de conducător a prof. preot Gr. Cristescu.

În Aprilie 1934 pe banca acuzaţilor în procesul Gărzii de Fier de la Tribunalul Militar Bucureşti s-a produs în mod neaşteptat şi incredibil *dezertarea prof. Nichifor Crainic*. Această dezertare a fost o mare ruşine pentru naţionalismul românesc şi o mare durere pentru Căpitan, care *credea în el şi îl socotea lumina*.

Nichifor Crainic şi preotul Gr. Cristescu erau amîndoi profesorii mei la Facultatea de Teologie şi deşi de valoare foarte deosebită: eu îi iubeam la fel pentru că îi iubeam la maximum.

Mă acuz a fi vinovatul pentru că eu am avut *ideea să umplu vidul* lăsat de plecarea lui Nichifor Crainic cu aducerea şi apoi supraestimarea prof. dr Cristescu. Am pledat cît am putut mai insistent şi pînă la urmă Căpitanul a cedat insistenţelor mele şi l-a aşezat în locul lui Nichifor Crainic în vîrful ierarhiei legionare. Împreună cu ceilalţi studenţi de la Teologie, i-am făcut propagandă şi cu încuviinţarea sa, dar fără colaborarea sa: am făcut din persoana sa noul mare doctrinar creştin-naţionalist al Mişcării Legionare.

Rezultatul e ruşine şi catastrofă.

Ruşine pentru noi toţi legionarii care l-am ridicat în slăvi fără a-l cunoaşte şi care l-am făcut icoană fără a merita. *Catastrofă* pentru Mişcare pentru că *ne-a distrus creditul în faţa Naţiunii şi pentru că a distrus încrederea Tineretului.*

Ce pot să mai spun acum după săvîrşirea mişeliei şi producerea nenorocirii?

Dînsul a fost un om care s-a ascuns şi care astfel a minţit şi a înşelat? sau noi şi în primul rînd eu am fost nişte *creduli* care *ne-am luat dorinţele drept realităţi?*

Culmea prostituării şi culmea mîrşăviei: ne-a arătat alături de el în boxa acuzaţilor şi ne-a acuzat a-l fi înşelat noi pe el *ascunzîndu-i trădarea de care eram capabili şi conspiraţie pe care o urzeam*. A repetat cu devotament de maimuţă frazele *elaborate* de Siguranţă Generală şi *necesare condamnării noastre*.

Moralmente s-a sinucis.

Şi-a ucis onoarea pentru *a-şi salva hoitul*. El nu e vinovat de laşitate pentru că aşa s-a născut şi aşa i s-a hotărît. Vinovaţi sîntem noi care n-am văzut minciuna

şi n-am prevăzut mişelia, principalul vinovat sînt eu care *am afirmat ceea ce nu cunoşteam* şi care l-am indus în eroare chiar pe Căpitan.

Am indus în eroare pe Căpitan pentru că *eu însumi m-am înşelat*. Şi m-am înşelat pentru că *nu m-am străduit să cunosc şi să verific*.

Îl credeam şi voiam să fie trunchiul de stejar. Nu era şi n-a putut fi decît scorbură de salcie.

Credeam şi vroiam să cred că în el se găseşte seva vieţii. Şi în realitate n-are în el decît viermi şi insecte. Nu este nici-o consolare că oricine îl va întîlni pe stradă şi oricine îl va auzi la catedră: va spune *„putreziciunea"*.

Mă torturează gîndul la ce va simţi şi ce va gîndi Căpitanul acolo la Doftana unde a fost dus şi unde este singur. Vestea i-o vor comunica chiar jandarmii ce-l păzesc *pentru a se bucura de durerea lui şi pentru a-i distruge dragostea de Neam distrugîndu- i încrederea în Români.*

George FURDUI
(1910—1939)

asasinat la 22 Sept. 1939 în Penitenciarul Rîmnicul Sărat

*

Relaţia dintre Partidul Naţional-Socialist şi Mişcarea Legionară în Noiembrie 1940

Camarade dr. Milcoveanu vin din proprie iniţiativă la d-ta şi ţin să am cu d-ta o convorbire nu confidenţială, dar *intimă* de la om la om şi de la suflet la suflet. Îţi vorbesc în tripla mea calitate: de cetăţean loaial al statului român, de prieten sincer al Mişcării Legionare şi de tînăr din aceeaşi generaţi cu d-voastră. Cele ce îţi voi spune, te rog a le comunica conducerii centrale a Mişcării Legionare pentru că tot astăzi eu le înnaintez sub formă de informare şi raport la conducerea noastră supremă de la Berlin. Scopul este *să ne ajutăm reciproc* în calitate de camarazi şi de aliaţi şi *rezultatul să fie pozitiv* atît pentru Germania care are răspunderea Europei cît şi pentru România care este parte din Europa.

D-voastră Mişcarea Legionară aţi fost asociaţi la guvernare şi aţi primit o parte din răspundere, dar ceea ce faceţi d-voastră *dezminte* participarea la guvernare şi asumarea de răspundere. Vă lăsaţi atraşi şi vă consumaţi energia în probleme cu totul secundare sau fără nici-o actualitate şi astfel îngăduiţi generalului I. Antonescu *să devină singurul om util în România pentru că singur se ocupă de lucrurile esenţiale din România*. Un mare număr din d-voastră se arată mai pasionaţi de a pedepsi şi de a răzbuna în loc să se străduiască *a aduna Naţiunea, a reconstrui Statul şi a reprezenta partea românească din „Noua ordine Europeeană"*. Printre d-voastră legionarii vechi sau legionarii noi există chiar unii care îşi urmăresc interesul personal *încălcînd interesul general*, trebuind în actualul moment istoric să fie *singura Lege* de pe teritoriul României.

Eu vă avertizez şi vă consiliez.

Vă avertizez de ce se aude, se comentează şi se analizează acolo la Berlin. Vă avertizez de informaţiile care se adună cu sau fără contribuţia noastră acolo pe masa de lucru a Führerului. Vă avertizez că mai curînd sau mai tîrziu problemele de rezolvat şi materialul documentar *vor obliga pe Führer* să nu mai aştepte şi să ia o decizie. De asemenea vă avertizez şi d-voastră trebuie să ştiţi la fel ca noi că Führerul are secretul de a se decide *instantaneu* şi că deciziile sale sînt întotdeauna *definitive* pînă la capăt.

D-voastră Mişcarea Legionară din România trebuie să ştiţi şi trebuie să înţelegeţi că Germania pînă acum *n-a terminat decît prima parte pregătitoare a* războiului. Ceea ce va urma de acum înainte este de 1000 ori mai important şi poate mai dificil decît ceea ce s-a realizat pînă în momentul de faţă.

Noi nu ştim pe ce direcţie va ieşi Europa din graniţele ei continentale pentru a-şi organiza spaţiul vital şi pentru a-şi asigura perimetrul strategic. Dar ştim şi este evident că în actuala etapă a războiului sud-estul Europei a devenit teritoriul cel mai important şi cheia decisivă a viitorului. Mai mult decît ideologia şi peste propriile sentimente, Germania şi Führerul au nevoie ca aici în România *economia să producă şi ordinea să existe*. Economia să producă şi ordinea să existe: *cu colaborarea oamenilor* dacă este posibil sau *cu constrîngerea oamenilor* dacă nu se poate altfel.

Germania şi Führerul nu-şi pot permite luxul de a fi indiferenţi dacă în România există ordine sau anarhie şi dacă economia românească produce sau se dezorganizează. Soluţia optimă şi actuala soluţie a Germaniei şi a Führerului sînt *alianţa şi colaborarea*. Dar dacă întreaga Românie intră în anarhie şi producţia economică ameninţă cu prăbuşirea sau chiar cu paralizia, următoarea soluţie a Führerului şi deci a Germaniei va fi *protectoratul* sau *ocupaţia*. Iar dacă un război civil va împărţi pe Români, în două tabere pe viaţă şi pe moarte, Führerul şi deci Germania *vor alege*: nu după sentimente, ci *după necesităţi* şi nu după trecut, ci *după viitor*. Şi nu după viitorul îndepărtat al reconstruirii Europei, ci *după viitorul imediat al cîştigării războiului* — ceea ce poate fi acelaşi lucru şi poate să nu fie acelaşi lucru.

Consiliul meu este să vă concentraţi atenţia şi să elaboraţi decizii: *nu în funcţie de viitorul îndepărtat* cînd România va fi indiferentă pentru Germania, ci *în funcţie de viitorul imediat* cînd Germania are interes vital pentru teritoriul şi pentru economia românească. Consiliul meu şi al tuturor germanilor cetăţeni ai României este ca d-voastră Mişcarea Legionară să vă redresaţi şi să vă reorganizaţi în aşa fel încît pentru Germania şi în faţa Führerului *să reprezentaţi forţa vie, sănătoasă şi garantă a producţiei şi a ordinii pe teritoriul României.* Nu-i

suficient să fiţi realmente forţa vie, sănătoasă şi garantă a producţiei şi a ordinii în România şi mai este nevoie *să dovediţi* această poziţie şi această capacitate şi să faceţi imposibilă acuzarea sau calomnierea d-voastră acolo la Berlin în faţa Führerului.

Noi secţiunea din România a Partidului Naţional-Socialist vrem succesul Mişcării Legionare în propria ei Patrie şi vă ajutăm aşa cum putem şi atît cît putem. Nu vă putem însă ajuta *decît în limita propriei d-voastre politici şi propriilor d-voastră acte şi vă ajutăm pentru alianţa valabilă şi utilă Germaniei şi nu* împotriva interesului naţional al Germaniei care în momentul de faţă este cîştigarea războiului.

Consiliul acesta al nostru este sincer, loial şi n-are alt scop decît cel pozitiv. Concomitent cu mine alţi conducători naţional-socialişti din România iau contact cu celelalte organizaţii şi asociaţii profesionale româneşti conduse de d-voastră legionarii. Aceeaşi informare şi aceleaşi consiliu sînt adresate de noi Partidului Naţional-Socialist din România: *conducerii d-voastră supreme*, recte comandantul Horia Sima şi secretar general Nicolae Pătraşcu. Pentru noi va fi o mare pierdere şi o mare decepţie şi pentru d-voastră Mişcarea Legionară va putea fi ceva ireparabil şi ceva definitiv: dacă nu veţi da atenţie informării sau dacă veţi respinge consiliul nostru.

dr. Frantz WOCHALEK

născut în 1911 în Ardeal. Doctor în medicină din Germania, în 1940 conducătorul medicilor germani din România, fără informaţii despre el din 1943 probabil căzut pe front.

(Noembrie 1940, Bucuresti, discuţie cu Comitetul de Conducere al Colegiului Medicilor din România, la noul sediu din imobilul „Agir" în str. Romană 8)

*

Mişcarea Legionară la Tribunalul de la Nüremberg 1946

„Declaration.

„Je soussingné *Vasile Iasinschi*, né le 17 Décembre 1892 à Burla, Roumanie, de profession pharmacien, ancien ministre de la Santé publique dans le gouvernement du général Antonescu, du 15 Septembre 1940 au 23 Janvier 1941, ayant en même temps la fonction de Chef de l'organisation Légionnaire de Bucarest et de remplacant du Chef du Mouvement Légionnaire, actuellement refugié politique en Espagne, à Madrid-Aravace, 27 Calle Anita Vinden, ai l'honneur de déclarer, quant à l'accusation qui a été faite contre le Rév. Père

Vasile Boldeannu par la publication „Le Droit de vivre", 40, Rue de Paradis, Paris Xe, qu'il serait „criminel de guerre", ce qui suit:

„En tant que, representant du Mouvement Légionnaire j'ai été interné dans les camps de concentration nazist; Berkenbruk, Spandau, Buchenwald et Dachau pendant la période de la guerre; en février, 1946, à Badgastein — la zone d'occupation américaine — j'ai été arrêté par les Americains et transféré dans le Camp Marcus Worr de Glasenbach, près de Salzburg, en qualité de chez du Mouvement Légionaire. Là dans ce camp il y avait d'autres représentants de nationalités se trouvant en Allemagne. J'ai donné toutes les déclarations et rempli tous les formulaires qu'on m'a demandé de faire.

„Pendant le procès de Nüremberg, on m-a demandé d'urgence, pendant une nuit, d'exposer la position du Mouvement Légionnaire et son action politique pendat la guerre, cela étant nécessaire aux travaux du Tribunal, des crimes de guerre, de Nüremberg.

„Comme suite, dans les sentences qui ont été libellées contre les individus et les organisations politiques impliqués dans ce procès, il est apparu„ que le Mouvement Légionnaire et ses représentants détenus pendant cette guerre dans les camps allemands de prisonniers politiques, n'ont participé à cette seconde guerre mondiale. La culpabilité de criminelle ou criminels de guerre n-a pas été retenne à son égard et non plus individuellement. Cette décision se trouve dans les archives du Procès de Nüremberg. J'ai été mis en liberté aussitôt.

„Ci-joint photocopie des actes de libération, avec la spécification „gefreiung von naţional-socialismus und militarismus" (non-lieu pour naţional-socialisme et militarisme).

„J'ajoute qu'aucun des Roumains de l'exil, de tous les pays du monde libre, n-a été accusé d'avoir été criminel de guerre.

„Fait aujourd-hui, à Madrid, le 29 Janvier 1973.

(ss) „Iasinschi".

Certification notariée

Valentin Fausto Navarro Azpeitia, Notario de esta Capital.

Doy fe: Que considero legitima la firma que atecede de Don Vasile IASINSCHI por haber si do puesta en mi presencia por dicha senor, a quien conozco.

Y para que conste, expido el presente en Madrid, a veinte y meve de Enero de mil novecientos setenta y tres.

BIBLIOGRAFIE

Textul de mai sus se găseşte anexă la pag. 309 a cărţii avocatului francez de origine română Jean Miloe: „La Riposte aux attaques du gouvernement Roumain contre l'Église Roummaine de Paris". Paris, 1976.

Editura proprie.

Se expune: a) încercarea dictaturii comuniste din Bucureşti şi a ambasadorului Flitan de a pune mîna pe Biserica ortodoxă Română din Paris 9 bis rue Jean de Beauvais, b) campania de presă dezlănţuită împotriva S.S. preotului Vasile Boldeanu şi împotriva Mişcării Legionare de către Pierre-Bloch Pierre fiul lui Isaac şi al Aboucaya Regina de către publicaţia „Le Droit de Vivre" şi de către „La Lique internationale contre le Racisme et l'Antisémitisme" în abreviaţie „LICĂ", c) depoziţiile martorilor contra şi martorilor pentru, pledoariile avocaţilor contra şi avocaţilor pentru şi d) intervenţia procurorului şi sentinţele instanţei de fond şi ale instanţelor de apel şi de recurs prin care S.S. preotul V. Boldeanu e achitat de toate acuzaţiile şi Pierre-Bloch Pierre e condamnat la 1 franc despăgubiri pentru calomniere.

COMENTARIU

A se reţine că Mişcarea Legionară şi indirect Naţiunea Română datoresc numai lui Vasile Iasinschi absolvirea de orice acuzaţie în Procesul de la Nüremberg din 1946 împotriva crimelor de război şi împotriva crimelor contra umanităţii. Vasile Iasinschi a stat pe loc la dispoziţia autorităţilor de ocupaţie a Germaniei şi aceasta pentru că avea simţul responsabilităţii şi curajul personal de adevărat conducător *pe linia Căpitanului.* Atunci în 1945—1946 pentru Mişcarea Legionară *din viitor* s-a dat o *bătălie* pe cît de mare din punct de vedere moral pe atîta de primejdioasă din punct de vedere politic.

MILCOVEANU ŞERBAN

*

Destinul unui om = Destinul unei Naţiuni

Interviu luat în Bucureşti la 5 august 1990

Revista „Învierea": Cine sînteţi d-voastră?

— Mă numesc Corneliu Vasilescu Valjan, am studiat Dreptul şi am fost înscris în Baroul de Ilfov în jurul anilor 1933. Nu am practicat multă vreme avocatura pentru că am decis să plec în Anglia ca să-mi iau un doctorat în finanţe şi Economie politică. Am reuşit acest lucru şi prin anii 1939-1940 eram dr. referent la Oficiul de Studii al Ministerulu de Finanţe. Mă aflam în această situaţie cînd a izbucnit al doilea război mondial.

R.I.: Aţi fost mobilizat?

— Fiind tînăr ofiţer de cavalerie rezervist şi Generalul Antonescu, tot cavalerist şi el, vrînd să facă războiul în special cu această armă considerată de

el, de elită, bineînţeles că am fost mobilizat, dar nu mi-am închipuit niciodată că voi purta uniforma militară timp de 6 ani.

R.I.: Făceaţi parte din vreun partid politic?

— Nu am fost înscris în nici un partid politic, niciodată.

R.I.: Cum s-au succedat evenimentele mai departe?

— Ca specialist în limba engleză am fost transferat la Marele Stat Major unde făceam referate asupra articolelor cu conţinut militar din presa anglo-americană care ne parvenea prin Lisabona. Aceasta pînă în august 1943, cînd a avut loc primul bombardament american şi au căzut primii prizonieri. Din acel moment şi pînă la 23 august 1944 m-am ocupat exclusiv cu interogarea prizonierilor americani, membri ai echipajelor din fortăreţele zburătoare doborîte pe teritoriul nostru.

R.I.: Aţi fost drastic cu ei, i-aţi făcut să simtă distrugerile materiale şi pierderile de vieţi omeneşti, provocate de bombardamentele lor?

— Nu,, dimpotrivă. De la început mi-am dat seama că ei nu ne consideră pe noi duşmani şi că au multă simpatie pentru poporul nostru. Inamicii erau germanii şi nouă trebuia să ni se taie mijloacele de a-i mai ajuta. De altfel în nenumăratele raiduri asupra ţării noastre, obiectivele au fost numai rafinăriile de petrol şi reţeaua de căi ferate. Dacă au fost distruse şi locuinţe şi omorîtă şi populaţie civilă, de vină erau dimensiunile bombardamentelor, prea mari pentru o ţară mică. Prizonierii deplîngeau pierderile noastre în vieţi omeneşti spunînd: „ce vreţi să facem, d-voastră ne-aţi declarat război?" Ceea ce era, purul adevăr.

R.I.: Ce a urmat după armistiţiu?

— Am fost cerut de americani să fiu ofiţer de legătură între comisia militară de armistiţiu şi Marele Stat Major român. Fiind prea mult de lucru la Misiune şi nemaiputînd face faţă singur, au mai venit tot ca ofiţeri de legătură Tedy Negroponte şi Georges Prager. În această postură am activat la Comisia militară americană de armistiţiu al cărui şef era generalul Schuyler pînă în februarie 1945, cînd Ministerul de Război român, pentru a salva de la deblocare, a cerut americanilor înlocuirea noastră, care eram rezervişti, cu ofiţeri activi cunoscători ai limbii engleze şi astfel în februarie am fost toţi trei demobilizaţi.

R.I.: Iată-vă din nou civil după 6 ani de activitate militară. Către ce v-aţi îndreptat?

— În Bucureşti era o mare agitaţie provocată de comunişti. În piaţa palatului mitingurile liberalilor şi ale ţărăniştilor, care umpleau piaţa şi străzile adiacente, erau „sparte" de lucrători aduşi cu camioane şi înarmaţi cu rîngi de fier, conduşi de proaspeţii activişti ai partidului comunist. Eu fusesem prea implicat în tabăra americană ca să nu consider mai prudent — avînd în vedere

excesele comuniste — să mă refugiez la mine la ţară, aproape de capitală unde aveam o moară pe care voiam să o modernizez. Acolo eram şi pe timpul alegerilor din 1946 cînd comuniştii au suferit o catastrofală înfrîngere. După dictaturile impuse de război, România redevenise ţara democratică de totdeauna, fiii ţăranilor văzuseră ca soldaţi colhozurile şi nu le plăcuse, aveau despre comunism o opinie bine formată. Eu nu primisem buletin de vot şi stăteam în poartă ca să-i întreb pe cei ce se întorceau, cu cine au votat? Îmi răspundeau cu umorul lor caracteristic: „am deschis bine ochii şi-am votat cu ochiul".

R.I.: Cît aţi stat la ţară?

— Pînă în august 1947. La 5 august venind la Bucureşti pentru nişte piese de schimb, pe la ora 3 p.m. au sunat la uşa apartamentului meu din scuarul Pitar Moş, doi indivizi. Unul din ei mi-a arătat o invitaţie de la Prefectură pentru a da relaţii. Chestiunea era urgentă, venise cu maşina să mă ia. Aş fi putut fugi pe uşa din spate a apartamentului, dar cum nu mă ştiam vinovat cu nimic, am decis să plec cu ei. O singură greşeală majoră e suficientă să distrugă iremediabil viaţa unui om. Cînd am ajuns în bulevardul mare, în loc ca maşina să vireze la stînga, către Prefectură, a virat la dreapta şi a intrat în curtea restaurantului Flora, în faţa Ambasadei Sovietice. Flora aparţinuse unui german şi prin efectul armistiţiului era acum proprietate sovietică, iar ruşii l-au transformat din restaurant, bineînţeles, în puşcărie. Şoferul maşinii era şi traducător. Un căpitan m-a pus să-i povestesc autobiografia şi cînd am ajuns la epoca de la Comisia Americană mi-a spus că e suficient, să-i dau cravata, centura, şireturile de la pantofi şi tot ce am în buzunare. Am întrebat dacă sînt arestat, mi-a răspuns: nu, numai reţinut şi m-a trimis în beciul restaurantului transformat în celule. La 4 dimineaţa, aceiaşi maşinuţă, un Opel mic Olimpia, cu număr românesc, m-a dus la aeroportul Pipera, unde după ore de aşteptare a sosit un avion de transport american în care m-am suit împreună cu un căpitan sovietic înarmat cu un pistol. La decolare avînd soarele drept în faţă, am crezut că zburăm spre Uniunea Sovietică, dar m-am înşelat, am aterizat la Constanţa care în timpul acela era garnizoană rusească. La aeroport de la Mamaia mă aştepta un jep american cu ofiţeri ruşi care m-au încadrat şi m-au dus la o închisoare turcească din centrul oraşului. Pe timpul acela era închisoare militară sovietică.

R.I.: Cît aţi stat în anchetă?

— Am fost acuzat de spionaj în favoarea americanilor. Ancheta, care începea după ora 12 noaptea, a durat şase luni în care timp nu am făcut decît să neg un lucru ce nu era adevărat. Anchetatorul meu, un rus destul de civilizat, deoarece nu deţinea nici un fapt de spionaj şi în consecinţă era el însuşi convins de netemeinicia acuzaţiei ce mi se aducea, mi-a spus în încheiere: nu te vom judeca, dar pentru că te-ai bucurat de simpatia americanilor, pentru noi eşti suspect. Cum nu avem încredere în români, te vom izola pe teritoriul sovietic. Am crezut că va fi un domiciliu obligatoriu, undeva în Uniune. Mă înşelam. Peste cîteva zile mă urcau într-un tren de marfă împreună cu delicvenţi militari sovietici, cu direcţia închisoarea din Odesa.

R.I.: Cît aţi stat la Odesa?

— Trei-patru luni, la sfîrşitul cărora am fost dus în cabinetul unui colonel de securitate care mi-a citit sentinţa. Suna cam aşa: Comisia Specială din Ministerul de Interne al U.S.S.R., OSO, examinînd dosarul d-voastră, constată că v-aţi făcut vinovat de crima de spionaj şi conform Codului Penal sovietic, articolul 58, punctul 6, vă condamnă la 25 ani muncă silnică într-un lagăr de reeducare din nordul îndepărtat.

Ştiam deja suficient de multă rusă ca să înţeleg ce mi-a citit. Totul mi s-a părut atît de monstruos că am început să rîd. Asta l-a înfuriat pe colonel grozav: — cum, eşti condamnat la 25 ani şi rîzi, probabil că eşti ţicnit", mi-a dat tocul să iscălesc. Am început să scriu pe româneşte: Nu aveţi drept de jurisdicţie asupra mea. Sînt cetăţean român şi codul vostru penal e pentru cetăţenii voştri. Totul este de o ilegalitate ruşinoasă.

A început să strige la mine: „ce tot scrii, ce tot scrii? I-am răspuns: aveţi destui traducători şi am ieşit din cameră.

Două zile după aceasta plecam la etapă spre nordul îndepărtat. Prima oprire a fost la Harkov. Acolo, într-o cameră de 2 x 4 m. erau 33 deţinuţi, toţi condamnaţi la 25 ani. Foşti primari în timpul războiului. Locul meu era sub pat, pentru că paturile de fier, dispuse pe 3 etaje, erau toate ocupate. Şi totuşi în postura mizerabilă în care mă aflam, am avut una din cele mai mari satisfacţii din existenţa mea. M-au întrebat de ce naţionalitate sînt? Am răspuns: român. Consensul a fost general: cei mai frumoşi ani din viaţa noastră au fost în timpul războiului, sub ocupaţie românească. Am avut pămînt, am avut libertate, am avut tot ce nu puteam avea sub comunişti, bravo omule, poţi să fii mîndru că eşti român. Ca să sărbătorim evenimentul, i-am rugat să organizeze un cor ucrainean. De necrezut ce voci se ascundeau în acea cameră, de la başi profunzi la tenorii ascuţiţi al căror strigăt sălbatic îţi făcea pielea de găină. Ştiau la perfecţie şi muzica şi cuvintele şi aşa s-au perindat corurile lor celebre, ca Luntraşii de pe Volga, Stenka Razin, Vecernii svon, Sviascionii Baikal ş.a. Gardienii închisorii care nu aveau voie să permită zgomote în cameră, stăteau şi ei la uşă şi ascultau vrăjiţi.

Următoarea etapă a fost la Maxim Gorki, fostul Nijni Novgorod. Închisoarea era pe un deal care forma unul din malurile Volgăi. Urcînd acel deal am leşinat. Oboseala şi nemîncarea şi-au spus cuvîntull. Nu ştiu cît a durat leşinul. M-am trezit înconjurat de soldaţi, de cîini şi de alţi deţinuţi care mă mîngîiau.

Mai departe am ajuns la Kirov unde am fost duşi de la tren la închisoare într-o dubă pe care scria Pîine. Acolo ni s-au dat niş te saci presupuşi să fie umpluţi, cu rumeguş de lemn, saltele pe care să dormim. Dar în camera unde trebuia să petrecem noaptea era un covor de ploşniţe şi nici un pat. Ne-am băgat în sacii primiţi, i-am legat la gît şi ne-am lungit pe covorul în care colcăiau ploşniţele lăsîndu-le capetele la dispoziţia lor. A doua zi eram cu toţii de nerecunoscut.

Trenul înainta invariabil către nord, avînd soarele la dreapta lui. Numai că acum, atît pe o parte cît şi pe cealaltă a căii ferate, drumul era presărat fără încetare, cu mormintele deţinuţilor care-l construise.

Am intrat în zona lagărelor din Peciora, apoi am trecut cercul polar şi cu puţin înainte de Vorcuta, am coborît la Inta, locul meu de destinaţie.

R.I.: De ce tocmai Inta?

— Geologii sovietici descoperiseră acolo zăcăminte de cărbune care nu fuseseră exploatate şi Partidul a decis să facă acest lucru cu deţinuţi politici întrucît populaţia liberă nu se prea înghesuia să se ducă să muncească la această latitudine. Cînd am sosit eu acolo erau deja înfiinţate 5 lagăre a cîte 5.000 deţinuţi politici şi minele erau în curs de înfiinţare.

R.I.: La ce lagăr aţi fost repartizat?

— La lagărul nr. 3 unde aveam să aflu multe lucruri insolite. Eu mă tot lăudam că nu sînt judecat de un tribunal şi că am fost condamnat administrativ de o comisie numită OSO. La care ruşii îmi răspundeau că e vai de capul meu pentru că cei judecaţi de tribunale, cînd au terminat anii ce li s-au dat, pleacă acasă, pe cînd cei OSO după ce au ispăşit pedeapsa, mai primesc de obicei alţi ani în plus şi se poate foarte bine să nu mai fie liberi niciodată. Deci, perspective cu adevărat sinistre, după terminarea celor 25 ani s-ar putea să mai îmi dea încă 25 ani. Dar, cine va putea trăi 25 de ani la latitudinea aceia? După ce am lucrat ca salahor, cărînd cărămizi la mîna unui zidar cîtva timp, am clacat. Pierdusem vreo 30 kg., picioarele ajunseseră subţiri ca mîinile şi din ochi mi se scurgea o materie albă care-i lipea. M-a cuprins groaza că voi orbi. Am început să fac febră. În fine, am fost internat în spitalul lagărului. O doctoriţă care apoi a plecat, m-a îngrijit foarte bine. Pentru ochi mi-a dat untură de peşte. Cînd eram copil trebuia să cadă toată lumea în genunchi ca să iau o lingură, acum alergam eu după doctoriţă să mai îmi dea untură de peşte, care avea pentru mine un gust delicios, atît de mare era nevoia organismului de această vtamină. Ochii mi s-au luminat, febra mi-a trecut şi întrucîtva m-am mai refăcut. Am fost apoi vodavos, cărător de apă. Înhămat la o sanie pe care şedea un butoi de 200 litri, î-l încărcam la pompa de apă a lagărului şi-l duceam la bucătărie. Drumul ăsta îl făceam toată ziua şi seara îmi dădeau bucătarii o strachină de supă în plus pentru osteneală. Se punea problema supravieţuirii. Norocul mi-a surîs odată cu apariţia în lagăr

Ninei Gorbaceva, noul nostru medic femeie, şefă a secţiunii sanitare a lagărului. Era o bielorusă din Minsk, fină, frumoasă şi cu o simpatie evidentă faţă de străini. Mie îmi spunea Monte Cristo şi m-a luat în serviciul sanitar. Scăpasem de muncile grele, de mina de cărbuni, de gerurile cumplite de afară. În legătură cu aceasta pot spune că la 6 dimineaţa radio Moscova anunţa temperaturile, începînd cu cea de la polul nord. Dacă la pol erau minus 32 grade, la noi erau 34—35 grade minus, întotdeauna mai frig ca la polul nord. În barăcile de lemn, tencuite, în care locuiam era însă cald, pentru că băieţii aduceau de la mine, cărbunii cei mai frumoşi şi sobele erau cu plitele veşnic roşii.

Mi-am dat seama curînd că lagărul nostru nu era un lagăr de exterminare, ci unul de producţie. Pachetele erau admise nelimitat. Măsură inteligentă, să contribuie şi familia la hrana deţinutului. Scrisori de 2 ori pe an. Numai pentru noi străinii nu erau admise nici pachete, nici scrisori, pentru că eram deţinuţi ilegal şi nu trebuia să se ştie unde ne aflăm. Pachetele cele mai bogate le primeau cei din Baltica, cele mai sărace cei din Rusia, numai pesmeţi de pîine neagră uscată.

Tot la Inta se afla şi Tedy Negroponte, dar în alt lagăr, iar într-un lagăr ceva mai la sud era Georges Prager, invalid din primul război mondial. Deci aceiaşi soartă ca şi mine au avut şi ceilalţi doi ofiţeri de legătură de la americani.

Nevoia de libertate era atît de puternică încît mă gîndeam tot timpul cum aş putea scăpa din lagăr. Evadările se terminau invariabil cu împuşcarea evadatului. Jalbele, cu majorarea pedepsei. Ruşii, mai filozofi, mai realişti îmi spuneau: ce te tot frămînţi? Cînd te vei elibera, vei trece dintr-un lagăr mai mic într-unul mai mare.

Aşa s-au scurs anii în uniformitate pînă cînd la 5 aprilie 1953 a murit Stalin. Vestea transmisă de radio Moscova ne-a făcut să ne pierdem minţile de bucurie. Săream în sus ca cimpanzeii şi ne îmbrăţişam în văzul gardienilor care nu ştiau ce atitudine să ia. Moartea lui Stalin urmată de execuţia călăului său, Beria, a lăsat un gol imens. Malenkov a trecut la conducere fără să facă ceva semnificativ. Apoi la conducere a trecut Nikita Hrusciov, primul om politic sovietic de valoare care şi-a dat seama că măsura urgentă ce trebuie luată imediat era să deschidă larg porţile puşcăriilor şi ale Gulagului. Aşa m-am reîntors şi eu în ţară la finele lui decembrie 1955, după opt ani şi jumătate de detenţie ilegală.

Douăzeci de ani mai tîrziu Tribunalul Suprem din Moscova mi-a trimis o adeverinţă că a anulat decizia de condamnare a mea din lipsă totală de dovezi. În privinţa despăgubirilor, nici o menţiune. Dar suferinţa nu poate fi evoluată în bani. Şi cine îmi poate da înapoi anii frumoşi ai tinereţii irosiţi în temniţă.

MINUNEA DE LA CHIŞINĂU

Motto:
Limba noastră-i foc ce arde
Într-un neam ce fără veste
S-a trezit din somn de moarte
Ca viteazul din poveste.
Alexe Mateevici
(1888—1917)

Puşi în faţa istoriei trebuie să acceptăm ideea că 1989 a fost pentru neamul românesc anul minunilor. Una din aceste minuni este şi Minunea de la Chişinău.

Nu este un secret că limba română pe aceste meleaguri a avut mult de suferit. Împotriva ei s-au folosit cele mai diverse mijloace. Astfel, nerecunoaşterea ei ca limbă de stat, înlocuirea alfabetului latin, izgonirea ei din şcoli şi biserici, teoria că limba moldovenească este o cu totul altă limbă decît cea română (cu toate consecinţele ce decurg de aici), dispreţul total faţă de cei care vorbesc această limbă.

Poate niciodată versurile poetului George Coşbuc:
„Cîţi duşmani avem pe lume
Graiul ni-l cereau anume
Să l-il dăm“
nu au fost mai semnificative.

Dar a venit acel binecuvîntat an 1989 cînd dreptatea a trebuit să se facă. Desigur nu oferită ci obţinută prin luptă. Victoria a fost a poporului în fruntea căruia s-au situat cei mai luminaţi fii: scriitorii. De aceea credem că Literatura şi Arta, săptăminal alUniunii Scriitorilor din Moldova (R.S.S.M.) care apare la Chişinău a devenit tot mai mult, mai ales după ce a adoptat alfabetul latin, expresia cea mai curată a conştiinţei basarabene, mijlocul cel mai fidel de informare a poporului de pe aceste meleaguri.

De aici şi acea creştere spectaculoasă a abonaţilor: 52084 la 1 ianuarie 1989, 141184 la 1 ianuarie 1990 (număr de fapt depăşit prin alte abonamente din republică, din ţară şi din străinătate, la care dacă adăugăm şi cele puse în vînzare ajungem la cifra de 182727). Şi aceasta în timp ce la alte ziare s-a înregistrat o creştere nesemnificativă, iar cele mai multe au pierdut un număr însemnat de abonaţi. Spre exemplu: Tînărul leninist rămîne cu 84,9% din foştii abonaţi, Iunii lenineţ cu 72,1%, Narodnoe abrazovanie cu 73,3%.

Unele spicuiri din Literatură şi Artă vor avea darul să explice creşterea popularităţii acestui săptămînal. Astfel în nr. 1, luni 1 ianuarie 1990 sub semnătura lui N. Dabija se afirmă următoarele: „Am obţinut după decenii de înstrăinare revenirea grafiei latine acasă, decretarea limbii noastre drept limbă unică de stat în R.S.S.Moldovenească, am cîştigat (parţial) alegerile din Sovietul

Suprem al U.R.S.S., am asistat la o adevărată minune: restituirea demnităţii naţionale a poporului dintre Prut şi Nistru care-şi vrea tot mai insistent dreptul său firesc la istorie, la viitor, la sentimentul de a se simţi stăpîn în casa care-i aparţine (...) de aici şi acea încredre a Dumneavoastră, a miilor de cititori, în acest ziar, care dintr-un ziar al scriitorilor, s-a transformat aşa cum ne scriu mulţi cititori într-un ziar al întregului popor.“

În acelaşi număr evenimentele din România îşi găsesc un larg ecou.

Deşteaptă-te române, de Andrei Mureşianu, este tipărit în întregime, iar poetul Grigore Vieru este prezent cu poezia „Salut revoluţia“, din care cităm:
„Nu apă ci sînge
Duc spre mare, Dunărea,
Prutul, Mureşul, Oltul, toate izvoarele patriei“.

„Lumînări în piaţa Catedralei“ este titlul unui articol scris de Mircea Blajinu. „Imn României libere“ este titlul poeziei lui Dorin Charehelan (de reţinut data cînd a fost scrisă: 22 decembrie 1989). Pe pancardele ce însoţesc ajutorul dat României se vede scris: Pentru fraţii noştri români. Din imaginile prezentate în ziar impresionează în mod deosebit cea intitulată: Îndoliată Basarabie, care înfăţişează o tînără în doliu, în faţa lumînărilor, concentrînd în chipul său durerea întregii Basarabii.

Ion Caţaveica semnează articolul „Ginta latină“. Ciclul de figuri şi documente din trecutul şi prezentul nostru începe cu „Note la sfîrşit de viaţă“ (partea I) a marelui patriot basarabean Pantelimon Halipa.

Nr. 2, 11 ianuarie 1990.

Din articolul „Poetul luptă, poetul e cu noi“ de Vlad Olărescu, cităm: ...„că Eminescu prin dragostea pentru neam, prin bogata moştenire poetică şi publicistică, e o prezenţă iminentă azi şi întotdeauna gata oricînd să regenereze forţele propriei naţiuni. Precum o face şi acum, în acest ghenar cu zăpezile fierbinţi la Timişoara şi Bucureţti, la Arad şi Sibiu, la Braşov şi de ce nu? la Chişinău“.

Un spaţiu amplu este rezervat revoluţiei din România. Astfel „Decembrie cel Sfînt“ versuri de Grigore Vieru, muzica de Anatol Chiriac. Poezia „Amară libertate“ de Gheorghe Vodă. Revista presei române libere. Revoluţia romnă în imagini. În ultima pagină continuă Note la sfîrşit de viaţă (II) de Pantelimon Halipa.

Nr. 3, 18 ianuarie 1990.

Ideea care a dominat discuţiile purtate în jurul unei mese rotunde la Iaşi între corespondenţii ziarului şi unele personalităţi marcante locale a fost: „Să facem ca în conştiinţa noastră comună să biruie conştiinţa românismului“. Din interviul luat lui Teodor Ciubotaru, cu titlul „Destinul unui deputat“ cităm: ...„În 1984 am alcătuit un memoriu adresat Prezidiului Suprem al URSS prin care arătam şi argumentam necesitatea restabilirii graniţelor istorice ale poporului nostru. Din cauza fărămiţării Moldova (Basarabia, N.N.) s-a pomenit ruptă de

Dunăre şi Marea Neagră. Dar Dunărea pentru moldoveni este ceea ce este Volga pentru ruşi. De ea este strîns legat trecutul istoric al moldovenilor cultura naţională glorioasele tradiţii de luptă ale strămoşilor, nemaivorbind de însemnătatea economică a Dunării şi a Mării Negre pentru republică"...

Nr. 4 Joi 25 ianuarie 1990.

Bucureşti, decembrie 1989.

În imagini: 1. Soarta presei ceauşiste. 2. Şi totuşi Victorie! 3. Recviem. 4. La morga bucureşteană.

Din ultima parte (III) „Note la sfîrşit de viaţă„ cităm: ...„Basarabia românească a fost recunoscută de toate statele aliate la Conferinţa de pace de la Paris din 1919 —21 şi timp de 22 de ani s-a bucurat de o viaţă paşnică şi prosperă pînă la 28 iunie 1940 cînd dictatorul Rusiei Sovietice Iosif Stalin (Djugaşvili) i-a impus (...) regelui Carol al II-lea al României să părăsească Basarabia fără să se opuie cu o forţă vie şi cu demnitate...„

Tot în Nr. 4 dar din Joi 1 februarie, apare sub semnătura lui Marin Sorescu „Scrisoare deschisă".

Grupajul de articole din pagina a treia intitulat „Să mergem împreună" este precedat de următorul text: „Poate că urmaşii noştri se vor întreba cîndva cum am reuşit noi, în această epocă a unei democraţii premature, să obţinem Statutul de limbă de Stat pentru graiul străbunilor şi revenirea lui la alfabetul latin — în fond modeste realizări, dar care constituie piatra de temelie a procesului de naştere a MOldovei (Basarabiei n.n.). Am realizat ceva numai datorită faptului că am fost uniţi, că am simţit fiecare umărul celuilalt, că am fost o suflare."

Din acest grupaj reţinem din cele spuse de Nicolae Marinţac următoarele: La începutul lunii curente copiii români din regiunea Cernăuţi au avut bucuria prilejuită de întîlnirea cu eroii poveştii lui Ion Creangă „Ivan Turbincă" în cadrul spectacolelor susţinute de colectivul teatrului Studio de păpuşi „Goguţă" din Chişinău (...) Astfel, elevii a 22 şcoli cu limba moldovenească de predare au avut ocazia să audă pentru prima dată de pe scenă actori profesionişti vorbind în graiul străbunilor. „Nicolae Dabija semnează referindu-s la România, articolul: Bun găsit ţară nouă." Şi acest număr prezintă imagini din revoluţia din România.

În Nr. 5 din joi 8 februarie este prezentat Gala Galaction şi viaţa social culturală a Basarabiei dintre anii 1918—1940 Poeta Leonida Lari îi dedică lui Dumitru Matcovschi poezia intitulată: „A doua naştere."

În Nr. 7 din joi 15 februarie, candidata pentru alegerile deputaţilor în Sovietul Suprem al R.S.S.M. Nina Josu pledează printre altele pentru:

— restabilirea suveranităţii reale a Moldovei, independenţă politică, economică, juridică, culturală.

— recunoaşterea oficială a anexării Basarabiei în 1812 şi la 1940;

— anularea actului nelegal al formării R.S.M.S. din 2 august 1940;

— reîntoarcerea teritoriilor rupt e din trupul Moldovei în 1940 (Sudul Basarabiei şi nordul Bucovinei);

— lichidarea frontierei de la Prut — relaţiile dintre România şi Republica Moldovenească să fie de tipul celor dintre R.D.G. şi R.F.G.

— armata naţională şi miliţia naţională, cetăţenii republicii să-şi facă serviciul militar pe teritoriul Moldovei.

— autonomia Bisericii moldoveneşti, repararea bisericilor din contul statului, predarea religiei în şcoli.

Din interviul dat de poeta Leonida Lari, cu titlul „Sîntem liberi să ne hotărîm soarta" cităm:

— „Oricum am greşi şi oricît de tare, ce poate fi mai greşit din punctul de vedere al drepturilor omului şi în faţa omenirii în genere decît realităţile noastre, decît adevărul că Basarabia a fost ruptă din trupul Moldovei, că noi şi dacă ne obţinem prin lege anumite drepturi, le obţinem prin jertfă, cu un enorm consum de forţă intelectualăă şi spirituală. Iar o mai fatală repercusiune pentru viitorul neamului ca gnocidul din 1940—49, cînd intelectualitatea şi preoţimea a fost pusă la zid şi aruncată în gropi cu var, cînd a fost deportată ţărănimea şi muncitorimea Basarabiei, semănînd cu oase tot drumul din Moldova pînă în Siberia în felul acesta aducînd pierzanie sute de mii de români dintre Prut şi Nistru, nu ştiu dacă va mai cunoaşte neamul nostru.. Doar să se mai caşte o dată gura iadului şi să scuipe în lume asemenea demoni ca Stalin, Molotov, Vişinski. Dar sperăm că cerul se va împotrivi unei astfel de nenorociri. Poporul nostru trecut prin atîtea suferinţe s-a îmblînzit, s-a smerit şi s-a făcut iubit de Dumnezeu. Tocmai de aceea că ştim ce e suferinţa nu trebuie să-i facem pe alţii să sufere."

Din numerele ce urmează ne vom limita doar la citirea unor titluri cu unele mici explicaţii acolo unde este cazul. Maria Cebotari, aniversări. Istoria,- poezie de Leonida Lari. Fapte inedite (Alexe Mateevici). Ideea ecologică în şcoli. Teatrul Naţional „Vasile Alecsandri" în turneu la Chişinău. Studii în limba maternă. M-a prins dorul de Moldova (Tudor Gheorghe). Dreptul la istorie. Un miracol românesc: Gheorghe Zamfir.

Un strateg al valorii: Titu Maiorescu.

Măicuţa noastră şi speranţa noastră (Cuvîntul lui Constantin Tănase la Congresul societăţii: Limba noastră cea română). Să revenim la cele sfinte ÎNVIEREA.

Din viaţa şi activitatea lui Vasile Stroescu (articolul se referă la marele patriot basarabean, născut la 11 noiembrie 1845 în satul Trinca, ţinutul Hotinului acel „Mecena" al tuturor românilor care a zidit biserici, şcoli, a subvenţionat expoziţii, ziare, atît în Basarabia cît şi în Vechiul regat şi Transilvania). Invincibila revoluţie. Pămînturile suferinţei noastre: Românii bucovineni în faţa genunii, cu cele două subtitluri: 1. Istorie îndoliată. 2. Piere

pămîntul,, se hăruie sufletul. Revista românilor de pretutindeni. Constantin Brîncuşi cu gîndul la Basarabia şi Bucovina de nord.

Prezenările noastre privind săptămînalul „Literatură şi Artă“ sse opresc aici, cu Nr. 14 din Joi 5 aprilie, cu acel mare regret de a nu fi redat decît o fărimă din bogatul conţinut. Orice număr al săptămînalului Literatură şi Artă trebuie citit şi recitit în întregime.

VICTOR MACAREVICI
profesor

10 decembrie 1990
Bucuresti

*

Dr. Barbu B. Berceanu

SITUAŢIA JURIDICĂ ACTUALĂ A MONARHIEI ÎN ROMÂNIA

Valoarea juridică a unui act este în funcţie de libertatea celor care îl convin şi de precizia celor convenite; iar respectarea în timp a obligaţiilor juridice luate de părţile care le-au convenit, continuitatea normelor convenite, atribuie legitimitate faptelor şi actelor viitoare, legitimitate pe care, într-altfel, acestea şi le-ar proclama în zadar.

Nimic nu poate fi mai legitim pentru Statul român decît actul întemeierii lui. Acest act a constat în dorinţele exprimate solemn de Adunările Ad-hoc ale principatelor Moldovei şi Ţării Româneşti din 7 (19), respectiv 9 (21) octombrie 1857 — dorinţe pe planul juridic internaţional, dar voinţă supremă pe planul Naţiunii care, prin înseşi acele acte, se proclama ca atare. Anume, ele cereau unirea celor două principate sub un principe străin. Străin de cele două principate nu pentru că Naţiunea dorea să-şi menţină dependenţa de străinătate, dimpotrivă, ci pentru a asigura egalitatea juridică dintre familiile româneşti, din care, într-altfel, s-ar fi ales domnul, şi egalitatea dintre cele două principate, — cum şi pentru a realiza egalitatea, cel puţin la nivel dinastic, dintre recenta Românie şi celelalte suveranităţi europene; străin, nu pentru a rămîne străin, căci din momentul înscăunării, el se rupea ipso facto de legăturile străine şi devenea român, cum o va şi delara cel ales din momentul păşirii pe pămîntul românesc. Cum ştim, concretizarea acestuia s-a făcut în persoana principelui Carol de Hohenzollern-Sigmaringen, pe de o parte prin plebiscit propus de Guvern şi întărit de Adunarea Electivă, iar pe de alta prin acceptarea şi jurămîntul domnului ales; ea s-a consemnat prin Constituţia din 1 (13) iulie

1866, constituţie departe de a consimţi o dependenţă a ţării şi ale cărei texte privind persoana Domnului, recunoscut rege după recunoaşterea independenţei României, au fost reconfirmate prin Constituţia din 1923, expresie şi a voinţei provinciilor româneşti ce au întregit, în 1918, Statul naţional român şi totodată expresie a unei Adunări Constituante aleasă prin vot universal şi egal.

Aşadar,natura juridică a monarhiei în România constă în acordul dintre Naţiune şi întemeietorul dinastiei.

Acest acord a fost respectat de dinastie, prin respectarea jurămîntului regilor ei — Carol I, Ferdinand I şi Mihai I. Călcarea jurămîntului de către Carol II, în primul rînd prin nesocotirea Constituţiei din 1923, nu afectează dinastia, întrucît el s-a impus rege după ce s-a autoeliminat de la succesiune şi, ca atare, a fost eliminat dela aceasta. Am arătat amănunţit într-o lucrare anterioară, că fostul principe Carol n-a fost un rege de drept, ci numai un rege de fapt[1].

Nu s-au adus imputări acestor regi nici măcar la 30 decembrie 1947, dovadă însăşi modalitatea în care a avut loc înlăturarea în fapt a monarhiei: nu printr-o acuzaţie adusă regelui de către Guvern, care de la 6 martie 1945 nici nu mai depindea de el, ci prin improvizarea unui act de abdicare în care regele ar recunoaşte teza comunistă de tip sovietic prin care instituţia monarhiei e depăşită, act sub care s-a adus semnătura Regelui prin violentarea sa morală.

Pe de altă parte, acest acord a fost respectat şi de Naţiune. Pentru că regele a fost înlăturat în fapt nu de Naţiune, ci de un guvern impus din afară, patron al unei „reprezentanţe naţionale“ rezultată din false alegeri şi din care partidele naţionale s-au dat deoparte. Am arătat într-altă lucrare anterioară argumentele nulităţii actului de la 30 decembrie 1947[2].

Aşa fiind, în România se distinge net, de la această dată, între o ordine de drept legitimă, în care forma de guvernămînt e monarhia, aleasă de poporul liber în 1866, şi o ordine a dreptului pozitiv în fapt, pornită de la o stăpînire străină asupritoare, azi desfiinţată, o ordine însă menţinută, cu toată recîştigarea treptată a independenţei de fapt, de cei înscăunaţi la origine de acea stăpînire, în primul rînd prin uitarea trecutului, uitare în care aceştia au cufundat mai mult de o generaţie, ei tinzînd de altfel să facă să se uite însăşi Naţiunea creatoare de Stat.

Bine; ni se spune, dar Constituţia adusă de Revoluţia din decembrie 1989 şi primită de popor prin referendumul din 8 decembrie 1991 nu consacră

[1] Cf. *Influenţe si imixtiuni ale unui membru al familiei domnitoare în dreptul constituţional român*, în „Anuarul Institutului de Istorie şi Arheologie «A.D. Xenopol»“ (Iaşi), 26, 1989, prt. I, p. 167—187.

[2] Cf. *Problema monarhiei*, în „Dreptatea“, 23, seria IV; nr. 362, 11 mai 1991, p. 3 (I) şi nr. 363, 14 mai 1991, p. 2 (II) (erata în nr. 364, 15 mai 1991, p. 4). La argumentele din acest articol, adaug analiza d-lui Eleodor Focşeneanu, din articolul *Legea prin care s-a proclamat republica este un fals*, în „România Liberă“, 49, nr. 14541/507, 15 oct. 1991, ed. a 2-a, p. 1.

republica, ba chiar — am adăuga — nu interzice Naţiunii prin articolul 148 să schimbe această formă de guvernămînt?

Nimic mai puţin exact şi mai nelegitim, pentru motivele următoare: 1) Regimul constituţional actual se prezintă ca o continuare a ordinii de drept comuniste; într-adevăr, Constituţia din decembrie 1991 nu abrogă Constituţia din 1923, ci Constituţia din 1965, succesoarea legitimă a Constituţiei din 1948 care a consemnat actul din 30 decembrie 1947. 2) Forma de guvernămînt republicană a fost proclamată oficial imediat după Revoluţie de primii ei beneficiari, prin Decretul-lege nr. 2/1989 (27 dec.), art.1, al. 2; pe această linie, alegerile (la care regele Mihai n-ar fi putut juridic participa nici măcar ca simplu alegător) au avut loc pe baza şi în spiritul Decretului-lege 92/1990 (14 mar.), care stabilea totodată alegerea Preşedintelui Republicii, aflat în funcţie la data deschiderii legislaturii: Adunarea Constituantă a funcţionat aşadar în acest cadru republican, fiind practic lipsită de mandatul de a schimba forma de guvernămînt. 3) Corpul Electoral, adică Naţiunea şi Poporul, nu a fost chemat la 8 decembrie 1991 să se pronunţe asupra formei de guvernămînt, ci asupra Constituţiei votată de Parlament, deci asupra unui pachet de probleme, în bloc, printre care numai una era forma de guvernămînt, problemă care putea să nu fie privită neapărat ca fiind cea prioritară; paralel, o propagandă stăruitoare a fluturat mult necesitatea internă şi internaţională de a avea o constituţie, fără mare referire la conţinutul ei; votînd-o, s-a votat în principal pentru viaţa constituţională, nu pentru conţinutul Constituţiei; evident, dreptul permite rezolvări aproximative, deci şi cele în bloc, dar numai justificat, de exemplu cînd rezolvările pachetului sînt organic legate între ele — legătură care în cazul nostru lipsea. 4) O modificare cît de mică a Constituţiei, a cărei stabilitate e de esenţa ei, se votează cu majoritate de trei pătrimi, nu cu numai peste 50% din voturi cum s-a cerut pentru referendum; faptul că Adunarea Constituantă a votat-o cu majoritate de trei pătrimi nu acoperă un procent mai comod cerut acestuia, al cărui vot sub 75% din totalul Corpului Electoral n-a demonstrat decît că orientarea Corpului Electoral s-a schimbat între momentul alegerii Adunării Constituante şi momentul votării Constituţiei. 5) Relatările presei asupra diferenţelor dintre numărul membrilor Corpului Electoral la data alegerilor generale din 20 mai 1990, cel de la data referendumului şi cel de la data alegerilor locale — la care se va mai adăuga şi cel de la data recensămîntului —, ultimele trei avînd loc la date foarte apropiate între ele, arată că numărul real al celor îndreptăţiţi a vota referendumul e mai mare decît cel oficial, că rezultatul unui vot de peste 50% din totalul membrilor Corpului Electoral e îndoielnic. 6) Potrivit Constituţiei din 1991, pentru schimbarea formei de guvernămînt, din republică în monarhie, s-ar cere un vot de două treimi (mai exact, două voturi:

unul pentru abrogarea articolului 148[3] şi altul pentru restaurarea monarhiei). Adevărul juridic e altul: Constituţia din 1923 fiind cea legitim în vigoare, deci şi monarhia, sînt necesare două treimi nu pentru chemarea regelui, ci pentru legitimarea republicii.

Desigur, Naţiunea n-a reuşit să se menţină independentă în unele momente ale ei: este ceea ce a justificat, la timpul lor, şi regimul Antonescu, şi regimul comunist. Dar nimic nu le justifică după ce cauzele ce le-au generat, după ce asuprirea dinafară Naţiunii, au încetat.

Pe scurt, Majestatea Sa Regele Mihai I continuă a fi, din punctul de vedere al legitimităţii, rege al României, în al 65-lea an de domnie. Şi, mă repet[4], aici nu e vorba numai de un drept al Său, ci şi de un drept al României de a avea în fruntea ei pe cel pe care l-a pregătit pentru această sarcină.

Am căutat să răspund, cu o responsabilitate de jurist, la întrebarea: sîntem stat de drept din chiar momentul înfiinţării Statului român sau încercăm să fim un stat de drept numai de la 8 decembrie 1991?

*

Eu sunt calea, adevărul si viaţa.
IISUS

PENITENCIARUL SPECIAL RÂMNICUL-SĂRAT

(1 August — 2 Decembrie 1938)

Mi se cer maximum 15 pagini dactilografiate la două rînduri. Este o multiplă imposibilitate: întrucît *acolo au fost întemniţate cele mai valoroase* şi *productive căpetenii ale unei generaţii* şi întrucît *în acele patru luni s-a decis de Stat împotriva Naţiunii soarta României pentru următorii 50 ani.*

Actualul neo-comunism pseudo-democrat este *continuarea* dictaturii comuniste; dictatura comunistă a fost *continuarea* ocupaţiei sovietice; ocupaţia sovietică a fost *urmarea* pierderii războiului antisovietic 1941—1944; războiul antisovietic a fost *urmarea* ca singura soluţie pentru repatrierea celor trei provincii istorice pierdute în vara 1940 şi pierderile teritoriale din vara 1940 au fost *urmarea* neadaptării în timp util şi înainte de ireparabil a politicii noastre externe la noile realităţi militare ale continentului Europa.

[3] Pentru caracterul lipsit de juridicitate al acelui articol, cf. *Între constituţia de sezon si constituţia eternă*, în „România liberă", 49, nr. 14420/386, 26 apr. 1991, p. 5 (erata în nr. 14429/395, 10 mai 1991, p. 5).

[4] Cf. *Păcat constituţional primordial*, ibid., nr. 14491/457, 6 aug. 1991, p. 1—2.

Cele patru luni din august pînă în decembrie 1938 în celulele Penitenciarului special de la Râmnicul-Sărat au fost un adevărat *Univers* de informaţii, de idei, de probleme, de analize şi de proiecte. Pe cît posibil de complet şi în mod sigur cu sinceritate, expun acest *univers*, mai exact acest *tezaur* în cartea mea *„Pentru ce a fost asasinat Corneliu Z. Codreanu?"* şi ocazional, în funcţie de evenimente, în *Memoriile* mele scrise zi de zi pînă la 22 decembrie 1989.

În raport cu sarcina care mi s-a dat, mă limitez sub constrîngerea necesităţii, doar la două probleme.

Prima problemă şi *prima întrebare*.

Care a fost *gîndirea politică* şi *planul strategic* ale lui Corneliu Z. Codreanu după uzurparea Suveranităţii Naţiunii şi instituirea dictaturii personale, la 10 februarie 1938, de ex-regele Carol II?

Cu ce *stare psihologică*, mai exact cu ce *mental* şi cu ce *hotărîre*, Corneliu Z. Codreau şi primul lui adjunct ing. Gh. Clime *au acceptat* arestarea la 17 aprilie 1938 şi condamnarea la mulţi ani de închisoare în iunie 1938?

Răspund la această dublă întrebare.

Am fost colaboratorul zilnic, din mai 1935 pînă în aprilie 1938, al lui Corneliu Z. Codreanu şi al ing. Gh. Clime. Am fost unul din cei 40 legionari: cu *drept* de a intra în biroul Căpitanului fără să bat la uşă şi cu *drept* de a asista, la nevoie de a participa, la toate discuţiile politice colective din biroul său.

Aduc depoziţie de martor şi jur în faţa lui Dumnezeu că atît Corneliu Z. Codreanu cît şi Ionel I. Moţa şi ing. Gh. Clime: a) *nu aveau scop de a institui dictatura populară*, după modelul naţional-socialismului din Germania şi fascismului din Italia şi b) *aveau scopul* de a înălţa Naţiunea şi de a servi Ţara *în paralelism* cu Partidul Naţional-Ţărănesc Iuliu Maniu şi Partidul Naţional Liberal George I.I.C. Brătianu.

Deci în cadrul *democraţiei politice* şi în conformitate cu *Constituţia din 1923.* Dictatura o vrea şi o exercită *minoritatea în război cu majoritatea* şi Mişcarea Legionară, sub conducerea lui Corneliu Z. Codreanu, a avut cea mai mare popularitate din istoria României contemporane şi în plus cu unanimitatea Tineretului universitar de partea sa.

Sînt în contradicţie cu tot ce cred legionarii şi cu tot ce spun analiştii. *Alegerile parlamentare* din 20 decembrie 1937 cu 66 deputaţi legionari au fost o *bătălie*: nu cîştigată, ci *pierdută* de *Mişcarea Legionară* şi prin ea de Naţiunea Română.

Cine a făcut ca mine 4 ani războiul şi cine a studiat tratatele de strategie ale generalului Ion Sichitiu şi colonelului Mircea Tomescu: ştie că rostul *cîmpului de bătălie* nu este *să decidă* de partea cui să fie Victoria, ci este *să recunoască* şi să *consacre* care *beligerant e învingătorul* în baza înarmării şi organizării, deci în baza *superiorităţii deţinută în raportul de forţe*.

Deceniul 1930—1940 a fost lupta dintre *conspiraţia* ex-regelui Carol II de a institui dictatura şi *apărarea democraţiei politice şi Constituţiei din 1923* de către

Părintele Patriei Iuliu Maniu. Corneliu Z. Codreanu şi-a făcut datoria faţă de Patrie atunci cînd *a retras Naţionalismul* din instigarea carlistă împotriva Democraţiei şi cînd, la 25 noiembrie 1937, cu pregătire prealabilă din partea U.N.S.C.R. şi centrelor studenţeşti, a încheiat, în casa prof.dr. D. Gerota, *pactul electoral* cu P.N.Ţ Iuliu Maniu şi P.N.L. George I.I.C. Brătianu.

Bătălia a fost însă cîştigată de ex-regele Carol II aflat în alianţa cu Forţele Oculte prin Jean Pangal şi avînd complicitatea Armatei prin generalul Ion Antonescu.

Cum am spus mai sus: atunci ca întotdeauna, nu *electoratul*, ci *culisele* au decis victoria.

Aceasta fiind *noua realitate* din politica internă a României, să ne punem întrebarea *ce-au gîndit* Corneliu Z. Codreanu şi ing. Gh. Clime şi care a fost *noul plan strategic* pentru *noua bătălie în perspectivă?*

În toamna 1936 comandanţii legionari discutau despre *strategia politică* şi eu cu urechile mele l-am auzit pe Corneliu Z. Codreanu: *„Metodele şi mijloacele au valoare prin surpriza întrebuinţării lor pe cîmpul de luptă* sau *în viaţa publică. Ca atare nu pot fi întrebuinţaţe decît o singură dată şi înainte de fiecare nouă bătălie ele trebuie schimbate pentru a avea de partea ta în continuare factorul surpriză."*

Închei citatul.

România, în primăvara şi vara 1938.

Nu este adevărat că Corneliu Z. Codreanu a fost arestat şi e adevărat că *el s-a lăsat arestat* şi *a acceptat arestarea.*

Iuliu Maniu l-a consiliat să se ascundă şi i-a oferit drept gazdă un devotat P.N.Ţ.-ist din nordul Transilvaniei. Prin avocatul Hasnaş din Bucureşti, *guvernul de la Tokio* şi probabil însuşi Împăratul i-au oferit azil politic şi întreţinere materială în Japonia. Principele *Alecu Ghica* de la Iaşi i-a oferit propriul său paşaport, întrucît fotografiile semănau ca două picături de apă. În seara de 16 aprilie 1938 la Casa Verde, admirabila *Nicoleta Niculescu* l-a implorat căzînd în genunchi şi cu ochii în lacrimi să fugă imediat şi să se ascundă la o gazdă sigură în Oltenia.

Să mi se îngăduie a veni şi eu cu *depoziţie de martor*.

La 28 februarie 1938 îmi terminasem stagiile de externat şi internat în spitalele Eforiei Civile şi încă dinainte aveam planul *specializării în Occident* pentru chimia fizicală în cauzalitatea patologiei interne şi în elaborarea farmacoterapeuticii. Părinţii fiind bogaţi, aveam asigurată susţinerea materială şi vărul meu Victor Brabeţeanu de la Legaţia noastră din Berlin îmi obţinuse acceptarea la clinica profesorului Bergman de la „Spitalul Charité".

Dat fiind auto-dizolvarea partidului „Totul pentru Ţară", m-am dus să cer *aprobare* şi reproduc discuţia.

Corneliu Z. Codreanu: „Eu nu dau nici un ordin. Fiecare legionar, mic sau mare, e liber să facă ce-i spune mintea şi cît îl ţine puterea."

Milcoveanu Şerban: „În lipsa unui ordin sau unei îndrumări, eu înţeleg că trebuie să fac ce faceţi d-voastră şi să urmez exact modelul d-voastră."

Corneliu Z. Codreanu: „Eu aştept să fiu arestat şi voi intra în închisoare. Aceasta orice se va hotărî şi orice se va întîmpla. Legionarilor eu nu le spun nici să accepte şi nici să evite închisoarea. Fiecare va hotărî singur cu el însuşi ce anume să facă."

Închei reproducerea discuţiei.

Eu am înţeles că e proiectată şi că urmează *o nouă bătălie legionară*, cu totul în alte condiţii, cu alte mijloace decît cele anterioare.

În locul elanului: *răbdarea*.

În locul combativităţii: *suferinţa*.

Nu s-a putut ridicarea României şi prezenţa ei în Europa *înainte de al doilea război mondial*, rămîne să fim *soluţie de schimb* pentru păstrarea independenţei naţionale şi pentru apărarea graniţelor etnice *atunci cînd* acest inevitabil al doilea război mondial *îşi va pune problema României*. Dealtfel aceasta era chiar voinţa şi chiar decizia Naţiunii suverane, al cărui *Corp electoral* la 20 decembrie 1937 a indicat: *în linia I pe Iuliu Maniu* pentru cît timp Franţa e puterea militară în Europa şi *în linia II pe Corneliu Z. Codreanu* pentru eventualitatea cînd Germania devine puterea militară a Europei.

Ca urmare personală a discuţiei mai sus reprodusă: a) am renunţat la proiectul de specializare profesională în străinătate şi b) nu m-am ascuns şi nu m-am exilat, ci *am urmat în închisoare modelul* lui Corneliu Z. Codreanu şi ing. Gh. Clime.

Cîmpul de bătălie: nu era *afară* în legalitate sau în ilegalitate, ci era *în interiorul lagărelor* şi *închisorii* cu noile arme şi anume *răbdarea* în locul elanului şi *suferinţa* în locul combativităţii.

Mint istoricii care prezintă drept o reuşită şi un succes arestarea la 17 aprilie 1938 a lui Corneliu Z. Codreanu şi a ing. Gh. Clime.

Mint pseudo-legionarii şi foştii legionari care îşi justifică gîndurile şi faptele *afirmînd* că Corneliu Z. Codreanu *s-a lăsat arestat* pentru că *a vrut să moară*. În nici un fel nu-i adevărat că după *treapta* Virgil Teodorescu şi Sterie Ciumetti din 1933 şi după *treapta* Ionel I. Moţa şi Vasile Marin din 1937, Corneliu Z. Codreanu a vrut *să adauge încă o treaptă* mai sus pe *scara* pe care să se ridice personal şi să strige victorie, următorul şef suprem al Mişcării Legionare.

Corneliu Z. Codreanu n-a fost unul din mulţii legionari cu *dreptul de a-şi sacrifica viaţa*, ci a fost şeful Mişcării Legionare *cu asumare de responsabilite* şi *cu asumare de îndatoriri în plus*. Un adevărat şef de partid la fel ca un adevărat comandant de armată are *două îndatoriri* faţă de colaboratori şi subalterni. Prima îndatorire: *justeţea cauzei* şi *posibilitatea scopului*; iar a doua îndatorire: *victoria cu cît mai puţine sacrificii de vieţi*.

În plus ceva imposibil de uitat.

Testamentul lui *Ionel I. Moţa*: „Mor, Corneliu, cu tot elanul şi toată fericirea pentru Hristos şi Legiune. Nu cer nici răsplată, nici nimic, ci doar biruinţa".

Şi *Legămîntul* lui *Corneliu Z. Codreanu* „Fii dar sigur şi dormi liniştit Moţa, legionarii vor birui."

A doua problemă şi a doua întrebare.

Pentru ce a fost asasinat Corneliu Z. Codreanu? Cum s-a ajuns la această voinţă şi la această hotărîre?

În concurenţa internaţională statele rezistă şi continuă: *primo* în funcţie de valoarea morală a Naţiunii şi *secundo* în funcţie de capacitatea creatoare a Elitei. În România interbelică singur Corneliu Z. Codreanu a avut puterea sufletească de a ridica pe *verticală Naţiunea cu un Ideal* şi *vocaţia educativă de a crea o Elită valabilă* prin *transformarea oamenilor în eroi*. Aceasta fiind realitatea şi el fiind Prometeul României, pentru ce s-a decis şi cum s-a ajuns la asasinarea lui?

La prosperitate şi la dezvoltare se ajunge nu prin autarhie între zidurile chinezeşti, ci prin *specializarea producţiei în comerţul mondial*. Specializarea nu se face la întîmplare, ci direcţionată după *materiile prime disponibile* şi după *resursele de inventivitate ale oamenilor*. Corneliu Z. Codreanu şi Mişcarea Legionară au avut acest program de *a scoate România* din blocada economică aplicată Germaniei ca o cămaşă de forţă şi de a *dezvolta* la maximum *comerţul reciproc avantajos între industria germană şi agricultura românească*, astfel încît să reuşim saltul la pomicultură, horticultură şi animalicultură şi în continuare *saltul* la industria alimentară şi la industria farmaceutică. Aceasta fiind *necesitatea vitală* a marilor proprietari şi a gospodăriilor ţărăneşti, pentru ce a fost asasinat şi pentru ce s-a renunţat la dezvoltarea agriculturii?

Raţiunea de Stat a României moderne este una singură şi anume să ne găsim fără încetare *în alianţă politico-militară* cu exact cine este *realitatea politico-militară a Occidentului*. Dat fiind nu incapacitatea, ci lipsa de voinţă a Angliei şi a Franţei de a apăra *graniţa de est (istmul ponto-baltic) a continentului Europa*, noi România din epoca celui de al doilea război mondial *nu aveam de ales decît între* Germania care nu deznaţionalizează şi U.R.S.S. care comunizează. Pentru a ne păstra independenţa naţională şi integritatea graniţelor etnice *soluţia Raţiunii de Stat* e alianţa cu armatele care *luptă dincolo de graniţele tale* şi nu cu armatele care *aduc războiul pe teritoriul tău*. Pentru ce a fost asasinat Corneliu Z. Codreanu, care în al doilea război mondial repeta exact *politica din 1877* a Regelui Carol I cel Înţelept şi a marilor patrioţi Ion C. Brătianu şi Mihail Kogălniceanu: nu alianţă cu Turcia contra Rusiei, ci alianţă cu Rusia contra Turciei şi nu război la nord de Dunăre, ci război la sud de Dunăre?

Viitorul e mai important decît *trecutul* şi principala sarcină a *prezentului* nu-i să stea cu faţa la trecut, ci e să pregătească şi să asigure viitorul. Nu Achile

e instrumentul lui Nestor, ci Nestor e consilierul lui Achile şi în epoca aceea la fel ca în toate epocile: *Tineretul Universitar* şi *organizaţiile studenţeşti* erau *Viitorul Ţării*. Şi atunci pentru ce bătrînii au exterminat tineretul şi pentru ce guvernanţii au asasinat pe Corneliu Z. Codreanu şi au înmormîntat însuşi Viitorul Ţării? Lucrurile s-au văzut în anii 1945—1947 ai războiului civil dintre români şi comunişti, cînd *n-a mai fost cine să apere Patria Română*.

Asasinarea lui Corneliu Z. Codreanu, a Nicadorilor şi a Decemvirilor noaptea, la kilometrul 30 pe şoseaua Ploieşti-Bucureşti s-a operat din ordinul exregelui Carol II cu autorităţile de stat ale Ministerului de Interne şi în prezenţa activă a primului procuror civil Radu Pascu şi a primului procuror militar Vasile Zeciu plus reprezentanţii Siguranţei Generale, Prefecturii de Poliţie, Serviciului Secret, Inspectoratului Jandarmeriei şi horribile dictu ai Palatului Regal.

Era oare interesul României ca *Regele să se transforme în politician* care îşi extermină adversarii şi concurenţii? Era oare interesul României ca membrii Guvernului, autorităţile de Stat şi procurorii Justiţiei *să se transforme în tot atîtea bande mafiote* după modelul lui Al. Capone? Era oare interesul României să înlocuim *Statul de drept* cu *jungla în care fiarele se ucid reciproc?* Ce credibilitate în lume poate avea ţara în care *legile sînt încălcate chiar de cei obligaţi să le apere prin respectare şi aplicare?*

Absolut în nici o altă ţară din lume nu s-au petrecut abuzurile, fărădelegile, cruzimile şi ferocităţile care s-au petrecut în România: întîi în 1938—1939 sub dictatura exregelui Carol II şi apoi în 1941—1943 pe front sub dictatura generalului Ion Antonescu.

Să încercăm a analiza cum s-a constituit *înalta decizie* regală şi guvernamentală de a asasina, la 30 noiembrie 1938, pe Corneliu Z. Codreanu în mod oficial cu autorităţile de Stat.

În cartea „Pentru ce a fost asasinat Corneliu Z. Codreanu?" şi în „Memoriile" mele descriu, cu toate amănuntele şi în perfectă cunoaştere, cele 6 *încercări nereuşite de asasinare* de pe parcursul celor patru ani premergători.

Nu există nici un dubiu că pentru uzurparea suveranităţii Naţiunii şi instituirea dictaturii personale, exregele Carol II a obţinut *acordul diplomaţiei anglo-franceze* în schimbul *lichidării Mişcării Legionare*, socotită „coloana a V-a" în România a imperialismului german expansionist. La data aceea secretarul general al Foreign Office era evreul lord Vansitard şi secretarul general al Quai d'Orsay era evreul Alexis Leger. Prima incertitudine este dacă exregele Carol II *a făcut oferta* sau dacă diplomaţia anglo-franceză *a pus această condiţie*. A doua incertitudine este dacă prin lichidare s-a înţeles *ilegalizare* şi *claustrare* ca în 1931, 1932 şi 1933 sau s-a înţeles *asasinare* cum s-a întîmplat la 30 noiembrie 1938 şi *masacrare* cum s-a întîmplat la 22 septembrie 1939.

Există argumente pro şi argumente contra pentru toate ipotezele.

În august 1938 exregele Carol II a dat ziarelor engleze un interviu în care afirma că prin măsurile luate *„Garda de Fier este o biciuşcă bine pusă la saramură."*

La 18 noiembrie 1938 exregele Carol II se găsea în vizită la Londra. Chemat să aducă un dosar, diplomatul Vardala l-a auzit pe exregele Carol II spunînd ambasadorului V.V. Tilea: *„convingeţi-i pe englezi că ne ţinem de promisiune şi că Codreanu va fi executat."*

La 25 noiembrie 1938 la Berchtesgaden, exregele Carol II a avut o lungă şi furtunoasă discuţie cu Fuhrerul Adolf Hitler şi cu mareşalul Hermann von Goering. După toate cercetările făcute de mine în literatura politică a epocii: *primo* exregele Carol II s-a dus pentru *a testa* care va fi reacţia Germaniei la asasinarea lui Corneliu Z. Codreanu, *secundo* Adolf Hitler n-a făcut absolut nici o relatare la Mişcarea Legionară şi doar Hermann Goering a cerut sau a consiliat să se acorde regimul cu drepturi de deţinuţi politici şi *tertio* exregele Carol II a părăsit Germania cu convingerea că *nu se va reacţiona serios* şi că *se va accepta asasinarea*. Corneliu Z. Codreanu era în România singurul prieten sincer şi singurul aliat de nădejde al Germaniei.

Nu toţi, dar unii şefi superiori ai Inspectoratului Jandarmeriei şi ai Ministerului de Interne au făcut în particular mărturisirea că asasinarea lui Corneliu Z. Codreanu trebuia operată şi nu putea fi evitată *„fiind cerută de Anglia şi Franţa care sînt puterile protectoare ale României."*

După 30 noiembrie 1938 ziaristul francez Georges Oudard a justificat public asasinarea lui Corneliu Z. Codreanu ca *„fiind spre binele Franţei."*

Dovadă de complicitate este şi *unanimitatea mass-mediilor* din marile democraţii occidentale care au acceptat şi au difuzat drept certă realitate explicaţia împuşcării legale pentru încercare de evadare.

Jurnalul exregelui Carol II şi Jurnalul lui Armand Călinescu au amîndouă *lipsă exact paginile cu asasinarea* lui Corneliu Z. Codreanu. De aici ipoteza că aceste pagini au fost *vîndute* de Monica Urdăreanu şi de Grigore Călinescu şi au fost *cumpărate* de cei interesaţi să nu li se cunoască complicitatea sau paternitatea la asasinarea lui Corneliu Z. Codreanu.

Cînd am fost transferaţi de la închisoarea militară Jilava la Penitenciarul Special Râmnicul-Sărat, deci în primele zile ale lui august 1938, tatăl meu Jean Milcoveanu a cerut audienţă la Palatul Regal şi Ernest Urdăreanu l-a liniştit spunîndu-i: *„Legionarii să stea liniştiţi şi să nu se agite* pentru că *nu li se va întîmpla mai mult decît li s-a întîmplat pînă acum."*

În Memoriile sale, astăzi aflate în Elveţia, omul politic avocatul Adrian Brudaru descrie *convorbirile sale* cu Ernest Urdăreanu şi cu Gavrilă Marinescu imediat după masacrul din 22 septembrie 1939. Primul s-a arătat indignat şi hotărît să împiedice continuarea crimelor şi al doilea era *furios* că n-a putut decît 300 cadavre şi a anunţat intenţia de a asasina 30.000 legionari.

Acestea sînt informaţiile pe care le-am recoltat ulterior din *exteriorul* Penitenciarului Râmnicul-Sărat. Acum să prezint informaţiile şi raţionamentele noastre din *interiorul* acestei sinistre închisori complet izolată sub paza şi administraţia Jandarmeriei.

Dat fiind limita de 15 pagini a textului, mă limitez şi eu la informaţiile şi raţionamentele indispensabile pentru a răspunde valabil la întrebarea menţionată mai sus.

Cea mai sinistră închisoare din România.

Micro-celule pentru claustrare individuală.

Tavan de metal ondulat: vara încingea capul pînă la demenţă şi iarna menţinea în interior gerul din exterior.

Înfometare perfect organizată. De două ori pe zi o apă servită rece, uneori cu 3—4 boabe de fasole şi alteori cu 3—4 feliuţe de cartof.

Regimul *tăcerii absolute*.

Jandarmii de pază dresaţi să ne urască drept cei mai periculoşi comunişti. Plutonieri de jandarmi cu răngi de fier ameninţînd să ne bată dacă se aude vreo şoaptă sau dacă la closet, o dată pe zi, nu mergem alergînd.

Scop clar şi precis de *a ne aduce la starea de dezasperare* şi *auto-abandonare*. Iniţial am crezut că se urmăreşte *îngenuncherea noastră* să renunţăm la Mişcarea Legionară şi să ne acuzăm reciproc. Ulterior ne-am dat seama că se urmăreşte *să ne pierdem prevederea* şi să ne dăm *acordul*, deci să ne dovedim *complicitatea* cu activitatea anarhistă şi cu atentatele iresponsabile organizate afară de Horia Sima.

Victimele vizate în principal erau Corneliu Z. Codreanu ca Şef al Mişcării şi ing. Gh. Clime ca preşedinte al Partidului.

Exista încă din mai 1938 un *fapt concret* foarte lămuritor în această problemă. În lagărul de la Miercurea Ciuc se găsea printre legionari un spion şi anume studentul sau avocatul Petre Dinescu, originar din Piteşti. Acesta a propus comandantului legionar preotul Ion Chivu (din com. Viişoara jud. Constanţa) o echipă de 5 legionari importanţi care: să evadeze din lagăr, să ajungă la Bucureşti, să asiste la parada de 10 mai şi cu arme furnizate de el să împuşte pe Carol II. În minutul premergător evadării, cei 5 legionari l-au imobilizat pe spion şi l-au adus la judecată. Ancheta a fost făcută de George Furdui şi Petre Dinescu a mărturisit că totul era *o înscenare a Siguranţei Generale* şi că el a primit misiunea de la *comisarul* Borcea.

În lumina acestui fapt concret din mai 1938 şi dat fiind regimul de *aducere la dezasperare* din interiorul Penitenciarului Râmnicul Sărat, ing. Gh. Clime şi întreg Statul Major Legionar au tras două concluzii. *Primo* că există poate la Palatul Regal sau poate la comandamentul Armatei *o rezistenţă*, vrînd să stopeze teroarea carlistă la această primă etapă a lagărelor şi închisorilor. *Secundo* că Armand Călinescu, Gavrilă Marinescu, Mihail Morusoff şi Victor Iamandi au

nevoie de *atentate anarhiste justificatoare* pentru a împinge teroarea lor mai departe la etapa II a *asasinatului* şi la etapa III a *masacrului*.

Prin vizeta celulei mele 25 de la etaj, am auzit şi am memorat două discuţii tot de la vizetă la vizetă, amîndouă extrem de importante pentru diagnosticul şi prognosticul *situaţiei* în care se găsea întreaga Mişcare Legionară.

Discuţia dintre *dr. Ion Banea* şi *ing. Gh. Clime*.

Selecţionarea *Statului Major Legionar* a fost decisă de Armand Călinescu şi Siguranţa Generală după *criteriul* activităţii şi capacităţii de *concepţie*, presupuse a fi limitate la bucureştenii din apropierea sau intimitatea lui Corneliu Z. Codreanu. Pe la începutul lui septembrie 1938 a fost transferat de la Închisoarea din Cluj cu *pază civilă* la Penitenciarul Râmnicul Sărat cu *pază jandarmerească* un singur comandant legionar din provincie şi anume dr. Ion Banea, şeful organizaţiilor legionare din nordul Transilvaniei şi din Universitatea Cluj.

Dînsul a raportat ing. Gh. Clime că: a) *„afară printre legionari s-a constituit o stare morbidă de nerăbdare şi agitaţie;“* şi b) el *„a încercat în toate felurile, dar n- a reuşit, să readucă la disciplină pe cei aflaţi sub influenţa lui Horia Sima şi Niculae Pătraşcu.“*

În cartea „Pentru ce a fost asasinat Corneliu Z. Codreanu?“ relatez în continuarea discuţiei şi hotărîrile ing. Gh. Clime.

Discuţia dintre *Nicolae Constantinescu* şi *ing. Gh. Clime*.

Nicolae Constantinescu era şeful unanim ascultat şi îndrumătorul perfect urmat al Nicadorilor şi Decemvirilor, reprezentînd prima *echipă de sacrificiu* şi invincibila *echipă de luptă* a Mişcării Legionare din acei ani. Nicolae Constantinescu a fost unul din oamenii cei mai perfecţi cunoscuţi de mine pînă la vîrsta de 80 ani şi mintea sa funcţiona cu bogăţia, cu precizia şi cu puterea unui *ordinator electronic* din generaţia 5. Scrisese o carte încă netipărită despre *„Onoarea Naţiunii şi drepturile ei“* şi avînd celula la parter chiar sub cea a mea, toată noaptea îşi verifica tezele şi îşi completa documentarea prin convorbiri şoptite la ferestre.

Discuţia în cauză cu ing. Gh. Clime a fost chiar în prima zi de 1 august 1938 şi eu reproduc aici numai o parte.

Nicolae Constantinescu *era furios la culme* împotriva Comandamentului legionar din ilegalitate şi îl acuza nu de trădare, ci de imbecilitate.

Iată faptele.

În iunie 1938 imediat după condamnarea la 10 ani închisoare a lui Corneliu Z. Codreanu, Nicadorii şi Decemvirii au organizat *evadarea din Închisoarea Aiud* şi venirea lor la Bucureşti în ilegalitate. Scopul era ca prin existenţa lor în stare de libertate *să intimideze criminalitatea* dictaturii carliste şi astfel *să apere viaţa* lui Corneliu Z. Codreanu aflat în detenţie la Închisoarea Doftana.

Evadarea era perfect organizată şi transportul la Bucureşti perfect asigurat. Nicolae Constantinescu prin curier a încunoştinţat Comandamentul legionar din ilegalitate şi acesta, fără nici o explicaţia *a interzis evadarea*. În plus Nicolae Constantinescu lega încunoştinţarea Comandamentului legionar din prigoana de *actuala transferare* a Nicadorilor şi Decemvirilor din

Închisoarea Aiud cu pază civilă împrietenită la Penitenciarul Râmnicul Sărat cu pază jandarmerească duşmănoasă.

Nicolae Constantinescu întreba pe ing. Clime: a) *dacă a fost informat* de acest proiect al evadării şi b) *din cine* e constituit Comandamentul legionar din ilegalitate.

În toamna 1940, eu M. S. am întrebat pe preotul Ion Dumitrescu-Borsa, pe Ioan Victor Vojen şi pe Alex. Constant. şi nici unul *nu ştia ceva* de acest proiect al Nicadorilor şi Decemvirilor de evadare de la Aiud şi de venire la Bucureşti.

Alte informaţii şi evident raţionamentele obligate în cartea mea „Pentru ce a fost asasinat Corneliu Z. Codreanu?“

Acum să prezint ceva încă mai revelator şi mai semnificativ, dar în raport cu *situaţia din exterior* a Mişcării Legionare.

Constrîngerea fizică şi teroarea psihică din interiorul Penitenciarului Râmnicul Sărat au fost constante la maximum *cu excepţia a 10—12 zile* la începutul lui octombrie 1938. Oarecum brusc şi fără vreo explicaţie: jandarmii au încetat comportamentul agresor, s-a început scoaterea noastră în curte chiar peste cele 15 minute zise reglementare şi mirabile dictu, mai mulţi laolaltă cu posibilitate de îmbrăţişare camaraderească şi discutări politice.

Idem mirabile dictu Inspectoratul Jandarmeriei a aprobat familiilor solicitante să ne viziteze aducînd rufe şi alimente la închisoare. Pe suprafrumoasa d-nă Marioara soţia ing. Virgil Ionescu, colonelul Ştefan Gherovici a însoţit-o la plecare pînă la trotuar dîndu-i asigurări de perfectă respectare a legalităţii şi dîndu-i sfaturi cum să se rezolve pozitiv întreaga problemă. Părinţii mei erau în com. Milcov jud. Olt şi n-au apucat să afle de aceste 10—12 zile să zicem de fericire.

Nu tot atît de brusc, ci încă mai brusc, în jurul datei de 12—13 octombrie 1938: jandarmii au revenit la duşmănia şi agresivitatea dinainte şi *s-a reluat în aplicare* regimul de maximă constrîngere fizică şi de maximă teroare psihică.

Cîteva zile mai tîrziu, cred pe la 18—20 octombrie 1938, a intrat în închisoare maiorul de jandarmi Scarlat Roşianu, comandantul Legiunii Râmnicul-Sărat şi de origine etnică evreească. El a deschis vizetele de la toate celulele şi după 2—3 secunde le închidea la loc şi mergea mai departe. Numai la celula mea, 25, s-a oprit poate o jumătate de minut. M-a chemat la vizetă şi mi-a spus ca din partea lui: *„Se introduce pedeapsa cu moartea. Te sfătuiesc să dai o declaraţie de desolidarizare de legionari. Cere să fii scos la raport şi să scrii ce trebuie să scrii.“*

Eu am păstrat totală tăcere.

Cînd eşti cel slab şi duşmanul este cel tare, metoda de apărare sînt *calmul* şi *tăcerea* şi nu provocarea sau implorarea.

Nicolae Constantinescu mi-a spus că prin vizeta deschisă trebuia să-l scuip în ochi. Raportînd ing. Gh. Clime cu celula exact în faţa celei a mea, cred a se fi tras concluzia politică semnificativă.

Acestea sînt tot ce ştiu despre această scurtă, dar aparte perioadă de timp de 1—15 octombrie 1938. În cartea „Pentru ce a fost asasinat Corneliu Z. Codreanu?“ prezint în completare:

a) suirea pe acoperiş a decemvirilor Gavrilă Bogdan şi Ion Pele şi convorbirea auzită de mine cu Corneliu Z. Codreanu aflat în curtea sa aparte; b) circulara scrisă pe o bucată de hîrtie de Corneliu Z. Codreanu şi adusă de ing. Gh. Clime la fiecare vizetă s-o citim; c) ce mi-a comunicat Nicolae Totu dintr-o convorbire secretă de cîteva minute chiar în celula lui Corneliu Z. Codreanu şi d) ce-a reţinut memoria mea din discuţiile pertinente cu Nicadorii, Decemvirii şi Statul Major Legionar. Cel mai viu îmi amintesc de convorbirile cu Iosif Bozântan, recunoscut ca cel mai desăvîrşit caracter şi ca cea mai puternică inteligenţă din generaţia căreia aparţin.

Privitor la această perioadă 1—15 octombrie 1938, numai ulterior după ani şi ani am căpătat explicarea.

La 30 septembrie 1938 are loc *„Conferinţa de la Munchen“*, conferinţă cerută de Neville Chamberlain şi lord Halifax din partea Angliei şi de Edouard Daladier şi Georges Bonnet din partea Franţei pentru a *direcţiona* formidabila maşină de război a Reich-ului III să se uzeze şi să se ruineze *în est* şi nu spre vest.

Chiar în noaptea următoare a sosit la Bucureşti raportul telegrafic al Legaţiei noastre de la Londra încunoştinţînd guvernul şi Palatul cum că Anglia şi Franţa *au recunoscut* Germaniei *„egalitate de influenţă“* în Europa de est, deci şi în România.

Depoziţia de martor a lui Amedeu Bădescu, la data aceea şeful Tineretului P.N.L. de sub îndrumarea şi controlul lui Victor Iamandi.

În dimineaţa de 1 octombrie 1938 el lucra cu Victor Iamandi în biroul acestuia din Ministerul de Justiţie şi aude următoarea convorbire telefonică:

Armand Călinescu: „Ai aflat ce au hotărît proştii ăia la Munchen?“

Victor Iamandi: „Nu ştiu nimic.“

Armand Călinescu: „În 10 minute sînt în biroul d-tale.“

Amedeu Bădescu se retrage disciplinat din biroul lui Victor Iamandi, dar a auzit şi a memorat primele fraze spuse de Armand Călinescu: *„Asta înseamnă că în cîteva săptămîni va trebui să punem în libertate pe Codreanu şi că în cîteva luni, cu popularitatea lui, se va instala la guvern. Codreanu trebuie să dispară înainte ca „Acordul de la Munchen“ să-şi producă efectele aici în România.“*

Trecem peste evenimente.

Ulterior, după decembrie 1938, Marioara V. Ionescu şi Viorica E. Ionică ne-au adus separat, dar concordant, informaţia cum s-a hotărît ce s-a întîmplat.

În jurul datei de 10 Octombrie 1938 a avut loc la *Palatul Regal* o şedinţă ultra-secretă. Nu Consiliul de Coroană cu membrii guvernului, foştii prim-miniştri, şefii de partide şi preşedintele Casaţiei ca în august 1914 şi în august 1916. Ci aşa-zisele *„Permanenţele Statului"*: exregele Carol II, Armand Călinescu, Mihail Morusoff, Victor Iamandi, Gavrilă Marinescu, Niki Ştefănescu şi Ernest Urdăreanu.

În România *„nimic nu se face fără acordul Armatei"* şi din partea Armatei: n-au fost chemaţi ministrul de război generalul Nicolae Ciupercă şi şeful Marelui Stat Major generalul Ştefan Ionescu şi a fost chemat numai *Comandantul Corpului II Armată* generalul Gh. Argeşanu, pe al cărui teritoriu se găseşte Bucureştiul.

S-a citit lista nominală a celor care eram claustraţi la Penitenciarul Râmnicul-Sărat. La pronunţarea numelui Alex. Cantacuzino, generalul Gh. Argeşanu a ieşit din disciplina de „baionetă oarbă" şi a spus: *„Nu putem merge pînă acolo."*

Aceasta este explicaţia pentru ce asasinatul din 30 noiembrie 1938 s-a limitat la Căpitan, Nicadori şi Decemviri şi ne-a lăsat pe noi Statul Major Legionar în viaţă ca *ostatici*.

Laş din naştere şi poltron ca întotdeauna, exregele Carol II a adăugat hotărîrea ca asasinatul să aibă loc *în timpul absenţei sale din ţară*, cînd se invitase la Londra şi cînd vizita Parisul.

Prima încercare a lui Armand Călinescu a fost să organizeze aşa-zisa *„împuşcare pentru fugă de sub escortă"* în timpul deplasării de la Râmnicul Sărat la Cernăuţi ca martor nu al apărării, ci al acuzării în procesul celor 120 de studenţi şi profesori care la deschiderea anului universitar cîntaseră în picioare „Imnurile Legionare".

A doua încercare a lui Armand Călinescu a fost să organizeze aşa- zisa *„împuşcare pentru evadare din închisoare"*. Noul comandant căpitanul de jandarmi Iliescu a propus lui Corneliu Z. Codreanu *să evadeze* într-o uniformă militară şi l-a asigurat de perfecta reuşită. De la ing. Gh. Clime am aflat că Corneliu Z. Codreanu a mulţumit de bunăvoinţă, dar a refuzat propunerea. Atunci s-a dat o aprobare de vizitare de către d-na Elena C. Codreanu şi căpitanul de jandarmi Iliescu a insistat cu sfatul să-l convingă pe Corneliu Z. Codreanu *să-i accepte oferta de evadare*. Corneliu Z. Codreanu din nou a refuzat oferta şi drept explicaţie şi-a arătat optimismul în legătură cu efectele în România ale „Acordului de la Munchen".

În paralel şi după opinia mea: nu de Armand Călinescu şi Jandarmerie, ci de Mihail Morusoff şi S.S.I. s-a încercat *fabricarea* de dovezi concrete a *complicităţii* lui Corneliu Z. Codreanu din interiorul închisorii cu activitatea

anarhică şi atentatele iresponsabile organizate de Horia Sima afară în Banat, Transilvania şi Bucovina.

Fără ca vreunul din noi să fi cerut şi în evidentă contradicţie cu hotărîrea deja luată de asasinare, a sosit la Penitenciarul Râmnicul-Sărat căpitanul medic Adrian Petrescu din Buzău cu o întreagă instalaţie *să ne repare dantura*. S-a prezentat ca *emisar secret* al lui Horia Sima şi în trei şedinţe a cerut cu insistenţă ca Corneliu Z. Codreanu *să încuviinţeze* deci *să-şi dovedească complicitatea* cu ceea ce numea „ridicarea revoluţionară a maselor populare imposibil de oprit, dar încă posibil de canalizat."

În aparatura dentistică se găsea camuflat un *microfon* care transmitea spre înregistrare pe bande de magnetofon. Primul scop al lui Mihail Morusoff era *să consolideze hotărîrea de asasinare*, ştiindu-se că Carol II suferea de *instabilitate psihică* şi îşi schimba brusc ordinele. Al doilea scop al lui Mihail Morusoff era *să fabrice* pentru Naţiune, pentru Germania şi pentru istorie: *Justificarea* că dispariţia lui Corneliu Z. Codreanu este unica soluţie pentru menţinerea ordinii publice şi apărarea statului român.

În cartea mea „Pentru ce a fost asasinat Corneliu Z. Codreanu?" reproduc cuvînt cu cuvînt *convorbirile în şoaptă* dintre Corneliu Z. Codreanu şi căpitanul dr. Adrian Petrescu, aşa cum au fost auzite şi memorate de dr. Paul Craja, scos din celulă şi adus în cabinet ca soră medicală dentară. Tot ce doresc şi tot ce afirm în cartea mea vine în contradicţie cu cele consemnate evident cu sinceritate în memoriile lor publicate: ing. Virgil Ionescu, avocat Radu Budişteanu şi economist Const. Papanace.

Dovada de adevăr este în altă parte.

Încă de la primul contact la sfîrşitul lui octombrie 1938 Corneliu Z. Codreanu a sesizat *cursa* care i se întindea şi a depus la cancelaria Penitenciarului o cerere *să se dea publicităţii un apel al său către legionarii de afară*. Nu se ştie încă din a cui hotărîre, apelul lui Corneliu Z. Codreanu a fost tipărit şi afişat pe zidurile din cartierele mărginaşe ale Bucureştiului. Horia Sima le-a declarat apocrife, dar eu ştiu pertinamente că aceasta era *concepţia* ing. Gh. Clime identică cu a lui Corneliu Z. Codreanu şi aceasta era *strategia* decisă în unanimitate de Statul Major Legionar.

În cele patru luni ale pseudo-guvernării legionare 15 sept. 1940—20 ianuarie 1941 nu s-a dat publicităţii, deci *organizat s-a ascuns* acest apel al lui Corneliu Z. Codreanu de la începutul lui noiembrie 1938. Eu am cunoscut conţinutul numai în 1960 reprodus de Leon Kalustian, care are sau care avea o *copie* în celebra sa arhivă de acte şi documente secrete.

Conform înţelegerii stabilite şi hotărîrii luate la Bucureşti, Armand Călinescu trebuia să asasineze pe Corneliu Z. Codreanu *în timpul lipsei din Ţară* a exregelui Carol II. Ajuns de la Londra la Paris, exregele Carol II primeşte invitaţia Fuhrerului Adolf Hitler pentru o vizită şi o discuţie la Berchtesgaden.

Atunci de la Paris, exregele Carol II trimite lui Armand Călinescu la Bucureşti *prima telegramă* să nu pună în aplicare planul hotărît. După vizita de la Berchtesgaden şi obţinînd *„mînă liberă"* în politica internă în schimbul orientării spre Germania a exporturilor de petrol şi cereale, din trenul ieşit din teritoriul Germaniei şi ajuns pe teritoriul Cehoslovaciei, exregele Carol II trimite lui Armand Călinescu la Bucureşti *a doua telegramă* să pună în aplicare cele hotărîte.

În vara 1946 în Palatul principelui Barbu Ştirbei, diplomaţii Grigore Niculescu-Buzeşti şi Victor Rădulescu-Pogoneanu: a) mi-au pus în mînă „Memoriile" lui Armand Călinescu în versiunea originală, fără actualele amputări în text şi b) m-au pus să citesc şi să memorez pasajul după exprimarea lor: „care vă interesează pe voi legionarii".

Iată-l:

„28 noiembrie 1938

„Gavrilă la mine: Maniu şi Codreanu.

„Eu: numai Codreanu. Maniu nu.

Închid citatul.

Prima vinovăţie etichetată incapacitate a lui Armand Călinescu a fost de a nu fi reuşit asasinarea zisă legală a lui Corneliu Z. Codreanu pentru „fugă de sub escortă în timpul transportării la tribunalul Cernăuţi" sau „încercare neizbutită de evadare din închisoarea Râmnicul-Sărat."

A doua vinovăţie etichetată indisciplină sau nesupunere a lui Armand Călinescu a fost de a nu fi asasinat pe Iuliu Maniu simultan cu Corneliu Z. Codreanu, deci de a nu fi executat ordinul regal transmis sub formă de propunere de către „homo regius" generalul Gavrilă Marinescu.

A treia vinovăţie etichetată infidelitate sau trădare a lui Armand Călinescu a fost de a fi asasinat pe Corneliu Z. Codreanu: nu în timpul lipsei din România a exregelui Carol II, ci *după sosirea la Bucureşti* a acestuia, deci cu dovadă de complicitate şi responsabilitate.

A patra vinovăţie care în fapt a adus decizia şi organizarea dispariţiei lui prin atentatul reuşit abia la 21 septembrie 1939 a fost decizia şi organizarea *auto-distrugerii industriei petrolifere* (sonde, rafinării, depozite şi conducte) drept contribuţie a României la „războiul anti-hitlerist".

Revenim la 30 noiembrie 1938.

În cartea „Pentru ce a fost asasinat Corneliu Z. Codreanu?" descriu şi analizeze:

a) criteriile de selecţionare avute de colonelul Ştefan Gherovici şi testele de încercare aplicate de Armand Călinescu pentru *cei 16 asasini direcţi* ai Căpitanului, Nicadorilor şi Decemvirilor;

b) *discuţia intimă* în camera de culcare între Adela Călinescu, care implora în genunchi pe Armand Călinescu, care se explica şi se justifica, în noaptea premergătoare celei în care a fost asasinat Corneliu Z. Codreanu;

c) *discuţia secretă*, la 20 noiembrie 1938, între directorul politic al Foreign-Office-ului şi diplomatul român anti-carlist Ştefan Florescu (Fanache), aflat sub paza S.S.I.-ului chiar în suita exregelui Carol II;

d) explicaţia într-adevăr sinistră pentru ce la asasinarea lui Corneliu Z. Codreanu: Fuhrerul Adolf Hitler şi regimul naţional-socialist presupus frate şi prieten *n-a reacţionat imediat*, ci numai *după trecerea a trei zile*;

e) nu destăinuirea, ci auto-lăudarea făcută în ianuarie 1940 în Penitenciarul Râmnicul-Sărat de plutonierul de jandarmi Const. Sîrbu cum l-a strangulat pe „Căpitanul vostru";

f) depoziţia de martor a comandorului de marină George Panteli care întîmplător a auzit *convorbirea* despre Corneliu Z. Codreanu între Armand Călinescu şi exregele Carol II *la coborîrea lor din tren în gara Mogoşoaia* la 28 noiembrie 1938;

g) *răspunsul dat* în 1953 în celula 8 Închisoarea Jilava de avocatul Edgar Kanner preşedintele Partidului Sionist revizionist şi *răspunsul dat* în 1959 în cadrul asistenţei medicale de colonelul Cristea Atanasiu grad 33 în ierarhia Masoneriei la întrebarea mea asupra factorilor care au decis asasinarea lui Corneliu Z. Codreanu;

h) ce s-a ştiut şi ce s-a gîndit *în interiorul* Penitenciarului special Râmnicul-Sărat despre activitatea anarhică şi atentatele provocate organizate de Horia Sima în Banat, Transilvania şi Bucovina şi ce s-a încercat din partea ing. Gh. Clime pentru a le preîntîmpina şi apoi pentru a le opri;

i) ce s-a petrecut între noi, prizonierii politici, şi între noi şi paznicii jandarmi: *în ziua* de 29 noiembrie 1938 cînd am simţit venind primejdia, *în noaptea* de 29/30 noiembrie 1938 cînd Căpitanul, Nicadorii şi Decemvirii au fost luaţi şi legaţi din mijlocul nostru şi *în zilele* 30 noiembrie — 2 decembrie 1938 pînă ce am primit confirmarea oficială a asasinatului.

Atît de mult s-a simţit şi atît de mult s-a gîndit încît este imposibilitate materială chiar să rezum, în acest text limitat la *întrebarea* care a fost strategia lui Corneliu Z. Codreanu şi ing. Gh. Clime şi la *întrebarea* cum s-a format sau s-a luat decizia asasinatului din 29/30 noiembrie 1938.

Închei cu reproducerea a trei fraze auzite de mine în celulele închisorii în dimineaţa de 1 sau în dimineaţa de 2 decembrie 1938.

Ing. Eugen Ionică: „E groaznic şi dărîmător acest gînd că nu-l vom mai vedea şi nu-l vom mai auzi pe Căpitan."

Ing. Gh. Clime: „Prin moartea Căpitanului, Legiunea şi-a pierdut genialitatea şi creativitatea şi i-au fost înfipte pentru totdeauna rădăcinile în substanţa şi istoria Neamului Românesc."

Principele Alex. Cantacuzino: „La fel ca Moţa, Căpitanul şi-a jertfit viaţa nu ca să-l plîngem şi să ne jelim, ci pentru a da Legiunii încă un Steag pentru a lupta şi a învinge."

Să mi se îngăduie a completa cu încă două informaţii.

La sfîrşitul lui decembrie 1938 sau începutul lui ianuarie 1939, prof. Nae Ionescu a fost rearestat. Înainte de claustrarea în lagăr, Armand Călinescu l-a adus în biroul său de la M.A.I. şi l-a întrebat cum vede situaţia.

În penitenciarul de la Spitalul Militar Braşov în aprilie 1939, *prof. Nae Ionescu* ne-a reprodus răspunsul pe care l-a dat: „Omorîndu-l pe Codreanu, ai făcut cea mai mare prostie pentru persoana d-tale şi cea mai mare greşeală pentru situaţia Ţării. În loc să fim şi să conlucrăm toţi laolaltă, pentru ca România să iasă cu bine din evenimentele care vin, dumneata ai obligat o întreagă generaţie să se întoarcă cu 180 grade de la creaţie socială la răzbunare politică şi dumneata ai pornit în România războiul întotdeauna pan-distrugător al Statului împotriva Naţiunii."

Mai departe.

În septembrie 1939, decanul Baroului din Timişoara şi vicepreşedintele Camerii Deputaţilor, avocatul Adrian Brudariu se înarmează cu o scrisoare a lui Alex. Vaida Voevod către primul ministru Armand Călinescu şi vine la Bucureşti să obţină eliberarea din lagărul de la Miercurea-Ciuc a locotenentului Florin P. Gârcineanu.

Întrevederea a avut loc chiar la Palatul Regal, în cursul unei festivităţi cu mulţi invitaţi.

Citind scrisoarea lui Alex. Vaida Voevod şi ascultînd rugămintea lui Adrian Brudariu, *Armand Călinescu* îl arată pe exregele Carol II aflat la 8—10 metri distanţă: „Ăla singur decide toate. Eu nu fac decît să-i execut ordinele şi să-i îndeplinesc dorinţele. Trebuie să vorbim cu el şi să-i obţinem aprobarea. Te chem să mă însoţeşti cînd voi avea şedinţă de lucru cu el."

A doua sau a treia zi a avut loc atentatul din 21 septembrie 1939. Locotenentul Florin P. Gârcineanu în lagărul de la Miercurea Ciuc şi avocatul Victor P. Gârcineanu în lagărul de la Vaslui au fost asasinaţi de jandarmi în noaptea următoare.

Milcoveanu Şerban

8 Noiembrie 1992
Bucureşti

Nota bene
L'homme sans patience est une lampe sans huile.

Alfred de MUSSET (1810—1857)

Motto
Luptă *sau* moarte
Luptă sîngeroasă *sau* neantul definitiv. *Iată cum implacabil se pune problema.*

George SAND
(Ansore Dupin, De Du Devant)
1803—1876

On l'emporte souvent sur la publicité en allant son chemin avec simplicité

Louis GRESSET
1709—1777

„LOVEŞTE, DAR ASCULTĂ!"

(Cine au fost şi ce au vrut legionarii lui Corneliu Z. Codreanu?)

Nota bene
Crestomaţie pentru *Naţiunea ca scop si Democraţia ca mijloc*

revista „ÎNVIEREA"

Octombrie 1938 în Penitenciarul Rîmnicul Sărat

Dragii mei,

Să nu vă fie teamă de ce ni se poate întîmpla aici între zidurile închisorii şi sub puştile jandarmilor.

În politică sînt lucruri mai importante decît puterea de Stat şi exercitarea guvernării. Mesajul ce-l aduci şi chemarea ce-o adresezi sînt mai durabile în istorie decît victoria sau înfrîngerea.

Dacă ne vor înfrînge cu ajutorul ilegalităţii şi violenţii: nu ei, ci noi sîntem învingătorii. Nu ei asasinii, ci noi martirii vom cîştiga conştiinţa neamului şi vom intra în Altarul Patriei.

Dictatura nu transformă pe pigmei în uriaşi şi nu ridică pe imorali la moralitate. Pe pigmei şi pe imorali dictatura îi pune încă mai pe faţă în contradicţie cu împrejurările şi îi condamnă încă mai grav la Tribunalul Istoriei.

Eu păstrez credinţa că nu vor să dărîme Ţara şi să se piardă chiar pe ei. Eu sînt hotărît să sufăr şi să aştept pînă ce ei înşăşi vor înţelege ce trebuie făcut şi ce nu trebuie făcut în propriu lor interes.

CORNELIU Z. CODREANU
(1899—1938)

(Octombrie 1938, Penitenciarul Special de la Rîmnicul Sărat, scrisoarea pe o bucăţică mică de hîrtie pe care dl. ing. Gh. Clime ne-a dat-o s-o citim unul de la altul din celulă în celulă, păstrată în memorie şi reconstituită în 1940 de dr. Şerban Milcoveanu)

Ce-a fost Căpitanul pentru generaţia Sa?

Nr.1

Fiecare din noi datorăm enorm Căpitanului.

Faptul că El există şi noi l-am cunoscut ne obligă conştiinţa: să existe la rîndul ei, să ia poziţie în faţa problemelor naţionale şi sociale şi să refuze indiferenţa, concesiile, transacţiile şi compromisurile.

Consider o fericire faptul de a-L fi întîlnit în viaţă şi consider a fi fost obligaţie să mă alătur Lui.

GEORGE FURDUI
(1910—1939)

fiu de ţăran din Com. Miron Costin Jud. Roman licenţiat în Teologie asasinat la 22 Sept. 1939 în Penitenciarul Special de la Rîmnicul Sărat

(Mai 1938, Lagărul de la Miercurea Ciuc, convorbire în curte cu dr. Şerban Milcoveanu)

Ce-a fost Căpitanul pentru generaţia Sa?

Nr. 2

Căpitanul posedă o capacitate pe care nimeni n-o mai are în România astăzi.

El face ca în fiecare din noi să apară forţa. El ne transformă pe toţi în cîte o nouă forţă.

Cu fiecare legionar, El însuşi devine o încă mai mare forţă. Este firesc ca forţa din noi să se alăture şi să se adaoge forţei care a născut-o.

GEORGE FURDUI
(1910—1939)

în 1933—1934 preşedinte „Societăţii Studenţilor în Teologie."
— în 1934—1935 preşedintele „Centrului Studenţesc Bucureşti
— 1935—1936 preşedintele „U.N.S.C.R."—ului

(Mai 1938, Lagărul de la Miercurea Ciuc, convorbire în dormitor cu dr. Şerban Milcoveanu)

Ce-a fost Căpitanul pentru generaţia Sa?

Nr. 3

Cine nu cunoaşte pe Căpitan este un nefericit pe care l-au împiedicat împrejurările vitrege sau oamenii răi. Este lipsit de fericirea de a vedea, de a simţi şi de a trăi ceea ce într-o naţiune mică ca a noastră numai odată sau maximum de două ori într-un secol se poate întîmpla.

Cine l-a cunoscut pe Căpitan şi nu s-a îndrăgostit de El: în mod absolut sigur are inima lipsită de sensibilitate şi creerul lipsit de imaginaţie. Cine păstrează indiferenţa în faţa persoanei şi în faţa luptei Căpitanului: în mod absolut sigur e fiinţă cu defect moral şi os mort în trupul naţiunii.

GEORGE FURDUI
(1910—1939)
comandant legionar

(Mai 1938, Lagărul de la Miercurea Ciuc, convorbire la masă cu dr. Şerban Milcoveanu)

*

Cine sînt cei mai buni ROMÂNI?

Înainte de războiu cei mai buni Români au fost Moldovenii care s- au instalat şi au făcut politică la Bucureşti.

De la războiu încoace cei mai buni Români sînt ardelenii regăţenizaţi care în capitala Ţării continuă fericită Sinteză dintre virtuţile Dacilor şi virtuţile Romanilor.

CORNELIU Z. CODREANU
(1899—1938)

(August 1936, Tabăra de Muncă voluntară de la Carmen Sylva, răspuns la întebarea pusă de o delegaţie de studenţi români din Banatul Sîrbesc).

*

„Pentru legionari".

Cartea de căpătîiu este aceea care îţi luminează drumul şi îţi călăuzeşte mersul.

La această concluzie am ajuns cînd am terminat de citit „Pentru legionari" a Căpitanului.

DR. SERGIU STOICESCU
medic internist, Şef de lucrări la Clinica Medicală din Spit. Filantropia.

(Decembrie 1936, Bucuresti, convorbire cu Şerban Milcoveanu după un consult medical la un bolnav din oras)

*

Politica Externă

Cînd eşti duşman cu cineva, interesul şi politica sînt să-i cunoşti *armele*.
Cînd eşti prieten cu cineva, interesul şi politica sînt să-i cunoşti *talentele*.

ING. GH. CLIME
(1889—1939)

în 1906 la 17 ani fondatorul cercului „Unirea", primul aderent la Legiunea Arhanghelului Mihail la 1.VIII.1927, fondatorul „Corpului Muncitoresc Legionar" în 1936, preşedintele Partidului „Totul pentru Ţară" în 1937—1939, asasinat la 22 Sept. în 1939 în Penitenciarul Rîmnicul-Sărat.

(Noiembrie 1936, Bucureti sedinţa cu muncitorii legionari la sediul din str. Gutemberg 3).

*

Justiţia şi anti-Justiţia

Justiţia este ceea ce ajută oamenii să prospere şi societatea să se dezvolte.

Nu este Justiţie ceea ce face pe oameni încă mai mici şi obligă societatea să stea imobilă.

IONEL ŢURCANU
(1911—1941)
avocat si publicist la Cernăuţi Căzut pe front la Freudenthal-Dalnic lîngă Odesa în 1941.

(Aprilie 1937, Cernăuţi, pregătind apărarea dr. M.S. în posibilul proces la Tribunalul Militar)

*

(Iulie 1936, Tabăra de Muncă voluntară de la Carmen Sylva şedinţele de seară cu întrebări şi răspunsuri).

Armand CĂLINESCU

Mincinosul ăla de Armand Călinescu pretinde că noi legionarii vrem să nedreptăţim şi chiar să exterminăm naţionalităţile străine ce locuiesc în interiorul Patriei noastre.

Calomnie în contradicţie cu trecutul nostru şi cu programul nostru. Alarmă tendenţioasă pentru *declanşarea războiului civil şi justificarea represiunii sîngeroase.*

Eu pun degetul spre adevăraţii conspiratori şi afirm că naţionalităţile străine sînt *mobilizate împotriva noastră a Romănilor ca naţiune alcătuitoare a Statului şi ca naţiune răspunzătoare în istorie.*

Lupta noastră este *defensivă*, ne apărăm şi nu facem, decît să exercităm un *drept natural.*

Naţiunea este *conţinutul.*
Statul este *conţinătorul.*
Dărîmarea naţiunii înseamnă aducerea vidului. Cu vidul în el Statul nu poate decît să se dărîme.
Ceea ce vrea Armand Călinescu este *distrugerea naţiunii pentru a guverna mai uşor şi mai îndelung Statul. El judecă limitat* la cariera sa politică şi la interesul său personal. El nu-şi pune problema că *după uciderea naţiunii urmează autodărîmarea Statului şi după prăbuşirea Statului urmează dispariţia României.*
Armand Călinescu conspiră împotriva propriei lui Patrii. Armand Călinescu *ucide viitorul vrînd să ucidă prezentul.* Armand Călinescu este cel mai periculos duşman din interiorul României.

CORNELIU Z. CODREANU
(1899—1938)

*

MODESTIA

Ambele referate au substanţă şi şi-au atins scopul. Camaradul Alex. VERGATI a pus accentul pe principii şi a arătat *cum trebuie să ne comportăm.* Camaradul Nicolae ROSULESCU a adus exemple din viaţă şi a arătat *ce trebuie să evităm.*
Concluzia generală este că *Modestia face parte din valoare.* Este inclusă în valoare şi defineşte sau mai *exact participă la definirea valorii.*
Adevăratul legionar trebuie să fie un om modest. Să fie şi să rămînă modest oricum ar fi şi orice ar face ceilalţi oameni din Societate. Între altele pentru că trebuie să dovedească *unde sînt valorile naţiunii şi cine reprezintă valoarea Ţării.*
Eu sînt foarte hotărît în această problemă.
Cînd văd sau aud cum unii sînt încrezuţi şi fac pe obraznicii, eu îmi spun: *„Iată un prost incurabil"*, şi decid fără apel: *„Ăsta n-are ce căuta în Mişcare".*
Cînd unul dintre noi îşi afişează meritele şi pretinde grade sau funcţii, eu îmi spun: *„Ăsta nu e legionar şi ne-a înşelat asupra lui".*
Trădarea începe cu ambiţia şi primul semn al acesteia e lipsa de modestie. Eu răspund de Mişcare şi în această calitate pun sub observaţie pe cei lipsiţi de modestie şi pun stop la orice manifestaţie de ambiţie.
Mulţumesc lui Alex. VERGATI şi lui Nicolae ROSULESCU pentru că m- au ajutat să clarificăm aceste lucruri şi să precizăm o linie de urmat.

CORNELIU Z. CODREANU
(1899—1938)

(August 1936, Tabăra de Muncă Voluntară de la Carmen Sylva, sedinţele de seară cu întrebări si răspunsuri).

Legitimitatea Conducerii

Mişcarea Legionară este o creaţie a Naţiunii Suverană şi nu eu am creat pe legionari pentru ca să le ordon, ci legionarii mă consideră exponentul lor atît timp cît corespund încrederii lor şi speranţelor lor.

CORNELIU Z. CODREANU
(1899—1938)

(răspuns dat în Martie 1937 exregelui Carol II cînd acesta a cerut să i se predea comanda Miscării Legionare si să fie proclamat „căpitan" în plus de rege).

*

Nicolae TITULESCU (1882—1941)

„Succesele de politică externe ale lui Nicolae Titulescu sînt tot atîtea gropi de înmormîntare a lui în politică internă."

ANDREI IONESCU
(1905—1949)

comandant legionar secretar al Camerii deputaţilor

(exclamaţie în 1934)

*

Penitenciarul Special de la Rîmnicul Sărat în August-Noembrie 1938.

În noaptea neagră care s-a abătut asupra Ţării, noi cei din această închisoare să fim „micile luminări aprinse drept păstrare a speranţii şi drept garanţie a viitorului."

CORNELIU Z. CODREANU
(1899—1938)

(finalul unui mesaj prezentat de ing. Gh. Clime din celulă în celulă spre citire si îmbărbătare).

*

Mişcarea Legionară
(1937)

Pînă în 1934 Mişcarea fără mine ar fi rămas doar o amintire de eroism în memoria Tineretului. Dar astăzi în 1937 Mişcarea într- atîta s-a identificat cu Naţiunea încît persoana mea nu mai este indispensabilă şi mersul înainte spontan e asigurat de resorturi proprii.

CORNELIU Z. CODREANU
(1899—1938)

(fragment dintr-o discuţie liberă cu comandanţii legionari la sediul din str. Gutemberg 3 în Decembrie 1937)

*

Reichul III şi exregele Carol II

Cei care ne acuză că am venit la Putere cu ajutorul „naziştilor“ pot vedea din întreaga lucrare în ce a constat „ajutorul“ lor. Într-un ajutor ipotetic, care n-a fost niciodată real.

Singurul avantaj ce l-am avut a fost că Regele Carol nu era bine informat de starea de spirit a guvernanţilor de la Berlin ostilă mişcărilor naţionaliste şi n-a înţeles lipsa lor de discernămînt în evaluarea politicii româneşti. Cu toate actele lui de duşmănie faţă de cel de-al Treilea Reich, totuşi Regele rămăsese marele favorit în întrecerea cu Mişcarea.

HORIA SIMA: „Sfîrşitul unei domnii sîngeroase (1o Dec. 1939—6 Sept. 1940), Madrid, 1977, pag. 494.

*

Ce s-ar fi întîmplat fără „insurecţia legionară“ din 3/4.IX.1940?

Fără de sîngele vărsat de legionari, fără de ridicarea poporului, fără de uriaşele manifestări din capitală şi apoi din toată Ţara, nimic din ce s-a întîmplat nu s-ar fi întîmplat. Cu gînduri pioase şi cu nemulţumiri mocnite dar ne-exprimate prin acte, toate lucrurile ar fi rămas aşa cum au fost.

HORIA SIMA: „Sfîrşitul unei domnii sîngeroase“ (10 Dec.1939—6 Sept. 1940), Madrid, 1977, pag. 493.

Sfîrşitul prof. Nae IONESCU
(1890—1940)

„Nae Ionescu nu murise de moarte naturală. Cu o zi înainte de deces, Stoicănescu fusese la profesor. Era în pat. S-a întreţinut despre situaţia politică şi nu-i făcea deloc impresia de om sfîrşit. „O să fie bine, ai să vezi, o să fie bine, au fost cuvintele cu care şi-a luat rămas bun de la el“.

HORIA SIMA: „Sfîrşitul unei domnii sîngeroase“ (10 Dec. 1939—6 Sept. 1940), Madrid, 1977, pag. 64.

*

Actualitatea Creştinismului

Toate aceste idei sînt derivate ale învăţăturii lui Iisus.
A le respinge înseamnă a te lepăda de Hristos.
Noi le admitem şi le primim, însă numai văzute prin prisma posibilităţilor de realizare folositoare împrejurărilor de astăzi.

IONEL I. MOŢA
(1902—1937)

(„Cranii de lemn“ pag. 218)

*

Ziarele „Dimineaţa“ şi „Adevărul“

Prefer ura duşmanilor, decît îngăduinţa lor.

CORNELIU Z. CODREANU
(1899—1938)

(declaraţie în August 1933)

*

Ionel I. MOŢA şi Vasile MARIN
13 Ianuarie 1937

Asemenea eroilor din antichitate care aleargă conştienţi spre propria lor moarte.

PROF.DR. DIMITRIE GEROTA
(1867--1939)

(declaraţie în Febr. 1937 către dr.M.S.)

Plebiscitul pe faţă din 24 Febr. 1938 pentru dictatura personală a ex-regelui Carol II

„Tragedia e prea mare pentru ca s-o lăsaţi să se consume fără ca pentru Istorie să se cunoască şi să se înregistreze împotrivirea Tineretului Universitar.

„Sînt însă de părere ca să votezi *contra* numai dumneata în calitate de steag şi drept simbol, iar restul zecilor de mii de studenţi să facă ceea ce facem noi Mişcarea Legionară şi anume să se obţină de a vota şi de a fi prezenţi.“

CORNELIU Z. CODREANU
(1899—1938)

(răspuns la cererea de sfat a dr. Milcoveanu Şerban, presedintele U.N.S.C.R., ce trebuie să facă Studenţimea Crestină Română).

*

Rădăcinile Educaţiei Morale

Sentimentul şi inteligenţa sînt mai mult mijloace decît scopuri. Voinţa este scopul indispensabil tuturor celorlalte scopuri.

....

Gîndeşte înainte de a decide şi fii decis înainte de a acţiona.

....

prof. TRAIAN BIJU

profesor de geografie directorul Liceului Radu Greceanu din Slatina

(Maiu 1926, ultima oră de Educaţie Morală cu clasa IV înainte de examenul de absolvire al gimnaziului si de admitere la liceu).

*

Motivarea poziţiei anticarliste la 8 Iunie 1930

„Ionel Brătianu a fost omul care ştia ce trebuie făcut şi nu văd pe altul mai inteligent şi mai patriot ca el.

„Şi cum să nu fiu alarmat şi îngrijorat cînd văd că poliţia secretă face propagandă şi plăteşte oratorii pentru suirea lui pe Tron?

CORNELIU Z. CODREANU
(1899—1938)

(la Iasi în Consiliul de conducere al „Legiunii Sfîntului Arhanghelului Mihail“ cînd Ionel I. Moţa a propus o telegramă si un manifest de aderarte la asa zisă „Restaurare Regală“)
Nu s-a trimes telegrama

*

DEFINIŢIE pentru ISTORIE

În Aprilie 1934 depoziţie de martor în procesul Gărzii de Fier la *Tribunalul Militar Bucureşti*

„Corneliu Z. Codreanu este astăzi singurul om politic român care crede în ceva şi în al cărui cuvînt te poţi încrede.“

ALEX. VAIDA-VOEVOD
(1872—1950)

medic de la Universitatea din Viena, din 1896 membru în Comitetul Partidului Naţional Român, din 1906 pînă în 1918 deputat în Parlamentul Maghiar, la 18 Oct. 1918 citeşte în Parlament Declaraţia Românilor din Ardeal de a se despărţi de Ungaria.
La 1 Dec. 1918 Adunarea Naţională de la Alba-Iulia îl alege ministru de externe al Consiliului Dirigent. Prim-ministru în 1919 şi în 1933

*

(Octombrie 1935, Bucureşti, fragment din Conferinţa despre „Dumnezeu, Natura şi Omul“ la o şedinţă de cuib)

Dumnezeu, Natura şi Omul

Nu se poate depăşi Natura decît sorbind-o şi alungînd-o pentru a nu mai avea termen de comparaţie. Misiunea omului în faţa Naturii este să apere ce există şi — în continuarea creaţiei — să organizeze ce va exista.

GEORGE FURDUI
(1910—1939)

originar din Com. Miron Costin Jud. Roman în 1933—1934 preşedintele „Societăţii Studenţilor în Teologie în 1934—1935 preşedintele „Centrului Studenţesc Bucureşti“. în 1935—1936 preşedintele „U.N.S.C.R.—“ului asasinat la 22 Sept. 1939 în Închisoarea specială de la Rîmnicul Sărat

*

EDUCAŢIA CETĂŢENEASCĂ

„Legea e linia ideală. Oamenii sînt linia reală.“

„Nu legea o coborîm la nivelul oamenilor, ci pe oameni îi ridicăm la nivelul legii.

CORNELIU Z. CODREANU
(1899—1938)

(noembrie 1935, str. Gutemberg 3, fragment dintr-o conversaţie cu legionarii),

*

Conceptul de NEAM

Neamul este o fiinţă vie şi neîncetată, pe care o alcătuiesc: toţi cei care au murit în serviciul ei, toţi cei care astăzi în viaţă cred în ea şi toţi cei care în viitor se vor naşte din carnea ei şi cu sufletul ei.

CORNELIU Z. CODREANU
(1899—938)

(afirmaţie de mai multe ori repetată si înregistrată de Şerban Milcoveanu în 1935—1937)

*

Martirii şi Eroii

Sînt morminte cu lumină în loc de întuneric. Acestea sînt ale celor imposibil de uitat.

GEORGE FURDUI
(1910—1939)
preşedintele „U.N.S.C.R.". 135—1935

(din cuvîntarea la deschiderea Congresului Naţional Studenţesc din 1—5 Aprilie 1936 la Tîrgul Mures)

*

(Conferinţa despre „Eroism" la „Congresul Naţional Studenţesc din 1—5 Aprilie 1936 la Tg. Mures).

POLIŢIA SECRETĂ POLITICĂ

Ca de satana fugiţi de poliţia secretă.

Extermină pe adversari şi degenerează pe colaboratori. De două ori face răul în Ţară şi în două feluri înrăieşte Ţară.

Încăodată: nici-un contact, nici-o relaţie, nici-un cuvînt. Acesta este sfatul meu către studenţi şi este ordinul meu în Legiune.

GENERAL GH. CANTACUZINO-GRĂNICERUL

(erou din primul război mondial preşedintele Partidului „Totul pentru Ţară" înhumat cu onoruri la 9.XII.1937 născut 1869

*

(Iulie 1936, Tabăra de Muncă voluntară de la Carmen Sylvia, sedinţele de seară cu întrebări si răspunsuri).

CONCEPŢIA LEGIONARĂ despre CALITATEA de CETĂŢEAN

Toţi pretind drepturile de cetăţean, dar puţini îşi îndeplinesc obligaţiile de cetăţean.

De unde provine această contradicţie? După mine provine dintr-o foarte regretabilă confuzie. Confuzie uneori voită şi alteori inconştientă între cuvîntul de cetăţean şi noţiunea de cetăţean.

Ceea ce face pe cetăţean nu sînt certificatul de naştere, buletinul de identitate şi adeverinţa de alegător. Acestea recunosc pe cetăţean, dar nici nu-l creează şi nici nu-l definesc. Cel mult îl obligă la loialitate în speranţa şi aşteptarea devotamentului.

Ceea ce face, ceea ce determină şi ceea ce defineşte pe cetăţean sînt ceea ce posedă, ceea ce trăieşte şi ceea ce onorează el. *Ideile* pe care le are el în creer şi *sentimentele* care îi înflăcărează inima despre raţiunea de a exista a Statului şi despre destinul în istorie al Naţiunii.

Adevăratul cetăţean stîncă de sprijin a Patriei şi energie în serviciul Patriei: are interesul personal subordonat interesului naţional şi se promovează în viaţă în acord şi cu respectarea societăţii.

Socotesc *a nu fi cetăţean şi a fi chiar anticetăţean* acela care prin opiniile sale şi prin votul său decide problemele Ţării în funcţie de micul şi egoistul său interes personal. Socotesc a fi *duşmanul din interior* al propriului său Stat şi trădătorul încă nepedepsit al propriei sale naţiuni: acela care se îmbogăţeşte jefuind averea publică, acela care comercializează atribuţiile de autoritate a Statului şi chiar acela care îşi realizează interesul său personal cu încălcarea Legilor şi detrimentul Ţării.

Pentru noi naţionaliştii în general şi legionarii în special: a fi cetăţean al României constituie o recunoaştere şi reprezintă un titlu. *Recunoaşterea* devotamentului patriotic pe care părinţii şi naşterea îl presupun, dar pe care faptele şi viaţa îl dovedesc. Un *titlu* de nobleţe socială care se cere şi care trebuie onorat înainte de a fi exercitat pentru a nu fi verificat înainte de a fi legalizat. Pentru duşmanii Neamului Românesc şi ai Mişcării Legionare: cetăţenia este o firmă şi o mască. *Firma* în numele căreia pretind drepturi fără obligaţii şi obţin privilegii fără merite. *Masca* cu care ne atacă din interiorul Statului după ce ne-au invadat sau s-au infiltrat din exteriorul României.

CORNELIU Z. CODREANU
(1899—1938)

*

Concepţia legionară despre Justiţie

Nu posibilitatea de satisfacere prin efort comun a intereselor personale, ci certitudinea că există Justiţie între oameni şi în relaţia Stat-individ: este principala forţă de coheziune a societăţii şi principalul motor de înnaintare a ţărilor.

CORNELIU Z. CODREANU
(1899—1938)

(Iulie 1936, Tabăra de Muncă de la Carmen Sylva, sedinţele de seară cu întrebări-răspunsuri).

*

Psihologia spionilor şi informatorilor

Nu există mijloc mai sigur pentru a degrada fiinţa omenească şi nu există metodă mai sigură pentru a face România să se prăbuşească: *ca antrenarea tineretului în activitatea de spionaj* intîi pentru *primirea de bani* şi apoi pentru *satisfacerea viciului.*

Toţi spionii, toţi delatorii şi toţi informatorii pe care i-am cunoscut personal din 1919 încoace: absolut toţi şi fără excepţie sînt nişte *epave morale* cu inima transformată în deşert, cu creerul populat de perversiuni şi cu sufletul pierdut pentru totdeauna.

Socotesc *„Siguranţa generală a Statului“, „Prefectura Poliţiei Capitalei“, „Serviciul Secret de Informaţii“ şi „Inspectoratul Jandarmeriei“*: mai periculoase decît iudeo-comunismul şi iudeo-francmasoneria şi deci *duşmanul Nr. 1 al Patriei noastre Române.*

Dacă ei vor reuşi să ne asasineze şi să ne extermine, de bună seamă că nu va fi nevoie de o soluţie în viitor.

Dar dacă noi legionarii îi vom învinge pe ei, atunci *Ţara trebuie să se gîndească şi să gîndească o soluţie* pentru organizarea Ministerului Afacerilor Interne.

CORNELIU Z. CODREANU
(1899—1938)

(August 1936, Tabăra de Muncă voluntară a Miscării Legionare în Staţiunea Carmen Sylva, sedinţele de seară cu întrebări si răspunsuri).

*

Nicolae IORGA (1871—1940): „Cugetări“, Bucureşti, 1972.

Nr. 20: „Te poţi împăca deplin cu un duşman, iertînd ce a făcut, orice a făcut; nu te poţi împăca cu acela a cărui fiinţă însăşi e o veşnică făgăduială de fapte rele.“

Nr. 22: „Omul bun are şi el clipe de răutate; cel rău nu are clipe cînd să fie bun; cînd se pare că este bun, e pentru dînsul“.

Nr. 45: *„Minciuna nu poate lua nimic din adevăr, precum negura nu face ziua mai mică.“*

Nr. 51: „Unde-şi ţin oamenii răi gîndurile bune care au murit?“

Nr. 85: „Sînt oameni care au nevoie de duşmani pentru ura lor care i-ar consuma astfel; cînd nu găsesc duşmani, ei îi creează.“

Nr. 133: „Sînt oameni care au nevoie de prieteni pentru a-i urî şi a-i vinde.“

Nr. 145: „Cel mai mare nebun e cel ce se crede cel mai cuminte.“

Nr. 146: „Sînt duşmani care trebuie descoperiţi, ca să nu-i mai combaţi.“

Nr. 149: „Fereşte-te de acel duşman care vrea să te cîştige şi pe tine împotriva ta.“

Nr. 163: „Sînt oameni care se hrănesc numai din jignirea altora. Şi ei sug sînge.“

Nr. 232: „Copiii învaţă bunătatea de la natură, iar răutatea de la oameni.“

*

EROARE CE DEVINE CRIMĂ

Atenţie la aşa-zisele nedreptăţi necesare. Pot fi cauza, originea şi începutul unor mari nenorociri.

IONEL I. MOŢA
(1902—1937)

Ianuarie 1935, Bucuresti

*

COMERŢUL LEGIONAR
(scopul şi semnificaţia)

A realiza ceva pe teren economic, acolo unde toţi oamenii de azi sînt prinşi de mîini şi de picioare într-un mecanism mort de legi materialiste şi a o face tocmai cu năzuinţa precisă de a realiza demonstrativ împotriva acestor imense forţe de inerţie care apasă azi lumea, înseamnă o faptă ctitoricească de vremi noi.

Dar care nu-şi poate avea sprijinul decît într-o teribilă încordare de suflet, de putere omenească, într-o regenerare de fapte omeneşti, pe care oamenii în stare să se aplece adînc înăuntrul lor spre izvoarele primare, cînd pot adică să intre în zona aceea nucleară a vieţii, numită spiritualitatea.

Din punctul acela central, toate perspectivele sînt deschise. De acolo se poate vedea că economicul e un teren care poate fi străbătut de raze vii, cum pot fi străbătute de raze vii toate domeniile vieţii.

VICTOR P. GÂRCINEANU
(1910—1939)
jurist şi scriitor

(revista „Rînduiala" nr. 3/1935, pag. 355)

*

PENTRU CE A FOST URMAT CORNELIU Z. CODREANU?

Căpitanul a ajuns la atîta prestigiu şi la atîta autoritate în generaţia noastră: înainte de toate pentru că El crede într-un ideal şi astfel se poate avea totală încredere în incoruptibilitatea şi fermitatea sa.

GHEORGHE NICOLESCU
(1911—1939)

originar din Bucureşti, inginer stagiar asasinat la 22 sept. 1939 în lagărul Vaslui

(August 1934, Varsovia, discuţie cu dr. Şerban Milcoveanu)

*

STUDENŢIMEA CREŞTINĂ ROMÂNĂ

„Cu ochii în ochii Neamului
„Cu inima în inima Neamului

Lozinca Congresului Naţional Studenţesc 16—18 aprilie, 1935 Craiova preşedinte: Traian COTIGĂ

*

CARE E VINOVĂŢIA NOASTRĂ?

De la naştere şi fără întrerupere sîntem prigoniţi, întemniţaţi şi ucişi? Pentru ce *vinovăţie*?

Vinovăţia de a spune adevărul şi deci de a fi adevărul în această Ţară. *Vinovăţia* noastră sînt: fărădelegile şi păcatele celor care fără încetare ne prigonesc, ne întemniţează şi ne ucid.

prof Ion DOBRE
(1907—1942)
comandant legionar

(Aprilie 1942, discuţie în trenul Tiraspol-Simferopol)

*

ÎN ATENŢIA CAPITALISMULUI

„Bogăţia este: nu cît ai, ci cum faci *utilizarea."*

NICOLAE TOTU

jurist, comandant legionar asasinat la 22 sept. 1939
(în dec. 1935, la sediul legionar din str. Gutemberg 3)

*

VIFORNIŢA CEA MARE

Să nu mi se spună că e *frig*. Nu-i suficient!
Să nu mi se spună că e *vînt*. Nu-i suficient!
Să nu mi se spună că *plouă* sau *ninge*. Nu-i suficient!
E prea puţin pentru noi legionarii.

Nouă ne plac *toate la un loc*. Nouă ne place *Viforniţa*. Noi ne simţim bine în *viforniţă*.

Veste importantă, fraţilor şi camarazilor.

A început viforniţa cea mare. E aici în jurul nostru şi noi continuăm a înainta prin ea.

Trăiască viforniţa cea mare, cu numele de *revoluţie*.

SANDU VALERIU

economist, născut în 1910 la Botoşani, căzut în 1943 pe front
(fragment din discursul de la 10 decembrie 1935)

*

PREZENŢI LA DATORIE

În cer, în morminte, în grele închisori şi în război la marginea pămîntului, pretutindeni, legionarul stă de strajă!

CORNELIU Z. CODREANU
(1899—1939)

*

TACTICA ŞI STRATEGIA

Se acceptă şi se intră în bătălie numai după ce prin organizare şi pregătire ai acumulat de partea ta cel puţin 75% din şansele de victorie.

În lipsa acestui procent, refuzi angajarea în bătălie şi te repliezi, la nevoie te retragi sub protecţia camuflării celei mai adecvate.

CORNELIU Z. CODREANU
(1899—1938)

(Iulie 1936, Carmen Sylva) (răspuns la o întrebare)

*

TESTAMENT

inoperant la 13 ianuarie 1937 şi în fiinţă la 22 septembrie 1939
„Pentru Hristos, Neam şi Căpitan
„Suflet din sufletul meu.
„Gînd din gîndul meu
„Şi credinţă.

BĂNICĂ DOBRE
(1908—1939)

asasinat la 22 IX 1939 în Închisoarea Rîmnicul Sărat

(scris înainte de a se angaja luptător în războiul civil din Spania si găsit cu data de 22 XI 1936)

*

ULTIMA JUSTIŢIE

Raiul răsplăteşte intenţiile şi *iadul* pedepseşte rezultatele.

ION RODEANU
(1911—1943)

originar din jud. Sibiu, preş. Soc. Stud. Teologie Buc. căzut pe front prin ordin special secret de asasinare pe la spate.

(conversaţie cu Şerban Milcoveanu în vara 1935)

*

CURAJUL SE NAŞTE DIN ÎNDRĂZNEALĂ

„Da! Studenţii să îndrăznească.

„Să îndrăznească pentru a se obişnui cu obstacolele şi pentru a nu se lăsa intimidaţi de acestea.

CORNELIU Z. CODREANU
(1899—1938)

(în ianuarie 1938 comentînd manifestaţia studenţească din faţa Căminului Medicinist din str. Schitu Măgureanu 2)

*

TESTAMENT

„Nu-i nimic că prezentul nu ne înţelege. Esenţialul este să ne afle şi să ne înţeleagă viitorul.

„Pentru ca viitorul să afle despre noi, oferim trupurile noastre asasinate şi oasele noastre în pămînt.

„Pentru ca viitorul să înţeleagă Mişcarea Legionară, este problema lui şi capacitatea lui. Neamul aşteaptă şi istoria va judeca".

BĂNICĂ DOBRE
(1908)

economist, comandant legionar asasinat la 22 sept. 1939 în Penitenciarul Rîmnicul Sărat

(cuvinte spuse în aprilie sau mai 1938 în lagărul de la Miercurea Ciuc)

*

AXA: VALOARE

Împrejurările oferă posibilităţi. Evenimentele se construiesc cu resurse. Iar prima resursă e cea care sesizează şi care valorifică posibilitatea.

ANTON HOIDAS

originar din Brăila. Cumnatul lui Mihail Polihroniade după 1941 în diasporă

(la regruparea legionarilor supravieţuitori si la reconstituirea cuiburilor Axa în Septembrie 1940)

*

Ascultaţi-vă Inima

Ascultaţi-vă propria inimă şi urmaţi ce vă spune ea căci este însăşi Patria mama noastră.

Tineretul Universitar poate greşi ca indivizi, dar nu poate niciodată greşi ca colectivitate. Şi nu greşeşte pentru că are inimă mare şi puternică şi pentru că îşi aude propria inimă în piepturi.

CORNELIU Z. CODREANU
(1899—1938)

(Îndemn pronunţat verbal la plecarea din Bucuresti a Corpului Studenţesc Legionar pentru Congresaul Naţional Studenţesc din Aprilie 1935 de la Craiova)
Post scriptum: ing. Gh. Clime obisnuia să-ţi ceară opinia începînd cu fraza „ce-ţi spune inima?"

*

Decizia de Luptă

„Bătăiiile se dau numai cînd ai de partea ta cel puţin 70% şanse.
„Altfel: cauţi să eviţi şi nu te angajezi.
„Iar dacă are loc bătălia, atunci: toate eforturile posibile şi întreaga ta voinţă.

CORNELIU Z. CODREANU
(1899—1938)

(convorbire liberă cu legionarii în biroul său din str. Gutemberg 3 în Decembrie 1936)

*

Programul de guvernare

Programul e ca învelişul păsărilor. Creşte de la sine şi se alcătuieşte singur în funcţie de necesităţi. Ieri a fost puf şi mîine vor fi pene.

„Cei care întreabă să aibe răbdare şi să aştepte momentul. Pentru ce să vorbim cînd nu cerem să guvernăm? Vom vorbi atunci cînd vom termina să ne pregătim şi atunci cînd vom putea asuma această răspundere.

CORNELIU Z. CODREANU
(1899—1938)

(convorbire la sediul din str. Gutemberg 3 în Dec. 1935 si în cursul căreia Ion Belgea a completat: „Mai există şi riscul să fi exterminat tocmai pentru că ţi s-a furat programul"

*

Căpitanul

Căpitanul este totul.

„Dacă ar fi să murim noi toţi care alcătuim Legiunea Arhanghelului Mihail şi să rămînă în viaţă singur Căpitanul, el numai în 2—3 ani reface Legiunea şi găseşte cu cine să ne înlocuiască".

IONEL I. MOŢA
(1902—1937)

(explicaţie dată în 1934 familiei sale de la Orăstie-Hunedoara). si transmisă lui Ş. M. de dl. Zeno Draia

*

Programul guvernării legionare

Dumnealor ne cer programul pentru ca să-l aplice ei şi apoi să ne extermine sub motiv că sîntem inutili pentru Ţară.

. . . .

Dumnealor să aibe răbdare pentru că toate vin la timpul lor şi programul nostru va apare aşa cum la o anumită vîrstă apar penele la puii de găină.

. . . .

„Aşteptăm să vină la guvern dl Iuliu Maniu şi aşteptăm să reuşească guvernarea d-lui Iuliu Maniu. După aceea vom vedea de ce anume în plus are nevoie Ţara."

CORNELIU Z. CODREANU
(1899—1938)

(Declaraţie în şedinţa Statului Major Legionar a doua zi după încheierea la 25 Noiembrie 1937 a Pactului electoral cu Iuliu Maniu şi George I.I.C. Brătianu).

*

Condiţia victoriilor

Să nu ne lăsăm intimidaţi de pierderea libertăţii sau de pierderea vieţii.

Să acţionăm numai după necesităţile cauzei fiindu-ne indiferent ce se întîmplă cu persoana noastră.

CORNELIU Z. CODREANU
(1899—1938)

(recomandare făcută legionarilor în mod repetat în anii 1931—1938 ai marelui Elan si ai marelor Speranţe).

*

Drumul spre Viitor

Înţelepciunea în viaţă este să selecţionăm.
De la început să ocolim ce ne-ar putea zdrobi şi în final să atacăm ce putem învinge.
Capacitatea în viaţă este să eşalonăm.
Întîi ce ne face a fi *ce trebuie să fim* şi apoi ce ne arată a fi ajuns *unde trebuie să ajungem.*

GEORGE FURDUI
(1910—1938)

în 1933—1934 preşedintele Societăţii Studenţilor în Teologie în 1934—1935 preşedintele Centrului Studenţesc Bucureşti în 1935—1936 preşedintele Uniunii Naţionale a Studenţilor Creştini Români

(fragment din Îndrumările de la pro-Congresul de la Iasi în Martie 1936)

*

Încadrarea în Legiune

În mişcarea Legionară, în timpul vieţuirii Căpitanului, a pătruns greu cine a vrut, mai mult cine a fost primit. De rămas, rămîneau numai aceia care se puteau identifica cu ea

ing. Virgil IONESCU
(1892—1966)

(„Memorii" pag. 9, Buenos Aires 1970

*

Deschiderea minţii

De la toţi te poţi instrui şi mai ales de la adversari.
Gîndurile juste rămîn juste şi propunerile constructive rămîn constructive indiferent de autorii lor.

MIHAIL POLIHRONIADE
(1907—1939)
jurist, istoric şi publicist

(Consiliu dat la sedinţele familiei de cuiburi legionare „Axa" în Decembrie 1936)

*

Definiţii

Politicianism înseamnă să vinzi fără să cumperi şi *politism* înseamnă să cumperi fără să vinzi.

ION BELGEA
(1907—1939)

licenţiat în Litere şi bibliotecar la Academie comandant legionar
(cuvinte spuse în Dec. 1935 printre legionari la sediul din str. Gutemberg 3)

*

Armata Victoriei

Cea mai puternică şi eficientă armă de luptă este convingerea fermă că nu-i nevoie de *ajutor* din exteriorul graniţelor pentru că e suficient *efortul* din interiorul graniţelor.

VICTOR P. GÂRCINEANU
(1909—1939)
jurist şi publicist

*

Ştiinţa

Ştiinţă este să obţii răspunsuri la ce întrebi. Dar tot ştiinţă este să reţii răspunsurile de la ce n-ai întrebat.

DR. PAUL CRAJA
(1911—1939)

fost preşedinte al Societăţii Şrudenţilor în Medicină Bucureşti

*

Discuţie pe stradă în 1978

În istoria Naţiunii noastre Mişcarea Legionară rămîne singura care în proporţie de masă a creat un tip moral de om, rămas definitiv astfel prin proba morţii sale.

....

Nu există în istoria universală alt exemplu care să vină la guvern cu un mai mare capital moral şi care în 4 luni de aşa-zisă guvernare să şi-l autodistrugă atît de complet.

IOAN VICTOR VOJEN
1907—1989
comandant legionar

(discuţie pe stradă despre Corneliu Z.Codreanu si Horia Sima cu dr. Milcoveanu Şerban)

*

Graniţele etnice

Antidotul eficace al revizionismului maghiar nu sînt alianţele externe, ci este *puterea internă* în acelaşi timp morală, economică şi militară a României.

CORNELIU Z. CODREANU
(1899—1938)

(Bucuresti, Noiembrie 1937, răspuns la întrebarea insinuantă si tendenţioasă a unor ziaristi cum că politica de colaborare cu Germania ar prejudicia securitatea Transilvaniei)

*

Alegerile parlamentare din 20 Decembrie 1937

Întîi să cîştigăm victoria şi apoi să elogiem bătălia.

ARISTOTEL GHEORGHIU

farmacist Rîmnicul Sărat Şeful Organizaţiei Judeţene a Mişcării Legionare în 1927—1940

(cuvinte pronunţate la sediul din str. Gutemberg 3 la 22 Dec. 1937)

*

Lozinca anilor 1930—1937

Ne trebuie Reforma pentru ca să trecem cu bine pericolul Revoluţiei.

Mişcarea Legionară

*

Aversarii politici

Prefer să respect pe comunişti decît pe politicieni.

Duşmanul ne stimulează în timp ce dezertorii şi trădătorii ne dezamăgesc.

CORNELIU Z. CODREANU
(1899—1938)

(cuvinte pronunţate în Iulie 1936 la sedinţele de educare morală si informare politică de la Tabăra de Muncă Voluntară de la Carmen Sylva)

*

Steaua cu 5 colţuri

(semnul distinctiv al comandantului legionar)

Un legionar: Bolşevicii au steaua cu 5 colţuri. Să nu cumva să avem ceva asemănător cu ei.

Corneliu Z. Codreanu: „Bolşevicii n-au monopolul Stelii cu 5 colţuri. Noi legionarii am luat-o pentru că aşa era sub capul bourului pe Stema Ţării Moldovei. Steaua cu 5 colţuri o avem moştenire de la Ştefan cel Mare."

CORNELIU Z. CODREANU
(1899—1938)

(discuţie în Sept. 1935 în curtea sediului legionar din str. Gutemberg 3)

*

(explicaţie auzită de mine dr. M. S. în Decembrie 1935 la sediul din str. Gutemberg 3)

Pentru ce prof. Nichifor CRAINIC a părăsit în toamna 1934 Mişcarea Legionară?

„Profesorul Crainic a intrat în biroul meu şi cu un ton imperativ mi-a cerut să elimin din Mişcare pe inginerul Virgil Ionescu. Am întrebat pentru ce vinovăţie şi pe ce motiv şi dînsul mi-a răspuns: „Pentru că aşa vreau eu". Atunci i-am explicat: „Mişcarea Legionară nu este nici a mea şi nici a d-voastră. Este a tuturor legionarilor care speră în ea, care luptă pentru ea şi care îi sînt devotaţi; iar eu nu pot decît să respect dreptul de apartenenţă al tuturor membrilor ei. Ing. Virgil Ionescu este şi rămîne în Mişcare cît timp nu i se poate aduce vre-o acuzaţie şi nu i se poate dovedi vre-o vinovăţie". La pronunţarea ultimelor cuvinte, mi-a întors spatele şi a ieşit din cameră".

CORNELIU Z. CODREANU
(1899—1938)

*

Tactica şi strategia

Forţa noastră este că nu ne temem de moarte şi astfel putem înainta mereu spre victorie.

Să avem însă şi inteligenţa de a nu confunda ofensiva cu ofensarea şi de a nu oferi prin provocare necesităţi şi justificări împotriva noastră.

VIRGIL RĂDULESCU
1910—1939

originar din Corabia-Romanaţi Autorul imnului „Cu fruntea sus"

(observaţie la sediu din str. Gutemberg 3 în 1936)

*

Dincolo de viaţă

Morţi cu adevărat sînt cei uitaţi pentru că au fost absenţi şi nu cei comentaţi tocmai pentru că sînt invizibili,

VICTOR P. GÂRNICEANU
(1909—1939)
jurist şi scriitor

(discuţie în Mai 1938 în Lagărul de prizonieri de la Miercurea- Ciuc despre cum vom fi judecaţi de posteritate cei care am fost protejaţii si cei care au fost prigoniţii dictaturii exregelui Carol II 1938—1940)

*

Recrutarea de spioni de către Poliţia Secretă Politică

„Chiar numai faptul de a ţi se fi făcut propuneri constituie un început de vinovăţie".

CORNELIU Z. CODREANU
(1899—1938)

(frază pronunţată în repetate rînduri pentru a apăra Tineretul Universitar de tentaţii si înselare).

*

17 Aprilie 1938

(arestarea căpitanului şi a 800 legionari)

Nu-i nimic că prezentul nu ne înţelege. Esenţialul este să ne afle şi să ne înţeleagă viitorul.

„Pentru ca Viitorul să află despre noi, oferim trupurile noastre asasinate şi oasele noastre în pămînt. Pentru ca Viitorul să înţeleagă Mişcarea Legionară: este problema lui şi capacitatea lui. Neamul aşteaptă şi Istoria va judeca."

BĂNICĂ DOBRE
(1910—1939)

comandant legionar asasinat la 22.IX.1939 în Penitenciarul Rîmnicul Sărat

*

Studenţii

„Studenţii să îndrăznească pentru ca să se obişnuiască cu obstacolele şi să nu se mai lase intimidaţi de acestea".

CORNELIU Z. CODREANU
(1899—1938)

(comentînd un eveniment în Ianuarie 1938)

*

Minciuna

„Cine poate minţi cu adversarii ajunge pînă la urmă să mintă cu partizanii".

CORNELIU Z. CODREANU
(1988—1938)

(cuvinte spuse în Ianuarie 1938 la Casa Verde din Bucuresti si completate de filosoful Ernest Bernea: „ajunge să mintă chiar Patria, ceea ce devine trădare". Dacă memoria nu mă lasă, se vorbea despre grupul Armand Călinescu care a trădat atunci P.N.Ţ.)

*

Sursele Adevărului

Trăiţi cu sinceritate tot ceea ce gîndiţi şi *trăiţi cu curaj* tot ceea ce faceţi. *Sinceritatea* şi *Curajul* sînt primele surse ale Adevărului. După ele vin Inteligenţa şi Cultura.

PROF. NAE IONESCU
(1890—1940)

titularul Catedrei de Logică şi Metafizică la Univ. Bucureşti

(îndemn mereu spus si repetat în prelegeri si în conferinţe).

*

În ce fel?

Prefer o sută de nebuni unui leneş.

Generalul GH. CANTACUZINO-GRĂNICERUL
(1869—1937)

preşedintele partidului „Totul pentru Ţară"
(aforism propriu, spus si repetat în 1935)

*

Comunitatea militaro-monahală

„Pentru mine: camarazii sînt mai mult decît prietenii şi prietenii sînt mai mult decît rudele"

VIRGIL RĂDULESCU
(1909—1939)

originar din Corabia — Jud. Romanaţi comandant legionar martir
(cuvinte spuse în 1936 la o adunare a Centrului Studenţesc Bucuresti)

*

Cînd se va învinge?

„Idealurile se înfăptuiesc de la sine cînd cei care cred în ele ajung să-şi impună voluntar sacrificii personale".
....
„Jertfa precede victoria".

CORNELIU Z. CODREANU
(1899—1938)

(sedinţele de seară de la Tabăra Legionară Carmen Sylva în Iulie 1936)

*

Intelectualul

Calitatea stilului reflectă superioritatea minţii şi amîndouă sînt opere strict personale.

GEORGE FURDUI
(1910—1939)
martir

(îndrumări date revistei „Cuvîntul Studenţesc" în 1935)

*

Inteligenţa

„Există inteligenţa inimilor aşa cum există inteligenţa creierului. Prima e de natură divină şi a doua e de natură umană."

GEORGE FURDUI
(1910—1939)

Preşedintele organizaţiilor studenţeşti în 1933—1936)
(răspuns la întrebare în Dec. 1935)

*

Cine are vinovăţia?

Nu Lupescu îl determină la rele pe Carol II, ci el a ales-o şi a adus-o pe Lupească în Palatul Regal.

CORNELIU Z. CODREANU
(1899—1938)

(explicaţie dată în 1935 la sediul din str. Gutemberg 3)
Explicaţie: numeroase persoane între care ilustrul si nemuritorul general Henri CIHOSKI (1871—) trimiteau Miscării Legionare reprosul pentru ce nu împuscă pe Elena Lupescu, după ei singura cauză, a tuturor relelor din Ţată. Corneliu Z. Codreanu nu s-a lăsat împins pe drum greşit si ne-a explicat cele de mai sus.

*

Linia ideală şi linia reală

„Putem ierta, dar nu vom uita".

CORNELIU Z. CODREANU
(1899—1938)

(convorbire în 1937 cu comandanţii legionari la sediul din str. Gutemberg 3)

*

Avertisment

Regii şi guvernanţii *să se ferească de ceea ce nu cunosc* şi în nici-un fel *să nu provoace Sufletul Neamului.*

Acesta lucrează în tăcere şi cu răbdare exact ca vulcanul gata de explozie şi erupţie de pe fundul mării liniştite.

TRAIAN COTIGA
(1909—1939)

(ultimul cuvînt în calitate de acuzat la procesul Statului Major Legionar din Iunie 1938 de la Tribunalul Militar Bucuresti)

*

Medicina

Medicina este o cetate cu numeroase porţi care nu pot fi deschise numai cu o singură cheie.

DR. PAUL CRAJA
(1910—1939)

preşedintele „Societăţii Studenţilor în Medicină din Bucureşti în 1935—1936.
preşedintele: Asociaţiei Internilor şi foştilor Interni de Spital" în 1937—1938

*

Lupta politică armată

Legionarii nu caută arme.
Legionarii n-au depozite de arme.
La omul înarmat moral şi pregătit sufleteşte: armele în caz de necesitate cresc singure în mîinile lui.

CORNELIU Z. CODREANU
(1899—1938)

(declaraţie în Ianuarie 1938 cînd exregele Carol II si Armand Călinescu îşi pregăteau dictatura acuzînd că Miscarea Legionară se înarmează pentru revoluţie)

*

Ce asigură pacea în lume?

Dragostea aplicată înseamnează pace în suflete, în societate şi în lume.

Corneliu Z. CODREANU
(1899—1938)

(„Pentru legionari", Sibiu, 1936, pag. 300)

*

Materialismul şi Idealismul

Nu negăm şi nu vom nega existenţa, rostul şi necesitatea materiei în lume, dar rugăm şi vom nega de-a pururi dreptul stăpînirii ei absolute.

CORNELIU Z. CODREANU
(1899—1938)

(„Pentru legionari" Sibiu, 1936, pag. 278)

*

Învăţătura lui Iisus

Ne rămîne totuşi o bază solidă de orientare generală a actelor vieţii, o soluţie posibilă în orice moment al istoriei, căci în orice moment al ei, viaţa e stăpînită de forţe şi legile lui Dumnezeu.

Această soluţie generală este conformarea noastră la adevărurile eterne creştine, la învăţătura lui Iisus.

IONEL I. MOŢA
(1902—1937)

(„Cranii de lemn" pag. 79 si 80)

*

Dreptate prin Adevăr

Adevărurile primite prin revelaţie sînt singurele care pot duce la liman viaţa de aici.

IONEL I. MOŢA
(1902—1937)

(„Cranii de lemn" pag. 62)

*

Drumul spre viitor

Credem într-o Românie nouă pe care vrem s-o cucerim pe calea Bisericii lui Hristos.

CORNELIU Z. CODREANU
(1899—1938)

(„Cărticica sefului de cuib", 1933, pag. 73)

*

Pîrghia creştină de ridicare a Naţiunii

Mişcarea legionară nu urmăreşte să înnoiască Creştinismul, ci să înnoiască naţiunea. Ea nu vrea să creeze un creştin nou, ci un român nou.

HORIA SIMA

(„Doctrina legionară", Madrid, 1980, pag. 20)

*

Viitorul României legionare

Din şcoala legionară poate să iasă ceva mare cum n-a mai fost, care să frîngă în două întreaga noastră istorie şi să pună temeliile începutului unei alte istorii româneşti.

CORNELIU Z. CODREANU
(1899—1938)

(„Pentru legionari", Sibiu, 1936, pag. 287)

*

Idealul de legionar

Un om în care să fie dezvoltate pînă la maximum toate posibilităţile de mărire omenească ce se află sădite de Dumnezeu în sîngele neamului nostru.

Tot ce-ţi poate imagina mintea noastră mai frumos ca suflet, tot ce poate rodi rasa noastră mai mîndru, mai înalt, mai drept, mai puternic, mai înţelept, mai curat, mai muncitor şi mai viteaz, iată ce trebuie să ne dea şcoala legionară.

Acest erou, acest legionar al vitejiei, al muncii, al dreptăţii, cu puterile lui Dumnezeu înfipte în suflet, va duce neamul nostru pe căile măririi lui.

CORNELIU Z. CODREANU
(1899—1938)

(„Pentru legionari", Sibiu, 1936, pag. 286 si 287)

*

Dovada de existenţă a lui Dumnezeu

Care este *măsura creştinătăţii noastre*? După ce cunoaştem că sufletele noastre s-au apropiat de Dumnezeu?

Răspunsul nu poate fi numai un interogatoriu asupra formelor şi legilor respectate, un examen tehnic asupra confirmării la ceea ce e mai mult exteriorul

doctrinei Creştine: ai furat? ai nedreptăţit? ai respectat poruncile în ceea ce au ele oarecum formal, normativ, de reglementare a raporturilor cu semenii?

Ci vom fi întrebaţi dacă a fost ceva viu sufleteşte în noi, vom fi întrebaţi ce disoluţii sufleteşti s-au întîmplat în noi şi ce reconstrucţii interioare pe un alt plan, de jertfă şi de prefacere vie?

....

Viu, sufleteşte viu, ce s-a elaborat în viaţa noastră interioară? ce biruinţe asupra poverilor omeneşti am repurtat? noi spre a putea să ne simţim astăzi mai apropiaţi de Mîntuitorul care se naşte?

Măsura *învierii noastre interioare*, măsura creştinătăţii noastre Vii, eu o văd mai ales în măsura Jertfei personale, liber, cu dragoste şi cu elan consimţite.

....

Jertfa este măsura creştinătăţii noastre.

IONEL I. MOŢA
(1902—1937)

(„Cranii de lemn",pag. 205 si 207)

*

Cu Dumnezeu în serviciul PATRIEI

Întunericul patimilor nu va putea niciodată cristaliza un factor de lumină salvatoare. Iar ceea ce căutăm şi dorim noi din toată fiinţa noastră e lumina, e înstăpînirea din noi a vieţii aşa cum a voit-o Dumnezeu: viaţa de adevăr, dreptate, virtute.

....

„Eu sînt calea, adevărul şi viaţa" e sentinţa neclintită a lui Iisus. Deci la El, la Dumnezeu, la harul Său am alergat pentru a primii scînteia vieţii pe care s-o redăm Neamului nostru.

IONEL I. MOŢA
(1902—1937)

(„Cranii de lemn, pag. 20)

*

Eternul izvor Creştin

Toţi credeam în Dumnezeu. Nu era nici-un ateu printre noi.

Cu cît eram mai încercuiţi şi mai singuri, cu atît preocupările noastre se ridicau mai sus spre Dumnezeu şi spre contactul cu morţii noştrii şi ai neamului.

Aceştia ne dădeau o tărie invincibilă şi o seninătate luminoasă în faţa tuturor loviturilor.

CORNELIU Z. CODREANU
(1899—1938)

(„Pentru legionari" Sibiu, 1936, pag. 281)

*

Întîi Educaţia şi apoi Politica

Ţara aceasta piere din lipsă de oameni şi nu din lipsă de programe. Aceasta este părerea noastră. Deci: nu programul trebuie să creem, ci oameni, oameni noi.

....

De aceea piatra unghiulară de la care porneşte Legiunea este omul şi nu programul politic. Reforma omului şi nu reforma programelor politice.

CORNELIU Z. CODREANU
(1899—1938)

(„Pentru legionari", Sibiu, 1936, pag. 285 si 286)

*

De unde vine răul?
Unde trebuie pus binele?

Strigaţi în toate părţile că răul, mizeria, ruina ne vin de la suflet. Sufletul este punctul cardinal asupra căruia trebuie să se lucreze în momentul de faţă. Sufletul individului şi sufletul mulţimii.

CORNELIU Z. CODREANU
(1899—1938)

(„Cărticica sefului de cuib", Buc., 1933, pag. 111)

*

Criteriul princeps

Cine caută şi recunoaşte adevărul ipso facto se dovedeşte om de bine întrucît adevărul niciodată nu face răul.

Iar cine vrea să-şi impună punctul de vedere nu poate fi decît om de pradă întrucît practică subiectivismul în loc să respecte obiectivismul.

VICTOR P. GÂRCINEANU
(1909—1939)
jurist şi scriitor

(discurs la Cîmpul-Lung din Jud. Muscel înaintea alegerilor parlamentare din 20 Decembrie 1937)

*

Noua Şcoală Legionară

Cele două secrete de reuşită ale Educaţiei sînt elanul şi ofensiva.
Entuziasmînd, capeţi putere de control asupra sufletelor şi înnaintînd, poţi alege drumul spre scop.

CORNELIU Z. CODREANU
(1899—1938)

(Iulie 1936, Tabăra legionară de la Carmen Sylva, sedinţele de seara cu întrebări si răspunsuri)

*

Viitorul Ţării
1

Îndrăzneala e în faţa necunoscutului.
Curajul e în faţa primejdiei.
Fratele de Cruce din gimnaziile şi liceele României are nevoie de îndrăzneală cînd gîndeşte şi de curaj cînd luptă.

GHEORGHE ISTRATE
(1910—1939)
comandant legionar

originar din Jud. Vaslui
asasinat la Rîmnicul-Sărat
(adaos explicativ la „Îndreptar")

*

Viitorul Ţării
2

Fricosul renunţă la demnitate şi încalcă morala pentru a-şi apăra hoitul.

Laşul nu renunţă pentru că n-are demnitate şi întotdeuna n-a fost decît hoit. *Fratele de Cruce* din gimnaziile şi liceele României evită pe fricoşi şi fuge de laşi.

GHEORGHE ISTRATE
(1910—1939)
comandant legionar

originar din Jud. Vaslui
economist
asasinat în Închisoarea Rîmnicul-Sărat

(adaos explicativ la „Îndreptar").

*

Epoca de aur — Epoca Iubirii

Omenirea a suferit încă din timpurile imemoriale de nostalgia unei epoci de aur, care ar fi existat cîndva pe pămînt şi s-ar fi stins apoi din pricina răutăţilor care au năvălit în lume. În acest vis nostalgic stăruie, de fapt, în conştiinţa oamenilor, reminiscenţa existenţii pierdute a paradisului, după cum ne explică unii autori.

Epoca de aur nu a existat niciodată pe pămînt, dar, dacă o astfel de eră de beatitudine ar putea să se ivească, vre-odată în istoria umanităţii, ea nu s-ar putea numi altfel decît epoca dragostei.

HORIA SIMA

(„Doctrina legionară", Madrid, 1980, pag. 32)

*

Iubirea ca scop şi mijloc

Dragostea este cheia, păcii pe care Mîntuitorul a aruncat-o tuturor neamurilor din lume. Pînă la sfîrşit ele se vor convinge — după ce vor fi rătăcit, cercetat şi încercat totul — că în afară de dragostea pe care Dumnezeu a sădit-o în sufletele oamenilor ca o sinteză a tuturor însuşirilor omeneşti şi trimiţîndu-ne-o prin însăşi Mîntuitorul Iisus Hristos care a pus- o deasupra tuturor virtuţilor, nu există nimic care să ne poată da linişte şi pace.

CORNELIU Z. CODREANU
(1899—1938)

(„Pentru legionari", Sibiu, 1936, pag. 300).

*

Între interes şi iubire

Să înlăturăm primatul absurd al interesului din organizarea vieţii omeneşti şi să-l înlocuim cu drepturile suverane ale dragostei.

HORIA SIMA

comandantul regionalei Banat a Mişcării Legionare în 1937
(„Doctrina legionară", Madrid, 1980, pag. 31).

*

Misiunea Mişcării Legionare

A reda lumii frîna şi cîrma morală, iar nu numai decît o bucată de pîine mai mult şi o economie materială mai bună, iată calea de soluţionare a acestei vitale probleme umane.

IONEL I. MOTA
(1902—1937)

(„Cranii de lemn", pag. 68)

*

Deviză

„Iuţeală, putere şi adresă"

SANDU VALERIU
(1911—1942)

originar din Botoşani licenţiat Ştiinţe Economice comandant legionar asasinat pe front cu ordin special secret.

*

Arma Victoriei

Pentru a rezista ameninţărilor şi primejdiilor soluţia este aşa să crezi în Ideal şi aşa să-ţi trăieşti misiunea încît să-ţi fie indiferentă viaţa sau moartea.

CORNELIU Z. CODREANU
(1899—1938)

(cuvinte mereu repetate la sediul legionar din str. Gutemberg 3 în 1935—1938)

*

Cu ce începe rezolvarea problemelor?

„Îmi întreb sufletul.
„Instinctul e raţiunea noastră ereditară şi intuiţia e consiliul experienţii strămoşilor".

CORNELIU Z. CODREANU
(1899—1938)

(răspuns la întrebare pusă de prof. Nae Ionescu în 1935)

*

Consiliul permanent

„Chiar în iad dacă aţi ajunge rămîneţi uniţi pentru că dacă sînteţi uniţi veţi ieşi şi de acolo".

CORNELIU Z. CODREANU
(1899—1938)

*

Dezminţirea omului

Omul întreg încă nu-i regula.
Comozii sînt jumătăţi de om şi *indiferenţii* sînt sferturi de om. Pentru societate ei au periculozitatea *jumătăţilor şi sferturilor de adevăr*.

IORDACHE NICOARĂ
(—1939)

asistent universitar la Catedra de Chimie anorganică din Bucureşti Comandant legionar

(convorbiri în 1935—1937 la sediul din str. Gutemberg 3)

*

Către Tabăra legionară de muncă voluntară (Carmen Sylva Iulie 1936)

Încă nu vă pot da satisfacţia de succese în afara Mişcării.

Dar merităm toţi satisfacţia de reuşite în interiorul Mişcării: cu noi, asupra noastră şi prin noi.

CORNELIU Z. CODREANU
(1899—1938)

(cuvinte spuse la sedinţele de seara cu întrebări si răspunsuri)

*

Opinia despre Comunism

„Principala armă cu care Comuniştii vor să cucerească Puterea în Stat şi apoi să-şi consolideze stăpînirea sînt: violenţa, teroarea, asasinatul şi masacrul. Nici n-ar putea altfel întrucît programul lor şi regimul lor sînt exact inversul Ordinii Naturale atît pentru Om cît şi pentru Naţiune.

Dar prima armă cu care Comuniştii încep orice acţiune a lor: nu este aceasta, ci sînt minciuna pe care o numesc „agitaţie" şi înşelarea pe care o numesc „propaganda" pînă ajung la putere şi „cultură" cînd exercită Puterea. Pînă la un anumit procentaj ei reuşesc: să captureze pe naivi, să amăgească pe creduli, să dezorienteze pe proşti, să atragă pe egoişti şi să anestezieze vigilenţa viitoarelor victime.

Comunismul n-are absolut nici-o şansă aici în România: deşi Marele Capital Iudaic îl finanţează pentru a face greutăţi burgheziei naţionale româneşti, deşi Presa şi Francmasoneria îl ocroteşte din motive încă neidentificate şi deşi Siguranţa Generală a Statului nostru îl stimuează pentru a justifica încă mai multe fonduri secrete la pretinsa Ordine Publică. Comunismul n-are absolut nici-o şansă în România: în primul rînd pentru că Românii sînt o naţiune inteligentă, în al doilea rînd pentru că de peste Nistru ne-a venit suficientă informaţie despre iadul de acolo şi în al treilea rînd pentru că există Mişcarea Legionară şi pentru că veghem noi naţionaliştii şi noi creştinii.

Chiar pe plan mondial zilele Comunismului sînt numărate şi aceasta pentru că Germanii s-au raliat în jurul lui Adolf HITLER şi pentru că Germania are o Armată capabilă de a lupta ofensiv dincolo de propriile graniţe.

Eu sînt optimist pentru România, optimist pentru Europa şi optimist pentru omenire."

CORNELIU Z. CODREANU
(1899—1938)

(Iulie 1936, Tabăra de muncă voluntară de la Carmen Sylva, sedinţele de seară cu întrebări si răspunsuri)

*

Temeinicia

Cînd vă apucaţi de o treabă, faceţi ca şi cum v-aţi face testamentul. Ce faceţi are caracter definitiv şi nu poate fi nici retras şi nici schimbat.

prof. NAE IONESCU
(1890—1940)

(Consiliul pe care îl dădea colaboratorilor săi de la ziarul „Cuvîntul" si probabil la fel studenţilor săi de la universitate)

*

Tineretul Intelectual

Cînd Tineretul *lipseşte* de pe scena politică, situaţia e mai rea decît atunci cînd Tineretul greşeşte în opţiuni sau acţiuni.
Absenţa Tineretului e vidul în Ţară şi e agonia Naţiunii.

CORNELIU Z. CODREANU
(1899—1938)

(discurs în anii Miscării Studenţesti 1922—1925)

*

Siguranţa Generală a Statului

„Nici-o relaţie. Nici-un contact.
Cu rahatul nici nu te aliezi şi nici nu te lupţi pentru că în ambele situaţii te murdăreşti şi vei regreta.

ANDREI IONESCU
(1905—1949)

preşedintele „Centrului studenţesc Bucureşti" în 1930
(declaraţie în 1935)

*

Creaţia social-politică

Idealurile se înfăptuiesc de la sine atunci cînd cei care cred în ele ajung să-şi impună voluntar sacrificii personale.

CORNELIU Z. CODREANU
(1899—1938)

(convorbiri si discuţii în biroul său din str. Gutemberg 3 în 1935—1937)

Jertfa precede victoria.

CORNELIU Z. CODREANU
(1899—1938)

(convorbiri si discuţii în biroul său din str. Gutemberg 3 în 1935—1937)

*

Inteligenţa

Raţiunea are nevoie de idei şi imaginaţia are nevoie de enigme: nu pentru a se satisface, ci pentru a se exersa şi a se amplifica.

GEORGE FURDUI
(1910—1939)
martir

(discuţie liberă la U.N.S.C.R. de îndrumare a revistei „Cuvîntul Studenţesc" în 1935)

*

Consiliu către legionari

„Să ne îndreptăm mereu privirea pe: linia idealului, dar să ne păstrăm fix picioarele pe linia realului.

CORNELIU Z. CODREANU
(1899—1938)

(Decembrie 1935 la sediul din str. Gutemberg 3)

*

Idealismul şi Realismul

Dacă vrem frumosul, să plecăm de la cum trebuie; iar dacă vrem utilul să plecăm de la cum este.

ION BELGEA
(1908—1939)

originar din Banat
Licenţiat în Litere & Filosofie bibliotecar Academia Română comandant legionar asasinat la 22 Sept. 1939

(discuţie liberă în Dec. 1935 la sediul din Gutemberg 3)

*

Weltanschaung-ul Legionar

Ne definim nu atît prin ce facem în viaţă cît prin felul cum murim.

CORNELIU Z. CODREANU
(1899—1938)

(cuvinte mai mult gîndite decît soptite în Biroul său din str. Gutemberg 3 după înhumarea la Casa Verde în 16 Febr. 1937 a lui Ionel I. Moţa si Vasile Marin).

*

Mişcarea Legionară

Cu picioarele înfipte în pămîntul strămoşesc şi cu mîinile agăţate de toarta Cerului: mergem cu piepturile mereu înainte.

CORNELIU Z. CODREANU
(1899—1938)

(frază care circulă printre legionari si pe care am auzit-o în 1935)
(are mai multe versiuni)

*

Conştiinţa în Acţiune

Apogeul destinului uman este Conştiinţa care depăşeşte interesele personale şi trăieşte un ideal general.

GEORGE FURDUI
(1910—1939)

asasinat la 22 IX 1939 în Închisoarea Rîmnicul-Sărat
(Discursul de deschidere al „Congresului Naţional Studenţesc" din Aprilie 1936 de la Tîrgul Mures

*

Căpitanul

Omul în al cărui piept s-a născut şi se dezvoltă viitorul Naţiunii şi Statului.

VIRGIL RĂDULESCU
(1910—1939)

Com[illegible]dant legionar asasinat la 22 IX 1939 în lagărul de la Miercurea Ciuc
(din celebrul său discurs de la Congresul Naţional Studenţesc din Aprilie 1936 la Tîrgul Mures)

*

Devenirea istorică şi succesiunea generaţiilor

Soarta noastră a fost pregătită de înnaintaşi şi noi pregătim soarta celor care ne vor fi simplii descendenţi sau urmaşi mai vrednici.

VIRGIL RĂDULESCU
1910—1939

autorul imnului „Cu fruntea sus"
Comandant legionar
asasinat la 22 Sept. 1939 în Lagărul Miercurea-Ciuc

(extras din formidabila sa cuvîntare din ultima zi a Congresului Naţional Studenţesc din Aprilie 1936 la Tîrgu Mures).

*

Congresul Naţional Studenţesc din Aprilie 1936 de la Tîrgul Mureş

Toţi cei care aveţi un suflet sănătos: pregătiţi-vă de moarte şi intraţi în luptă.

Ţara are nevoie. Neamul mereu aşteaptă.

dr. PAUL CRAJA
(1910—1939)

preşedintele Societăţii Studenţilor în Medicină din Bucureşti 1936—1937
(din Motivarea Moţiunii de împuscare a vinovaţilor dacă mai urmează o dizolvare si o ilegalizare a Miscării Legionare)

*

Păstrăm încrederea

Dumnezeu e rafinat, dar nu-i viclean.
Dumnezeu are răbdare, dar nu întîrzie.
Dumnezeu poate tace, dar nu în toate ocaziile şi nu cu toată lumea.
Dumnezeu ajută, dar numai pe cei care merită şi care se străduiesc.

CONST. BOBOC

student în Litere, martir legionar asasinat la 22 Sept. 1939 în lagărul de la Vaslui
(mărturisire între camarazi)

*

Capitalismul şi Comunismul

Diferenţele se transformă în deosebiri, deosebirile se transformă în contradicţii, contradicţiile se transformă în antagonisme şi în final antagonismele se transformă în conflicte.

Procesul de devenire poate fi întîrziat, dar nu poate fi oprit şi iată pentru ce noi păstrăm încrederea şi continuăm nădăjduirea.

GHEORGHE SERAFIM (GOGU)
(1902—1985)

Comandant-adjunct în Mişcarea Legionară stop cardiac pe neaşteptate

(declaraţie într-o convorbire la 20 Mai 1985)
(cu dr. Ş.M. si soţia sa Virginia)

*

Cine să ne guverneze?

Mulţimile sînt instabile şi nesigure. Puse să aleagă, ele aleg o conducere la fel de instabilă şi de nesigură.

Mulţimile trebuie aduse să recunoască şi deci întocmai ca femeia — să urmeze din admiraţie, respect şi încredere elita morală care să-i fie conducere.

CORNELIU Z. CODREANU
(1899—1938)

(la sediul din str. Gutemberg 3 în Decembrie 1935 într-o discuţie liberă cu comandanţii legionari cînd îsi pregătea mintal cartea „Pentru legionari“, Sibiu, 1936)

*

Trădătorii

Dacă pe cîmpul de luptă rămîn cu un singur glonţ la revolver, eu îl trag în trădător şi nu în duşman.

CORNELIU Z. CODREANU
(1899—1938)

(cuvinte pronunţate la sediul din str. Gutemberg 3 în 1937 după consumarea trădării lui Mihail Stelescu si cînd exregele Carol II încerca cu momeli să recruteze trădători în Miscarea Legionarilor).

*

Ordonarea Vieţii

Pentru a acţiona eficient trebuie să gîndeşti complet şi pentru a gîndi complet îţi trebuiesc informaţii ca material şi tăcerea ca mediu.

prof. VASILE CRISTESCU

comandant legionar asasinat în Ianuarie 1939 în str. Aviator Iliescu 15
(convorbire la sediul din str. Gutemberg 3 în Decembrie 1936)

*

Înnobilarea omului şi înarmarea lui

Străduiţi-vă să posedaţi simţul virtuţilor şi să ajungeţi la sensibilitatea faţă de vicii.

S.S. Preot I. GEORGESCU-EDINEŢI

parohul Bisericii Sfîntul Anton al Studenţimii Române
(din predica ţinută la 10 Decembrie 1936)

*

Discursul la Radio cu „Da sau Nu“? a lui Gheorghe TĂTĂRESCU din Dec. 1937

„Nu era cazul să atragă şi să reţină atenţia Ţării pentru a spune atît de puţine lucruri. I-a trebuit lui Tătărescu o oră întreagă pentru a reuşi să se repete la fiecare frază.

prof. dr. DIMITRIE GEROTA
(1867—1939)

(anatomia topografică şi chirurgia experimentală)
(comentarea discursului electoral radiodifuzat, în care primul ministru G. Tătărescu a adresat publicului de 14 ori întrebarea „Da sau nu“?)

*

Realismul şi Idealismul

„Întîi trebuie făcută deosebirea între *Existenţă şi Progres*.“

„*Pe planul Existenţii* prima lege este *necesitatea*. Libertatea constă în a satisface necesităţile, fără de care nu există viaţa şi naţiunea. Deci: in problemele Existenţii *fapta naşte cuvîntul şi acţiunea dezvoltă gîndirea*.“

„Pe planul Progresului prima lege este *îmbunătățirea.* Libertatea constă în a îmbunătății calitatea și a asigura mersul înainte al vieții și al națiunii. Deci: în problemele Progresului *cuvîntul naște fapta și gîndirea dezvoltă acțiunea.*

. . . .

„Problema Evreilor este pe planul Existenții. O vom rezolva după legea Necesității. *Ridicarea Românilor* este pe planul Progresului. Îi vom superioriza după exigențele Idealului. “

CORNELIU Z. CODREANU
(1899—1938)

(August 1936. Tabăra de la Carmen Sylva. Răspuns la întrebări puse de Nicoletta NICOLESCU)

*

Geneza Eroismului

Pentru a fi erou, soluția este să nu te poată nimeni intimida cu moartea și astfel să fi singurul stăpîn al propriei tale vieți.

CORNELIU Z. CODREANU
(1899—1938)

(în Noiembrie 1936, discuție cu legionarii la sediul din str. Gutemberg 3)

*

Moartea de Martir

În așa fel trebuie să-ți conduci viața, încît să-ți poți alege atît momentul cît și felul morții.

Adică victoria în bătălia finală.

IONEL I. MOTA
(1901—1937)

(fragment din pledoaria la Tribunalul Militar Brasov în Mai 1936, cînd a apărat pe cei 10 conducători ai studențimii acuzați de cîntece subversive pe peronul Gării Sinaia).

Destinul Eroismului

Prefer să fiu victima propriului curaj decît profitorul lipsei de curaj a dușmanilor.

ALEX. CANTACUZINO
(1902—1939)

diplomat
comandant legionar

(declarație în Mai 1936 la Tribunalul Militar Brasov, al cărui procuror sef Col. Stroe ancheta asa-zisele dezordini de la Congresul Național Studențesc, Aprilie 1936 Tg. Mures).

*

Lupta de clasă

„E ferăstrăul cu care dușmanul dinafară întîi taie capul de trupul Națiunii și apoi taie acesta în bucăți din ce în ce mai mici pînă ce pulverizarea echivalează cu dispariția.“

CORNELIU Z. CODREANU
(1899—1938)

(în toamna 1936 la fondarea si lansarea „Corpului Muncitoresc Legionar“ sub conducerea ing. Gh. Clime si Jurist Ioan-Victor Vojen)

*

Moartea din care se naște Viața

Fiecare din noi e sortit să moară acum sau mai tîrziu, dar nu fiecare moarte are aceeași însemnătate și aceleași consecințe.

Sînt morți care sfîrșesc o existență și sînt morți care încep o devenire.

VICTOR P. GÂRCINEANU
(1910—1939)

(cuvinte pronunțate în Lagărul de la Miercurea Ciucului în 1938)

*

Ce e sufletul?

Sufletul e partea pusă de Dumnezeu din substanța Sa în ființa omenească.

GEORGE FURDUI
(1910—1939)

(Mai 1938, Lagărul de la Miercurea Ciuc)

*

Geneza victoriei și Geneza înfrîngerii

Principalul nostru aliat este propria străduință și principalul nostru dușman este propria lene.

CORNELIU Z. CODREANU
(1899—1938)

(la Tabăra legionară de muncă voluntară de la Carmen Sylva în Iulie 1936 în cadrul sedințelor serale de întrebări si răspunsuri)

*

Comuniştii şi Politicienii

Prefer să respect pe comunişti decît pe politicieni. Duşmanul ne stimulează în timp ce dezertorii şi trădătorii ne dezamăgesc.

CORNELIU Z. CODREANU
(1899—1938)

(Iulie 1936 la Tabăra legionară de muncă voluntară de la Carmen Sylva)

*

Geneza Eroismului

Educaţia creează eroii. Lupta îi verifică şi îi consacră.

Ing.GH. CLIME
(1889—1939)

originar din Com. Oancea, Jud. Covurlui
(într-un discurs din vara 1936 la Corpul Muncitoresc Legionar)

*

Naşterea Gărzii de Fier

Marea minune: nu este că s-a întîmplat, ci este că se putea. Adică au fost condiţii în plus de hasard.

VIRGIL RĂDULESCU
(1910—1939)

originar din Corabia-Romanaţi
(nu se poate preciza data si locul acestor cuvinte; posibil în Aprilie 1934 după marele proces al Gărzii de Fier)

*

Creaţia social-politică

„Da!
Să acumulăm prigoana duşmană şi suferinţă legionară tocmai pentru perfecţia şi splendoarea României Legionare de mîine."

CORNELIU Z. CODREANU
(1899—1938)

(discuţie liberă în biroul său din str. Guttemberg 3 în Noembrie 1935)

*

Despre Trădare

„Mai bine să greşim prin exces de vigilenţă decît să greşim prin carenţă de suspiciune."

VIRGIL RĂDULESCU
(1910—1939)

publicist autorul imnului „Cu fruntea sus".
(în toamna lui 1935 despre Mihail Stelescu)

*

Lupta politică

Orice situaţie s-o transformăm într-un succes şi în orice împrejurare să găsim şi să prindem posibilitatea unui viitor succes.

ANDREI IONESCU
(1905—1949)

originar din Bîrlad fost pres. al asociaţiei „Avîntul" fost preş. al „Centrului Studenţesc Buc."
asasinat prin lipsa de asistenţă medicală în Închisoarea Aiud
(dintr-un discurs ţinut la „Centrul Studenţesc Bucuresti", în 1930)

*

Garda de Fier

Da!
Ne trebuiesc nebunii pentru că uite unde ne-au adus înţelepţii.

Generalul GH. CANTACUZINO-GRĂNICERUL
(1869—1937)

fondatorul partidului „Totul pentru Ţară"
(cuvinte pronunţate în toamna 1933 la Automobil club Regal Român)

*

Definiţia lui Armand Călinescu

„Retors, intrépide, ingrat: trois qualités pour réussir".

Generalul GH. CANTACUZINO-GRĂNICERUL
(1869—1937)

fondatorul partidului „Totul pentru Ţară".
(diagnostic pus în Aprilie 1934 la Tribunalul Militar Bucuresti după depoziţia de martor a lui Armand Călinescu).
(Corneliu Z. Codreanu i-a strigat public: „Esti un mincinos").
(Ianuarie 1937 Bucuresti, concluzie la o discuţie în sedinţa familiei de cuiburi „Axa").

*

VALABILITATEA FRANCEZĂ

În Politică este *valabil* nu ceea ce e drept, ci *ceea ce reuşeşte*.
În Morală este *valabil ceea ce e drept*, indiferent de reuşită sau nereuşită.
Francezii au pus titlul de *„Academia de Ştiinţe Politice* şi *Morale"*. Înseamnă că *îşi propun ambele valabilităţi şi o împletire a lor*. Nici nu se putea altfel la o naţiune atît de inteligentă şi atît de cultivată şi la un stat cu atîta experienţă şi cu atîta răspundere. Îi luăm drept *model de principiu*.

MIHAIL POLIHRONIADE
(1907—1939)

jurist şi publicist directorul revistei „Axa" din 1932—1933 asasinat la 22 Sept. 1939 în Închisoarea Rîmnicul Sărat

(în România Legionară urma să fie ambasadorul nostru la Paris)

*

STUDENŢIMEA CREŞTINĂ ROMÂNĂ

„Pe verticală: Morminte de Sfinţi-Neam Mesianic.
Revoluţia Morală: prima etapă
Revoluţia Naţională: a doua etapă
Revoluţia Socială: a treia etapă"

lozinca **Procongresului Studenţesc din 21—22 Ian. 1937 de la Timişoara** preşedinte: dr. Şerban Milcoveanu

*

EFICIENŢA REALIZATOARE

„Nicolae TOTU are foarte multe şi foarte preţioase calităţi. Atît ca om şi prieten, cît şi ca luptător şi romîn. Între altele extraordinara capacitate de *a cunoaşte oamenii* şi de *a le descoperi intenţiile*. În România Legionară îl voi ruga să preia răspunderea „Siguranţei Generale a Statului".

„Acum eu îl scot în evidenţă şi recomand exemplul lui pentru o calitate la care ne gîndim nu suficient. Nicolae TOTU este *mintea care găseşte soluţia la orice problemă* şi care *duce la bun sfîrşit orice sarcină*. Dacă scopul nu-i posibil, el *se abţine de la orice încercare*; dacă scopul nu-i deocamdată posibil, el *aşteaptă* şi *se pregăteşte*; iar dacă scopul e necesar şi e posibil, el *îl reuşeşte oricine s-ar opune şi orice s-ar întîmpla*".

„Nicolae TOTU are totuşi un mic defect. Încă are în el o doză mare de *muşchetarism*".

„În anii de început ai Mişcării, muşchetarismului era bun pentru că era frumos. Plăcea publicului şi lumea ne aplauda şi ne încuraja".

„Cu totul alta e situaţia astăzi cînd Mişcarea s-a maturizat politic şi a *preluat răspunderi sub controlul conştiinţei naţionale şi opiniei publice*".

„De flori la doamne şi poezii la domnişoare l-a vindecat soţia lui Vera, în acelaşi timp frumoasă şi juristă. De chefuri, cîntece şi zori de zi îl va vindeca anturajul de la Bucureşti care este altul decît cel de la Iaşi".

„Mîine la fel ca astăzi şi astăzi la fel ca ieri, Nicolae TOTU este *legionarul năzdrăvan şi comandantul de încredere*."

CORNELIU Z. CODREANU
(1899—1938)

(Decembrie 1936, Bucuresti, sediul din str. Gutemberg 3, convorbire si consideraţii despre cei 7 comandanţi legionari plecaţi să lupte în Spania)

*

Iosif BOZANTAN
(1911—1939)
licenţiat în drept, originar din Jud. Bihor

Cînd ne-am propus scopuri atît de mari şi cînd chemăm la o luptă atît de grea: este firesc, este necesar şi este obligatoriu întîi să ne definim şi apoi să ne prezentăm.

Mişcarea legională este *omul pe care îl alege* din mulţimea celorlalţi. Mişcarea Legionară este *omul pe care îl educă şi formează* pentru a servi Ţara.

Astăzi Mişcarea este alcătuită din mai multe zeci de mii de tineri intelectuali. Să zicem că cineva — Regele, dl Iuliu Maniu sau Istoria — mi-ar cere să dau un nume reprezentativ şi să indic o persoană model de perfect legionar. La început mi-ar fi foarte dificil să fac eliminări, dar pînă la urmă m-aşi opri şi voi rămîne la *Iosif Bozântan*.

Uitaţi-vă la el.

Fizic şi moral pare să fie stîncă *sculptată din stîncă de munte*. Totul e granit şi e frumos în persoana sa. De la temelia pe care se sprijină el pînă la temelia pe care o aduce să se sprijine Ţara.

N-are puncte slabe şi n-are laturi vulnerabile în edificiul moral care este el. Nu i se vor identifica fisuri nici dacă ar fi supus la presiunea morţii sigure şi imediat.

Iosif Bozânţan n-are altă raţiune de a exista decît România şi Românii. Pentru întreaga viaţă a ales drumul de a servi şi de a apăra Patria. Dacă va învinge şi va trăi sau dacă va fi învins şi va muri: nu este nici problemă şi nici întrebare pentru el.

Luaţi-l ca model îndrumător şi pentru relaţiile particulare din viaţa de toate zilele. N-are rezerve mintale atunci cînd inteligenţa lui gîndeşte şi atunci cînd voinţa lui decide. N-are ascunzişuri sufleteşti atunci cînd îţi întinde mîna prieteniei sau atunci cînd se luptă cu duşmanul. *Ridică la superioritate şi onorează public* atît pe cei pe care îi apără cît şi pe cei pe care îi învinge. Se pot considera *în altă categorie calitativă* atît cei pe care îi comandă cît şi pe cei cu care se luptă.

Însuşiri de inteligenţă şi virtuţi de caracter are şi Milcoveanu, care îl reprezintă şi îl înlocuieşte la preşidenţia U.N.S.C.R.- ului.Milcoveanu a fost ales să conducă studenţimea ca fiind cel mai util şi cel mai indicat *în actuala etapă cînd Lupta trece din interiorul universităţilor în politica Statului. Dar icoana* în numele căreia se vor face marile eforturi şi *conştiinţa* care va justifica inevitabilele sacrificii: este *Iosif BOZANTAN* de acolo din închisoare şi de după gratii.

CORNELIU Z. CODREANU
(1899—1938)

(Noembrie 1936, în biroul său din str. Gutemberg 3, discuţie cu Studenţii legionari după alegerea din 5.XI.1936 a noului Comitet de conducere al U.N.S.C.R.-ului.").

*

VIRTUTEA STĂRUINŢII

Tenacitatea sau perseverenţa este o virtute a Caracterului cu certă şi dovedită capacitate creatoare de soluţii şi rezolvări. În absolut toate domeniile de activitate, chiar în artă unde factorii hotărîtori sînt sensibilitatea şi imaginaţia, evident în ştiinţă unde factorii hotărîtori sînt cunoştinţele şi inteligenţa şi cel mai necesar în politică şi în rîzboiu.

Mergînd mereu pe acelaşi drum şi căutînd mereu pe aceeaşi direcţie reuşeşti *două rezultate condiţii ale creaţiei.* Primul rezultat este *obligarea la supra-efort de recepţionare şi raţionare a propriului Creer.* Al doilea rezultat, este *înmulţirea şanselor de a întîlni întîmplarea fericită sau de a obţine împrejurările prielnice.* Recomand cultivarea preferenţială a caracterului şi punerea accentului pe tenacitate sau perseverenţă.

Strămoşii noştrii spuneau *stăruinţă.*

Stăruinţă între cele folositoare şi bine cumpănite.

CORNELIU Z. CODREANU
(1899—1938)

(Iulie 1936, Tabăra legionară de muncă voluntară de la Carmen Sylva, sedinţele de seară cu întrebare-răspunsuri pentru educarea morală si informarea politică)

*

(August 1936, Tabăra de muncă de la Carmen Sylva, şedinţele de seară cu întrebări şi răspunsuri)

Comuniştii din Franţa

Francezii aceştia de astăzi nu se pot lecui de comunism şi bolşevism decît în două feluri.

Primo: acceptînd să se instaureze în Patria lor dictatura proletariatului, regimul comunist şi teroarea stalinistă exact ca în mult nefericita Rusie.

Secundo: noi Românii rudele lor cele mai apropiate să trimitem la Paris un detaşament de 1000 legionari, care să-i scuture pe adormiţi în paturile lor şi să svîrle pe trădători afară din Franţa.

Eu optez pentru a doua soluţie.

Cred că e rezonabil şi e suficient raportul dintre o mie de Români legionari şi cinci milioane comunişti francezi.

CORNELIU Z. CODREANU
(1899—1938)

*

(Octombrie 1936, Bucureşti, Spitalul Colţea, Clinica Medicală,discuţie cu internii şi externii clinicii)

Cartea „Pentru legionari"

A scrie o carte este înainte de toate o *auto-exprimare.*

O *confesiune* dacă autorul se găseşte pe poziţie defensivă sau un *program* dacă el se găseşte pe poziţie ofensivă.

Nu e reuşită dacă nu arată *încredere în ceva* şi n-are succes dacă nu dovedeşte *pasiune pentru ceva.*

„Pentru legionari" a lui Codreanu este tocmai această carte. Sînteţi în drept s-o socotiţi *Cartea de căpătîiu a generaţiei dvoastră."*

prof.dr. VINTILĂ CIOCILTEU

profesor de chimie medicală între 1941—1944 decanul Facultăţii de Medicină din Bucureşti

*

STUDENŢIMEA CREŞTINĂ ROMÂNĂ

„Toate soluţiile cer mişcare şi toate soluţiile sînt înainte".

„Nimic nu e înnapoi. Nimic nu vine din imobilitate.".

lozinca **Congresul Naţional Studenţesc 1—5 Aprilie 1936 Tîrgul Mureş** preşedinte: George FURDUI

*

STUDENŢIMEA CREŞTINĂ ROMÂNĂ

„Prin plus de autoritate la plus de ordine şi plus de armonie".
„Şi prin acestea saltul de la libertate de drept la libertatea de fapt".

lozinca **Congresului din August 1936 de la Turnul-Severin** al **Federaţiei Studenţeşti Tudor Vladimirescu**

(Jud. Mehedinţi, Jud. Gorj, Jud. Dolj, Jud. Vîlcea, Jud. Romanaţi, Jud. Olt şi Timocul).
preşedinte: Virgil RĂDULESCU
organizator: Alex. Serafim.

*

GÎNDIREA STRATEGICĂ

Ce uneltesc şi ce pregătesc duşmanii împotriva noastră e foarte important de cunoscut şi de analizat.

Dar mai important este cum ne pregătim noi, ce vom face noi şi cum îi vom învinge noi pe ei.

CORNELIU Z. CODREANU
(1899—1938)

(Iunie 1936, Carmen Sylva Tabăra Legionară de muncă voluntară, şedinţele de seară cu întrebări şi răspunsuri)

*

(Bucureşti, Noembrie 1935, şedinţa de lucru cu studenţii legionari în prezenţa lui George Furdui şi Ion Antoniu)

Noul criteriu din anul 1935

Căpitanul educă pe legionari plecînd de la realităţile existente şi de la necesităţile prezentului. Dar scopul lui este să construiască un *model uman* cît mai apropiat de perfecţiune şi cu valabilitate teoretică universală. Pe planul bărbăţiei şi dinamismului: ostaşul *legionar* al strămoşilor noştrii romani; pe planul credinţei şi altruismului: *creştinul* din primele secole şi de la începutul religiei.

Împrejurările în care luptăm, duşmanii care ne atacă cînd cu violenţă cînd cu viclenie, scopurile pe care le urmărim şi etapa la care am ajuns: ne obligă în momentul de faţă să trecem accentul eforturilor şi să luăm drept principal criteriu *valoarea intelectuală a respectivului legionar* investit cu o funcţie şi obligat la o răspundere.

Conducătorul legionar *din etapa Gărzii de Fier* trebuia să fie înainte de orice *„omul năzdrăvan"* care iese bine din orice împrejurare şi *„viteazul vitejilor"* pentru care nu există înfrîngere pentru că moartea sa înseamnă victoria sa.

În *actuala etapă a partidului „Totul pentru Ţară"* conducătorul legionar necesită în plus *resurse intelectuale* pe măsura răspunderilor asumate şi *capitalul cultural* la înălţimea cerută de problemele Ţării.

Temelia psihologică a legionarilor rămîne *tăria caracterului şi cinstea sufletească*. Dar începînd cu reorganizarea din 1935 mai trebuie: *prestigiu cultural, autoritatea intelectuală, bagaj de cunoştinţe şi metodă de muncă.*

VICTOR DRAGOMIRESCU
(1912—1939)

Comandantul din 1935—1936 al Corpului Studenţesc legionar din Universitatea Bucureşti

*

(August 1935, convorbire cu dr. Şerban Milcoveanu în tren spre „Congresul Internaţional Studenţesc" de la Praga).

Misiunea de Diplomat

Diplomatul este un om aparte cu funcţie aparte: în acelaşi timp o vocaţie şi o construcţie.

Vocaţie cu număr limitat de exemplare în oricare generaţie. Atît cantitatea cît şi calitatea cu posibilităţi în funcţie de nivelul cultural al respectivei naţiuni şi în funcţie de gradul de necesitate al respectivei epoci.

Construcţie în sens de dezvoltare a intelectului şi de disciplinare a caracterului. O construcţie moral-umană la care participă întreaga naţiune şi la care contribuie fiecare cetăţean. Astfel, ca toţi să se simtă a fi reprezentaţi şi toţi să simtă a acţiona prin persoana respectivului diplomat.

De aici două obligaţii cu putere de *lege*.

Obligaţia Ţării de a căuta, de a găsi, de a pregăti, de a ocroti, de a utiliza şi de a-şi păstra diplomaţii. Obligaţia diplomaţilor de a aduce devotamentul la capacitate şi de a se găsi pe tot parcursul activităţii lor: nu de-asupra, ci *în serviciul Ţării.*

Se expune la primejdii mortale şi în cazul cel mai bun se condamnă la paralizie Statul care îşi înlocuieşte diplomaţii de carieră sub motiv că imbecilii sînt mai devotaţi şi mai disciplinaţi. Îşi asasinează propria Patrie şi în cazul cel mai bun o expune la primejdii inutile, diplomatul care nu admite altă politică decît a sa şi care consideră pe ceilalţi drept soclul statuii sale în istorie.

Principele ALEX. CANTACUZINO
(1905—1939)

diplomat de carieră Consilier al lui Corneliu Z. Codreanu comandant legionar — asasinat în noaptea de 21/22 Sept. 1939 în Penitenciarul Special de la Rîmnicul Sărat

*

Ştiinţa

„Ştiinţa înaintează în etape: presupune, verifică, constată, aplică şi apoi din nou pe altă direcţie."

dr. PAUL CRAJA
(1911—1939)

(dintr-o disertaţie susţinută în Oct. 1938 la Penitenciarul Special de la Rîmnicul Sărat).

*

Adevărul

„Da! Există adevăruri de neînţeles, dar acestea sînt ale Inteligenţii umane de mîine".

GEORGE FURDUI
(1910—1939)

(dintr-o disertaţie susţinută în Oct. 1938 la Penitenciarul Special de la Rîmnicul Sărat)

*

Cele două categorii de oameni

„La noi în Ardeal casele au în vîrful lor o tinichea mobilă în formă de cocoş. Scopul este să se cunoască direcţia vîntului după poziţia pe care o ia acest *cocoş de tinichea*.

„La fel sînt oamenii în societate, mai ales la noi în România Mare. Unii oameni sînt *cocoş de puşcă* şi ei determină mersul evenimentelor, iar alţi oameni sînt *cocoş de tinichea* şi ei se adaptează la schimbarea evenimentelor."

IOSIF BOZANŢAN
(1911—1939)

Preşedintele UNSCR în 1936—1938

(convorbire cu S.M. în Oct. 1938 la Penitenciarul Rîmnicul Sărat)

*

Victor DRAGOMIRESCU

Student la Electro-Tehnică
comandantul C.S.L. Bucureşti în 1935—1936
„Da!
Are virtutea în sînge şi viciul drept obiectiv."

CORNELIU Z. CODREANU
(1899—1938)

(discuţie întîmplătoare la sediul din str. Gutemberg 3 în Dec. 1937)

*

Consiliu

Vorbiţi simplu şi firesc.
Scrieţi simplu şi firesc.
Vorbiţi şi scrieţi tot atît de simplu şi firesc cum aţi tăia brînza cu cuţitul.

prof. NAE IONESCU
(1890—1940)

(consiliu dat studenţilor şi ziariştilor în Ian. 1938)

*

Despre Evoluţie

„Toate se transformă şi totul evoluiază pentru că a sta pe loc nemişcat şi neschimbat înseamnă a dispare mai curînd sau mai tîrziu."

„Esenţialul este direcţia, dar condiţia acesteia este mişcarea şi aceasta pentru că în mişcare eşti obligat să cauţi şi eşti în posibilitatea să găseşti mult mai mult decît în imobilitate.

dr. I ONEL BANEA
(1907—1939)
martir

(convorbire în Oct. 1938 la Penitenciarul Special de la Rîmnicul Sărat)

*

MODESTIA

„Este comportamentul care rezultă din subordonarea persoanei noastre individuale şi din trăirea sinceră a cauzei naţionale.

NICOLAE ROSULESCU

originar din Craiova vice-preşedinte al U.N.S.C.R.
(răspuns dat în Decembrie 1936 la o întrebare a Căpitanului)

*

După înmormîntarea lui Ionel I. MOTA şi a lui Vasile MARIN

(16 Febr. 1937 — Casa Verde)
Mişcarea noastră Legionară are două funcii paralele.
Dă moartea la cei care îşi trădează Neamul şi îşi sacrifică viaţa pentru cauzele mari ale oamenirii.

ALEX. DAN PAVELESCU

jurist asasinat la 22 Sept. 1939 în lagărul de la Miercurea Ciuc
(convorbiri cu dr. Şerban Milcoveanu)

*

Relaţia guvernanţi-guvernaţi

Unde se termină răspunderea guvernanţilor incapabili şi unde începe răspunderea guvernaţilor indiferenţi?

TRAIAN CLIME

student asasinat la 22 IX 1939 în lagărul de la Vaslui
(convorbire în Aprilie 1937 cu dr. Milcoveanu Şerban)

*

Ce se teoretizează? Ce se cercetează?

Nu poate exista o ştiinţă a Naţiunii aşa cum nu poate exista o ştiinţă a calului.

Naţiunea, calul şi multe altele sînt existente din Natură şi ce există: se studiază şi nu se teoretizează. Activităţile umane au teorie şi au practică, dar lucrurile şi fiinţele au numai cercetare, analizare şi explicare.

Corneliu Z.CODREANU
(1899—1938)

(răspuns dat lui Ernest Bernea si Dumitru Amzăr în vara lui 1937 la Casa Verde în legătură cu cartea „Ştiinţa Naţiunii“ de prof. D. Gusti).

*

ADEVĂRUL

Dificultatea nu-i să recunoşti *adevărurile* la plural, ci e să recunoşti *Adevărul* la singular cu majusculă iniţială.
Politicienii se mulţumesc cu *adevărurile*.
Noi Mişcarea Legionară vrem şi căutăm *Adevărul*.

CORNELIU Z.CODREANU
(1899—1938)

(discuţie în epoca alegerilor parlamentare din 20 Dec. 1937)

*

Relaţia Rege — Naţiune

La Palatul Regal se intră pe poarta din faţă şi nu pe poarta din spate.

Corneliu Z.CODREANU
(1899—1938)

(către legionari la 22 Dec. 1927, cînd Regele ar fi vrut să acorde audienţă secretă).

*

Judeţul Putna — Ţara Vranciei

Sigur că de aici ies marii luptători şi marii patrioţi. Sîntem piesa de legătură dintre Moldova şi Valahia şi înainte aici a fost Vrîncioaia cu fiii ei.

Vasile BUHAI
(1935)

student asasinat la 22 IX 1939 în lagărul de la Miercurea Ciuc

*

Linia legionară

Nu se face politică cu morala, dar politica să nu contrazică morala.

Corneliu Z. CODREANU
(1899—1938)

(August 1936 la Tabăra de muncă voluntară de la Carmen Sylvia)

*

Frica

Principalul nostru duşman e frica şi pe acest duşman l-am învins cînd am ajuns să ne fie indiferentă viaţa sau moartea.

Corneliu Z. CODREANU
(1899—1938)

(la sedinţele de educaţie legionară din 1936)

*

U.N.S.C.R.

Fiecare comitet de conducere trebuie să ridice încă mai sus steagul Studenţimii aşa cum fiecare generaţie de români sîntem datori să ridicăm încă un etaj la clădirea Patriei noastre.

Comitetul Traian COTIGA a ridicat Steagul Studenţimii cu 3 metrii mai sus. Comitetul George FURDUI a ridicat Steagul Studenţimii cu încă 3 metrii mai sus.Mă aştept şi vă urez ca Comitetul dvoastră să ridice Steagul Studenţimii încă mai sus: cu 3 metrii dacă veţi putea, dar nu mai puţin de 1 metru.

Corneliu Z. CODREANU
(1899—1938)

(în seara de 5 Noembrie 1936 vizită la sediul din str. Gutemberg 3 după alegerea noului Comitet activ de conducere al U.R.S.C.R).

*

Lege legionară

„Să iertăm ticăloşiile care ni se fac nouă ca persoane şi să nu uităm trădările şi agresiunile care se fac Neamului nostru".

Corneliu Z. CODREANU
(1899—1938)

(în Noembire 1935 la sediul din str. Gutemberg 3)

*

Ce fel de Democraţie?

„România are nevoie: nu de regimul politic *care face cel mai puţin rău*, ci de regimul politic *care poate îndrepta răul*."

Corneliu Z. CODREANU
(1899—1938)

(convorbire la sediul legionar din str. Gutemberg 3 în Dec. 1935)

*

Scrierea Istoriei cu judecăţi de valoare

„Teoretic şi principial ai dreptate, dar în practică poate creşte riscul de politizare a istoriei".

„Esenţialul nu e metoda de tratare a istoriei, ci cinstea sufletească şi capacitatea ştiinţifică a istoricilor."

prof. Vasile CRISTESCU
(—1939)

(răspuns la o întrebare pusă de dr. Milcoveanu Şerban în Mai 1936)

*

Trustul de Presă din Sărindari

Şarlatanii şi excrocii n-ar reuşi, dacă pe lume n-ar fi atît de mulţi naivi şi creduli.

George FURDUI
(1910—1939)

(din discursul înainte de arderea ziarelor „Dimineaţa" si „Adevărul" în Iunie 1936)

*

Esenţialul e Pregătirea

Nu porniţi acţiunile decît atunci cînd prin organizare aveţi superioritatea în raportul de forţe şi şansele asigurate de mijloace sînt minimum 75%.

Corneliu Z. CODREANU
(1899—1938)

(către sefii de regionale si sefii de judeţe în Iunie 1935 cînd Garda de Fier *s-a transformat în* Totul pentru Ţară*).*

*

Originile morale ale Mişcării Legionare

Întîi se naşte şi se arată Sentimentul.
Apoi vine Inteligenţa să ne spună pe cine să iubim şi pe cine să nu iubim.
În fine în a treia etapă e nevoie de Voinţă pentru ca Iubirea să dea roade şi să aducă fericire.

Corneliu Z. CODREANU
(1899—1938)

(Octombrie 1935 la sediul din str. Gutemberg 3)

*

Cum se rezistă în luptă?

Duşmanii îşi pun şansa în frica pe care ne-ar inspira-o şi în teama pe care am avea-o de ei. Pentru a nu avea frică şi teamă soluţia este să venim în faţa duşmanului pe cîmpul de bătălie pregătiţi moral pentru a primi moartea.

Cu legionarii gata să-şi sacrifice viaţa şi gata să accepte moartea, duşmanii nu ne vor putea învinge nici pe noi şi nici România.

Corneliu Z. CODREANU
(1899—1938)

(Octombrie 1935 la sediul din str. Gutemberg 3)

*

Procurorul Ionel Stănescu

„Duşmanul acesta e de răsplătit."

Ionel I. MOTA
(1902—1937)

(în 1931 cînd I.S. a anunţat presei cum că a descoperit în Jud. Sibiu fabrica de bacnote false a Gărzii de Fier)

*

Cuvîntul de ordine

Înaintaşii noştrii au trăit o istorie determinată de geografie. Generaţia noastră să înfăptuiască politica rezemată pe istorie.

Traian COTIGA
jurist

preşedintele C.S.B. în 1931—1932
preşedintele U.N.S.C.R.,în 1934—1935
(cuvîntul la „Congresul Naţional Studenţesc" din Aprilie 1935 de la Craiova)

*

CAMARADERIA

Mai sus decît rudenia este prietenia şi mai sus decît prietenia este camaraderia.

Prietenia se bazează pe plăcerea reciprocă şi pe interesul comun. Camaraderia se bazează pe un Ideal comun şi pe o luptă împreună.

Între o rudă şi un prieten: alegi pe acesta din urmă. Între un prieten şi un camarad: alegi pe acesta din urmă.

Victor DRAGOMIRESCU
(1913—1939)

ars de viu la Crematoriu de comisarul evreu Davidescu
(Mai 1935 la sediul din str. Gutemberg 3)

*

(Noembrie 1938, Penitenciarul Special Rîmnicul Sărat, convorbire de la celulă la celulă prin ferestre, complet nedumerit de comportarea legionarilor conduşi de Horia Sima şi foarte îngrijorat de atragerea Mişcării Legionare în circuitul teroarei-contrateroarei).

MOMENTUL POLITIC din NOEMBRIE 1938

În 1927 la fondarea „*Legiunii Arhanghelului Mihail*" Căpitanul a hotărît două legi de urmat şi de aplicat.

Prima lege: „*legionarul este om şi rămîne om chiar cu cei care îl nedreptăţesc şi îl prigonesc.*"

A doua lege: „*legionarul iartă loviturile date persoanei sale şi nu uită loviturile date naţiunii*".

Mai mult de cît oricînd, acum este momentul să urmăm şi să aplicăm aceste legi. În aşa fel trebuie să acceptăm nedreptatea şi să suferim prigoana, încît cei care ne lovesc: *să se demobilizeze singuri şi să se simtă ruşinaţi.* Esenţialul este *să-i ferim pe ei ca de la lovirea noastră să treacă la lovirea Naţiunii*, pentru că *atunci nu pot fi iertaţi şi s-a produs ireparabilul.*

dr. Ion BANEA

medic, originar din com. Vurpăr Jud. Sibiu Conducătorul Mişcării Legionare din Ardeal asasinat la 22 Sept. 1939 în Penitenciarul Rîmnicul Sărat

*

Concepţia legionară despre Viitor

Noi legionarii Căpitanului concepem viitorul României: nu ca un „datum", ci ca un „factum".

Nu ca ceva sigur şi inevitabil care vine în virtutea timpului şi mulţumită spaţiului. Ci ca ceva care trebuie cucerit sau care trebuie construit pentru ca în continuare să poată avea existenţă.

Grigore PIHU
(1905—1939)

economist la Banca Naţională originar din Macedonia asasinat la 22 Sept. 1939 în Spitalul Militar Braşov
(convorbire cu dr. Şerban Milcoveanu în Aprilie 1939 în Secţia Penitenciar a Spit. Militar Brasov)

*

Ce singulariza pe Căpitan în politica românească?

Eu fac parte din altă generaţie decît aceea a Căpitanului şi sînt cu aproape 20 ani mai în vîrstă decît El. Eu eram magistrat cu cariera precizată în 1911 şi nu am avut nici-o contingenţă personală cu Mişcarea Studenţească începută la 10 Dec. 1922.

Cu toate acestea m-am prezentat spontan la Căpitan şi din proprie iniţiativă m-am integrat în Mişcare. Absolut nimeni nu mi-a cerut. Pe măsură ce L-am cunoscut pe Căpitan şi am cunoscut pe legionari, m-am identificat cu această Mişcare Legionară şi *am înţeles scopurile pe care înainte nu le vedeam sau nu le înţelegeam.*

Dacă aşi fi întrebat *pentru ce*, iată ce-aşi răspunde eu şi indiferent de consecinţe.

Căpitanul a fost singurul om din România de astăzi care *a conceput Viitorul*: nu ca ceva urmînd să vină firesc şi trebuind să te găsească adaptat, ci ca *un obiectiv de cucerit şi ca o lume de creat.*

Această *trăire ofensivă a vieţii* şi această *concepţie dinamică a istoriei* m-au făcut să ador pe Căpitan şi să intru în Mişcare. Dl Iuliu Maniu este într-adevăr o *uriaşă stîncă de granit* şi *întruchiparea demnităţii naţionale*, dar Căpitanul era fluviul de viaţă şi nădejdea de viitor a neamului.

Napoleon POPESCU
(1881—)

(Mai 1939, membru al Senatului legionar, Scţia penitenciar Spit. Militar Brasov, convorbire cu dr. Şerban Milcoveanu în ora de miscare în curte)

*

Duşmanii din interiorul Mişcării Legionare

Atenţie la *agitaţi*: nu se pot stăpîni, nu rezistă la presiune şi duşmanul îi poate întoarce cu 180° să autodistrugă.

Atenţie la *intransigenţi*: poate fi masca fricii şi cînd nu mai au frică sînt capabili de maximă ferocitate.

Mihail POLIHRONIADE
(1907—1939)

jurist, publicist şi istoric fondatorul revistei „Axa" în 1933 asasinat la 22 Sept. 1939 în Penitenciarul Rîmnicul Sărat

(Iunie 1938, convorbire în trenul care aducea 18 conducători legionari din lagărul Miercurea Ciuc la închisoarea Jilava si Tribunalul Militar Bucuresti)

(Octombrie 1938, discuţie în Penitenciarul Special de la Rîmnicul Sărat, prin vizeta uşii de la o celulă la alta)

Condiţiile metodologice ale Adevărului istoric

Eu socotesc pe *Vasile Pîrvan* superior lui Nicolae Iorga şi cred pe *P.P. Panaitescu* mai capabil de adevăr decît C.C. Giurescu.

Istoria cuprinde mult *mai mult iraţional* decît raţional. Evenimentele au loc *mai mult împotriva logicii* decît în conformitate cu logica.

Istoriografii şi mai ales istoriologii sînt cei care pledează pentru raţionalitate şi pentru logică. Eroarea lor provine din fapul că ei înregistrează şi judecă *după documentele scrise pe care le găsesc*. Ori acestea provin de la învingători şi nu de la învinşi şi nu rareori *se împinge consolidarea victoriei pînă la calomnierea în istorie a celor care nu se mai pot nici explica şi nici apăra*.

Pentru a cunoaşte just şi complet trecutul istoric trebuie *să te aşezi în situaţiile de atunci* şi trebuie *să trăieşti problemele de atunci*. Victoriile şi succesele pot fi judecate prin prisma epocii prezente, dar *lipsurile şi greşelile trebuiesc judecate numai prin prisma epocii de atunci*.

Majoritatea istoricilor sînt oameni care şi-au dezvoltat *memoria în detrimentul imaginaţiei*. În plus judecă şi decretează la o vîrstă cînd *poţi avea o mare inteligenţă, dar ai pierdut din sentiment*.

Fără sentimentul de iubire *nu te poţi aşeza şi nu poţi reconstitui persoanele din trecut*. Fără imaginaţie în plus de raţionare *nu poţi reconstitui ceea ce lipseşte din documentele scrise şi din cunoaşterea informativă*.

Eu mă gîndesc la o reanalizare a istoriei. Să plecăm de la documentele scrise, dar *să nu ne oprim la ele*. Să ne străduim raţiunea şi nu mai puţin imaginaţia pentru *a completa realităţile*. Spre exemplu: ce spune determinismul geografic? ce spune *tehnica epocii*? ce spune *cultura oamenilor*?

IANCU CARANICA
(1908—1938)

asasinat la 29 Noembrie 1938 odată cu Căpitanul în timpul transferării de la Închisoarea Rîmnicul Sărat la Închisoarea Jilava)

*

(sfîrsitul lui Oct. 1938 cînd a fost adus în Penitenciarul Rîmnicul Sărat si a adus informaţii despre ce se petrece afară.)

Legionarii de afară conduşi de Horia Sima

Absolut de loc nu înţeleg *ce fac* legionarii noştrii de afară şi *ce scopuri* are camaradul nostru Horia Sima.

Parcă le-a încetat creerul să funcţioneze şi parcă au uitat toate legile legionarilor.

Cine nu ştie ce vrea în mod inevitabil nu ştie ce face. Cine n-are scop clar şi precis în mod inevitabil merge spre rătăcire. Cine loveşte aşa cum este lovit în mod inevitabil serveşte pe cel care îl loveşte.

Literalmente sînt îngrijorat şi am presimţiri rele. Faptele legionarilor de afară şi deciziile lui Horia Sima sînt în perfectă concordanţă cu intenţia şi planul celor care de mult vor să-l omoare pe Căpitan.

dr. ION BANEA

medic, originar din Com. Vupăr Jud. Sibiu Conducătorul Mişcării Legionare din Ardeal asasinat la 22 Sept. 1939 în Penitenciarul Rîmnicul Sărat

(Noembrie 1938, convorbire în Penitenciarul Rîmnicul Sărat de la celulă la celulă prin ferestrele alăturate si privind spre zidul curţii).

*

Arta şi Ştiinţa Auto-prezentării

Orice om are în acelaşi timp *defecte şi calităţi*. Nimeni nu are numai defecte sau numai calităţi. Important este dacă defectele şi calităţile sînt *minore sau majore*, de interes individual sau de interes social. Important, este în ce raport numeric şi în ce raport valoric sînt *defectele faţă de calităţi* şi dacă *rezultatul este pozitiv sau este negativ* pentru societate.

Arta şi Ştiinţa vieţii sînt *să te prezinţi în aşa fel*, încît: nu defectele ci calităţile să fie reţinute de ceilalţi şi *să constituie* definiţia ta. Noi legionarii nu posedăm această artă şi ştiinţă a propriei prezentări şi ne comportăm cu străinii în aşa fel încît *ni se reţin defectele minore în loc să ni se reţină calităţile majore. Încă mai avem de învăţat pe tărîmul Înţelepciunii.*

dr. ION BANEA

medic originar din Com. Vurpăr Jud. Sibiu conducătorul din Ardeal al Mişcării Legionare asasinat la 22 Sept. 1939 în Penitenciarul Rm. Sărat

(fragment de discuţie în interiorul închisorii)

*

Diferenţa dintre a trăi şi a deveni

Căpitanul a învăţat generaţia noastră *să nu ne mulţumim* cu simpla existenţă şi *să ne străduim pentru superiorizare generală*.

Diferenţa dintre *a trăi* şi *a deveni* este exact diferenţa dintre statică şi dinamică.

A trăi înseamnă *a fi viaţă pentru că ai viaţă*. Înseamnă integrare şi sinceritate. Înseamnă voinţă de prezenţă şi împotrivire la moarte. A trăi ca naţiune şi ca stat nu e suficient în epoca contemporană. Înarmată numai cu această virtute, România nu poate supravieţui în concurenţa internaţională de astăzi şi în apropiata confruntare dintre Capitalism şi Comunism.

A deveni înseamnă *străduinţa organizată spre un scop superior*. Înseamnă deci *conştiinţă* pe planul concepţiei şi *elan* pe planul execuţiei. Înseamnă *acţiune*, adică *luptă şi creaţie*. Înseamnă *îmbunătăţirea propriei fiinţe* pentru a putea *îmbunătăţii societatea* şi *natura*. Este nevoie de *elan în plus de sinceritate* şi este nevoie *de strategie în plus de tactică* pentru a reuşi saltul istoric la România Nouă.

În diferenţa dintre *a trăi* şi *a deveni* şi dintre statică şi dinamică văd diferenţa dintre vechile partide politice şi Mişcarea Legionară. Sînt sincere şi devotate României, dar *n-au elan şi nu dinamizează*. Sînt utile României de astăzi, dar *nu vor creea România de mîine*.

IOAN BELGEA

originar din Banat Licenţiat în Litere şi bibliotecar al Academiei asasinat la 22 Sept. 1939 în lagărul de la Vaslui

(sedinţa cu cuiburile legionare „Răzleţi din Bucuresti", în Oct. 1937 la sediul din str. Gutemberg 3)

*

(18 Febr. 1937, în biroul său din str. Gutemberg 3, a doua zi după înmormîntarea la Casa Verde din Bucureştii Noi a lui Ionel I. Moţa şi Vasile Marin).

Legionarii cu unul din părinţi evreu

Camarade Craja!

Dumneata îmi raportezi că te indignează şi se comentează prezenţa în cortegiul urmînd trupurile lui Ionel Moţa şi Vasile Marin a unor persoane, care au unul din părinţi evreu şi care n-au ce căuta în Mişcare.

Îţi răspund şi rămîne lege pentru toţi legionarii.

Nr.1.

Jertfa lui Ionel Moţa şi Vasile Marin depăşeşte Mişcarea Legionară şi aparţine întregii Naţiuni Române şi tuturor oamenilor de bine de pe teritoriul ţării noastre România. În consecinţă nu putem opri pe nimeni care salută cu respect, pe nimeni care se închină cu sinceritate şi pe nimeni care urmează cu sufletul carul funebru.

Nr.2.

Persoanele care au unul din părinţi evreu şi persoanele care îmbrăţişează Creştinismul sînt probleme cu rezolvarea decisă de ele şi nu de noi. Noi legionarii considerăm a fi esenţialul sufletului omului şi considerăm naţionalitatea a fi una din garanţii. Noi legionarii credem în posibilitatea fiinţei umane de a se construi sau de a se reconstrui moral şi deci de a ajunge ce vrea din ce-a fost.

Nr.3.

În oamenii aceştia există o parte din sîngele şi o parte din carnea neamului românesc. Nici chiar celor mai devotaţi fii ai săi neamul nu le dă dreptul de a nega existenţa unei părţi şi de a alunga prezenţa acestei părţi din El. Persoanele la care te referi dta intră şi sînt în Mişcarea Legionară în funcţie de sufletul lor, de voinţa lor şi de virtuţile lor.

Corneliu Z. CODREANU
(1899—1938)

*

Mişcarea Legionară şi Francmasoneria

Nu, domnule!

Nu-mi trebuie şi nu reţin informaţia dtale că în rîndurile Mişcării Legionare şi printre colaboratorii mei apropiaţi sînt persoane care fac parte din Francmasonerie.

Pe aceşti oameni de pe lista dtale eu îi cunosc ca legionari şi nu ca francmasoni. Aceşti oameni sînt români şi sînt legionari şi nu sînt ceea ce informezi dta sau ceea ce mi se sugerează prin dta.

Te rog a-ţi lua lista înnapoi.

Îţi mulţumesc pentru vizită şi te rog a nu reveni cu informaţii de acest gen.

Corneliu Z. CODREANU
(1899—1938)

(Sept. 1937, în biroul său din str. Gutemberg 3, nu cunosc si n- am revăzut pe vizitator; am întrebat discret pe inginerul N. Horodniceanu — secretarul lui Corneliu Z. Codreanu — si el mi-a răspuns: „Nici eu nu-l cunosc . Probabil e trimis de Siguranţă."

*

(declaraţie confidenţială către Ion Caratănase şi dr. Milcoveanu Şerban a doua zi după terminarea Congresului în trenul spre Bucureşti).

Prof. C.C. Giurescu la Congresul Naţional Studenţesc din 1—5 Aprilie 1936 de la Tîrgul Mureş.

Este ceva care nu-mi spune a bine la prof. C.C. Giurescu. Am senzaţia a ceva care se ascunde şi pîndeşte. Nu pot defini, dar simt prezenţa primejdiei posibile şi a feloniei sigure.

Toată stima mea pentru cunoaşterea sa ştiinţifică amplă, precisă, ordonată şi utilă. Toată recunoştinţa de român şi de intelectual pentru inegalabilul lui tratat de istorie a românilor.

Dar aici în cele trei zile ale Congresului nostru am constatat la prof. C.C. Giurescu ceva care nu înseamnă: nici sinceritate, nici înţelegere şi nici chiar bunăvoinţă. Am simţit în Presidiu lîngă mine prezenţa mai mult a *politicianului observator* decît a *profesorului* părinte al sudenţilor şi îndrumător al tineretului. Prof. C.C. Giurescu mi-a părut a fi *omul cu mandat de informare* şi nu omul cu misiune de cunoaştere, aşa cum este prof. Mihail Manoilescu acum şi cum a fost prof. Nae Ionescu mai înainte. Nu este decît un pas de la *omul care strînge informaţii la omul care strînge dovezi* şi instinctul îmi spune că la prof. C.C. Giurescu acestea vor fi etape succesive. Imensă distanţă între dînsul şi *prof. Mihail Manoilescu*: care *iubeşte studenţimea aşa cum iubeşte Patria şi care invocă experienţa trecutului tocmai pentru a consilia Viitorul.*

Mă întreb *cine l-a trimis* pe prof. C.C. Giurescu să asiste şi să înregistreze la Congresul nostru? Mă întreb şi deocamdată n-am răspuns pentru ce pe prof. C.C. Giurescu: *argumentele* noastre, *obiectivele* noastre şi *strategia* noastră par a-l fi interesat mult mai mult decît *probelmele* care ne alarmează şi *sentimentele* care ne împing? În serviciul *cui* poate fi prof. C.C. Giurescu?

George FURDUI
(1910—1939)
presedintele „U.N.S.C.R."-ului în 1935—1936 asasinat la 22 Sept. 1939 în Penitenciarul Rîmnicul Sărat

*

(Iunie 1936, Bucureşti, sediul legionar din str. Gutemberg 3, Cercul de referate)

Pentru ce Evreii sînt socialişti şi Comunişti?

De mult mă întreb pentru ce Evreii sînt prezenţi, participă pasionat şi alcătuiesc statul major *în toate revoluţiile de stînga socialiste sau comuniste.*

Dar: *nu în faza a doua* de aşa zisă construire socială, ci *numai în prima fază* de evidentă distrugere naţională.

După cît am observat şi după cît am studiat, în revoluţiile de stînga Evreii sînt *mînaţi* de trei resorturi.

Primul resort este *permanenţa lor nelinişte intelectuală şi agitaţie ideatorie.* Al doilea resort este *nevoia de a răzbuna ceea ce ei consideră trei milenii de persecuţii.* În fine al treilea resort şi poate cel mai important este *starea mesianică de aşteptare a ceva care nu vine, dar va veni.*

Virgil RĂDULESCU
(1910—1939)
poet şi publicist asasinat la 22 Sept. 1939 în Lagărul de la Miercurea Ciuc

*

Guvernele României din ajunul celui de al doilea război mondial

Mă întrebaţi ce opinie am despre guvernanţii noştrii de astăzi. Cele ce spun acuma nu se referă la dl. Iuliu Maniu şi la prof. George Brătianu care *au fost alungaţi şi sînt interzişi.* De asemenea nu se referă la dl Alex. Vaida-Voevod, care *nu este lăsat să facă ce trebuie,* şi nu se referă la dl Nicolae Titulescu, care *face ce nu trebuie să se facă.* Mă refer în concret la actualul guvern prezidat de Gheorghe Tătărescu şi la cele 2—3 echipe guvernamentale, care aşteaptă să-i ia locul sau care sînt ţinute în perspectivă.

Politicienii şi guvernanţii noştrii de astăzi sînt nişte oameni *satisfăcuţi* şi nişte personalităţi *epuizate.* Un fel de *„uòmo finito", care digeră privilegii zăcînd în fotoliile lor şi care aşteaptă fără soluţii şi fără voinţă evenimentele.* Sînt *orbi* la ce se apropie de la orizont, sînt *surzi* la ce se aude încă în depărtare, au inima complet *uscată* şi definitiv *sterilă* şi propria lor Patrie România *îi interesează fără a o putea iubi.* Iar creerul lor într-atîta s-a paralizat şi inteligenţa lor în aşa fel *stagnează* încît un eventual *vid* sau un eventual *deşert*: ar fi pentru Ţară *mai puţin primejdioase* decît prejudecăţile, frînele, angajamentele şi nehotărîrea pe care le au în capul lor.

Omenirea a intrat în *faza de confruntare directă dintre Capitalism şi Comunism.* Capitalismul s-a auto-debilitat prin *scindarea în democraţie şi fascism.* Iar Comunismul depăşeşte puterea Rusiei în urma *alianţei dintre iudeo-francmasonerie şi iudeo-comunism.*

Continentul nostru Europa este în ajunul războiului total dintre Germania şi Rusia. Războiu care *nu poate fi evitat de absolut nimeni şi de al cărui sfîrşit depinde dacă Româniq va rămîne în Europa sau va trece în Asia.* Iar pînă atunci în interiorul Ţării noastre — şi în mijlocul nostru se găseşte corpul străin al Iudaismului *gata de orice şi gata pentru orice* în funcţie de interesul său personal.

Pentru viaţă sau moarte aceste persoane ale contemporaneităţii sînt tot atît de importante ca buza stîncii de granit dintre munte şi prăpastie.

Ce simt? ce gîndesc? ce fac? ce prevăd? politicienii şi guvernanţii noştrii de astăzi?

Nu este acţiune de guvernare şi nu este răspundere în istorie *să ţii ochii închişi* pentru a ignora problemele şi a nu asuma sarcini. Este trădare calificată *să monopolizezi* pîrghiile de comandă ale statului şi *să interzici* alte soluţii în funcţie de alte ipostaze. Şi este căutarea catastrofei *să laşi străinii* din afară graniţelor să-ţi rezolve problemele *după interesul lor* naţional şi în

cazul cel mai bun *fără* şi în cazul cel mai sigur *împotriva* interesului tău naţional românesc.

În urmă cu 3 secole în epoca lui Francis Bacon corăbiile navigau pe oceane mulţumită pînzelor şi busolii. *Pînzele* căptau vîntul şi aduceau forţa motrice, iar *busola* orienta în spaţiu şi aducea direcţia justă.

La fel în epoca noastră a maselor în politică ca urmare a revoluţiei industriale şi a naţiunii armate. Statele nu pot fi bine guvernate decît cu ajutorul *concepţiilor politice cu priză în mase* şi cu ajutorul *unei organizări a oamenilor mai eficientă decît a adversarilor.*

Nu alţii, ci Mişcarea Legionară aduce României *„revoluţia morală" pentru reorganizarea socială la un nivel superior de eficienţă şi pentru aşezarea naţională pe o poziţie de siguranţă în viitor.*

CORNELIU Z. CODREANU
(1899—1938)

(Iulie 1936, Tabăra de Muncă de la Carmen Sylva, şedinţele de seară cu întrebări şi răspunsuri)
(Declaraţie reconstituită din memorie în calitate de martor de la faţa locului în Iulie 1936)

*

(Iulie 1936, Tabăra de Muncă de la Carmen Sylva, şedinţele de seară cu întrebări şi răspunsuri)

Concepţia legionară despre marxism-leninism

Mă întrebaţi ce cred despre marxism-leninism şi care este deosebirea dintre comunism şi legionarism?

Eu nu cred în *materialismul dialectic* că omul este alcătuit numai din materie şi că relaţiile dintre oameni sînt numai mecanică.

Eu nu cred în *zoologia de junglă* că stomacul e mai important decît creerul şi creerul mai important decît inima şi că necesităţile sînt factorul determinant al vieţii şi al istoriei.

Eu cred în *Iisus Hristos* şi cred în existenţa *sufletului omenesc*: parte dăruită spre încercare din fiinţa generoasă a lui Dumnezeu şi parte obligată să se reintegreze în ordinea perfectă a lui Dumnezeu.

Eu cred în capacitatea şi în dreptul fiinţei umane de a-şi propune, de a poseda, de a se dărui, de a fi în serviciul, de a se strădui, de a înfăptui şi la nevoie de a se jertfi pentru un *Ideal superior* condiţii pămînteşti şi existenţii prezente.

Eu cred în continuitatea biologică, morală şi istorică a generaţiilor şi în existenţa unui *suflet colectiv al naţiuii*, al fiecărei naţiuni şi al tuturor naţiunilor mari sau mici, înaintate sau înapoiate care existăm pe pămînt.

Eu cred şi de fapt îmi văd propria mea naţiune românească cum îşi apără dreptul la viaţă şi dreptul la viitor *înfigîndu-şi picioarele în pămîntul* cu oasele şi mormintele strămoşilor şi *prinzîndu-şi mîinile de toartele cerului* de unde ne privesc sufletele lor.

Eu nu cred în prizonieratul prezentului şi în condamnarea viitorului şi nu mă supun *determinismului istoric* după care lucrurile s-ar desfăşura după nişte legi economice extra-umane care fericesc pe cei care se conformează şi strivesc pe cei care se împotrivesc.

Eu cred în resursele inteligenţii şi în posibilităţile voinţei, eu cred în *liberul arbitru şi în răspunderea personală* a individului şi eu cred în aceleaşi virtuţi şi în aceleaşi capacităţi pentru întreagă naţiune.

Eu cred în dreptul natural şi în posibilitatea politică a prezentului de a alege între diferite decizii şi diferite direcţii şi în limitele condiţiei geografice şi tehnicii contemporane de *a organiza pînă la determinare propriul viitor al Ţării.*

Eu cred în *Statul naţional şi în suveranitatea naţiunii* şi ipso facto în delegarea guvernanţilor de către guvernaţi şi în răspunderea celor care exercită puterea de stat faţă de cei care execută sau se conformează dispoziţiilor de stat.

Eu cred în *instinctul naţional şi în continuitatea istorică* şi socotesc că de la Rege şi guvern pînă la ultimul cetăţean al României nu putem face altă *politică de Stat* decît aceea care ţine seama de experienţele, învăţămintele şi *Testamentul înaintaşilor* şi care în perfectă concordanţă apără drepturile generaţiilor de mîine şi constituie *Mesagiul de speranţă pentru urmaşi.*

Marxism leninismul de care mă întrebaţi n-are nimic din ce ne-au transmis strămoşii, din ce poate folosi Ţării şi din ce aşteaptă şi speră urmaşii noştrii. Aşa cum se prezintă astăzi în confruntarea mondială dintre Capitalism şi Comunism şi în ajunul conflictului militar dintre Germania şi Rusia, marxism-leninismul reprezintă *toxina trimisă de duşman* pentru a dizolva solidaritatea naţională şi a deschide poartă de invazie în România.

CORNELIU Z. CODREANU
(1899—1938)

Declaraţie reconstituită din memorie în calitate de martor la faţa locului în iulie 1936)

*

SOLUŢIA LEGIONARĂ A PROBLEMEI EVREEŞTI

Mă întrebaţi dacă în România Legionară problema evreească va fi rezolvată şi cum va putea fi ea rezolvată?

De rezolvat trebuie rezolvată.

În primul rînd pentru că există, în al doilea rînd pentru că alţii n-o rezolvă şi în al treilea rînd pentru că nu se mai poate aştepta fără consecinţe nefaste pentru viitorul neamului.

Trebuie să fim liberi şi trebuie să avem libertate în interiorul propriei noastre case. Fără această libertate a noastră şi între noi: nu ne putem concentra cu toate forţele pe muncă şi construcţie. Cu mîinile legate, cu duşmanul în casă şi cu teroarea corupţiei şi învrăjbirii: nici chiar Francezii, Englezii, şi Germanii n-ar putea construi viitorul. Problema evreească trebuie rezolvată pentru ca odată şi odată să se termine cu războiul civil dintre filosemiţi şi antisemiţi, dintre corupţie şi înverşunare, dintre Românii de pe poziţia trădării şi Românii de pe poziţa patriotismului. Problema evreească trebuie rezolvată pentru ca noi Românii să ne refacem unitatea sufletească şi să ne regăsim solidaritatea naţională şi pentru ca între noi Românii să nu mai existe cauză de învrăjbire şi măr al discordiei. Problema evreească trebuie în fine rezolvată pentru ca naţiunea noastră să-şi orienteze toată puterea de muncă şi toate forţele creatoare pe direcţia înălţării şi înaintării României în concurenţa internaţională.

Rezolvarea problemei evreeşti a *sarcinii Nr. 1 a generaţiei noastre* aşa cum sarcina Nr. 1 a părinţilor nostri a fost eliberarea Ardealului şi Basarabiei şi întregirea naţională aşteaptată 10 secole.

Mă întrebaţi *cum vom rezolva problema evreească* şi dacă e posibil de rezolvat fără Europa?

În toamna lui 1923 noi conducătorii Mişcării Studenţeşti ne-am prezentat în audienţă la primul ministru Ionel I.C. Brătianu. El ne-a primit înconjurat de membrii guvernului şi cu toţii stînd în picioare. Ca om era splendid: înalt, frumos, demn, sever şi în aceleaşi timp cald, se simţea în el conştiinţa naţională`şi răspunderea statului.

L-am somat să ia în seamă tineretul universitar, să asculte vocea neamului şi să rezolve problema evreească: *singura problemă* constituind vrajbă între Români şi *singura problemă* putînd naşte războiul fratricid.

Ionel I.C. Brătinau ne-a răspuns că ţine seama de tineretul ţării şi ascultă vocea neamului, dar că în actuala conjunctură internaţională şi în actuala situaţie a României *nu se poate în nici un fel rezolva problema evreească.*

Ne-am despărţit astfel pe poziţie de antagonism politic şi cu viitorul naţiunii despărţit. Nu ştiu ce opinie şi-a făcut Ionel I.C. Brătianu despre noi conducătorii studenţimii şi despre starea noastră de îngrijorare vecină cu disperarea. Eu personal am plecat din audienţă cu un sentiment de admiraţie şi respect pentru persoana lui Ionel I. C. Brătianu şi în acelaşi timp cu revoltă în inimă şi cu înverşunare în creer pentru *timiditatea lui în faţa iudaismul mondial.*

Soluţionarea problemei evreeşti în România şi la fel în omenire este însă *simplă, posibilă, dar nu uşoară.* Cere rezistenţă perfectă la intimidare, la corupţie şi la intrigă şi de aceea *prima ei etapă este Revoluţia Morală* din care să iasă *omul nou şi românul de mîine.*

Evreii există, progresează şi domină mulţumită *ignoranţei istorice şi stării de corupţie* din naţiunile autohtone în care se infiltrează şi al căror pămînt îl ocupă. Evreii nu vor progresa, nu vor domina şi *nu vor mai exista ca duşman intern la pîndă,* atunci cînd naţiunile autohtone: vor fi înarmate cu informaţie istorică, îşi vor dezvolta conştiinţa naţională, îşi vor educa caractere cetăţeneşti şi *vor refuza corupţia odată cu intimidarea.*

Soluţia legionară a problemei evreeşti în România nu sînt persecuţiile, exproprierile şi masacrele: cum ar fi foarte uşor, dar este foarte rău. Soluţia legionară a problemei evreeşti în România este sus de tot la conducerea statului şi constă din *totala incoruptibilitate a guvernanţilor şi din perfecta aplicare a legilor.* Cînd vor constata că n-au pe cine corupe în România şi că nu mai există Români de vînzare, *evreei vor părăsi teritoriul nostru* din proprie iniţiativă şi de nimeni constrînşi. Iar dacă vor rămîne Evrei dornici de a trăi în pace cu noi şi capabili de muncă cinstită productivă: cu atît mai bine pentru ei şi pentru România şi deci cu atît mai bine pentru noi legionarii.

Aceasta este soluţia problemei evreeşti în România de astăzi. După mine *singura soluţie* şi fără altă posibilitate de rezolvare rămînînd în serviciul Ţării. Din păcate *nici-un evreu nu acceptă această soluţie a moralităţii şi incoruptibilităţii* şi toţi din ţară şi din străinătate continuă să ne urască şi să ne vrea moartea pentru a continua să fie ei duşmani şi agresori.

CORNELIU Z. CODREANU
(1899—1938)

(Augustin 1936, Tabăra de Muncă de la Carmen Sylvan sedinţele de seară cu întrebări si răspunsuri)
(Declaraţie reconstituită din memorie în calitate de martor la faţa locului în August 1936)

*

Revoluţia Morală a lui Corneliu Z. Codreanu

(Nr. 1)

Unii oameni — în special bărbaţi — judecă după criteriul *utilităţii.* Adică după interesul personal, după foloasele şi avantajele de obţinut şi în cazul cel mai fericit după necesităţile de satisfăcut.

Alţi oameni — în special femei — judecă după criteriul *plăcerii.* Adică după cantitatea de satisfacţie şI de uşurinţă şi evident de comoditate pe care le-o procură respectivul lucru sau respectiva persoană.

Lucrurile mai pot fi judecate după criteriul *frumuseţii.* Acest criteriu este decisiv la artişti şi la oamenii cu fire de artist.

Oamenii mai pot fi judecaţi după criteriul *bunătăţii.* Acest criteriu vizează un complex de calităţi şi virtuţi şi a fost luat drept decisiv de către creştini.

Căpitanul nu este începutul noutăţii morale, dar este summum-ul noutăţii morale în viaţa publică a Ţării noastre. El judecă lucrurile şi oamenii şi a învăţat generaţia noastră să judece numai după următoarele două criterii.

Primul criteriu: *adevăr* sau *neadevăr*.

Al doilea criteriu: *dreptate* sau *nedreptate*.

În prioritate necondiţionată a acestor criterii de judecată constă *Revoluţia morală* pe care a început-o Căpitanul în Tineret şi cu care începe a III-a Renaştere Naţională.

GEORGE FURDUI
(1910—1939)

preşedintele „Soc. Stud. în Teologie" în 1933—1934
preşedintele Centr. Stud. Bucureşti în 1934—1935
preşedintele „U.N.S.C.R."-ului în 1935—1936
asasinat la 22 Sept. 1939 în Penitenciarul Rîmnicul Sărat

(Decembrie 1935, Bucuresti, convorbire cu dr. Şerban Milcoveanu la sediul din str. Plevnei)

*

Revoluţia Morală a lui Corneliu Z. Codreanu

(Nr.2)

Şcoala românească şi în special Universitatea se centrează pe dezvoltarea inteligenţii, educarea raţiunii şi acumularea cunoştinţelor. *Informarea* se face pe direcţia şi în limitele specializării viitoare carieră; iar *formarea* se face de la început şi pe tot parcursul restrîns la intelect.

Profesorii noştrii şi Facultăţile noastre se străduiesc în mod admirabil să trezească *nevoia de a cunoaşte*, să organizeze *acumularea de cunoştinţe* şi să perfecţioneze *capacitatea de explicare*. Dar în programul lor educaţional şi în concepţia lor oficială: problema *caracterului* este considerată a fi implicită, ceea ce nu este adevărat; iar problema *voinţii* este cu desăvîrşire ignorată, ceea ce este foarte primejdios.

Consecinţele acestui fel de a da instrucţie şi de a face educaţie este *dezvoltarea nearmonioasă, neechilibrată şi deci nefericită sau nu fericită a personalităţii*. Oarecum o *abatere* pe parcursul transformării individualităţii în persoană în anii liceului şi aproape o *deformare* pe parcursul transformării persoanei în personalitate în anii Universităţii. *Ipertrofia memoriei, capitalul de cunoştinţe, supradimensionarea inteligenţii şi perfecţiunea raţionării se obţin în dauna voinţii, cu neglijarea caracterului şi cu uitarea sentimentului.* Ceea ce înseamnă inferioritate în faţa neintelectualilor şi victimă sigură în concurenţa cu anti-intelctualii şi încă mai grav înseamnă *handicapare* în lupta vieţii pe plan individual şi *insuficienţă* în activitatea cetăţenească şi în servirea Patriei.

Acest defect al şcolii româneşti a fost sesizat cu precizie de patriot şi cu curaj de înţelept de Regele Carol I, principalul ctitor al Statului Român Modern.

La împlinirea a 40 ani de Domnie sau cum spunea El de *„căpitănie a Ţării"*, Regele Carol cel Înţelept a deschis anul universitar (1906—1907 cu invitarea Universităţilor noastre *să pună accent hotărîtor pe formarea caracterului alături de formarea intelectului şi să dea vieţii publice româneşti adevăraţi oameni de caracter de care are nevoie Ţara.*

Exemplu personal al Regelui Carol I cel Înţelept a fost înconjurat de unanimă admiraţie şi unanim respect, dar chemarea sa pe direcţia formării de caractere autentice şi sigure n-a fost urmată nici de decizii şi nici de fapte. Şcoala românească a fost copiată sau s-a copiat după şcoala franceză, uitînd că în Franţa caracterul oamenilor s-a dezvoltat şi conştiinţa cetăţenilor s-a format anterior sec. XIX pe parcursul celor 1000 ani de independenţă naţională şi exerciţiu al Libertăţii. Defectul sesizat şi semnalul dat de Regele Carol I cel Înţelept: poate fi apreciat de optimişti drept o *„criză de creştere"* inevitabilă şi trecătoare, dar pentru realiştii înţelegători ai istoriei legată de geografie reprezintă *vidul interior* al Ţării. *Vidul interior* care nu opune rezistenţă la infiltrare din afară în anii de pace, *vidul interior* care tentează şi deci cheamă invazia străină în anii războiului şi *vidul interior* care de la o anumită înălţime a sarcinilor şi răspunderilor nu mai poate susţine edificiul statal şi face inevitabilă autoprăbuşirea naţională.

Căpitanul este exact *omul educator al Naţiunii*: pe care Regele Carol I cel Înţelept *l-a cerut* în discursul său din Octombrie 1906 la Universitatea Bucureşti şi pe care Ţara *îl aşteaptă* nemaiavînd nici în politica externă şi nici în politica internă timp să aştepte oţelirea voinţelor, caractere autentice şi garanţii de viitor. *Revoluţia morală* începută de Căpitan în tineretul universitar şi destinată în continuare pentru întreaga Naţiune: are *exact obiectivele* fixate şi cerute de Regele Carol I cel Înţelept şi discursul său universitar din 1906 şi *acoperă exact necesităţile* de eficienţă cetăţenească şi de activitate publică a României Mari la jumătatea sec. XX dominat de problematica Capitalism-Comunism şi de problema restructurării Europei. Spre aceste necesităţi naţionale şi pentru aceste obiective educaţionale tinde Mişcarea Legionară cu: organizarea în cuiburi autonome, cămaşa verde de solidaritate a intelectualilor cu muncitorii şi a proprietarilor cu ţăranii, disciplina şi exerciţiile după modelul Armatei pe cîmpul de bătaie, simbolica legionară stimulînd simultan imaginaţia, sentimentul şi voinţa şi prima dată în Europa în 1923 la Iaşi şi la Ungheni *„tabere de muncă voluntară."*

GEORGE FURDUI
(1910—1939)

originar din Com. Miron Costin, Jud. Roman în 1933—1934 preşedintele „Soc, Stud. în Teologie Bucureşti",în 1934—1935 preşedintele „Centrului studenţesc Bucureşti",în 1935—1936 preşedintele „U.N.S.C.R."-ului, asasinat la 22 Sept. 1939 în Penitenciarul Rîmnicul Sărat

convorbire cu dr. Şerban Milcoveanu la sediul din Calea Plevnei) în Decembrie 1935

Cum au fost legionarii la începutul începutului?

Eu cunosc Mişcarea şi pe legionarii încă de la fondare în anul 1927 şi chiar înainte.

Am fost adeptul Căpitanului şi sprijinitorul Mişcării ca elev al Liceului Codreanu din Bîrlad şi ca Preşedinte al Asociaţiei Culturale *„Avîntul"*. De asemenea am fost adeptul Căpitanului şi sprijinitorul Mişcării în 1929—1930 ca preşedinte al *„Centrului Studenţesc Bucureşti"* şi eu am determinat transferarea sediului central de la Iaşi la Bucureşti.

Cunosc deci în mod autorizat şi în mod complet pe toţi legionarii din Ţară şi din Capitală. Opinia mea formată şi definitivă este *că legionarii s-au selecţionat dintre tinerii cei mai buni şi mai curajoşi pe care îi are România în actuala epocă.* După mine legionarii încă sînt sentimentali, încă sînt generoşi şi încă sînt sinceri şi poate sînt cei mai sentimentali, cei mai generoşi şi cei mai sinceri oameni din România de astăzi. Dar dacă dizolvarea organizaţiei se va repeta şi întemniţările conducătorilor vor continua, există posibilitatea perfect omenească: *să se înrăiască şi să se înverşuneze* devenind *împotriva propriei lor voinţe altfel decît este propria lor natură.*

Eu nu fac decît să observ şi să prevăd.

Atrag atenţia şi la nevoie voi da alarmă.

Răspunderea o au cei care au puterea şi decid. Ministerul de Interne are titular pe Dl Vania Inculeţ, dar alţii sînt stăpînii şI alţii sînt permanentul.

ANDREI C. IONESCU
(1905—1952)

avocat şi secretar al Camerei Deputaţilor decedat în 1952 sau 1953 în închisoarea Aiud prin ocluzie intestinală şi refuzarea de asistenţă

convorbire cu dr. Şerban Miloveanu pe Blv. Regina Elisabeta în Sept. 1935

*

Ultimul cuvînt al condamnaţilor la moarte către eventualii viitori cititori

Cele alăturate reprezintă convingerile, explică faptele şi rezumă identitatea *legionarilor din faza Corneliu Z. Codreanu pînă în anul 1940.* Ultimul cuvînt al acuzaţilor este de auzit şi de analizat mai ales la *Tribunalul Istoriei*, unde se judecă definitiv şi fără recurs.

Legionarii din faza Corneliu Z. Codreanu au fost *oameni atacaţi înainte de a făptui* şi puterea de stat în frunte cu Regele, guvernul, Armata, Poliţia şi

Justiţia *le-a făcut o nedreptate cum rareori s-a mai făcut pe parcursul chiar al istoriei universale.* Oamenii cu sensibilitate selectivă în faţa dreptăţii şi nedreptăţii şi cu instinctul Justiţiei atotputernic în fiinţa lor: au obligaţia *să ia cunoştinţă, să judece şi să hotărască.*

Fără întrerupere din Februarie 1938 încoace şi cu ferocitate de fiare în junglă: li se ascund faptele pozitive, li se contestă instinctul naţional şi devotamentul patriotic, li se atribuie trădarea, li se inventă complicităţi cu duşmanii, li se distrug cărţile scrise şi amintirile personale, li se mută mormintele şi li se fură crucile, li se calomniază memoria şi *li se fabrică o imagine care să justifice pe călăi şi care să înşele pe urmaşi.* Oamenii care n-au participat la această lacomă crimă împotriva morţilor, împotriva mormintelor şi împotriva trecutului: au obligaţia *să îndrăznească în numele adevărului istoric şi în numele Justiţiei de dincolo de viaţă.*

Indiferent de ce-au făptuit, ce-au greşit şi ce n-au ştiut sau n- au putut evita, legionarii din epoca Corneliu Z. Codreanu *au fost parte sigură şi necontestabilă din substanţa socială* şi din *conştiinţa morală a Neamului în aceea epocă dinaintea catastrofei naţionale româneşti.* Românii cu sînge de Români, cu sensibilitate de Români, cu instinct de Români, cu conştiinţă de Români şi cu datorie de Români: *nu pot refuza să cunoască* de unde s-au adunat, cine au fost, pe cine reprezentau, ce-au voit, ce-au încercat şi ce s-a întîmplat *cu alţi Români din altă epocă, dar din aceleaşi Neam şi din aceeaşi Patrie.*

Li s-a ucis viaţa în numele raţiunii de stat şi prin acte de guvernămînt. Li s-a zădărnicit opera care însemna independenţă naţională fără pierdere a Basarabiei şi Bucovinei şi care însemna ridicarea României la un nivel de superioritate aproape de Germania.

Pentru ce li se mai confiscă în plus amintirea şi memoria? Pentru ce li se deformează cu sila viaţa dusă şi felul de a muri? Pentru ce li se fabrică alte imagini decît ceea ce au fost şi ceea ce au reprezentat ei?

Întrebare.

În apărarea căror morţi se nasc legendele? Legende mai tari decît istoria scrisă pentru că odată şi odată o vor învinge şi o vor înlocui.

Ce semnificaţie are faptul că toate dictaturile şi toate tiraniile de la asasinarea lui Corneliu Z. Codreanu: nu-şi pot duce pînă la capăt fărădelegile şi mişeliile *fără să se teamă de formarea Legendei Sale şi de puterea de dreptate a acesteia în viitor?*

dr. MILCOVEANU ŞERBAN

29 Noembrie 1972 Bucuresti (44 ani de la asasinarea lui Corneliu Z. Codreanu)

Nota bene

Pentru a salva pacea mondială trebuie să şti a merge *pînă în pragul războiului.* Această lege naturală n-a fost creată de om, dar ea decide *ce-i just* şi *ce nu-i just.*

John Foster Dulles (1888—1959)
ministru externe U.S.A. 1952—1959

Motto
Vinovăţia nu este mai mică atunci cînd nu faci ceea ce eşti dator şi poţi face *si atunci cînd din proprie răspundere si în propriu interes* faci ceea ce nu trebuie să se facă.

ÎMPĂRATUL MARC-AURELIU
(161—180)

ACTE ŞI DOCUMENTE
în succesiune cronologică
(nepublicate pînă la prezenta)

Le monde est fait de plus de morts que de vivants

Auguste COMTE
(1798—1857)

Sînt suflet din sufletul neamului meu
Şi-i cînt bucuria şi amarul!

Octavian GOGA
(1881—1938)

Duşmanului să-i ierţi mereu, căci nimic nu-l va înfuria mai mult.

Oscar WILDE
(1856—1900)

Dacă n-am putut plăti atunci răul ce ni s-a făcut, de-atîta să avem grijă: măcar să nu uităm!

Nicolae IORGA
(1871—1940)

Noaptea măcelului în spitalul militar din Braşov. (21/22 septembrie 1939)

Din constituirea integrală extragem aici tabloul culminant al despărţirii, în care se caracterizează atitudinea în faţa morţii a camarazilor noştri.

În patul din dreapta dormitorului, sta întins ing. Eugen Ionică. Pumnii îi erau încleştaţi, gîndul îi era absorbit. M-am dus la el, i-am luat mîna şi i-am strîns-o cald într-ale mele. N-am avut puterea decît să-i şoptesc:

— Domnule inginer, domnule inginer...

Şi-a deschis ochii lui mari şi m-a privit blînd ca un înger care absolvă un frate. Mi-a spus:

— Şerbane, Şerbane, să nu crezi că mi-e frică de moarte. Nu, să nu crezi asta! Dar este aşa de greu să te desparţi de părinţi, de soţie, de copil, este aşa de greu să te desparţi de ai tăi!

Mi-a strîns mîna într-a lui. Am simţit că tulburam un suflet ce se împăca cu Dumnezeu, un suflet ce se rupea de pămînt şi-şi pregătea intrarea în cer...

La plecare Eugen Ionică ne-a îmbrăţişat pe fiecare în parte. Ne-am strîns în braţe şi sărutîndu-ne ne-a spus pe rînd.

— Dragul meu, dacă vre-odată te-am jignit cu ceva, te rog să mă ierţi!

— Domnule inginer, domnule inginer, cum puteţi vorbi aşa ceva...

A ieşit pe uşă, de unde a fost luat între baionete de doi jandarmi...

Din camera de alături, vine să-şi ia rămas bun de la noi Căpitanul Şiancu. A apărut masiv, cu privirile fulgerînd în spatele ochelarilor. Falca îi era încleştată. Apropiindu-se de noi ne-a strigat:

— Tîlharii ăştia ne împuşcă pe toţi dar nu-i nimic!

Ne-a îmbrăţişat pe toţi pe rînd. Am auzit ca un şuierat printre dinţi: Asasinii, asasinii, asasinii, şi-a ieşit cu pasul greu de stăpîn...

*

STOICA ATITUDINE A COMANDANTULUI TRAIAN COTIGA.

Traian Cotigă se repede la căpitanul de jandarmi şi-l prinde de piept:

— Spune d-ta d-le căpitan ce este!

Sub presiunea întrebării, căpitanul şovăie, îşi duce batista la ochi şi fuge afară.

— Am înţeles.

Apoi adresîndu-se colonelului.

— Ei bine domnule colonel, dacă trebuie să ne împuşcaţi, să mergem la moarte! Domnule colonel, legionarului nu-i este frică de moarte, legionarul sfidează moartea. Eu sînt comandant legionar şi am îmbrăcat cămaşa morţii din momentul cînd am intrat în Legiune. Vă dau cuvîntul meu de legionar că nu voi încerca nici un gest de evadare. Vă cer în schimb o favoare: să fiu împuşcat primul, din faţă şi nelegat, căci vreau să vă arăt cum moare un comandant legionar. Domnule colonel, duceţi-vă şi comunicaţi regelui cu care am stat de vorbă într-o audienţă de cinci ore, că el n-are gloanţe pentru duşmani, are gloanţe şi împuşcă pe cei mai buni ostaşi ai Ţării, pe legionari. Apoi către soldaţi:

— Iar tu frate jandarm, să mă loveşti drept în frunte. Să ştii că nu mă tem de moarte, însă să nu uiţi că împuşti un frate de-al tău, un frate care ar fi putut lupta alături de tine împotriva duşmanului. Să nu uiţi niciodată că eşti sluga mişeilor care duc Ţara la pieire...

La despărţire, întorcîndu-se către noi, în poziţia legionară pentru onor:

— Trăiască Legiunea şi Căpitanul! Camarazi duceţi flacăra sfîntă a Legiunii înainte spre biruinţă. Este singura mîngîiere ce o puteţi aduce peste mormintele noastre proaspete. Trăiască Legiunea şi Căpitanul! Apoi în pas apăsat de defilare, cu capul înainte, se îndreaptă spre uşă înconjurat de jandarmi.

Bolnav de un an de zile, Grigore Pihu zăcea în camera de alături. M-am dus să-l îmbrăţişez pentru ultima dată.

— Mori măi Funda sau nu? fu întrebarea pusă de Pihu cînd am intrat pe uşă.

— Nu sînt pe listă, i-am răspuns.

— N-ai noroc de o moarte frumoasă.

Colonelul stătea în pragul uşii.

Î-ţi mulţumesc, domnule colonel, pentru moartea frumoasă pe care mi-ai adus-o. Micşorat sub povara fărădelegilor pe care o săvîrşea, colonelul răspunde:

— Ce să fac d-le Pihu, eu m-am purtat foarte bine cu dumneata, dar tebuie să execut ordinele care mi se dau.

— Lasă d-le colonel, acum în faţa morţii să ştii că te iert, chiar dacă ai greşit. Moartea pe care mi-a hărăzit-o Cel de Sus prin dumneata este moartea cea mai frumoasă. Dumnezeu mi-a dat suprema fericire din moment ce mi-a hărăzit să trăiesc alături de Căpitan şi El, să mă cunoască şi să mă iubească. O viaţă de binefaceri dumnezeieşti nu putea să ia sfîrşit decît printr-o moarte legionară. Este cel mai scump dar.

În acest timp eu îi ajutam să se îmbrace, întrucît puterile îi erau sleite de o lungă suferinţă. După ce s-a îmbrăcat, a turnat untdelemn în candela ce ardea mereu în camera lui şi, îngenunchind, a făcut ultima rugăciune. S-a ridicat şi îmbrăţişîndu-mă pe mine, a îmbrăţişat pe toţi legionarii aromâni:

— Să mergeţi pe drumul Căpitanului pînă la unul şi să căutaţi să secaţi în voi tot răul, a fost ultimul lui sfat către dragii camarazi. A luat o cruce în braţe şi a pornit spre uşă, ducîndu-şi greu trupul istovit de boală.

— Ce-i asta domnule Pihu? a întrebat colonelul.

— Aşa moare legionarul cu crucea în braţe.

Apoi ca pentru sine şopteşte:

— Mergem în Rai. Ne chiamă Căpitanul la el!...

George Proca era neschimbat. De mult se împăcase cu gîndul morţii. După ce s-a retras într-un colţ, şi-a făcut rugăciunea, fără sbucium, fără vorbe, s-a îndreptat senin către uşă...

Ca întotdeauna Iuliu Şuşman tăcea. În el era o furtună stăpînită. Pe deasupra ei părea că un gînd venea să-i lumineze despărţirea. Ştia că după el va veni un copil care îl va continua în aceeaşi credinţă.

— Las după mine un Şuşmănel!

Ne-a strîns mîna voiniceşte şi s-a dus.

— Trăiască Legiunea şi, Căpitanul!

Ion Herghelegiu părea copleşit de grija soţiei şi a celor cinci copii pe care îl lăsa după el fără nici un sprijin. Îmbrăţişîndu-ne cu nesfîrşită dragoste ne-a şoptit la despărţire:

„Trăiască Legiunea şi Căpitanul!

ŞERBAN MILCOVEANU
TACHE FUNDA
22.09.1940

P.S. Acest articol a fost preluat din ziarul Buna Vestire din 22.09.1940. De către dr. Aristide Lefa: membru al „Asociaţiei fostilor Deţinuţi politici“ si în biroul cenaclului „Mesager“.

*

MIŞCAREA LEGIONARĂ şi Generalul Ion ANTONESCU

Penitenciarul Rîmnicul-Sărat declarat monument istoric. (Subtitlul, fotografia închisorii Rm. Sărat)

O delegaţie a familiilor martirilot rîmniceni a prezentat d-lui General I. Antonescu, Conducătorul Statului Român, următorul memoriu:

Domnule General,

Sîntem familiile legionarilor care au fost întemniţaţi şi asasinaţi între zidurile reci ale Penitenciarului Special din Rîmnicul-Sărat. Respectuos vă rugăm cele ce urmează:

1. *Penitenciarul special de la Rîmnicul-Sărat* să fie declarat *monument istoric* şi să facă *obiectul unui muzeu legionar.* Interiorul Muzeului să se organizeze aşa cum a fost înainte şi pentru vizitarea publicului să se alcătuiască un îndreptar.

2. Reconstituirea nopţilor din 29—30 Noembrie 1938 şi 21—22 Septembrie 1939 să se facă în prezenţa cuiva din partea noastră, care cunoscînd întreaga situaţie, împrejurările de atunci şi sufletul interior al temniţei va putea mai bine decît orişicine să interpreteze fiecare amănunt şi să stabilească desfăşurarea faptelor. De asemenea să ni se înnapoieze nouă sau Muzeului obiectele de valoare înstrăinate precum şi corespondenţa rămasă acolo.

3. Să se facă un *film documentar* al Penitenciarului Rîmnicul-Sărat şi al Spitalului Militar Braşov, film în care să nu se vadă numai zidurile, ci să apară însuşi *sufletul* care a suferit acolo. Nu este colţişor care să nu fie legat de un cît de mic moment sufletesc: fie o bucurie sau o suferinţă, fie o atitudine sau un cuvînt, fie o umilinţă sau o nădejde.

Vă rugăm ca scenariul să fie alcătuit de cineva care a stat înnăuntru acolo şi a suferit împreună cu ei. În afară de aceasta, fotografiile şi alte filme care se iau să nu fie o afacere şi să nu banalizeze un clişeu, care atunci cînd va fi proiectat, trebuie să zguduie conştiinţele româneşti. Pentru organizarea interioară a muzeului, reconstituirea nopţilor în care au avut loc asasinatele şi scrierea scenariului filmului documentar, vă rugăm să primiţi ca reprezentanţi ai gîndurilor noastre pe prof. *Ion Ionică* şi dr-ul *Şerban Milcoveanu*. În afară de acestea ne îngăduim să vă adresăm o rugăminte de ordin sufletesc. *Dorim ca în România legionară să se acorde* întreg respectul cuvenit *atît faţă de fiinţa omenească în sine* cît şi *faţă de orişice credinţă sinceră. Să nu mai fie deţinuţi politici printre români*, iar cei străini să fie trimişi în ţara lor. *Pe pămîntul ţării noastre să nu mai fie suferinţă pentru idei*, iar cei arestaţi să fie izolaţi de societate dar *cu nimic să nu fie chinuiţi.*

Domnule General, această rugăminte v-o adresează familiile, unor oameni care au fost condamnaţi, întemniţaţi, umiliţi şi apoi asasinaţi pentru credinţa lor. Iar în toată tragedia lor nimeni nu i-a tratat ca pe nişte oameni şi niciodată nu s-au bucurat de ceea ce este respectul faţă de om. Să ştiţi că pe cineva sincer şi curat sufleteşte *suferinţa nedreaptă nu-l face mai rău, ci mai bun — îl apropie de Dumnezeu.* Şi cu cît un om bun suferă mai mult cu atît *devine mai bun.* Însăşi aceasta s-a petrecut în sufletele a lor noştrii care au murit şi chiar în sufletele noastre. Rugîndu-vă să credeţi Domnule General, că cererile şi sentimentele noastre le exprimăm numai din dorinţa ca aşezarea *României legionare să aibă temelii cît mai tari*, ne îngăduim să vă urăm în numele alor noştrii şi al nostru: Dumnezeu să vă ajute! Elena Corneliu Zelea Codreanu, Alexandrina Gr. Cantacuzino, Flori Al. Cantacuzino, Marieta Claudian-Tell, Paulina şi Ing. Ion Ionică, Florica Ing. Gh. Clime, Gh. Polihroniade, Mary Polihroniade, Viorica E. Ionică, Liana Cotigă, Eugenia Apostolescu, Ştefan Simulescu, Cpt. Scarlat şi Tiberiu Simulescu, Margareta Furdui, S. Serafim, Ana Valaori-Bănică, Tudor şi Mircea Craja.

Preşedintele Consiliului de Miniştri cu nr. 377 cc. 1940 pe 27 Septembrie 1940 a răspuns d-nei Elena Corneliu Z. Codreanu următoarele:

Mult Stimată Doamnă,

Ca răspuns la memoriul pe care în numele unui grup de românce l- aţi înnaintat d-lui General I. Antonescu, avem onoarea a vă face cunoscut că dl General a dat ordine să fie satisfăcute deziderate exprimate în acel memoriu. Comisiunea monumentelor istorice, Ministerul Cultelor şi Artelor şi Ministerul Internelor au primit dispoziţiuni din parte d-lui General I. Antonescu. Ţinem să vă comunicăm în acelaşi timp că d. General I. Antonescu a apreciat mult propunerile ce i-aţi făcut la sfîrşitul memoriului şi elogiază generozitatea sufletească a femeilor române care au semnat memoriul ce i-aţi înnaintat. Primiţi vă rugăm, Stimată Doamnă, expresiunea distinsei consideraţiuni ce vă păstrăm.

Secretar General
ss. OVIDIU VLĂDESCU
Director
ss. Dr. AURELIAN GOCIMAN

Publicat în ziarul *„Buna Vestire"* din Duminică 6 Oct. 1940
Copie conformă cu originalul aflat la fondul special al bibliotecii Academiei Române. Pe proprie răspundere

dr. Zeana Ionel Bucureşti str. Frumoasă 54 tel. 502532

Nota bene 25 Noembrie 1991 Bucureşti.

Geneza acestui memoriu a fost în ziua de *22 Sept. 1940* cînd în mod spontan, din proprie iniţiativă şi fără încunoştiinţarea conducerii Horia Sima un grup de *50 tineri legionari* sub conducerea Şerban Milcoveanu şi Tiberiu Simulescu au venit din Bucureşti la Penitenciarul Special Rîmnicul Sărat: a) pentru *parastasul de un an* la locul de înhumare fără cruce a martirilor legionari şi b) pentru *reconstituirea* felului cum au avut loc *asasinatul* din noaptea 29/30 Noembrie 1938 şi masacrul din noaptea de 21/22 Septembrie 1939.

Spre stupefacţia noastră, am găsit claustrate în celule individuale circa 20 membre ale Partidului Comunist Român în frunte cu Ana Pauker şi Liuba Chişinevschi. Decizia şi conţinutul memoriului au rezultat cu perfectă sinceritate şi cu autentic altruism din discuţia cu fulgere şi trăznete reciproce cu *Ana Pauker* şi unul din cele trei scopuri a fost să obţinem *imediata punere în libertate a tuturor prizonierilor politici inclusiv comuniştii.*

Memoriul a fost prezentat generalului Ion Antonescu în dimineaţa de 27 Sept. 1940 la Preşedenţia guvernului din Palatul Cantacuzino. Există o flagrantă contradicţie între politeţea răspunsului redactat de Ovidiul Vlădescu şi vehemenţa chiar ferocitatea plină de acuzaţii şi de ameninţări pronunţate verbal de generalul Ion Antonescu („cîinele roşu" în timpul audienţii faţă de delegaţie.

Publicarea în *„Buna Vestire"* a fost obţinută de dr. Milcoveanu Şerban prin bunăvoinţă lui Horia Stamatu împotriva Cenzurii Militare a Presei.

dr. MILCOVEANU ŞERBAN

*

revista „VATRA" (München)
18.01.1954

AVERTISMENTE ÎN PUSTIU

Domnule Comandant, deschis, aşa cum mă cunoşti, — de astădată însă mai îndurerat ca oricînd — vin să-ţi spun ce-mi stă pe inimă. Mişcarea Legionară trece printr-o criză de vreme îndelungată. Ţi-am mărturisit-o cu dragoste şi bunăvoinţă desinteresată în mai multe rînduri, rugîndu-te să înclini către o schimbare de sistem şi un început de acţiune nouă, clară şi precisă, dreaptă şi corectă. Sfatul meu n-a fost ascultat; şi- atunci, cînd am vrut să te ajut, m-am văzut respins. Criza a continuat să se mărească prin cîte s-au adaos aceluiaş procedeu abuziv, arbitrar şi tiranic. Ultima rămăşiţă de speranţă ce-am purtat-o în suflet pentru o îndreptare de pe calea rătăcirilor s-a spulberat, cînd ai venit pentru prima dată în Spania. Atunci şi mai tîrziu mi-am dat seama definitiv că

nu se schimbă nimic, ci dimpotrivă răul curge mai departe cu o intensitate neobişnuită.

Atitudinea mea o cunoşti: de la afirmaţii tari, care te-au surprins neplăcut, la pasivitate şi aşteptare. Poate că în subconştient mai rămăsese vreo urmă din *cît am dorit să te întorci din drumul pierzaniei.* Ţi-o spun cu toată durerea: continui să greşeşti în calitate de Comandant al Mişcării Legionare, de şef politic şi pe planul etic, — deci *al caracterului şi onoarei*, menite prin funcţiunea lor să împrăştie fericire şi voe bună între toţi, pînă la periferie. Acţiunea, pornirile şi manifestările, ce le-ai dovedit în cursul anilor, au redus tot mai mult din dragostea, camaraderia şi elanul ce ne însufleţeau. Neîncrederea, suspiciunea şi intriga, puse în mişcare sub diferite forme au nimicit căldura, prietenia şi acea stare de spirit care ne-a legat laolaltă, oriunde ne găseam. Am ajuns să trăim din întrecerea de-a ne trage pe sfoară, de-a ne amăgi, de-a ne politicianiza. Legionarii au încetat să-şi simtă cotul în faţa marilor greutăţi, aşa ca-n vremi de mărire. A dispărut criteriul moral, care este impulsul pentru un ideal de viaţă, în baza căruia să ne modelăm existenţa; a dispărut corectitudinea sufletească şi dezinteresul. Astăzi traversăm toţi această criză, în ultima ei fază, pentru anume suferinţă şi întunecare. Nu mai există ordine, ierarhie, respect şi înţelegere. Rîndurile s-au desprins demult. Ele continuă să se macine între desiluzie şi dorinţa de îndreptare. Între cei de sus s-a oploşit vrajba; cei în subordine, descoperind că via nu mai rodeşte, s-au răsculat împotriva nevrednicilor; mulţi au rămas deprimaţi, iar cîţiva continuă să te apere. Conducerea nu este capabilă să frineze, să îndrepte, să armonizeze, să dirijeze. În realitate ea a încetat să existe de mult timp. Substituindu-te ei de unul singur, în baza funcţiunii de Comandant al Mişcării, ai dărîmat c-o implacabilă încăpăţînare ultimele resorturi ce ne mai ţineau împreună.

O ieşire din acest haos se impune. Ne obligă legile care stau la temelia Legiunii. Aceasta vrea să se salveze şi noi trebuie s-o ajutăm. E datoria care ţi se impune, înaintea oricui. Semne s-au arătat din toate părţile şi a le dispreţui nu ne este permis. Prin acestea vorbesc tot trecutul şi toată jertfa de eroi, martiri şi mucenici. Mişcarea Legionară, falnică şi mîndră, severă şi exigentă, trăieşte din respectul realităţilor, din iubirea adevărului, din cultivarea sentimentului *de onoare*, din promovarea elementului *moral*, din toată legiuirea ce-a fost concepută şi rînduită pentru rezistenţă în veac; altfel, nu mai este ea! Respectarea ei de toţi, de la cel mai mare şi pînă la cel mai mic, e regulă de viaţă. Din moment ce-am devenit legionari ai acestei organizaţii sfinţită cu spiritualitate românească şi suflată cu aurul sentimentului de omenie şi umanitate, avem obligaţia s-o pătrundem tot mai mult şi să creştem din puterea ei către perfecţiune. A refuza să ne punem faptele în armonie cu interesele societăţii este o scădere, pe care Legiunea n-o tolerează. A crede că putem fugi de răspundere, indiferent cum şi de unde apasă aceasta, înseamnă să fii sclavul unor pasiuni

inferioare, a unor principii destructive, a unor impulsuri egoiste. Legiunea urmăreşte tocmai contrariul: fiecare să evolueze pe linia sentimentului de nobleţă, al desinteresării, al respectului, al dreptăţii, al corectitudinii. „Corect din toate punctele de vedere: în raport cu el, în raport cu lumea din afară, în raport cu organizaţia, în raport cu camarazii, în raport cu Ţara, în raport cu Dumnezeu". Noi trebuie să purtăm pecetea de „om corect". Şi totuşi, ca oameni sîntem supuşi greşelilor. S-au făcut multe; ni le-am iertat; ni s-au trecut cu vederea, în credinţa şi speranţa că vor fi avertismente, părere de rău şi experienţă. Sînt însă abateri grave, care *săvîrşite în momente de tulburare a minţii*, *— aşa cum ţi s-a întîmplat —*, cer să fie ispăşite prin pedeapsă. Iar dacă aceasta nu vine în mod normal, ea se profilează într-o formă mai urîtă, mai degradantă, mai pustiitoare pentru suflete şi oameni din jur, cari se trezesc ca dintr-un vis urît.

Astfel şi-acum, Mişcarea Legionară îşi cere satisfacţie şi dreptul ei; prin ce mister, e greu de pătruns. Ea mirueşte pe credincioşi cu undelemnul credinţei şi cînd aceasta este adîncă, nu poate fi biruită de valurile furtunilor, care îi tălăzuesc puterea pe întinderea plină de nesiguranţă a oceanului nemărginit.

Dovezile ce s-au produs şi cîte au putut să ajungă la mine sînt grăitoare. Judecata îmi aparţine şi te rog să-mi permiţi ca să ţi-o expun. Am înaintea mea, de atîta vreme, *dosarul cu problema de onoare*, cele cîteva circulări din urmă şi scrisoarea din 10.XI.53, la care nu ţi-am răspuns îndată; şi poate e mai bine, chiar dacă concluzia la care am fost ajuns nu s-a schimbat deloc. Judecînd toate agitaţiile şi necazurile din Mişcare ţi-am scris pe la începutul lui Oct. 53, că iniţiativa întru rezolvarea lor îţi aparţine. Ea nu s-a produs, aşa cum mă aşteptam. Acum sînt nevoit să-mi spun eu cuvîntul. Dosarul din Argentina a declanşat criza; aceasta *trebuie soluţionată, după legile şi principiile legionare*. Ştiu că circulările, care vin de la Şeful Mişcării, sînt lumini biruitoare ale întunericului, îndrumări doctrinare, principii de viaţă eterne, sfaturi înţelepte, dispoziţii practice, — în general îndreptare pentru sufletul legionarului. Circulările Căpitanului le vedem ca nişte torţe aprinse în permanenţă pe drumul necunoscut al viitorului. Acestea vor rămîne pentru toate timpurile călăuza cea mai sigură pentru cei ce s-au botezat în credinţa unui om nou. Ele ne supraveghează acţiunile, dacă le purtăm în sînul nostru cu adevărat şi ne consultăm la flacăra lor vie şi ocrotitoare în vreme de îndoială şi deznădejde. La ce concluzii să ajungă astăzi legionarii, citind circulara din 6 Sept. 1953? Ce să înţelegem prin modificarea de structură a Mişcării din străinătate, conţinută în circulara din 28 Oct. 1953? Cum s-o judecăm ultima — după cunoştinţa mea — cea de la 8 Noemb. 1953? În faţa lor am rămas înmărmurit şi revolta mea n-a fost mică. Eu nu le aprob!

Ţi-am amintit într-o scrisoare de un răspuns, ce ţi-l pregătisem, după ce am luat cunoştinţă de circulara cu tribunalul, dar văzînd urmarea, am înţeles că vorbesc vîntului să oprească furtuna. Fără să încerc o analiză mai amănunţită, ţi-o spun, Domnule Comandant, cu dureroasă sinceritate că circulările din urmă sînt produsul unei inspiraţii nenorocite, în momente de întunecare. Căci ele sînt goale de adevăr şi vor numai să acopere cu o seamă de cuvinte pătimaşe — unele şi drepte — o stare de mizerie, ce-a izbucnit la suprafaţă, după ce s-au pus în circulaţie — precum ştii — scrisorile cu chestiunea de onoare, pe care, în interesul Mişcării, trebuia s-o rezolvi de mult. Ai încercat să aplici violenţa faţă de nemulţumirile ce s-au întins peste tot, pentru ca aceasta să fie justificată cu atît mai mult. Ori, eu am convingerea că Legiunea s-a născut ca o reacţie împotriva răului, pentru apărarea libertăţii şi adevărului; deci nu este îngăduit să le înăbuşim cu piatra arbitrarului; ci dimpotrivă, avem obligaţia să continuăm a ne pune pieptul, ocrotindu-le. Aşa vom fi vrednici să vorbim de piepturile ciuruite de gloanţe ale elitei legionare. La o parte deci calomniile ce-şi merită numele. Tot dispreţul faţă de ele şi faţă de orice minciună, aruncate cu răutate şi viclenie, cu perfidie şi ticăloşie împotriva Mişcării şi a Şefului ei. Dar şi încercarea de a astupa izvoarele de viaţă ale aceleia n-o admit, din orice parte ar porni această intenţie; fie c-ar veni chiar din partea Şefului însuşi într-o formă, ce contrazice o stare de spirit, după cum e cazul în timpul din urmă. Datoria elementară a legionarului este să spue adevărul, în toată libertatea, cu toată cuviinţa, consideraţia şi sinceritatea; resping obrăzniciile şi exagerările. De la acest lucru, de-a spune adevărul, nu ne poţi împiedica. Fiecare avem o răspundere şi toţi laolaltă purtăm destinul Mişcării, căreia ne- am închinat viaţa. De ea nu ne despărţim, orice soartă ne-ar fi dată.

După ani grei de activitate şi colaborare, cîtă a fost, pozitivă, — uneori şi negativă, — după greşeli ce se iartă şi *păcate peste care nu se poate trece*, vreau să cunoşti atitudinea mea. Ea este a unui prieten, care te-a contrazis în multe rînduri, dar să ştii c-a fost mai corectă decît a celor ce ţi-au tolerat totul, îndoindu-şi spinarea în semn de supunere, — un obicei străin, pe care legionarul îl condamnă. În Mişcarea Legionară, ce-ai lăsat-o în voia întîmplării, interpretînd cu toată bunăvoinţa textul circulării din 28 Oct. 1953, există adînci frămîntări şi mari desamăgiri unele ce durează de mai mulţi ani, altele de dată mai recentă, întemeiate pe argumente ce nu pot fi puse la îndoială. Există o stare de spirit dăunătoare, dezolantă, mustrătoare, căreia trebuie să i se pună capăt. În acest ceas de mare criză ai găsit cu cale să comunici că schimbi structura Mişcării, îţi alegi un sector de acţiune, părăsind toate celelalte domenii de lucru. Dar iată, că nici asta nu se poate; n-ai dreptul să faci orice, dacă eşti Comandant al Mişcării; pentru că ea, Mişcarea, nu suportă abuzuri. Ea vrea să fii corect şi prezent, şi n-o ajuţi în acest *grav moment, pentru care porţi mare vină*. Sus, în jurul persoanei proprii *ai organizat cu calcul*, perseverenţă şi scop *o camarilă*, ce lucrează într-un anumit spirit, *şi-ai creat artificiul unui mit* pentru şi *împotriva Mişcării Legionare*, — pentru ca acest cuplu nenorocit şi anormal să acţioneze arbitrar şi dispreţuitor de legi, aspiraţii şi curate intenţii legionare; iar jos ai lăsat

o masă împrăştiată în toate părţile, abătută şi tolerantă, pe cît din credinţă şi disciplină, pe atît din răbdare şi ruşine, care se sbate desnădăjduită de-a cunoaşte adevărul şi rostul ei propriu. Nimeni nu ţi-a sărit în spate — precum îmi scrii —, dimpotrivă, altceva s-ar putea spune: prin ce-ai provocat, *ai adus Mişcării atîta rău, cît n-a putut să-l facă nimeni, în anii din urmă*. E o greşeală să afirmi asemenea lucruri. Gîndeşte- te bine şi raţionează că *reacţiunea ce s-a pornit de pretutindeni e un semn de sănătate morală* ce ne avertizează pe toţi să revenim la linia cea dreaptă şi creştină, Linia Căpitanului. De ea trebuie să ţii socoteală. E ceasul suprem. Judecă-te mai întîi singur, mai ales din poziţia ce o ai; fii „omul judecător în propria sa cauză, drept şi sever cu sine însuşi“. Situaţia este aşa de gravă, încît eu, după o lungă meditare a acesteia, m- am hotărît să-ţi atrag atenţia că e momentul cînd trebuie salvată Mişcarea, dacă vrem ca ea să mai aibă eficacitate şi valabilitate. *Mişcarea nu constă în voinţa unei singure persoane*, şeful ei, care trebuie să fie expresia stării de conştiinţă a comunităţii întregi, şi *nici în forţa prietenilor, cari te ajută să rămîi încărcat cu greşeli şi păcat. Mişcarea este un mănunchi de valori spirituale*, este o stare de spirit, care anticipează o lume nouă, ieşită dintr-o prefacere lăuntrică a sufletului omenesc. „Există o manifestare politică a Mişcării Legionare, şi o manifestare culturală, şi una socială şi alta morală“, cum spune Puiu Gîrcineanu. Toate acestea, şi cîte mai sunt, rămîn unite întreolaltă printr-o mare taină, care pune în acţiune puterile latente ale legionarilor *la lumina zilei şi nu în subterană, aşa cum vrei să procedezi*, judecînd după atitudinea din urmă. *Mişcarea nu este şi n-a fost* din capul locului *clandestină şi conspirativă. Aceste atribute i le-au dat duşmanii*. A fost nevoie de zbucium, de suferinţă şi jertfă multă, ca să iasă de sub acuza incompatibilă cu spiritul ce o animă. Deci nu înţeleg ca Mişcarea să-şi întrerupă activităţile prin suspendare sau renegare; ci acestea trebuesc complectate şi amplificate în conformitate cu cerinţa timpului, eliminînd orice impediment sau anormalitate.

De aceea îmi îngădui ca în faţa dezastrului ce-l privim cu durere şi nelinişte să-ţi pun cîteva întebări: Ce măsuri ai luat pentru îndreptarea situaţiei? Cînd şi unde ai convocat pe acei cari răspund ca Mişcarea să nu alunece pe panta compromisurilor, a disperării şi revoltei fireşti? Cine face parte din acel Consiliu, pe care-l consulţi la vreme de nevoie sau la grea încercare? În ce fel răspund legionarii cari greşesc faţă de Mişcare, *începînd cu Şeful ei*? Ce sancţiuni s-au aplicat celor vinovaţi — după judecarea fiecăruia —, cari au contribuit la compromiterea şi degradarea ei; şi *cum ai înţeles să-ţi rezolvi vinovăţia proprie*?

Există o Circulară a Căpitanului din anul 1935, sub titlul „ pedeapsa legionară“, în care spune: „...Voesc prin aceasta să fac tuturor legionarilor educaţia în sensul de a şti, atunci cînd greşesc sau se abat de la linia legionară, să-şi recunoască greşeala, să plătească prin pedeapsă... Nu e nimene pierdut, *cînd primeşte o pedeapsă; suntem cu toţii pierduţi atunci cînd închidem ochii la greşelile* legionarilor, *pentru că ne sfărîmăm linia de viaţă legionară*, legile noastre, în

virtutea cărora trăim ca legionari în lume... Vom scoate însă noi legionarii un alt om, *pe care-l vom opune omului laş*, omului vechi, şi care zice: „răspund!“.

Răspunde deci, Domnule Comandant, în acest moment al istoriei legionare, te rog eu şi aşteaptă o lume întreagă: pentru ca să se împlinească voia Căpitanului şi să se adeverească cuvîntul lui; pentru ca să se menţină şi să se desăvîrşească unirea; pentru ca să ne regăsim liniştea şi echilibrul înlăuntru, şi să cîştigăm prestigiu în afară; ca să dispară vrajba din mijlocul nostru şi să ne întindem mîna frăţeşte ca pe vremuri; ca insinuarea şi intriga să nu fie arme de războire între noi şi dincolo de marginea noastră; ca pizma, ambiţia deşartă şi viclenia politicianistă să nu ne mai diformeze sufletele; pentru ca virtutea cu deprinderea voinţei pentru bine, adevăr şi frumos să ne încălzească din nou inima şi să ne lumineze mintea cuprinzătoare de gînduri mari şi desinteresate; pentru ca Legiunea să prospereze după normele etice de viaţă legionară, stabilite de Căpitan dintru început. Legiunea trebuie să rămînă farul luminos, văzut şi cunoscut de toţi, şi după care să se orienteze Neamul întreg, în marile cumpeni care îl încearcă; dispariţia ei şi întunericul îl vor toţi piraţii de ieri, de azi şi de mîine. Legiunea este şi rămîne Şcoală fără întrerupere, iar scopul acesteia este să formeze zi de zi un om nou pentru o Românie nouă. Această Şcoală trebuie să funcţioneze în spiritul şi după învăţătura fondatorului şi-n cursul vremii să urmărească toate manifestările binelui şi vrăjmăşiile răului, adaptîndu-se situaţiei, fără să-şi strice legarea sau să-şi renege misiunea, care sunt eterne. Această Şcoală, ce s-a născut din nevoile Neamului, stă permanent în serviciul lui; şi acei cari îl servesc sunt preoţii, cari privesc învierea lui cu ochii, mintea, inima şi cunoştinţa învăţătorului din trecut; căci ei ne-au arătat-o cu fapta şi cuvîntul calea viitorului şi însemnătatea jertfei.

Ca încheiere a acestor puţine consideraţii, pentru acest moment greu, *cred că este nevoie să tragi consecinţele* situaţiei generale din Mişcarea Legionară, lăsînd ca cei indicaţi de opinia răspunzătoare să oprească *actuala stare în descompunere*, să structureze diformitatea prezentă, să avizeze asupra conducerii şi să procedeze la refacerea unităţii, — adică să restabilească ordinea normală. Personal îţi mărturisesc cu nultă mîhnire că *nu te mai pot urma* în condiţiile ce le-ai creat. Mulţumesc pentru toată atenţia ce-ai avut-o prin ani faţă de mine. N-am fost străin şi n-am rămas indiferent la niciun fel de atitudine în raporturile dintre noi. Ţi-am dat tot respectul în calitatea de Comandant al Mişcării Legionare, ce ai deţinut-o. Te-am apărat de multe ori, şi cînd ai ştiut şi cînd n-ai ştiut, avînd conştiinţa că apăr Legiunea, dar acelaş lucru l-am simţit şi atunci, cînd am refuzat s-o fac; cu atît mai mult astăzi, cînd pe calea ce-o urmez de un sfert de veac şi chiar mai înainte, continui să-mi port crucea mai departe în acelaşi scop, cu acelaş obiectiv şi cu totul desinteresat. Nu-mi reproşez nimic şi n-am nici o părere de rău pentru atitudinea mea din trecut şi prezent. Am conştiinţa împăcată că dorinţa de

bine nu m-a părăsit niciodată. Mă rog lui Dumnezeu ca să nu mi-o încarce nici pe viitor cu mustrări chinuitoare, de-a nu fi prezent în serviciul Legiunii şi al Neamului. Aşa am socotit să-mi păstrez raportul de subordonat ce l-am avut pînă în acest ceas dureros, cînd ţi-am spus ce am pe inimă. Cred că ne-am înţeles, pentru că legea după care mă conduc e să contribui pînă la sfîrşitul zilelor mele la tăria şi înălţarea Mişcării Legionare, ceea ce consider că este însăşi raţiunea mea de a fi. Trăiască Legiunea şi Căpitanul!

Vasile Iasinschi (Madrid, 18 ian.1954)

FĂT FRUMOS

de Mircea Dunăreanu

Ai apărut ca un izvor de munte
Crai nou pe cerul trist al ţării mele;
Bătrîni viteji, cu pletele cărunte,
Flăcăi şi fete-n zale şi mărgele,
Te însoţeau în drumul greu spre stele.

Venit-ai, Făt-Frumos, în gînduri pure,
Dînd sens adînc avînturilor noastre,
În vers duios, în freamăt de pădure,
În rugăciuni, sau în tăceri sihastre,
Sau în mînii de fulgere albastre.

În golul ce seca a inimii bătaie,
Ai revărsat efluvii noi de viaţă;
Ardea credinţa nouă-n vîlvătaie,
Se risipeau genunile de ceaţă,
Se ridica din noapte o altă dimineaţă.

Chemărilor aprinse de-nviere,
Ai aşternut covorul fermecat;
Se-nvăluia pămîntul în mistere,
Altare noi creşteau înalte-n veac,
Se semănau troiţe-n lung şi-l lat.

Era un cîtec ţara din poveste,
Elanul ei creştea în aprig val,
Izvor ce sparge stînca şi ţîşneşte,

De la Hotin, din Pind, sau din Ardeal,
Dinspre Moldove-n vîrfuri de Predeal.

Şi-apoi deodată visul plin de aur,
Urzit de cuibul verzilor zidari,
S-a prăbuşit în sînge; un balaur,
Cu ochi şireţi, cu pînde de tîlhari,
A nimicit al neamului tezaur.

S-a stins cîntarea-n negre prevestiri,
Blestemul s-abătea peste hotare
Sub pasul crud al grelei prăbuşiri,
Surpate-n praf sfinţitele altare,
Şi dinspre Nistru val de-nmormîntare.

Azi ţara voevozilor se zbate,
Încătuşată-n temniţi moscovite;
Catapetesmele-n furtună-s despicate,
Mormintele ne sînt batjocorite,
O noapte neagră, plină de ispite.

De ani se taie-n carnea noastră vie,
Nu mai tronează zeu decît argintul;
Cei mari îl împărţesc cu lăcomie,
Iar libertatea şi-a spurcat veşmîntul,
Ialte perfide-ntunecă pămîntul.

Şi totuşi nimeni nu ne-ndoaie firea,
Credinţa noastră-n veci nu se va pierde,
Din tată-n fiu va trece moştenirea,
O sabie-nfrăţită cu psaltirea
Ne duce-n timp spre-o nouă Casă Verde.

*

Procesul pentru Biserica Română din Paris (probă prezentată Tribunalului)

Declaraţie

„Je, soussigné Constantin VISOIANU, président du Comité National Roumain, declare:

„J'ai assisté à plusièures reprises au services divins officiés par le Révenend Père Vasile BOLDEANU dans l'Eglise orthodoxe Roumaine située 9, rue Jean-de-Beauvais à Paris et pu constater que le service divin était officié en conformité avec les traditions réligieuses et nationales roumaines. J'au pu constater aussi que ce service n'était affecté d'aucune préoccupation politique.

J'au eté informé par des compatriots roumains que le Rév. Père Boldeanu, ayant fait des sacrifices personnels, a réussi à mieux organiser l'église et qu'il entretient des bonnes relations avec la Communanté roumaine de Paris.

„New-York, le 8 Février 1973.

„Constantin Vişoianu, président du Comité National Roumain"

Bibliografie

Anexă la pag. 310 din cartea avocatului Jean MILOE: „La Riposte, aux attaques du Gouvernement Roumain contre l'Eglise Roumaine de Paris"
Paris, 1976

*

Procesul Bisericii Române din Paris (probă prezentată Tribunalului)

à Maître V. V. Stanciu
16, rue Piere Nicole
Paris, le 13 mars 1975

„Mon cher Confrère,

Vous avez bien voulu me demander des renseignements sur les trois question suivantes: 1) Si je connaissais le prêtre Vasile Boldeanu en Roumaine, particulièrement lors des événements qui ont eu lieu à Bucarest, en Janvier, 1941; 2) si je connaissais le nom du secrétaire général de la „Garde de Fer"; 3) si je fréquente l'église orthodoxe roumaine de Paris, 9 bis, rue Jean de Beauvais.

Voici mes réponses: 1) Je n-ai pas entendu parler de Vasile Boldeanu ni avant ni en Janvier 1941, quand la „Garde de Fer" s'est violemment heurtée au gouvernement du maréchal Antonescu, qu'elle voulait renverser; 2) J'ai connu les deux secrétaires généraux de la „Garde de Fer" Dumitrescu-Borsa d'abord et ensuite Nicolae Pătrascu. Ce dernier remplissait cette fonction en 1940 et 1941. Après, la „Garde de Fer" a été interdite; 3) Je fréquente l'église orthodoxe roumaine de la rue Jean de Beauvais.

Veiullez, mon cher confrère, agréer mes sentiments les meilleurs.
Nicolas Penescu
ancien avocat à la Cour de Cassation de Roumanie.

anicien ministre
secrétaire général du Parti National-Paysan Roumain."

Bibliografie

Anexa la pag. 310 a cărţii avocatului Jean MILOE: „La riposte aux attaques du gouvernement Roumain contrè l'Eglise Roumaine de Paris", Paris, 1976

*

Procesul pentru Biserica Română (probă depusă la Tribunal)

Monsieur Eugène IONESCO 96, bd. du Montparnasse 75014 Paris.

Paris, le 4 Mars 1975
Maître V.V. STANCIU
16, rue Pierre Nicole 75005 Paris.

Cher Maître.

„Vers la fin de l'époque de l'entrez-deux guerre, la majorité des Roumains, sourtout les jeunes et „l'intelligentsia" étaient partisans ou membres du Parti Fasciste Roumain, la Garde de Fer. La preuve principale, c'est que ce Parti a eu la majorité des votes aux elections législatives sous le régime Libéraux. L'opinion publique était alors à droite, comme elle est aujourd'hui a gauche.

„Je ne puis affirmer que l'abbé Vasile Boldeanu a été membre de la Garde de Fer, comme je ne puis affirmer qu'il ne l'a pas été. Par contre, je puis affirmer qu'il ne faisait pas partie des dirigents, tous bien connus, de cette organisation politique, ni de la liste des criminels de guerre.

„Je dois ajouter que, depuis le temps, nombre des dirigents marquants de la Garde de Fier se sont recyclés et qu'ils servent la République Démocratique Roumaine aujourd'hui. D'autres dirigents de la Garde de Fer, dont le nouveau chef, héritier de Codreanu, vivant en Europe et n'ont jamais été inquiété. Parmi ces derniers, on peut trouver des criminels de guerre.

Pour ce qui est de l'abbé Vasile Boldeanu, je témoigne qu'il exerce ses fonctions religieuses, qu'il ne fait pas de politique, et, qu'à ma connaissance, il ne complote ni n'est en rapport avec les membres survivants de l'ancienne Garde de Fer.

Je vous prie d'agreer, cher maître, l'expression de toute mon amitie.
E. IONESCO
de l'Académie Francaise"

*

Fin de citation

Bibliografie

Anexă la pag. 309—310 a cărţii lui Jean MILOE: „La Riposte aux attaques du gouvernement Roumain conte l'Eglise Roumaine de Paris."
Paris, 1976.

Comentariu:

Aşa-zişii legionari reciclaţi în regimul comunist:
a) n-au fost dintre cei mari exterminaţi în închisori şi
b) s-au reciclat în proprie profesiune la rangurile de jos

dr. M.Ş.

*

Săptămînalul „LIBERARUL" nr. 1
din ianuarie 1990 pag. 4

Primim spre publicare din partea d-lui Şerban Milcoveanu următoarea ,

DECLARAŢIE — PRINCEPS

Fiind refuzat de către unii, şi neputînd găsi pe alţii care, prin trecutele lor funcţii, să poată găsi legitimitate unei reconstituiri partinice în noul spirit democratic şi constituţional, nu-mi rămîne decît să-mi asum singur răspunderea, ridicînd singur steagul, pentru a însoţi, în noile lor acţiuni patriotice, ilustrul Partid Naţional Ţărănesc, condus de către urmaşii nemuritorilor Iuliu Maniu şi Ion Mihalache, şi ilustrul Partid Naţional-Liberal, condus de urmaşii nemuritorilor Constantin I. C. Brătianu şi Gheorghe I. I. C. Brătianu.

Aceste partide istorice, sînt în Ţara Noastră temelii ale ordinei naturale şi izvoare ale libertăţii certe.

Cu vechii mei camarazi de ideal, de simţire şi de luptă, nu trebuie să se repete eroarea de orientare, cu consecinţe sinucigaşe, din anii 1940—1941; şi nici eroarea de orientare, cu consecinţe autodistrugătoare din anii 1946—1948.

Prima lege a creativităţii sociale şi a devotamentului patriotic rămîne: (a) alungarea egoismului de către altruism; iar a doua lege (b) înlocuirea interesului de către ideal.

Actuala revoluţie democrată din zilele de 17—25 decembrie 1989 revoluţie care şi-a aflat momentul critic decisiv la amiaza zilei de 22 decembrie 1989, este opera spontană, generală şi uluitoare a unui NOU TINERET, ridicat ca prin farmec în ţara noastră.

Cu instinctul şi speranţă îi presimţeam existenţa.

Cu sufletul şi cu prezenţa l-am însoţit în lupta lui.

Respectăm şi admirăm acest NOU TINERET, în acelaşi timp patriot şi democrat. Voinţa noastră este numai să-l ajutăm cu învăţămintele pozitive rezultînd din experienţele negative; şi cu adevărul istoric scos la iveală în epoca premergătoare revoluţiei naţionale din luna decembrie 1989, epocă pe care noi am trăit-o şi am suferit-o în inima primejdiilor succesive necurmate.

Poate să nu am mai mult drept decît alţii; dar consider că nu mi se poate, nici contesta, nici interzice, dreptul de a spune adevărul.

Pentru noua orientare.

Dr. Şerban Milcoveanu

între 1935—1936 Preşedinte al „Societăţii Studenţilor în Medicină de la Facultatea de Medicină din Bucureşti;

între 1936—1937, Preşedinte al „Asociaţiei internilor de spitale";

Între 1936—1940, Preşedinte al „U.N.S.C.R.";

între 1940—1941, Preşedinte al „Colegiului Medicilor din Bucureşti".

Nu am avut nici o funcţie de Stat.

Nu am acceptat niciodată vreo demnitate politică.

28 decembrie 1989 Bucuresti.

*

MAJESTĂŢII SALE REGELUI MIHAI I CEL DEVOTAT

Suisse
Confederaţia Helvetica

Majestate!

Sîntem ultimii supravieţuitori ai *celor trei partide naţionaliste succesive* din România.

Primul specific al naţionalismului românesc este *alianţa* cu Occidentul şi mai precis cu cine *este realitatea militară a Occidentului în respectiva epocă*. Ca atare *politica externă are prioritate asupra politicii interne* şi se practică acea politică internă care este *adaptată şi care este cerută* de politica externă.

Al doilea specific al naţionalismului românesc este *un plus de îndatoriri şi de sarcini pentru Naţiunea care a alcătuit statul şi care are răspunderea în istorie.*

Acest plus de îndatoriri şi de sarcini: nu exclude, ci *implică* în propria definiţie respectarea, colaborarea şi la nevoie apărarea *naţionalităţilor conlocuitoare.*

Al treilea specific al naţionalismului românesc este recunoaşterea şi conformarea la *Constituţia scrisă din 1923* reactualizare adaptată a celei din 1866 şi refuzarea *Constituţiei nescrise* dictată de Forţele Oculte, Poliţiile Secrete şi ocupaţiile străine, care *au fost la originea ilegalizărilor* din Ianuarie 1931, Martie 1932 şi Decembrie 1933 şi la *origina uzurpării* Suveranităţii Naţiunii şi *instituirii* dictaturii personale din 10 Februarie 1938 —23 August 1944.

Majestate!

Primul grup dintre noi suntem supravieţuitorii *„Ligii Apărării Naţionale Creştine"*, fondată în Martie 1923 de prof. A. C. Cuza (1857—1947).

Al doilea grup dintre noi suntem supravieţuitorii *„Legiunii Arhanghelului Mihail"* cu secţia politică întîi Garda de Fier şi apoi *Totul pentru ţară* fondată în Iunie 1927 de Corneliu Z. Codreanu (1899—1938) şi Ionel I. Moţa (1902—1937).

Al treilea grup dintre noi suntem supravieţuitorii *„Mişcării de Rezistenţă Naţională a Românilor"*, fondată în 1945—1946 de Generalul Aurel Aldea (1884—1949) şi etichetată tendenţios „Sumanele Negre" pentru confuzionare cu „Sutele Negre" din războiul civil rus al anilor 1918—1922.

Majestate!

Suntem în curs de mobilizare şi adunare *în jurul steagului ridicat* de noi cei cu iniţiativa şi curajul.

În conformitate cu ereditatea şi vocaţia suntem pentru *Monarhia constituţională şi reprezentativă* şi ca atare vom lupta pentru a determina *referendum-ul* cerut de Majestatea Voastră, de Regina noastră Anne şi de Principesa Margarette.

În conformitate cu principiul şi cu convingerea de adaptare a politicii interne la politica externă, înţelegem a ne organiza, a activa şi a construi *în cadrul Democraţiei politice cu separarea Puterilor din Stat, cu întrecere între toate partidele* şi cu *deciderea Legilor de către Parlament.*

Majestate!

Aducem cu noi în serviciul Patriei şi la dispoziţia Majestăţii Voastre un adevărat tezaur de *sentimente nobile* şi *idei superioare* întrucît în adolescenţă am fost premianţii liceelor şi şefii promoţiilor în universitate.

Aducem cu noi în serviciul Patriei şi la dispoziţia Majetăţii Voastre seva nutritivă a unor *rădăcini puternice* şi *adînci* începînd cu „Ştefan Vodă al Moldovei", „Sfînta Tinereţe Legionară", „Cu fruntea sus", „Ardealul tînăr legionar" şi „Imnul Moţa-Marin".

Aducem cu noi în serviciul Patriei şi la dispoziţia Majestăţii Voastre *idealurile devenite steaguri* şi *experienţele devenite arme* nu a sute, ci a *zeci de mii de morminte sfinte şi a rezistenţii invincibilă* sub succesivele dictaturi 10 Februarie 1938—23 August 1944 şi 6 Martie 1945—22 Decembrie 1989.

Aducem cu noi în serviciul Patriei şi la dispoziţia Majestăţii Voastre: experienţa lagărelor, anchetelor şi închisorilor de sub teroarea Stalinistă (1945—1964), *experienţa* războiului din est (21 Iunie 1941—23 August 1944) şi din vest (23 August 1944—9 Mai 1945) şi *experienţa* prizonieratului din U.R.S.S. în lupta corp la corp dintre noi şi trădătorii recrutaţi pentru diviziile anti-româneşti.

Majestate!

Ne-am făcut, ne facem şi ne vom face datoria chiar în *lipsa succesului* şi chiar cu *dezamăgirea speranţelor.*

Nu ne propunem pentru participare la eventuală viitoare guvernare şi pentru această *înaltă misiune naţională* susţinem cele două partide istorice P.N.Ţ. şi P.N.L.

Suntem cîinii devotaţi care venim la *mormintele înaintaşilor noştri* şi care vrem *să murim lipiţi de mormintele* celor care ne sunt sfinte icoane şi nemuritoare modele.

În baza acestei tradiţii şi în baza acestui legămînt *programul nostru* este *de a construi o Românie Nouă* în continuare istorică, dar la alt nivel calitativ a *României Vechi.*

Românii suntem un neam vechi şi trainic.

Sufletul naţional nu poate fi ucis.

Noi credem, în *fiinţa colectivă a Naţiunii* în plus de fiinţele individuale ale oamenilor.

Să trăiţi Majestate!

Sunteţi *Regele Mihai I cel Devotat continuare legitimă şi necesară a Domnitorului Alexandru-Ioan Cuza*, a *Regelui Carol I cel Înţelept şi a Regelui Ferdinand I cel Loial.*

Trăiască *Regina noastră Anna* continuatoarea legitimă şi necesară a *Doamnei Elena*, a *Reginei Elisabeta* poeta Carmen Silva, a *Reginei Maria şi a Reginei mamă Elena.*

Trăiască *Principesa Margaretta* care va fi *Regina* copiilor şi nepoţilor noştri.

Trăiască *Principesa Sofica.*

În numele grupului de iniţiativă şi pornire

Dr. Milcoveanu Şerban

21 Ianuarie 1990.
Bucuresti

Post scriptum
În anexa „Declaraţie princeps" *publicată de ziarul* „Liberalul" *din 6 Ianuarie 1990*

*

SCRISOARE PUBLICĂ

Către,

Dl. ION ILIESCU — Şeful Statului Român

Către,

Partidele alcătuind Guvernul provizoriu

Întrucît toţi ceilalţi din categoria mea preferă *să tacă* şi *să observe* şi întrucît singur m-am angajat prin *Declaraţia-princeps din 28 Decembrie 1989* publicată în ziarul „Liberalul" Nr. 1 din 1990, cer cuvîntul pentru a vă atrage atenţia asupra *noului complot de a destabiliza ordinea internă a Statului nostru şi de a îmbrînci Naţiunea spre autodistrugere prin război civil.*

Este vorba de actualul proect de *Lege electorală* care *retrage dreptul de a vota şi dreptul de a fi ales* acelor cetăţeni care în urmă cu peste 50 ani au deţinut sau au exercitat *„funcţii în organizaţii de tip fascist".*

Această exprimare nu vizează cele patru milioane de membrii ai *Partidului Comunist* şi milionul de cadre ale *Poliţiei Secrete* care au fost osatura de conducători şi de controlori ai *Statului totalitar dublu fascist* (confiscarea Proprietăţii în plus de confiscarea Libertăţii) de la 6 Martie 1945 pînă la 22 Decembrie 1989.

Această exprimare nu vizează *Frontul Renaşterii Naţionale* a exregelui Carol II şi *dictatura militară* a generalului Ion Antonescu care timp de şase ani între 10 februarie 1938 şi 23 August 1944 *s-au vrut copii cît mai exacte ale fascismului* din Italia şi ale naţional-socialismului din Germania şi mai mult decît acestea au fost antipopulare deci antidemocrate.

Acestă exprimare nu vizează *societăţile secrete* dinainte sau de după 23 August 1944 care *prin caracterul ascuns nu pot avea decît scopuri subversive* şi care prin *disciplina absolută nu pot exersa decît dictatura şi totalitarismul.*

Această exprimare vizează *cei 100—200 supravieţuitori ai Mişcării Legionare a cărei ramură simistă* s-a asociat patru luni la dictatura generalului Ion Antonescu între 15 Septembrie 1940—20 Ianuarie 1941 dar a cărei *ramură codrenistă* n-a participat la nici-o guvernare şi a fost în neîntreruptă opoziţie cu toate dictaturile.

Dar înainte de toate, această exprimare a fost concepută şi are scopul de a pedepsi *cei 200—250 intelectuali români* care între 15 Sept. 1940—20 Ianuarie 1941 au fost *comisari de românizare* cu misiunea *de a împiedica cumpărarea de către capitalul german* şi *vînzarea către capitaliştii germani a întreprinderilor evreeşti* de pe teritoriul României. Una din *condiţiile* care au dus la abandonarea Mişcării Legionare şi la preferarea generalului Ion Antonescu a fost *decretul de desfiinţare a comisarilor de românizare* cu care *la 20 Ianuarie 1941 a început Lovitura de Stat etichetată* odată cu victoria drept reprimarea „Rebeliunii legionare". Caracterul *patriotic* al comisarilor de românizare s-a văzut după 6 Martie 1945 cînd *proprietăţile germane au devenit pradă de război ale URSS-ului*, şi au intrat în componenţa faimoaselor *„Sovromuri".*

Mult stimate şi mult distinse Dle. Ion Iliescu,

Onorate Partide Politice,

Îmi permit a vă reaminti toate cele de mai sus, nu în interesul nostru personal, ci în *interesul persoanelor dvoastre* şi prin dvoastră *în interesul Patriei noastre comune.*

Nu vă începeţi opera legislativă cu o nedreptate tragică prin încălcarea principiilor de drept şi *comică* prin puţinătatea numerică a victimelor.

Dreptul de a vota şi dreptul de a fi ales *fac parte din calitatea de cetăţean* şi aceste drepturi la fel ca cetăţenia *nu pot fi retrase* sau *suprimate decît de instanţele judecătoreşti*: a) pentru vinovăţie concretă bine dovedită şi b) după respectarea dreptului de explicare şi dreptului de apărare.

Nu pot avea principii juridice în capul lor *pseudo-juriştii* care au conceput şi au redactat această prevedere a proiectului de lege electorală.

În plus consiliul lui Montesquieu (1689—1755) din „L'ésprit des lois": *Nedreptatea făcută unuia constituie o ameninţare pentru toţi ceilalţi.*

Mult stimate şi mult distinse Dle. Ion Iliescu,

Onorate Partide Politice,

De asemenea îmi permit a o lua înaintea inevitabilului viitor şi a vă ruga *să deschideţi o anchetă* dacă nu cumva *redactorii acestui proiect de lege electorală* nu fac parte şi nu servesc complotul de *a destabiliza actuala ordine statală şi de a împinge România pe drumul războiului civil şi autodistrugerii naţionale.*

Complotiştii inconştienţi sunt mai periculoşi decît *complotiştii conştienţi.*

Aşteptăm rezultatul anchetei solicitate.

Toate comploturile din istorie au început *cu organizarea şi practicarea de diversiuni.*

Dr. Milcoveanu Şerban.

5 Martie 1990
Bucuresti

*

Către,

ÎNALTUL GUVERN ŞI ONORATUL PARLAMENT

Către,

ASOCIAŢIA FOŞTILOR DEŢINUŢI POLITICI DIN ROMÂNIA

Privitor la *Decretul-Lege nr. 118* din *30 Martie 1990* publicat în Monitorul oficial al României anul II, Nr. 50 din 9 Aprilie 1990.

Cu scopul ca interpretarea şi aplicarea lui *să nu constituie încă o manifestare de continuare a dictaturii şi să nu se autodezmintă prin noi nedreptăţi, noi abuzuri şi noi victime.*

Articolul 11: „Prevederile prezentului decret-lege nu se aplică persoanelor condamnate pentru infracţiuni contra umanităţii sau celor care s-a dovedit că au desfăşurat o activitate fascistă în cadrul unei organizaţii sau mişcări de acest fel, pe baza procedurii prevăzute la art. 5 şi 6."

Fin de citation.

Art. 5. decide componenţa şi funcţionarea comisiei de cercetare şi hotărîre, iar *art. 6* decide ce anume probe sînt necesare sau sunt posibile pentru a fi beneficiar.

S-ar putea foarte bine *ca intenţia leguitorului* să nu vizeze deţinuţii politici din *categoria legionară* întrucît art. 11 pentru excludere pune condiţia că „au desfăşurat o activitate fascistă în cadrul unei organizaţii sau mişcări de acest fel." Or este fapt de istorie oficială şi fapt de notorietate publică că: a) partidul „Totul pentru ţară" şi-a *încetat existenţa în Martie 1938 prin auto-dizolvare* de către Corneliu Z. Codreanu şi b) *„Mişcarea Legionară" şi-a încetat existenţa în Martie 1941* cînd *prin decret-lege şeful statului* Generalul Ion Antonescu *a desfiinţat „Statul naţional legionar".*

Ca atare orice acuzare de activitate fascistă *nu poate intra în prevederile art. 11* din decretul-lege 118/1990 întrucît n-a fost „în cadrul unei organizaţii sau mişcări de acest fel". Aşa cum dovedeşte însuşi textul, intenţia leguitorului *n-a fost de a exclude fostele activităţi individuale şi a fost de a exclude numai fostele activităţi colective*, care în fapt şi în realitate n-au mai existat din 15 Martie 1941.

Întîmpinarea noastră se adresează „oamenilor de bine" tocmai *pentru a-i apăra pe ei* de intenţiile malefice şi de tentativele învrăjbitoare ale oamenilor de

pradă, care nu lipsesc şi care nu pot lipsi în actualele împrejurări încă turburi şi încă contestate.

Aceşti „oameni de pradă" tip Rosen Moses şi Silviu Brucan vor şi încearcă să pună *semnul egalităţii* între *Mişcarea Legionară* din România şi *Guvernarea fascistă* din Italia şi *Guvernarea naţional-socialistă* din Germania.

Toate aceste acuzări şi toate aceste rechizitorii ale oamenilor de pradă din România şi din străinătate: sînt pur declarative şi nu aduc pentrucă nu se bazează *pe nici un fel de dovadă.*

Nici dovadă programatică.

Nici dovadă faptică.

Mişcarea Legionară a provenit din *Liga Apărării Naţionale Creştine*, Liga Apărării Naţionale Creştine a provenit din *Partidul Naţional-Democrat* dinainte de primul război mondial şi Partidul Naţional-Democrat a provenit din *filosofia politică* şi din *acţiunea politică a prof. Vasile Conta* (1845—1882). Toate aceste patru *etape succesive* ale Naţionalismului Românesc n-au fost altceva *decît reacţia de apărare a poporului autohton* descendent din Daci şi Romani *împotriva conspiraţiei mondiale de* infiltrare ilegală şi *de suprapunere economică* astfel încît spaţiul carpato-ponto-dunărean *să ajungă stat bi-naţional* cu evreii *clasa conducătoare şi exploatatoare în calitate de naţiune învingătoare* şi cu Românii *clasă subordonată şi exploatată în calitate de naţiune învinsă.*

Or pe tot parcursul acestor *patru etape* de la 1878 încoace *nu există* nici un program şi nu există nici-o declaraţie care să preconizeze pentru politica internă a României *instituirea dictaturii în locul democraţiei* sau ceva care *să copieze* fascismul din Italia şi naţional-socialismul din Germania.

Încercarea de copie a fascismului şi naţional-socialismului a fost cea a exregelui Carol II şi anume: *„Straja Ţării"* şi *„Frontul Renaşterii Naţionale".*

Sub constrîngerea la bursele din Occident a *Finanţii Internaţionale Evreeşti*, guvernele României de *trei ori* în Martie 1931, în Martie 1932 şi în Decembrie 1933 au *ilegalizat Mişcarea Legionară* şi sub stare de arest au trimis-o *în judecată* pentru *complot anti-constituţional* deci pentru înlocuirea democraţiei prin dictatură. La primele două procese judecate la instanţele civile şi la al treilea proces judecat la instanţa militară sub regimul stării de asediu, Justiţia legală şi legitimă a Ţării *a respins acuzaţia de complot în favoarea dictaturii* şi *a pus în libertate pe legionari* în frunte cu Corneliu Z. Codreanu.

Astăzi după aproape 60 ani, cu ce drept se contestă aceste trei sentinţe judecătoreşti din 1931, 1932 şi 1934? Imediat după 22 decembrie 1989 s-a proclamat în Ţara noastră separarea *celor trei Puteri de Stat* aşa încît *Puterea Executivă* şi *Puterea Legislativă* de astăzi *nu pot contesta constatările şi deciziile Puterii Judecătoreşti de ieri.*

Uzurparea Suveranităţii Naţiunii şi instituirea dictaturii personale aici în România noastră au fost *vechea conspiraţie încă din 1923—1925* a exregelui

Carol II pe atunci Principe Moştenitor. *Planul* acesta a început a fi aplicat din iulie 1930 cu: pulverizarea partidelor de guvernămînt, izolarea la nevoie exterminarea lui I. Gh. Duca şi Iuliu Maniu, învrăjbirea pentru distrugere reciprocă a Democraţiei şi Naţionalismului, dosare individuale pentru *şantajarea* aparatului de stat îndeosebi Armata şi anarhizarea vieţii publice pentru justificarea dictaturii ca unică soluţie.

În Martie 1937 Corneliu Z. Codreanu este luat şi adus în casa Malaxa pentru o întrevedere ultra-secretă cu exregele Carol II. În vederea fondării *„partidului unic de stat"* ca bază de susţinere şi ca matca de cadre a dictaturii sale, exregele Carol II a cerut *să i se predea comanda supremă a Mişcării Legionare şi legionarii să-l proclame „căpitan" în plus de rege* şi în schimb a oferit lui Corneliu Z. Codreanu *să-l facă primul* său adjunct şi să participe la guvernarea dictatorială.

Corneliu Z. Codreanu *a refuzat să asocieze Mişcarea Legionară la dictatura regală* şi imediat s-a orientat spre Iuliu Maniu şi George I.I.C. Brătianu: a) *pentru menţinerea în România a Constituţiei din 1923 şi a democraţiei politice şi* b) pentru a alcătui prin Pactul electoral din 25 Noiembrie 1937 *rezistenţa Naţiunii împotriva conspiraţiei prodicatorială* a exregelui Carol II.

Dacă Mişcarea Legionară ar fi fost *fascistă, nu s-ar fi asociat* cu exregele Carol II, *pentru partidul unic de stat* şi pentru instituirea dictaturii în locul democraţiei? Asociindu-se cu Iuliu Maniu şi cu George I. I. C. Brătianu, *nu este o dovadă faptică majoră* deci *irefutabilă de încadrare în Constituţia din 1923* şi *în regimul democrat ca partener paralel* cu Partidul naţional ţărănesc şi Partidul naţional liberal?

La procesul din Iunie 1938 de la Tribunalul Militar Bucureşti, *sentinţa de condamnare* a lui Corneliu Z. Codreanu pentru aşa zisa trădare: *n-a fost motivată cu intenţie de a înlocui democraţia prin dictatură* recte *fascism*, ci a fost motivată cu deţinerea adică cu publicarea ordinelor şi a circularelor lui Armand Călinescu zise „secrete de stat"

La 6 Septembrie 1940 *dictatura* exregelui Carol II a fost înlocuită în drept şi s-a continuat în fapt cu *dictatura* generalului Ion Antonescu. Numai după consolidarea acesteia pe poziţie de forţă invincibilă şi anume la 15 Septembrie 1940 generalul Ion Antonescu *şi-a asociat la guvernare Mişcarea Legionară*. La această pseudo-guvernare legionară *a participat numai ramura simistă*, iar *ramura codrenistă* (din care făceam parte eu semnatarul acestor rînduri) *n-a participat şi a rămas în opoziţie* cu şefii ei *în detenţiune* pînă la 24 Ianuarie 1941: preot I. Dumitrescu-Borşa şi Gh. Ciorogaru.

Ca atare: *ramura legionară simistă* n-are vinovăţia instituirii dictaturii în România şi *are numai vinovăţia colaborării* timp de patru luni cu dictatura instituită de exregele Carol II şi continuată de generalul Ion Antonescu. O colaborare care s-a terminat cu: a) asvîrlirea afară din guvern la 20—23 Ianuarie

1941 prin lovitura de Stat etichetată odată cu victoria drept reprimarea „rebeliunii legionare" şi b) obligarea plecării în exil cu internarea legionarilor din Noiembrie 1942 pînă la 23 August 1944 în *lagărul de la Buchenwald şi Dachau*.

Dacă Mişcarea Legionară chiar numai ramura simistă ar fi fost pentru dictatura citeşte pentru fascism şi pentru naţional-socialism: a) *ar fi fost ea scoasă din guvern* de generalul Ion Antonescu care practica dictatura? şi b) *ar fi fost ea internată în lagărele de la Buchenwald şi Dachau* de dictatura naţional- socialistă a lui A. Hitler?

Oamenii de bine gîndesc *logic*.

Oamenii de pradă gîndesc *antilogic*.

Evenimentul de la 23 August 1944.

Evenimentul la care eu semnatarul acestor rînduri *am participat şi am contribuit* mai mult decît întreg Partidul Comunist. La 30 Martie 1943 (deci cu 1 an şi 5 luni înainte) generalul Aurel Aldea m-a însărcinat *să duc pe front* la şase comandamente de corpuri de armată şi de divizii următoarele scrisori: „Dragă... Germanii au pierdut războiul şi Antonescu duce Ţara în prăpastie. Regele va încerca să schimbe politica externă şi să salveze Ţara prin noi alianţe. Cînd vei auzi chemarea regelui, te sfătuiesc să-i dai urmare şi să nu asculţi pe Antonescu. General Aurel Aldea."

Toţi cei şase comandanţi de mari unităţi au primit *scrisorile acestea*, care au fost unul din *factorii de totală* şi *perfectă unitate a Armatei* la iniţiativa Regelui Mihai. Dacă ar fi fost o delaţiune şi dacă aş fi fost prins, nu e nici-o îndoială că pe generalul Aurel Aldea şi pe mine ne aştepta pedeapsa cu împuşcarea.

Întrebarea simplă şi firească: actualii noştri acuzatori şi actualii noştri judecători *ce-au făcut la acea dată* pentruca să se termine dictatura şi să înceapă democraţia în Patria noastră România?

Din nefericire *Patria comună a oamenilor de bine* care n-au niciodată înţelegere şi *a oamenilor de pradă* care întotdeauna au atotputernicie.

În numele Mişcării Legionare *adeziunea* la evenimentul de la 23 August 1944 şi *adeziunea* la reinstaurarea democraţiei au fost formulate şi semnate de *avocatul Horaţiu Comanici*.

Într-o scrisoare dată publicităţii atunci la 27 August 1944, Iuliu Maniu declară: „Domnule Comanici: sunt acum mai mult de doi ani de cînd cîţiva membrii autorizaţi ai conducerii Mişcării Legionare mi-au adus la cunoştinţă decizia lor de a revizui orientările de politică internă şi externă a grupării lor. Ei au recunoscut că au ajuns la convingerea, datorită experienţei dictaturilor ce s-au succedat începînd cu fostul rege Carol al doilea şi pînă în zilele noastre, că regimul dictatorial şi totalitar nu corespunde temperamentului poporului român şi că actualele evenimente sociale şi economice din România nu fac decît să întărească această opinie. Aceste declaraţii ale conducătorilor Mişcării d-

voastre erau de altcum în acord cu declaraţia categorică ce mi-a făcut-o întemeietorul Mişcării, Corneliu Z. Codreanu, cu ocazia penultimei întrevederei ce am avut-o cu el cînd el mi-a spus că ceeace îl lega de Germania nu erau principiile naţional-socialiste, ci credinţa că în războiul mondial ce se va declanşa, Germania va ieşi învingătoare şi deci va trebui să existe în România o Mişcare ce-ar putea servi de cadru protector pentru armonizarea intereselor ei cu exigenţele eventualului învingător. Însă acum este clar că Germania va fi învinsă. Dictatura, starea de asediu şi cenzura au făcut imposibil ca aceste opinii ale conducerii d-voastră să poată fi exprimate, să poată fi public manifestate şi în consecinţă, a trebuit să suportaţi o atmosferă grea ce s-a creat în jurul d- voastră. Sînt foarte bucuros că prin decizia Majestăţii Sale Regelui, în ziua libertăţii, v-aţi alăturat din primul moment în mod public spre a arăta şi proclama opiniile d-voastră şi exprima decizia de a începe o nouă epocă. Proclamaţia d-voastră atît de frumoasă arată în mod perfect sentimentele patriotice şi pline de înţelegere pentru ideile democratice ce ies biruitoare din această luptă şi pentru concepţia de justiţie socială ce este religia în această lume, a timpurilor ce trăim... vă rog să primiţi şi să transmiteţi amicilor cele mai bune salutări (ss) Iuliu Maniu."

Fin de citation.

Reprodus în săptămînalul *„Dimineaţa"*, anul I, nr. 57, Vineri 27 Aprilie 1990 pag. 3.

Proclamaţia Mişcării Legionare şi scrisoarea lui Iuliu Maniu n-au împiedicat oamenii de pradă şi fiarele de junglă din acea epocă să ceară imediata *arestare şi spînzurare a celor 10.000 supravieţuitori din Ţară* ai Mişcării Legionare.

La 10 Septembrie 1944, colonelul Traian Borcescu, şeful *Serviciului Secret de Informaţii* a predat lui Emil Bodnăraş evidenţa nominală inclusiv locul de domiciliu şi locul de muncă a acestor *10.000 de noi victime*. Sub preşedenţia generalului Const. Sănătescu şi în asistenţa miniştrilor de stat Iuliu Maniu, Const. I. C. Brătianu şi Const. Titel Petrescu *s-a întrunit guvernul în şedinţa specială* pentru a rezolva această problemă a celor 10.000 legionari. Ministrul de Interne generalul Aurel Aldea a declarat că *legionarii care n-au plecat cu germanii şi care au rămas în ţară nu mai sunt fascişti şi sunt pentru democraţie*. Propunerea de închidere a problemei legionare s-a pus la vot: toţi miniştrii au votat *în favoarea ei* şi singur a votat *împotriva* Lucreţiu Pătrăşcanu, care tot insistînd pentru spînzurarea legionarilor a primit din partea generalului Aurel Aldea calificativul perfect îndreptăţit *„Imbecilule!"*

Cele de mai sus s-au petrecut la jumătatea lui Septembrie 1944.

Acum în 1990, după 46 ani, alţi oameni de pradă şi alte fiare de junglă *redeschid problema legionară* neţinînd seama nici de sentinţele judecătoreşti din 1931, 1932 şi 1934 şi nici de *hotărîrea guvernului* înr-adevăr de Uniune Naţională şi de democraţie politică din Septembrie 1944.

La 6 Martie 1945 ocupaţia sovietică impune guvernul comunist şi începe lunga *teroare stalinistă* de 20 ani.

Numeric legionarii au fost principalele victime ale *teroarei staliniste* din statul totalitar al dictaturii comuniste exercitată: întîi de Ana Pauker — Teohari Georgescu şi apoi de Gh. Gheorghiu-Dej — Alex. Drăghici.

În noaptea 14/15 Mai 1948 au fost arestaţi şi întemniţaţi 20.000 legionari şi prigoana plus minciunile şi calomniile *au continuat* fără întrerupere pînă în primăvara 1964. În 1963 juristul Victor Biris a fost *asasinat* pe peronul Gării Mediaş fiind împins de necunoscuţi sub roţile unei locomotive. În 1966 profesorul Niculae Pătraşcu la locuinţa sa din Sibiu a fost *asasinat* cu 14 lovituri de cuţit de necunoscuţi tot de la Brigada teroristă a Securităţii de Stat.

Toate arestările, toate condamnările, toate întemniţările şi toate asasinatele *n-au fost pentru* „activitate fascistă în cadrul unei organizaţii sau mişcări de acest fel," cum spune art. 11 din drecretul-lege nr. 118/1990 *ci au fost cu o singură cauză* şi anume *refuzul unanimităţii legionarilor în anii 1945—1947 de a intra în Partidul Comunist şi de a colabora la distrugerea Democraţiei şi la distrugerea Naţiunii*, ambele etichetate „construirea societăţii comuniste."

După însăşi terminologia marxist-leninistă „fascismul" este *forma preventivă a contra revoluţiei*. Adică: ridicarea armelor şi începerea războiului *nu în anii de după, ci în anii premergători* Revoluţiei bolşevice din octombrie 1917. În consecinţă nu poate fi susţinută acuzaţia de „fascism": a) *după instalarea* regimului comunist la 6 Martie 1945 şi b) *cu caracter individual* neexistînd organizaţie, partid sau mişcare legionară.

Dacă în anii 1945—1947 *noi legionarii am fi acceptat invitaţia* Partidului Comunist de a colabora la uciderea Democraţiei şi la construirea dictaturii, astăzi în 1990: *n-am fi fost sub acuzare de „fascism"* şi pentru pedepsire de decretul-lege nr. 118/1990, *ci am fi fost alături de cele patru milioane* foşti membrii P.C.R., noii membrii F.S.N., *alături de exact actualii noştri acuzatori şi alături de exact actualii noştri pedepsitori.*

Logica refuză punerea semnului de egalitate între *vinovăţia refuzului de colaboraţionism cu comunismul* care a fost realitatea de ieri şi vinovăţia „activităţii fascistă în cadrul unei organizaţii sau mişcări de acest fel" care este acuzaţia de astăzi. Dar în gîndirea lor anti-logică: oamenii de pradă de astăzi sînt identici cu oamenii de pradă de ieri şi fiarele de junglă de astăzi sînt identici cu fiarele de junglă de ieri.

Concluzie a celor de mai sus.

Propun şi solicit ca Înaltul Guvern şi onoratul Parlament *să binevoiască a retrage art. 11* din Decretul-lege nr. 118/1990.

Propun şi solicit ca Asociaţia foştilor deţinuţi politici *să pună gîndirea logică în locul gîndirii antilogice* şi din viaţa noastră publică *să alunge oamenii de pradă în favoarea oamenilor de bine.*

Încă un adevăr de reţinut.

Acest decret-lege nr. 118/1990 prevede numai deţinuţii politici *de la 6 Martie 1945 încoace.*

Adevărul istoric e mult mai amplu.

Între 28 August 1944 şi 6 Martie 1945 *organizaţiile teroriste* „Apărarea patriotică" şi „Uniunea patrioţilor" au operat *mii de percheziţii şi arestări*, iar victimele au fost predate: nu autorităţilor române, ci *N.K.W.D.*, astăzi *K.G.B.* care i-a dus în Uniunea Sovietică unii pentru anchetare şi alţii pentru asasinare.

Aceste mii de victime n-au fost în serviciul României? *Nu erau de partea Democratică? nu sînt foşti deţinuţi politici?*

Încă un adevăr de reţinut.

La 21 Ianuarie 1945 la Departamentul de Stat a fost instalat Eduard Stettinius în locul lui Cordell Hull. *Automat s-a aplicat Planul Morgenthau* de exterminare totală a poporului german şi la 23 Ianuarie 1945 *Armata Sovietică a ridicat din România 100.000 cetăţeni români de origine etnică germană* şi i-a dus în minele din Donbas pentru *moarte* prin munca forţată şi înfometare continuă.

Nici aceştia nu-s deţinuţi politici?

Dr. MILCOVEANU ŞERBAN

21 Mai 1990 Bucuresti

*

ANEXA GENERALĂ

la alăturatul *Memoriu.*

În Mai 1945 *cei 4 procurori* ai viitorului *Proces de la* Nüremberg au dispus arestarea şi au luat în anchetă *pe toţi membrii Mişcării Legionare emigraţi* în Occident. Scopul Forţelor Oculte era de *a introduce în proces* şi de *a obţine condamnarea* Mişcării Legionare din România drept complice a Naţional-Socialismului din Germania. Horia Sima s-a sustras anchetării şi a fugit în Spania, astfel că întreaga răspundere a fost asumată de *Vasile Iasinschi*. Timp de *6 luni a fost anchetat în stare de arest* şi în baza celor explicate şi celor dovedite de dînsul, cei 4 procurori (U.S.A., U.R.S.S., Anglia şi Franţa) au scos *Mişcarea Legionară din Procesul de la Nüremberg* şi au pus în libertate pe Vasile Iasinschi şi pe ceilalţi legionari.

E întrebare dacă *noul regim instalat în România la 22 Decembrie 1989* e îndreptăţit a se socoti mai anti-fascist şi mai pro-democrat decît *Marele Proces de la Nüremberg?*

Dr. MILCOVEANU ŞERBAN

21 Mai 1990

*

ANEXA PERSONALĂ

la alăturatul *Memoriu*

Datoria de cetăţean cu drepturi depline mi-am făcut-o *pe front în linia I* atît *în campania din est* cît şi *în campania din vest.*

Alăturat: *Livretul Militar* re-eliberat la 8 Ianuarie 1957 seria R.V-S. nr. 0151386.

Alăturat: Brevetul nr. 8227 din 1 Sept. 1942 de decorare cu *„Coroana României"* în gradul Cavaler şi panglica *„Virtutea Militară"* şi Brevetul Nr. 17239 din 29 August 1943 de decorare cu *„Steaua României"*.

Alăturat: *Dovada* nr. 6549 din 22 februarie 1942, Reg. 54 Art. şi *Adeverinţa* nr. 5254 din 20 Noiembrie 1944 a Spitalului Militar 144.

Alăturat: *Legitimaţie de decorare* cu *Medalia „Eliberării de sub jugul fascist"* dată prin Decretul 525 din 06.08.1954.

Aceasta din urmă mi-a fost înmînată la 4 Octombrie 1958 de către Securitatea de Stat *după 4 ani şi 2 luni de anchetare şi probabil* de luptă cu Forţele Oculte dacă prin acestă decorare *nu mi se consacră poziţia şi drepturile de anti-fascist.*

Îmi permit a mă întreba şi poate a întreba *dacă noul regim instalat la 22 Dec. 1989 în România* nu se consideră *încă mai antifascist* decît Ana Pauker, Gh. Gheorghiu Dej şi Niculae Ceauşescu?

Dr. MILCOVEANU ŞERBAN

21 Mai 1990
Bucuresti

*

Capela Cimitirului Şerban Vodă 10 Aprilie 1991

Ing ŞTEFAN CÂMPINEANU
(1902—1991)

Prea cucernici Părinţi
Indureraţi membrii ai familiei
Întristată adunare

Sîntem adunaţi aici în jurul rămăşiţelor pămînteşti ale ilustrului şi în acelaşi timp nemuritorului ing. Ştefan Câmpineanu.

Originar din provincia istorică a Moldovei, Inginer al Facultăţii de electro-tehnică şi inginer al Facultăţii de agronomie ale Universităţii Regele Carol I cel Înţelept din Bucureşti.

Pentru ce ilustru printre iluştrii?

Pentru ce nemuritor printre nemuritori?

Omul se defineşte şi rămîne definit prin felul cum se articulează cu epoca sa şi înainte de aceasta prin felul cum îşi face datoria faţă de omenire în general şi faţă de Patrie în special. Concret: îl defineşte sensibilitatea sau insensibilitatea la problemele acute nerezolvate ale contemporaneităţii, îl defineşte altruismul sau egoismul prezenţii sale personale în viaţa publică a Ţării şi îl definesc întîi intenţiile şi apoi rezultatele participării sale la construcţia morală, la construcţia socială şi la construcţia naţională.

Să analizăm în problematică şi să analizăm în speţă.

Pînă la primul război mondial, Ţara noastră România a fost un mic stat agrar acceptat aproape tolerat de marile Puteri aici la răscrucea marilor drumuri comerciale şi a marilor imperialisme cotropitoare.

Marele pericol întîi naţional şi apoi statal a venit după terminarea razboiului şi odată cu pacea cînd acest spaţiu carapto-ponto-dunărean a fost decis de Forţele Oculte să devină Israelul European. Adică un stat bi-naţional cu Românii clasă subordonată şi exploatată în calitate de naţiune învinsă şi cu Evreii clasă conducătoare şi exploatatoare în calitate de naţiune învingătoare.

Adevărul istoric al epocii de atunci nici astăzi după 75 ani n-are dreptul a fi cunoscut şi a fi exprimat pentru ca prin analiza ştiinţifică obiectivă generaţiile viitoare să nu fie pedepsite a nu cunoaşte experienţele şi învăţămintele generaţiilor trecute.

Epoca aceea zisă de pace şi ordine dintre primul şi al doilea război mondial.

Naţiunea Română n-au fost politicienii şi guvernele prea străine prin originea etnică fanariotă şi prea înstrăinate prin încadrarea în logile masonice şi în societăţile anonime.

Naţiunea Română n-a fost aparatul de Stat cu prea scăzut nivel moral pentru a rezista la tentaţii şi la corupţie şi cu prea scăzută capacitate de prevedere pentru a administra prezentul cu gîndul la viitor.

În epoca aceea zisă interbelică, Naţiunea Română a fost aceea Mişcare Studenţească, care spontan şi simultan a izbucnit în ziua de 10 Decembrie 1922 în toate universităţile: nu României Mari, ci României întregite în hotarele ei etnice şi cu provinciile ei istorice.

Mişcarea Studenţească de la 10 Decembrie 1922 n-a fost nici 1 la un milion ură de rasă sau persecuţie religioasă cum în scop diversionist deci malefic afirmă duşmanii României şi cozile lor de topor.

Mişcarea Studenţească de la 10 Decembrie 1922 a fost reacţia de apărare a naţiunii autohtone împotriva complotului mondial de infiltrare şi de suprapunere al unei ginte străine.

Reacţie firească, legitimă şi inevitabilă în perfectă continuare a celor 33 generaţii de strămoşi şi de înnaintaşi cu drept istoric imuabil.

Reacţie firească, legitimă şi inevitabilă la o Naţiune încă vie, încă sănătoasă, încă sensibilă şi încă responsabilă pentru a nu abandona dreptul la viaţă a următoarelor generaţii de oameni şi de Români.

Reacţie firească, legitimă şi inevitabilă care a fost înţeleasă de Părinţii Patriei noastre: Ionel I.C. Brătianu şi Iuliu Maniu, dar care n-a fost înţeleasă de cei care în 1923—1937 au operat divorţul dintre Stat şi Naţiune şi de cei care în 1938—1944 au operat războiul Statului împotriva Naţiunii.

Istoria Mişcării Studenţeşti de la 10 Decembrie 1922.

Prima garnitură de conducători şi primul eşalon de eroi deveniţi martiri: dr. I. Simionescu, dr. Const. Dănulescu, prof. Napoleon Creţu, Corneliu Z. Codreanu, Ionel I. Moţa, Ilie Gârneaţă, Radu Mironovici, Corneliu Georgescu, Radu Budişteanu, Mile Lefter, Tudose Popescu şi Vasile Iasinschi.

A doua garnitură de conducători şi al doilea eşalon de eroi deveniţi martiri: dr. Gheorghe Sîrbulescu, dr. Vasile Noveanu, ing. Gheorghe Popescu-Botoşani, Andrei Ionescu, Toma Petrescu, ing. Ştefan Iacobescu, Traian Cotigă, dr. Nicolae Roşu, dr. Dumitru Enăchescu. dr. Marius Constantinescu şi last but not least ing. Ştefan Câmpineanu lîngă care ne găsim astăzi şi pe care îl plîngem mereu.

A treia garnitură de conducători şi al treilea eşalon de eroi deveniţi martiri sîntem sau sînt cei de după 1934 care alcătuim generaţia lui George Furdui, Iosif Bozânţan, Ion Caratănase, Doru Delimace, dr. Paul Craja, Teodor Tudose, Ionel Turcanu, Ion Antoniu-Pâsu, Viorel Trifa şi mulţi alţii.

Mişcarea Studenţească de la 10 Decembrie 1922 a fost, este şi continuă. În primul rînd pentru că încă nu-i organizat curentul de ascensiune socială prin Şcoală şi credite din clasele populare în clasa conducătoare. În al doilea rînd pentru că astăzi la fel ca ieri n-avem libertate şi n-avem posibilitate de a cunoaşte întreg Adevărul istoric consumat şi de a beneficia de învăţămintele pozitive ale experienţelor negative. Prin sentinţa judecătorească în Dosarul 2378/1990 s-a constituit cu personalitate juridică „Asociaţia foştilor preşedinţi şi foştilor fruntaşi ai organizaţiilor studenţeşti libere, independente şi unitare din epoca autonomiei universitare 1919—1948".

Primul membru fondator este ilustrul şi nemuritorul ing. Ştefan Câmpineanu.

Eu vorbesc în numele acestei Asociaţii şi în continuarea persoanei dînsului.

Ing. Ştefan Câmpineanu a fost în anii 1930—1931 preşedintele „Uniunii Naţionale a Studenţilor Creştini Români".

Titlul de „Creştini" în sensul de ideal moral în viaţă şi în societate şi nu în sens restrictiv sau limitat la practica religioasă.

Dînsul a prezidat „Congresul Naţional Studenţesc" din Decembrie 1931 de la Braşov şi a editat respectivele numere din revista „Cuvîntul Studenţesc".

După ieşirea din viaţa studenţească, ing. Ştefan Câmpineanu a funcţionat ca director general în Ministerul Economiei Naţionale pînă în 1939 şi ca director al producţiei industriale din guvernămîntul Bucovinei în 1941—1944. După 6 Martie 1945 sub Teroarea Stalinistă: 10 ani fără drept de muncă şi fără sursă de venit şi apoi 15 ani organizatorul de fapt creatorul fabricii de conserve „Valea Roşie" de lîngă Olteniţa.

Îndureraţi membrii ai familiei:

Întristată adunare.

Natura şi Dumnezeu au înzestrat pe ing. Ştefan Cîmpineanu cu o inimă mai mult decît admirabilă şi mai mult decît preţioasă.

O inimă extrem de sensibilă la nedreptăţile şi suferinţele din jurul nostru.

O inimă deosebit de curajoasă întrucît nu putea fi nici coruptă, nici intimidată şi nici înşelată.

O inimă realmente severă cu ea însăşi şi realmente generaosă cu toţi cei din jurul ei.

O inimă distincţie a condiţiei noastre de oameni, de Români şi de cetăţeni.

Acest fel de inimă întotdeauna a fost şi întotdeauna va fi: stînca de susţinere a caracterului în viaţă şi izvorul de devotament pentru ideal în societate.

Îndureraţi membrii ai familiei.

Întristată adunare.

Celor vii le datorăm respect şi ascultare.

Celor decedaţi le datorăm înainte de toate Adevărul.

Filosofii afirmă că cel mai bun om: nu este cel care a făcut şi care face binele, ci este acela care niciodată nu se consideră suficient de bun şi care neîncetat vrea să fie încă mai bun.

Acesta a fost ing. Ştefan Cîmpineanu.

Neştirbita sa continuitate pe acest drum dovedeşte că elanul de a fi cît mai bun şi de a rămîne neîncetat bun este o dublă virtute: de voinţă deliberată a creerului şi de necesitate înnăscută a inimii.

Îndureraţi membrii ai familiei.

Întristată adunare.

Moraliştii afirmă că în Natură şi în OM există o frumuseţe sufletească în plus de frumuseţea fizică şi că această frumuseţe intimă: nu se vede, dar se simte.

Nu se poate vedea de cel înzestrat numai cu ochiul din afară dar se simte şi se află de cel iniţiat. De cel iniţiat care în interiorul său sufletesc posedă, trăieşte şi onorează o similară frumuseţe sufletească.

Această frumuseţe sufletească a fost şi continuă să fie ing. Ştefan Cîmpineanu.

Şi într-adevăr pe tot parcursul vieţii dînsul şi în toate actele fiinţei dînsului, ing. Ştefan Cîmpineanu a fost ceea ce în estetică se numeşte Un suflet frumos şi în etică se numeşte Un suflet cinstit.

Mult stimate şi mult distinse d-le ing. Ştefan Cîmpineanu:

Ţărîna vă va fi uşoară aşa cum amintirea vă va fi neştearsă.

Sîntem aici pentru că sîntem cu dumneavoastră.

Şi sîntem cu d-voastră pentru că avem cu toţii acelaşi scop şi acelaşi destin în plus de apartenenţă comună la aceeaşi Naţiune şi la aceeaşi Patrie.

Dr. MILCOVEANU ŞERBAN

Motto
Pour se soustraire à la force, on a été obligé de se soumettre à la justice.
La justice ou la force, il a fallu opter entre ces deux maîtres.
Luc de Clapiers de VAUVENARGUES
(1715—1747)

(*„Réflexions“ p. 184)*

CUM AU FOST IDENTIFICAŢI ASASINII din 29/30 Noiembrie 1938?

Pînă spre sfîrşitul lunii august 1940, absolut nimeni nu cunoştea identitatea jandarmilor care în noaptea de 29 spre 30 noiembrie 1938 au asasinat prin strangulare pe Căpitan, Nicadori şi Decemviri în dreptul pădurii Tîncăbeşti pe şoseaua Rîmnicul-Sărat — Bucureşti.

Pe cale oficială niciodată nu s-ar fi aflat şi dovadă a fost în cele patru luni 15 sept. 1940 — 20 ian. 1941 de colaborare în guvernul general Ion Antonescu, cînd Jandarmeria şi Ministerul Ordinii Publice (colonel Alex. Rioşeanu) au refuzat să dea Justiţiei evidenţa celor care în noaptea 21/22 sept. 1939 au asasinat prin glonte în ceafă sau tir de mitralieră, 275 comandanţi legionari.

Iată cum, din proprie iniţiativă şi cu resurse personale, doi mici, dar excelenţi legionari: croitorul Ghiţă Tomescu şi birtaşul Costică Popa-Ursu au reuşit să zmulgă teribilul secret de Stat.

Asasinii direcţi: colonel Ştefan Gherovici, maiorul Iosif Dinulescu, maiorul Aristide Macoveanu şi 14 plutonieri de jandarmi.

Semnatarul declaraţiei: *Octavian Popa*, originar din jud. Făgăraş şi membru al „Asociaţilor foştilor deţinuţi politici“ din str. Mîntuleasa 10 Bucureşti III.

dr. M.Ş.

10 Mai 1991

DECLARAŢIE

— Cele redate mai jos sînt auzite de la dl. Ghiţă Tomescu, croitor (com.) în închisoarea Jilava, camera 9—12 reduit, în anii 1949—50.

A spus, de faţă fiind mai mulţi, iar eu am auzit-o de mai multe ori, cum în anul 1940, înainte de Septembrie, din proprie iniţiativă sau i-a fost comandat, nu mai reţin, să afle cine au fost cei care au executat pe Căpitan, Nicadori, Decemviri în noaptea de 29—30 nov. 1938. Că ştia sigur, era că, cei recrutaţi, erau de la Legiunea de Jandarmi Băneasa. Şi cum la Băneasa cunoştea un bun legionar pe Costică Popa, zis „Ursu“ şi care avea un restaurant f. aproape de această Leg. de Jand., împreună au hotărît strategia. Aici, la localul acesta, veneau, treceau spre casă după terminarea serviciului, să bea sau o gustare. Şi din toţi aceştia, s-au fixat asupra unuia cu care Tomescu era împreună făcînd în scurt timp „o mare prietenie“, atît de mare încît într-o zi i-a spus plutonierului „Eu în fiecare seară ascult la radio Bari, cum vorbeşte C.Z.C.“, la care plutonierul a zîmbit compătimitor şi i-a răspuns: „Nu-i adevărat. C.Z.C. este mort.“ Tomescu a sărit în sus simulînd supărarea că ce aude el cu urechile lui, el nu-l crede. Şi s-au tot contrazis pînă au ajuns la pariu propus de Tomescu, pe şampanie. Plutonierul a acceptat aducîndu-i dovada scrisă, procesul verbal. (el lucra la arhivă). A doua zi l-a adus, conţinea toate numele celor ce au participat la execuţie. Ghiţă Tomescu iar a simulat surpriza, dar l-a rugat să-l lase la el pînă a doua zi, că şi el a pus pariu cu cineva şi vrea, la rîndul lui să-l cîştige. Plutonierul cu greu a cedat fricii, i-a lăsat actul, s-a dus la o cunoştinţă dactilografă, a tras o copie, iar a doua zi i-a restituit originalul „prietenului“ lui, plutonierul.

Pt. dl. dr. S. Milcoveanu de la Tavi Popa.

*

Sfînta mănăstire
Amfiteatrul hotelului Sinaia sub preşedenţia lui Dan Amedeu Lăzărescu istoric şi jurist

SINAIA: 25 Oct. 1991

Sîntem *„Asociaţia foştilor preşedinţi şi fruntaşi ai organizaţiilor studenţeşti libere, independente şi unitare din epoca 1919—1948 a autonomiei universitare“.*

Am fost Tineretul Naţionalist şi în acelaşi timp adevărat democrat din acea epocă.

Am fost *conştiinţa vie* şi *elanul* constructiv al acelei Românii nu perfectă, dar pe drumul *perfectibilităţii*.

În acel *cadru general* al Constituţiei din 1923 şi al Statului de Drept, voinţă de existenţă şi dezvoltare a Naţiunii Suverane. Cu angajare pe *drumul istoric* inaugurat de Regele Carol I cel Înţelept, întregit de Regele Ferdinand I cel Loaial şi continuat de Regele Mihai I cel Devotat.

În acest cadru şi pe acest drum *Idealul* avea posibilităţi şi resurse pentru ca *curentul de ascensiune socială* să asigure conţinut naţional în conţinătorul Statal.

În acest cadru şi pe acest drum *Viitorul* avea posibilităţi şi resurse pentru ca *scopul nostru, România*, să fie parte valabilă respectată în întregul: ieri al comunităţii europene şi mîine al comunităţii planetare.

Sîntem aici pentru a sărbători în *Castelul Peleş* al familiei noastre Regale ziua de naştere a *Regelui nostru*: mult iubit, mult necesar şi mult aşteptat.

Ne-a adus aici instinctul naţional.

Ne-a adus aici Sentimentul patriotic.

Ne-a adus aici Tradiţia istorică.

Ne-au adus aici *forţele centripete ale Ţării* încă rezistînd forţelor centrifuge puse să distrugă Romînia prin haos economic şi învrăjbire socială în plus de izolare poate eliminare internaţională.

Există *Sufletul Colectiv al Naţiunii*.

Naţiunea e *prezentul* din succesiunea generaţiilor alcătuind Neamul Romănesc aici pe locul strămoşesc carpato-ponto-dunărean.

Trecutul e important, dar încă mai important e *Viitorul*.

Înainte de a fi existenţă, *Viaţa* e prezenţă şi înainte de a fi simplă prezenţă, *viaţa* e creaţie continuă.

Sîntem viaţă pentru că refuzăm să murim şi pentru că Adevărul din noi e superior Puterii potrivnice nouă.

Mersul înainte se cere şi va fi pe drumul pozitiv al Istoriei.

Mersul înainte se face şi se va face cu Ţara întreagă toţi laolaltă.

Mersul înainte al României necesită Monarhia Constituţională.

Mersul înainte al României nu aşteaptă, ci vrea pe Rege.

Majestatea Sa Regele Mihai I cel Devotat trebuia să vină la 22 Decembrie 1989 pe bază de *restaurare a Dreptului Constituţional*.

Nu s-a putut.

Inerţia a fost mai tare ca *Elanul*.

Majestatea Sa Regele Mihai I cel Devotat trebuie să vină astăzi 25 Octombrie 1991 pe bază de *necesitate naţională vitală*: pentru a ne scoate din *haosul* anume organizat şi pentru a ne readuce la *ordinea naturală şi firescul aşezărilor*.

Duşmanul intern nu vrea.

Nu vrea pentru că ştie a avea complicitatea ignoranţii istorice, complicitatea indiferenţii sociale şi complicitatea neprevederii naţionale.

Nondum omnium dierum solem occidisse. Încă n-a apus soarele tuturor zilelor, spuse Titus Livius în „Ab urbe condita".

Adhuc sub iudice lis est. Procesul se judecă încă, spune Horatius în „Ars poetica".

Devenirea nu-i stopată şi Ţara nu-i în paralizie, ne permitem noi a adăuga. E mai tare *cel care rabdă* decît cel care loveşte şi istoria bi-milenară a Românilor a avut mai multe *Învieri* egale cu Minunea.

Majestatea Sa Regele Mihai I cel Devotat.

N-a venit *pe bază de Drept*.

Nu vine *pe bază de necesitate*.

Atunci va veni *pe bază de luptă*.

E lupta *Statului* pentru existenţă. E lupta Naţiunii pentru continuare. E lupta noastră a tuturor Românilor, a tuturor claselor şi a tuturor partidelor.

Preşedinte,
dr. MILCOVEANU ŞERBAN

Secretar,
dr. ION ZEANA

*

FEDERAŢIA ASOCIAŢIILOR STUDENŢILOR ÎN MEDICINĂ DIN ROMÂNIA

Către ASOCIAŢIA FOŞTILOR PREŞEDINŢI ŞI FRUNTAŞI AI ORGANIZAŢIILOR STUDENŢEŞTI DIN EPOCA 1919—1947 A AUTONOMIEI UNIVERSITARE

Dragii noştri înaintaşi,

Continuînd tradiţia Uniunii Naţionale a Studenţilor Creştini Români, asociaţiile studenţilor în medicină din Universităţile tradiţionale ale României Mari s-au unit pentru a salva autonomia universitară, spiritul şi idealurile mişcării studenţeşti.

Acum, cînd vîrcolacul bolşevic, care a muşcat din trupul sfînt al Ţării continua să otrăvească sufletul Naţiunii Române, noi, studenţii în medicină, înfioraţi de dîrzenia şi jertfa iluştrilor înaintaşi, sîntem gata de a ridica steagul de luptă al studenţimii româneşti, purtîndu-l spre eliberarea României Mari din ghearele uzurpatorilor roşii.

Fiind încredinţaţi că veţi fi alături de noi, avem certitudinea că vom trăi împreună zorii unei dezrobiri ce va să vie.

Ştefănesti, vila Florica
27 octombrie 1991

SOCIETATEA **STUDENŢILOR ÎN MEDICINÎ BUCUREŞTI**
Dinu EFRIM
SOCIETATEA **STUDENŢILOR MEDICINIŞTI CRAIOVA**
Cosmin ALEXANDRESCU
SOCIETATEA **STUDENŢILOR MEDICINIŞTI IAŞI**
Adrian CIORNEI
SINDICATUL **STUDENŢILOR MEDICINIŞTI TIMIŞOARA**
Adrian TURC
ORGANIZAŢIA **STUDENŢILOR MEDICINIŞTI CLUJ**
Sorin BLAGA

*

10 Decembrie 1991 Sfînta Biserică Precupeţii Noi din str. General Broşteanu 12

Prea CucernicePărinte Nicolae COSMA

Domnilor Colegi şi dragi camarazi

Asociaţia noastră nu-i organizaţie de masă, nu vrea sediu propriu şi în conformitate cu tradiţia nu se va transforma niciodată în partid politic.

Asociaţia noastră are un scop limitat, dar mare dacă nu sfînt şi anume de a lupta împotriva indiferenţei şi de *a* salva de la uitare deci de la pierdere *tezaurul* celor gîndite, *tezaurul* celor simţite şi tesaurul celor trăite de cele 28 promoţii de studenţi ale autonomiei universitare între 1919 şi 1948.

Cluj toamna 1919.

Primul Congres Naţional Studenţesc al României întregită în hotarele ei etnice şi cu provinciile ei istorice.

În acest Congres şi-a luat formă organizatorică activă Sufletul Naţional Românesc aşa precum albastrul, galbenul şi roşul de la sine se alipesc în Tricolorul Ţării.

Cu quasi unanimitate de voturi, acest Congres a repudiat teza forţelor Oculte de stat federativ multi naţional pluri-religios şi a decis teza statului naţional unitar al Românilor. Adică al Naţiunii care a alcătuit acest Stat, al Naţiunii care are răspunderea în Istorie şi al Naţiunii care asumă respectarea principiilor morale, respectarea dreptului internaţional şi respectarea naţionalităţilor conlocuitoare.

Acest prim-congres al tuturor tinerilor laolaltă: a decis atributul de *creştin* în titulatură şi a decis insigna de *Student Creştin* nu cu scop de excludere, ci ca model al perfecţiunii.

Domnilor colegi şi dragi camarazi.

Programul nostru e limitat şi nu-l putem depăşi.

Programul nostru este de a pune Trecutul în serviciul Viitorului.

Programul nostru este de a *înarma* Tineretul universitar de astăzi şi prin acesta Tineretul Universitar de mîine cu învăţămintele pozitive utile ale experienţelor noastre nu toate cu victorie şi prea multe cu înfringere.

România de ieri n-a fost perfectă, dar era pe drumul spre perfecţiune şi avea resursele de perfectibilitate. Cele trei decenii între 1919—1947 au fost oarecum sărace în reuşite oficiale şi în împliniri statale, dar au fost extraordinar de bogate: în speranţe, în năzuinţe, în căutări, în încercări, în idealuri generoase şi în *sacrificii* sfinte.

Un mare *laborator* de analize şi sinteze. Un cazan de fierbere la sute şi chiar mii de grade de temperatură, o generoasă matcă pentru cunoaşterea care se vrea sau se va vroi transformată în *acţiune*.

S-au arătat lucruri excepţionale.

S-au văzut lucruri minunate.

Domnilor colegi şi dragi camarazi.

Nu orice întoarcere la trecut e pozitivă şi e constructivă. Nu orice întoarcere la trecut poate lega firul de continuitate istorică.

În practica medicală: *diagnosticul* e temelia tratamentului şi *tratamentul* e aplicarea diagnosticului. La fel în viaţa publică şi în activitatea politică: există o succesiune obligatorie în sensul că întîi trebuie o cunoaştere completă a trecutului şi apoi se poate o direcţie justă în viitor."

Nu se poate începe fără diagnostic diferenţial exhaustiv între găurile de lichid otrăvitor şi izvoarele de apă curată. Nu se poate începe fără diagnostic diferenţial irefragrabil între *prostia* care nu învaţă din propriile experienţe şi inteligenţa care învaţă din greşelile altora. Nu se poate începe fără *conştientizarea* diferenţii dintre *politica de provocare* ca scop în sine şi *politica de construire* cărămidă peste cărămidă.

Pe plan *tactic* în imediat: prima lege şi primul criteriu sînt sigur *unitatea*. Pe cîmpul de luptă sub focul inamicului *nu se schimbă* nici conducerea şi nici structura şi se perseverează cu tot ce se poate din ce se posedă.

Dar pe plan *strategic* în perspectiva devenirii: prima lege şi primul criteriu sînt *nu unirea, ci creativitatea*. Această *creativitate* este mai mult decît *inteligenţa şi cultura* şi implică ce-i posibil aici pe pămînt din *Substanţa Divină şi din Duhul Sfînt*.

Domnilor colegi şi dragi camarazi.

Ne întoarcem *cu faţa spre viitor*.

Ne îndreptăm privirea *spre ce va fi.*

Ne adresăm *Tineretului Universitar de astăzi.*

Ne adresăm d-lui preşedinte şi d-lui vicepreşedinte al *Ligii Studenţilor.*

Ne adresăm d-lor Preşedinţi de *Societăţi Studenţeşti* din Universitatea Bucureşti Regele Carol I cel Înţelept.

Se subînţelege *încrederea* dat fiind *dragostea şi speranţa* care există.

Conform moţiunilor votate de toate Congresele Naţionale Studenţeşti: sîntem şi rămînem *în serviciul d-voastră*. Conform Declaraţiei princeps din 27 Decembrie 1989 publicată în ziarul „Liberalul" din 6 Ianuarie 1990: sîntem şi rămînem *la dispoziţia d-voastră.*

Domnule Preşedinte Daniel Popescu.

Domnilor preşedinţi.

Vă predăm *sfintele noastre sdrenţe* care au fost *steagurile noastre de luptă.*

Vă predăm deviza Studenţimii Creştine Române: *„Nu-i nevoie* să speri pentru a întreprinde şi nu-i nevoie să reuşeşti pentru a *persevera."*

Vă predăm lozinca Congresului Naţional Studenţesc din Aprilie 1936 de la Tîrgul Mureş prezidat de George Furdui geniul generaţiei nostre: „Toate soluţiile sînt înainte".

Dumnezeu este cu d-voastră.

Noi *vă urmăm.*

Dr. MILCOVEANU ŞERBAN

*

dr. Milcoveanu Şerban
— medic primar —
tel. 66.63.63
str. Petőfi Sandor 9—11
71306 Bucureşti I

DECLARAŢIE şi APEL

Subsemnatul dr. Milcoveanu Şerban, în vîrstă de 80 ani, medic primar domiciiat în Bucureşti I str. Petőfi Sandor 11.

La 15 martie 1992 *simultan* s-au primit în România expediate din Nord-America şi Vest-Europa şi probabil idem din România în Occident *plicuri expediate anonim prin poştă* cu copii xeroxate după două pretinse *documente semnate de mine.*

Primul este un *fals* conceput, redactat şi difuzat cu scopul de a mă arăta drept *spion* (colaborator, delator, informator) al securităţii de Stat astăzi S.R.I. Al doilea nu este fals, dar în contradicţie cu primul nu poate dovedi decît

obligaţia noastră sub teroarea stalinistă a dictaturii comuniste (6 Martie 1945—22 Decembrie 1989) de *a ne apăra* (asemenea Evreilor în diaspora din Evul Mediu) *prin dedublarea personalităţii* şi de *a vorbi* cum pretinde duşmanul opresor tocmai pentru *a nu face* ce vrea acesta să facem.

Cine vrea să cunoască opinia şi concepţia mea despre Mişcarea Legionară să binevoiască a studia: a) *„Memorialul"* scris zilnic încă dinainte de război şi aşteptînd a putea fi editat şi b) declaraţia pe 22 pagini ministeriale *„Pentru ce am intrat în Mişcarea Legionară?"*, pe care m-a obligat Securitatea de Stat s-o scriu în Ianuarie 1958 şi o copie am aflat indirect a se găsi la Institutul de Istorie al Partidului Comunist.

Aici mă refer la primul pretins document care este un *fals* cu scopul de a mă distruge din serviciul Patriei Române şi din serviciul Adevărului Istoric. Pentru a amăgi pe cei fără experienţă politică şi pentru a înarma pe cei cu răutate sau invidie împotriva mea, autorii falsului *împletesc minciunile fabricate de ei, cu un fapt*: perfect *real*, dar foarte *mic* şi total *inocent*. Eliminînd pasagiile introduse de falsificatori, *textul real* devine dovadă convingătoare a *nevinovăţiei mele* şi devine dovadă demonstrativă a *terorii exercitată* în 1964 de Securitate.

Primul text declarat de mine fals.

Citez: *„Tovarăşul colonel Enoiu şeful anchetelor politice*. Închid citatul.

Nu-mi amintesc absolut nimic despre acest nume de Enoiu şi dat fiind 28 ani de atunci nu cred a fi scris eu vre-odată această frază mai ales că lipseşte *precizarea instituţiei* unde acest Enoiu ar fi fost „şeful anchetelor": la Securitate? la Procuratură? la Miliţie? sau la Armată? Nici măcar nu-i indicat oraşul Bucureşti.

Al doilea text declarat de mine fals.

Citez: *„Eram singur şi cu mintea în întregime concentrată* asupra sarcinilor trasate de d-voastră la ultima intîlnire avută". Închid citatul.

Declar pe cuvînt de onoare şi invoc pe Dumnezeu pentru mine că în cele *750 şedinţe de anchetă la Securitatea de Stat* din Iulie 1947 pînă în 1986 cînd am fost abandonat: absolut *nimeni nu mi-a „trasat" sarcini* şi de la absolut nimeni *n-am primit vre-o „sarcină"*. La aceste 750 şedinţe n-am făcut decît *să răspund* la întrebările care mi s-au pus şi *să ascult* în respectuoasă tăcere opiniile sau sfaturile anchetatorilor asupra comportării în societate.

Al treilea text declarat de mine fals.

Citez: *„La ultima noastră întrevedere nu am primit sarcină referitoare la preotul Ion Dumitrescu, dar am discutat cu el 15—20 de minute, iar în finalul discuţiei ca să-l apropii, i- am spus „noile mele orientări şi hotărîri în viaţă nu au schimbat convingerile din tinereţe".*

„...Pe preotul Ion Dumitrescu îl cunosc de mult timp, este foarte inteligent şi după părerea mea este simist înfocat şi nu va renunţa niciodată la ideile legionare." Închid citatul.

Nimic nu-i adevărat în cele de mai sus şi totul e inventat de falsificatori. Dacă aşi fi primit vre-o „sarcină“ referitoare la preotul Ion Dumitrescu, *nu trebuia să existe* din partea mea *vre-un raport* sau *vre-o raportare* către Securitate? Unde e acest raport sau această raportare?

Dacă aşi fi avut în 24 Iunie 1964 la Borsec o discuţie de 15—20 minute cu preotul Ion Dumitrescu numai de cîteva zile sau săptămîni eliberat din Închisoarea Aiud, *nu trebuia oare să urmeze o anchetă din partea Securităţii*, care ne urmărea pe toţi pas cu pas şi minut cu minut şi care ne cerea a raporta orice cuvînt schimbat ocazional pe stradă între doi legionari? Unde e această obligatorie şi inevitabilă anchetă cu consemnarea sub semnături a celor auzite din partea mea de preotul Ion Dumitrescu şi a celor auzite de mine din partea preotului Ion Dumitrescu? În 1983 am fost chemat la Securitate şi *admonestat* de colonelul „Pascu“ *să nu mai joc teatru pe stradă* „trecînd pe celălalt trotuar cînd întîlneşti un legionar.“

Al patrulea text declarat de mine fals.

Citez: „Refuzul meu se datorează în principal legăturilor întrerupte cu d-voastră şi vă asigur acum că sînt gata, oricînd să slujesc cu devotament instituţia d-voastră. Aştept neapărat să ne vedem. Dr. Milcoveanu Şerban.“ Închid citatul.

Primo: contradicţia dintre „cu mintea în întregime concentrată asupra sarcinilor trasate de d-voastră la ultima întîlnire avută“ din primul text fals, şi „se datorează în principal legăturilor întrerupte cu d-voastră,“ din al patrulea text fals.

Secundo: din Ianuarie 1958 pînă în Ianuarie 1961, am fost convocat de 3 ori pe săptămînă după terminarea programului de muncă dimineaţa pentru a fi convins prin *promisiuni mirifice* sau pentru a fi îngenunchiat prin *ameninţări paralizante* să semnez cu Securitatea *„angajamentul“ de colaborare* citeşte spionaj şi delaţiune. Deci, după ce eu am refuzat de peste 150 ori, iată că mă ofer singur spontan şi „onorata„ Securitate nu dă nici-o urmare şi mă refuză.

Terţio: ce-o fi această *intimitate* „aştept neapărat să ne vedem“ ca între un băiat şi o fetiţă în luna de miere a dragostei pasionată?

Concluzii

Totul este o *falsificare* cu scop politic actual de a mă distruge pe mine care *26 de ani am refuzat sute de încercări* (inclusiv Ion Pacepa) de *a mă recruta spion* şi nu mai puţin cu scopul politic actual de a lipsi: Naţiunea de contribuţia devotamentului meu şi de a lipsi Legiunea de învăţămintele celor cunoscute de mine.

Caligrafia *imită perfect* scrisul meu şi la prima vizionare eu personal am fost mai mult uluit decît indignat.

În 1894 căpitanul Alfred Dreyfus a fost condamnat în baza *expertizii tehnice grafologice* a lui Bertillon din Ministerul de Justiţie al Franţei şi Prefetura Poliţiei Paris. În vara 1927 la Paris în exil Carol II şi Hugo Baher au fabricat un pretins Testament Politic al Regelui Ferdinand I cel Loaial şi la cererea lui Iuliu Maniu neîncrezător expertiza grafologică a lui Henri Stahl l-a declarat autentic. Ca atare nu-i exclus ca Securitatea de ieri şi S.R.I. de astăzi să plătească din Bugetul Statului şi din munca poporului cei mai talentaţi falsificatori de scrisuri şi de semnături. Numai că în cazul meu din Martie 1992 au făcut greşeala să scrie „î“ (penultimul rînd al primei pagini cuvîntul „l-am întîlnit“) în timp ce eu în toate textele scriu aşa cum am învăţat în şcoală cu „â“ cînd nu-i după litera „r“.

Declaraţie şi *Apel.*

Nedreptate făcută unuia este ameninţare pentru toţi. Libertatea, Dreptatea şi Demnitatea sînt *valori comune* ale tuturor oamenilor de bine. Trag alarma generală şi solicit *a mă apăra în faţa opiniei publice* şi solicit *a mi se face dreptate de Procuratură.*

dr. Milcoveanu Şerban

*

Procuratura generală
nr. 20167 din 1992 Aprilie 06

21 Martie 1992 Bucuresti

dr. Milcoveanu Şerban tel. 666363 str. Petőfi Şandor 9—11 71306 Bucureşti I

domniei sale d-lui Procuror General al României

Domnule Procuror,

Subsemnatul dr. Milcoveanu Şerban în vîrstă de 81 ani medic primar internist asistent universitar înainte de 1945

Rezistînd la nu puţine încercări de intimidare şi paralizare, îndrăznesc a vă aduce la cunoştinţă *existenţa* aici în România a unui *laborator* poate o *fabrică* de *falsificare de scrisuri* şi *de semnături* şi îndrăznesc a vă adresa rugămintea de *a apăra* oridinea publică, relaţiile paşnice şi voinţa de muncă prin *descoperirea falsificatorilor şi stoparea activităţii lor.*

Ce operează cu modesta şi neînsemnata mea persoană pot *încerca* şi *reuşi cu oricine din această Ţară*, inclusiv: preşedintele Republicii, membrii guvernului, liderii partidelor, membrii Parlamentului, comandanţii Armatei, ierarhia Justiţiei şi aşa mai depare.

Pericol social *generic*.
Pericol social *concret*.
Periculum ortum.
Şi nu mai puţin *periculum în futurum.*
Iată faptul material.

La *15 martie 1992* zeci poate sute de persoane nu toate cunoscute de mine au primit *simultan prin poştă* cîte un *plic anonim* conţinînd cu scrisul meu falsificat copia unui aşa zis document compromiţător aflat în *arhiva secretă a securităţii de Stat* astăzi S.R.I. str. Povernii 6 cod 71124 Bucureşti I.

Plicurile erau *trimese* — după ştiinţa mea — unele din *New York* şi altele din *Madrid* şi toate aveau expeditor fictiv sau nemenţionat.

Mai mult decît probabil similare plicuri cu acelaş conţinut defăimător au foat expediate idem anonim *din Bucureşti* la prietenii şi la cunoscuţii mei din Exil în Occident.

De aici constatarea că ne găsim în faţa unei acţiuni organizată cu acces la arhivele secrete ale Statului şi cu scop de disoluţie prin învrăjbire a Naţiunii: prin orice mijloc inclusiv falsificarea de scrisuri şi de semnături.

Domnule Procuror

Plicurile anonime primite în Bucureşti conţin toate trei piese, ale căror copii xeroxate plus anvelopa le anexez la prezenta sesizare.

Piesa Nr. 1

O pagină dactilografiată cu două texte: sus un pasaj din biografia făcută de mine la 15 Martie 1990 ilustrului prof. Nae Ionescu şi jos un pasaj dintr-un interviu al Regelui Mihai I în ziarul „Acum“. Scopul reproducerii pasajului de sus este de *a instiga* grupul legionar Horia Sima, să mă omoare; iar scopul reproducerii pasajului de jos este de a instiga legionarii din ambele grupări să omoare pe Regele Mihai I. Amănunte şi precizări asupra Interviului publicat în ziarul „Acum“ al Masoneriei vă poate da ing. Funda Dumitru, care s-a ocupat să-l analizeze şi pe care îl citez martor la prezenta.

Această *pagină dactilografiată* a mai fost difuzată anonim în primăvara 1991 şi vom reveni cînd vom menţiona caracterul de infracţiune continuă.

Piesa Nr. 2

Patru coli ministeriale scrise realmente de mine pe ambele pagini în anul 1985 şi în localul Securităţii sub dictarea cuvînt cu cuvînt a colonelului prezentîndu-se cu numele de Pascu. Mi s-a spus că se face un exerciţiu dacă accept versiunea oficială comunistă despre geneza şi istoricul partidului „Totul pentru Ţară“ şi eu am refuzat să continui cînd dictarea a trecut la defăimarea memoriei unor persoane decedate în urmă cu aproape 50 ani deci în imposibilitate să se explice şi să se apere.

Primul scop al acestor patru coli trimise anonim prin poştă este să instige asasinarea mea de către cei avînd alte opinii politice decît mine. Al doilea scop urmărit este să convingă destinatarii de *autenticitatea piesii Nr. 3 prin aparenta similitudine de scris.*

Piesa Nr. 3.

Este un text scris de mînă care se vrea *scrisoare* trimeasă de mine la 24 Iunie 1964 din staţiunea Borsec *„Tovarăşul colonel Enoiu şeful anchetelor politice“*

Aceasta *fără* specificarea oraşului Bucureşti şi *fără* specificarea instituţiei: Securitate, Miliţie, Armată, S.S.I. sau Procuratură.

În afară de menţiunea: „24 VI 1964 Borsec“ şi de semnătura mea, textul are 14 aliniate din care: opt complet nevinovate într-adevăr scrise de mine dar cu alt scris decît cel al falsificatorului şi *şase avînd conţinut de mare vinovăţie* morală şi niciodată scrise de mine.

Aici e falsul pe care îl aduc la cunoştinţa instituţiei dvoastră şi ai cărui autori solicit a fi identificaţi.

Domnule Procuror,

Iată istoricul celor care au premers şi care ar explica falsul incriminat.

În Ianuarie 1958 am fost convocat la Securitatea de Stat. Ancheta a început cu claustrarea mea 16 ore într-o cameră să scriu singur cu conştiinţa mea pe 21 sau 22 *coli ministeriale „Pentru ce am intrat în Mişcarea Legionară?“* După informaţii indirecte am aflat că o copie a textului meu din Ianuarie 1958 se găseşte în arhiva *„Institutului de Istorie a Partidului Comunist“* şi pentru confruntare cu textul similar din recentele plicuri anonime, vă adresez rugămintea de a-l solicita spre aducere.

În continuare din Ianuarie 1958 pînă la împlinirea vîrstei de 75 ani în 1986 am fost *convocat de 2—3 ori pe săptămînă* după orele de serviciu la locul de muncă pentru aşa zise întrebări şi aşa zise *anchete*: în total circa 750 şedinţe cu peste 100 ofiţeri de Securitate. Scopul nescris, dar evident al acestor 750 şedinţe a fost de a mă convinge prin promisiuni mirifice împletite cu ameninţări paralizante *să devin* cu angajament scris aşa zis „colaborator“ al securităţii de Stat.

Cea mai uzitată metodă de a mă intimida şi de a mă şantaja era ca prealabil să mi se trimeată la domiciliu sau să mi se scoată în cale diferiţi agenţi provocatori cu discursuri de calomniere a şefului Statului sau de criticare a regimului în vigoare şi cu propuneri de complot antistatal, spionaj pro-american şi agitaţie publică. Pentru a mă apăra de aceste curse repetîndu-se timp de 25 de ani minimum bi-săptămînal: a) am evitat chiar întîlnirea ocazională pe stradă de foşti membrii ai Mişcării Legionare şi b) în imposibilitatea de a evita întîlnirea, *să încunoştiinţez prin Poştă* onorata Securitate că n-am avut nici o convorbire şi că nu s-a stabilit nici-o înţelegere.

Nu ştiu dacă Securitatea de Stat a azvârlit la gunoi aceste scrisori de apărare sau le-a introdus în dosarul de urmărire longitudinală a persoanei mele.

În baza unei şcoli şi a unui examen, în vara 1964 Ministerul Sănătăţii *m-a detaşat* pe timp de 4 luni ca medic balneolog la staţiunea Borsec din Judeţul Harghita. În baza clasificării de întîiul la examenul de specialitate, eu puteam să aleg o staţiune de pe litoral, dar am ales Borsecul ca fiind lipsit de vilegiaturişti străini şi deci sărac în prezenţe ale Securităţii.

În dimineaţa de 23 Iunie 1964 — aniversarea fondării în 1927 a Mişcării Legionare — îmi apare în cale ilustrul preot *Ion Dumitrescu* numai de cîteva

săptămâni eliberat din Închisoarea Aiud după o lungă detenţiune şi grele anchetări. Organizarea întâlnirii era evidentă: a) pe o scurtătură de drum necunoscută de public şi cunoscută numai de noi salariaţii, b) în mijlocul unei pajişti înconjurată de pădure cu observatori şi microfoane şi c) preotul I.D. imobil ca o momeală în aşteptare şi camuflat în vilegiaturist cu o sticlă de borviţ în mâna dreaptă.

L-am salutat respectuos, *n-am schimbat nici-un cuvânt cu dânsul* şi după 10—12 secunde mi-am continuat drumul spre cabinetul de consultaţii. Corform regulii generale de apărare, în aceeaş zi 24 Iunie 1964 am trimis prin poştă o scrisoare: a) nu colonelului Enoiu de al cărui nume n'am aflat decît acum în Martie 1992, ci „Direcţiei Generale a Securităţii de Stat din Ministerul de Interne Bucureşti" şi b) precizînd că întâlnirea a fost *ocazională* fără convenire prealabilă şi că în afară de salutare pe parcursul ei de 10—12 secunde *n-a avut loc* nici-o discuţie şi nici-o înţelegere.

Această scrisoare reală a mea trebuie să se găsească la dosarul meu din arhiva securităţii de Stat, şi respectuos solicit aducerea ei pentru confruntare cu textul fals trimes anonim sub semnătura mea la 15 Martie 1992.

Domnule Procuror,

Iată pasajele false adăogate la scrisoarea mea reală şi înlocuind pasajele de apărare a mea.

Citez: „Tovarăşului colonel Enoiu şeful anchetelor politice... ... Eram singur şi cu mintea în întregime concentrată asupra sarcinilor trasate de dvoastră la ultima *întîlnire* avută... ... La ultima noastră întrevedere nu am primit sarcini referitoare la preotul Ion Dumitrescu, dar am discutat cu el 15—20 de minute, iar în finalul discuţiei ca să-l apropii, i-am spus: „noile — mele orientări şi hotărîri în viaţă nu au schimbat convingerile — din tinereţe"... ... Pe preotul Ion Dumitrecu îl cunosc de mult timp, este foarte inteligent şi după părerea mea este simist înfocat şi nu va renunţa niciodată la ideile legionare... ... Refuzul meu se datorează, în principal legăturilor întrerupte cu dvoastră şi vă asigur acum că sînt gata oricînd să slujesc cu devotament instituţia dvoastră. Aştept neapărat să ne vedem. dr. Milcoveanu Şerban."

Închid citatele.

Cele două sublinieri sînt făcute de mine la reproducere astăzi Martie 1992. Cuvintele *„întîlnire"* şi *„oricînd"* sînt scrise de falsificator cu „î" din i şi eu — aşa cum voi dovedi mai jos — întotdeauna am scris şi întotdeauna voi scrie cu „â" din a cînd nu-i început de cuvînt şi cînd nu urmează litera r.

Aşa am învăţat în şcoală şi aşa a fost ortografia pînă la reforma din 1948 a învăţământului şi a limbii. Aici e dovada că talentul falsificator are vârsta tînără şi a urmat clasele primare după anul 1948.

Domnule Procuror,

Înafară de scrierea cu „î" din i, mai sunt încă trei dovezi de falsificare intenţionată în textul de mai sus cu presupusul meu scris şi cu presupusa mea semnătură.

Primo

Contradicţia dintre fraza iniţială „Eram singur şi cu mintea în întregime concentrată asupra sarcinilor trasate de dvoastră la ultima întîlnire avută" şi fraza finală „Refuzul meu se datorează în principal legăturilor întrerupte cu dvoastră."

Închid citatul.

„Il faut bonne memoire après qu'on a menti", avertizează Pierre Corneille (1606—1684) în „Le Menteur", acte IV, sc. 5.

Secundo

Textul fals afirmă că în dimineaţa de 23 Iunie 1964 la staţiunea Borsec eu am avut fără martori cu preotul Ion Dumitrescu o lungă conversaţie, citez: „am discutat cu el 15—20 de minute."

Or la epoca aceea Securitatea de Stat se sesiza chiar de vederea fără vorbire a unui legionar de pe un trotuar de către alt legionar de pe celălalt trotuar.

Cum presupusa discuţie e indicată a fi avut 15—20 minute, e firească întrebarea *unde e* inevitabila anchetă a securităţii *de Stat*, despre: ce-a auzit preotul Ion Dumitrescu din cele spuse de mine şi ce-am auzit eu din cele spuse de preotul Ion Dumitrescu?

În dosarul meu de la Securitate sînt nu puţine procese verbale de anchetare: nu de discuţii şi nu de fraze, ci de sunete voindu-se litere auzite de mine de la un legionar sau despre legionari.

Terţio.

În textul lor, falsificatorii îmi atribuie cuvintele „Pe preotul Ion Dumitrescu îl cunosc de mult timp, este foarte inteligent şi după părerea mea este simist înfocat."

Îm afară de falsificator sau falsificatori absolut nimeni nu poate defini pe preotul Ion Dumitescu drept *„simist înfocat"*.

Încă din vara 1938 şi neîntrerupt pînă la deces, preotul Ion Dumitrescu a fost: nu un antisimist oarecare, ci *şeful grupării radical antisimiste* din Mişcarea Legionară. Dovadă unanimitatea textelor pro-Sima şi anti-Sima, scrise şi publicate de Românii din Exil. Dovadă că în pseudo-guvernarea legionară dintre 15 Sept. 1940 — 21 Ianuarie 1941 preotul Ion Dumitrescu: a) *n-a avut nici-o demnitate* în ierarhia Partidului sau în aparatul de Stat şi b) între 8 Noembrie 1940 şi 21 Ianuarie 1941 împreună cu economistul Gheorghe Ciorogaru au fost *arestaţi secret în Vila Elena Lupescu din Sinaia*, unde după asasinarea lui N. Iorga şi V. Mageanu la 27 Noembrie 1940 respectivii legionari sau pseudo-legionari s-au întors cu maşina la Sinaia şi au încercat fără să reuşească *asasinarea* celor doi şefi legionari anti-simişti.

Nu numai memorie, dar şi inteligenţă necesită minciuna şi falsul pentru a-şi asunde contradicţia cu realitatea unanim cunoscută.

Domnule Procuror,

Evident profesionalismul dvoastră va încerca să rezolve probleme printr-o *expertiză grafologică*. Aceasta este inutilă pentru că falsificatorul sau falsificatorii sînt de maxim talent şi eu însumi recuosc că e scrisul meu perfect imitat fără să fi fost scris de mîna şi de mintea mea. În 1894 căpitanul Alfred Dreyfus a fost condamnat în baza *expertizei tehnice grafologice* a lui Bertillon, şeful respectivului laborator din Ministerul de Justiţie al Franţei şi din Prefectura Poliţiei Paris. În vara 1927 în exil la Paris, Carol II şi Hugo Baher au fabricat un pretins Testament Politic pro-carlist al Regelui Ferdinand I cel Loaial şi la cererea lui Iuliu Maniu neîncrezător *expertiza grafologică* a lui Henri Stahl l-a declarat autentic.

Domule Procuror,

Dovada perfect pertinentă şi perfect concludentă a falsului se găseşte în faţa ochilor dvoastră şi anume în cele două texte reale ale mele, utilizate de falsificatori în plicurile lor anonime.

Scrisoarea falsă atribuită mie întrebuinţează pe *„î" din i* în două cuvinte: „la ultima *întîlnire*" şi „gata *oricînd*". Iar eu în toate textele scrise de mînă şi de mintea mea: a) întotdeaua am întrebuinţat pe *„â" din a* şi b) niciodată n-am întrebuinţat pe "i„ din i.

Scrisoarea datată 24 Iunie 1964 Borsec are *pasaje reale cu conţinut nevinovat scrise de mine şi are pasaje adăogate cu conţinut criminal de falsificatori.*

În toate pasajele reale cu conţinut nevinovat mai exact de auto- apărare e întrebuinţat *„â" din a*. Citez: „spre vila sanatorială 34 în al cărei — cabinet medical am locul de muncă *începând* dimineaţa la ora 9... În anul 1963 m-a chemat la telefon *spunându-mi* că este bolnav şi că are nevoie de asistenţa mea medicală..."

Deci: toate pasagiile nevinovate scrise de mine ca auto-apărare întrebuinţează pe *„â" din a* şi toate pasagiile criminale scrise de falsificatori pentru a mă acuza întrebuinţează pe *„î" din i.*

Domnule Procuror,

În plicurile trimese anonim prin poştă la 15 Martie 1992, falsificatorii au introdus piesa Nr. 2 cu istoricul partidului Totul pentru Ţară , scris de mine în localul Securităţii de Stat sub dictarea rapidă ca mitraliera a colonelului Pascu.

Fără excepţie în acest text scris de mîna mea se întrebuinţează întotdeauna *„â" din a* şi niciodată *„î" din i.*

Citez spre verificare de dvoastră.

Pagina 1: *„frământări* social-economice... a imprimat în *rândurile* acestora... în *rândul* legionarilor".

Pagina 2: „Ilie Gârneaţă... Propagându-se de către conducători teoria... aceasta *relevându-se* în mod deosebit în rândurile macedonenilor... declarând că în 48 ore..."

Pagina 3: *„când* Hitler se pregătea... *când* este instaurată dictatura antonesciană... în primul *rând*... asasinatele cele mai bestiale au *împânzit* întreaga ţară... sau îi *ciopârţeau* în mod-bestial... o serie de ciocniri *sângeroase...*"

Pagina4: *„Începând* din acest moment... dusă mai întâi în direcţia..."

Pagina 5: „nu este altceva — *decât* expresia politică... Formulă pe *cât de stranie pe atât* de elastică... să reformeze *atât* doctrina *cât* şi metodologia... *imprimându-i* un caracter nou... şi să se *desăvârşească* în timp... omul de *cuvânt* şi onoare..."

Pagina 6: „în nenumărate *rânduri*... împinsă *până* la exterminarea fizică... acestora *alăturându-se* tot atunci..."

Pagina 7: „monarh *desfrânat* şi corupt... nu s-au realizat *până* la urmă..."

Pagina 8: *„suspendând* pe Stelescu din legiune... *editând* şi o gazetă cu acelaş titlu... *publicând* număr de număr atacuri... Spitalul *Brâncoveneasc* ... un lucru *rămâne* cert... şi *ciopârţirea* cadavrului..."

Domnule Procuror,

Fragmentele de scriere mai sus reproduse sînt din textul istoricul Partidului Totul pentru Ţară scris de mâna mea fără gîndire şi fără judecare *sub dictarea* în ritm de mitralieră a colonelului de Securitate Pascu, care citea după un text probabil dactilografiat.

În cele opt pagini scrise de mîna mea sub dictare rapidă: a) de *35 ori* am întrebuinţat pe *„â" din a* şi b) *niciodată* n-am întrebuinţat pe „î" din i. Aceasta este regula (automată, instinctivă şi reflexă) a scrisului meu în contradicţie (evidentă, flagrantă şi irefragabilă) cu textul fals care întrebuinţează *niciodată pe „â" din a şi de două ori pe „î" din i.*

Dacă n-aş cunoaşte scopul deci indentitatea falsificatorilor, aş fi înclinat să adopt diagnosticul lui Alphonse de Lamartine (1790—1869): „Rien n'est vrai, rien n'est faux; tout est songe et mensonge" din „Nouvelles Harmonies."

Domnule Procuror,

Ne găsim în faţa unei *infracţiuni continuată* prevăzută şi pedepsită de art. 41—42 cod penal.

În primăvara 1991 deci în urmă cu aproape un an, ing. Predescu Ştefan găseşte în cutia de scrisori sau la uşa apartamentului un *plic anonim* cu numele său de destinatar scris-grafiat cu majuscule.

În plic două piese:

a) *o pagină dactilografiată* identică cu cea din plicul anonim primit prin poştă la 15 Martie 1992, deci acelaşi autor, acelaşi scop şi aceaş metodă pentru a nu aminti de aceeaşi periculositate.

b) copia xeros a unei *scrisori reale* trimisă de mine la *21 Decembrie 1973* din Policlinica Vitan către Securitatea de Stat.

Vă anexez şi această scrisoare a mea din 21 Decembrie 1973.

Eu încep această scrisoare reală cu: *„către Direcţia Generală a Securităţii Statului Ministerul de Interne Bucureşti".* Închid citatul. Deci, cu totul altfel decât

începutul scrisorii false din 15 Martie 1992: *„Tovarăşului Colonel Enoiu şeful anchetelor politice."* Închid citatul. Contradicţia e clară şi după logică adevărul alungă falsul şi nu falsul alungă adevărul.

Această scrisoare reală a mea din 21 Decembrie 1973 are trei pagini şi în aceste trei pagini: *niciodată* n-am scris pe „î" din i şi *constant am scris pe „â" din a.*

Pagina 1: „document de 38 pagini pe care l-am citit *cândva* în 1940 şi pe care *întâmplarea* mi l-a readus în cale... am *strâns* fişele bolnavilor..."

Pagina 2: „n-au intrat în cabinetul meu în acea după amiază *decât*...„

Pagina 3: nu are cuvinte nici scrise cu „â" din a şi nici cuvinte scrise cu „î" din i.

Domnule Procuror,

Nimeni sănătos mintal nu trimete informaţii şi rapoarte la Securitatea de Stat astăzi S.R.I. fără *a avea un premergător angajament*, adică fără o *ofertă* din partea individului şi fără o *aprobare* din partea instituţiei în plus de plata primită.

Ca atare în mod respectuos vă adresez rugămintea să cereţi Instituţiei S.R.I. în numele căreia şi pe răspunderea căreia operează falsificatorii de la 15 Martie 1992: a) prezentarea în original a presupusului meu *angajament* de colaborare cu Securitatea de Stat şi b) prezentarea tot în original a unor *alte* presupuse *informări* sau *rapoarte* din partea mea întrucît în Drept *„testis unus, testis nullus."*

Contemporaneitatea în continuarea antichităţii: „Il ne faut pas avoir égard à un seul témoin, fût-il Caton lui — même."

Domnule Procuror,

Evident că pentru elucidarea situaţiei şi rezolvarea problemei veţi lua hotărîrea de a cita pe *„colonelul Enoiu şeful anchetelor politice"* din Securitatea de Stat astăzi S.R.I.

S-ar putea să fie cognomen conspirativ sau nôm de guerre, dar personajul există în realitate.

Eu *n-am auzit niciodată* de acest nume Enoiu până în Martie 1992, dar dr. Vasile Noveanu l-a cunoscut personal şi mi l-a descris: „foarte înalt, foarte voinic, brunet la faţă şi extrem de dominator."

Descrierea mi-a evocat pe *unul* din sutele de ofiţeri de securitate, care au binevoit să-şi consume timpul şi energia cu convingerea persoanei mele să devină colaboratorul onoratei lor instituţii.

Prima scenă rămasă în memoria mea. Prin anii 1958—1960 anchetatorii încercau 2—3 şedinţe cu mine şi apoi mă treceau altuia să-şi măsoare puterile cu rezistenţa mea zisă încăpăţânare de nebun. Acest Enoiu cu grad de maior nu m-a abandonat după primele încercări şi *a continuat 10—12 şedinţe* cheltuind o energie într-adevăr vrednică de un scop mai bun decât persoana mea.

A doua scenă rămasă în memoria mea. Tot în acei ani s-a încercat impresionarea mea cu *spectacolul întregii ierarhii* a Securităţii de Stat. O jumătate de oră am fost anchetat de un *locotenent* care în picioare a dat raportul unui

căpitan. O jumătate de oră am fost anchetat de acest *căpitan* care în picioare a dat raportul unui maior care după ce-mi amintesc era acest Enoiu. O jumătate de oră am fost anchetat de *maiorul* Enoiu care în picioare a dat raportul unui colonel. O altă jumătate de oră am fost anchetat de acest colonel, care în picioare a dat raportul unui general. Acesta nu m-a anchetat şi după ce m-a străpuns cu privirea m-a anunţat cu degetul spre subsol că nu ei, ci eu vreau să fiu luat în primire de „brigada specială".

A treia scenă rămasă în memoria mea. Tot în epoca aceea sînt convocat la Securitate şi acest maior presupus de mine a fi Enoiu *a recitat* fără participarea mea *un monolog de 120 minute* vrînd să-mi dovedească: a) superioritatea Comunismului asupra Capitalismului şi b) certitudinea întinderii comunismului asupra întregii planete. Ascultîndu-l mai mult cu respect decît cu interes, eu am observat două lucruri noi. În primul rînd că dânsul vorbea cu *o voce mai tare decît ar fi firesc* intr-o cameră mică numai cu două persoane. În al doilea rând că dânsul îşi recitea monologul nu cu faţa la mine, *ci spre un tablou din perete* unde probabil se găsea o *ureche electrică*.

A patra scenă rămasă în memoria mea. Vre-o 15—20 ani mai târziu deci prin 1980 treceam pe str. Slănic la întretăierea cu Bulevardul Regele Carol I pe atunci Republicii. Dinspre acest bulevard venea în viteză o *motocicletă* care prin frînare bruscă inoportună *s-a răsturnat*. Pietonii din apropiere au fugit, dar eu am rămas la faţa locului cu speranţa de a putea fi de folos în calitatea de medic practician. De sub motocicletă s-a ridicat un voinic în care am recunoscut pe maiorul de Securitate presupus astăzi Enoiu şi care fără anchetare *m-a pedepsit*, cu invectivele de *imbecil congenital* şi de *idiot ereditar*, crezând probabil că s-a speriat de persoana mea.

Domnule Procuror,

Îngăduiţi-mi a vă prezenta şi ultima dovadă a operaţiunii de fals.

Scrisoarea reală trimisă de mine la 21 Decembrie 1973 către „Direcţia Generală a Securităţii Statului" Ministerului de Interne Bucureşti" *poartă sus în stînga nişte semne* (o cifră, o literă şi o linie) în chip de rezoluţie a şefului de instituţie.

Lucru firesc.

Scrisoarea falsă datată 24 Iunie 1964 Borsec atribuită mie „Tovarăşului Colonel Enoiu şeful anchetelor politice" *nu are pe întinsul ei nici-un fel de rezoluţie* consumată sau încercată înainte sau după presupusa îndosariere.

Nefirescu e întotdeauna dovadă de fals şi de înşelăciune.

Domnule Procuror,

Vă anexez copii xeroxate după cele găsite în primăvara 1991 la uşa apartamentului său de ing. Predescu Ştefan şi anume: scrisoarea mea reală din 21 Decembrie 1973 şi pagina dactilografiată instigatoare la omor.

Vă anexez copii xeroxate după cele primite la 15 Martie 1992 de mai multe persoane în plicuri poştale şi anunme: scrisoarea falsă atribuită mie din 24 Iunie

1964 Borsec, cele opt pagini scrise de mine sub dictare la Securitate cu istoricul partidului Totul pentru Ţară şi pagina dactilografiată cu instigarea la omor identică cu cea din 1991.

Vă anexez copii xeroxate după două documente care sunt *la originea falsului* (supus atenţiei, competenţii şi deciziei dvoastre) şi anume: a) *Declaraţia — princeps* semnată de mine la 27 Decembrie 1989 şi publicată în ziarul „Liberalul" Nr. 1 din 6 Ianuarie 1990 şi b) *Statutul* „Asociaţiei foştilor preşedinţi şi fruntaşi ai organizaţiilor studenţeşti libere, independente şi unitare din epoca 1919—1948 a autonomiei universitare."

Înafară de aceste două acte semnate de mine, eu nu am în prezent sau în trecut *nici-o altă vinovăţie* în optica onoraţilor falsificatori de scrisuri şi semnături.

Domnule Procuror,

Pentru elucidarea situaţiei şi rezolvarea problemei, vă solicit respectuos a lua informaţii de la următoarele persoane care *au primit* plicuri anonime sau care *au aflat de* aceste trimeteri.

Ing. *Predescu Ştefan*, str. Tache Ionescu Nr. 5, et. IV, ap. 14, Cod 70154 tel. 59.57.23.

dr. *Noveanu Vasile*, str. Cristian Tell Nr. 31, et. IV, ap. 8, cod 70171 tel. 50.44.70.

dr. *Zeana Ion*, str. Frumoasa Nr. 54, et. III, ap. 13, cod 78116, tel. 50.25.32.

ing. *Funda Dumitru*, str. Barajul Uzului Nr. 2, bloc Y-16, sc. B, et. II. ap. 31, cod 74664, tel. 43.85.13.

avocat *Atanasiu Constantin* (Puiu), str. Veteranilor 7—8, bloc C, et. II, ap. 28, cod 77543, tel. 71.37.66.

economist *Serafim Alexandru*, str. Pravat Nr. 20, bloc P-9, sc. G, et. III, ap. 134, cod 77326, tel. 85.62.24.

avocat *Clonaru Victor*, secretarul general al „Asociaţiei foştilor deţinuţi politici", str. Mântuleasa 10, cod 70087, tel. 13.93.59 şi 13.57.63.

ing. *Iacobescu Ştefan*, str. Crizantemelor 18, bloc 73, sc. III, et. I, ap. 47, cod 76464, tel. 76.25.95.

avocat *Rusu Ioan*, str. Frumoasă 48 în Alee, cod 78114, tel. 50.75.30.

Îmi rezerv dreptul de a completa, dacă pe parcursul anchetei dvoastră mai aflu de persoane care au primit sau care au auzit de aceste anonime.

Domnule procuror,

Simultaneitatea primirii la 15 Martie 1992 a mai multor plicuri anonime, expediate prin poştă unele din New York şi altele din Madrid este dovadă că ne găsim în faţa unei *acţiuni organizată* dispunînd de membrii în ţară şi în străinătate şi dispunînd de fonduri băneşti pentru trimiteri poştale şi copieri xerox.

Art. 9 cod procedură penală.

Domnule Procuror,

Primirea de ing. Predescu Ştefan în primăvara 1991 a unui prim plic anonim defăimător şi la 15 Martie 1992 a unui al doilea plic defăimător este dovada că ne găsim în faţa unei *acţiuni continue* deci a unei *infracţiuni continuată*.

Art. 41—42 cod penal.

Domnule Procuror,

Prezenţa în plicul anonim din primăvara 1991 a scrisorii mele din 21 Decembrie 1973 către „Direcţia Generală a Securităţii Statului" şi prezenţa în plicurile anonime din 15 Martie 1992 a textului scris sub dictare în localul Securităţii în 1985 despre istoricul partidului „Totul pentru Ţară", sînt dovada *de încălcare a secretului de Stat şi de sustragere a actelor secrete*.

Art. 150 alin. 1 cod penal.

Art. 251 cod penal.

Art. 2 din Legea 23/1971.

Art. 1, 2, 3 din H.C.M. Nr. 19/1972.

Domnule Procuror,

Presupusa scrisoare datată 24 Iunie 1964 Borsec către „Tovarăşul Colonel Enoiu" este *falsă* şi constituie o *infracţiune*. Trimeterea în copii xeroxate anonime prin poştă la mai multe persoane din Ţară şi probabil din străinătate este infracţiunea de *utilizare de fals*.

Art. 290 cod penal.

Iar prezentarea lor drept înscrisuri oficiale din arhiva secretă a Statului constituie infracţiunea prevăzută şi pedepsită de art. 288 cod penal.

Domnule Procuror,

Pagina dactilografiată avînd sus opinia mea despre Horia Sima şi avînd jos presupusa opinie a Regelui Mihai I despre legionari se găseşte introdusă atît în plicul anonim găsit la uşa apartamentului în primăvara 1991 cît şi în mai multe plicuri anonime primite prin poştă la 15 Martie 1992. Nu este altceva decît *o instigare* presupus abilă, dar sigur perfidă *la asasinarea Regelui Mihai I* de către legionari şi la *asasinarea persoanei mele* de către gruparea Horia Sima.

Art. 174 cod penal.

Domnule Procuror,

Asupra mea se fac tot felul de *presiuni* de intimidare, demoralizare şi paralizare. Cu argumentul că *procurorii* sînt subalternii securităţii care singură decide politic, cu argumentul că *experţii grafologi* semnează concluziile dictate de aşa zisul interes al Statului şi cu argumentul că se va declanşa asupra persoanei mele o nimicitoare *campanie de presă* din toate direcţiile.

Rezist la presiuni şi *vă înaintez prezenta sesizare*.

dr. Milcoveanu Şerban

bul. ident. seria R nr. 022892 elib. circa 2 la 23 XII 1968

*

MESAGIU SOLEMN
către
Studenţii în Medicină

17 Mai 1992
Bucureşti

Duminică 17 Mai 1992
Societatea Studenţilor în Medicină
Bucureşti

Onorată adunare generală
Domnilor studenţi viitori colegi

Vă adresăm rugămintea de a asculta şi de a primi următorul *mesaj* din partea *foştilor conducători S.S.M.* actualmente în *„Asociaţia foştilor preşedinţi şi fruntaşi ai organizaţiilor studenţeşti libere, independente şi unitare din epoca autonomiei universitare.“*

Începînd cu anul 1919 al *Congresului Naţional Studenţesc de la Cluj,* care a respins teza cosmopolită a statului multinaţional şi a decis Statul naţional unitar al României întregită în hotarele etnice şi emblema *„Student Creştin“* nu cu scop de excludere, ci ca simbol şi model de perfecţiune.

Nu terminînd cu, ci oprindu-ne la anul 1948 cînd ocupaţia sovietică şi dictatura comunistă au suprimat *autonomia universitară* şi au instituit statul totalitar.

Mesajul nostru e dator să înceapă cu exprimarea în public a sentimentului nostru de dragoste părintească pentru *primii patru studenţi medicinişti* care din proprie iniţiativă au venit să ne cunoască şi să ne cerceteze pe noi bătrînii *foşti preşedinţi ai Societăţii.*

Dinu Efrim.
Cristian Cheleş.
Daniel Popescu.
Răzvan Gavrilă.

Sînt cei patru pionieri ai generaţiei dvoastră.

Sînt eroii *instinctului de solidaritate a generaţiilor pe drumul progresului* şi sînt eroii *voinţii de a construi viitorul în continuarea trecutului.*

Este învăţămînt mereu verificat de experienţă istorică că *puterea de creaţie* este direct proporţională cu *justeţea judecăţilor de valoare şi loaialitatea în relaţiile interumane.*

Onorată adunare generală.

În consens cu vice-preşedintele nostru Filon LAURIC din Cernăuţi şi cu secretarul general Mircea GHEORGHIU din Iaşi, mesajul nostru încearcă a supune atenţiei, gîndirii şi deciziei dvoastră următoarele trei *adevăruri operative* şi următoarele trei *principii directoare*, selecţionate de viaţa şi experienţa a celor 28 promoţii de studenţi între 1919—1948.

Primul adevăr — primul principiu.

Indiferent de titulatura impusă sau îngăduită de condiţiile epocii, organizaţiile studenţeşti şi tineretul universitar nu pot fi insensibile şi nu pot sta străine la ce se întîmplă sau nu se întîmplă în viaţa publică. Statul: nu-i voinţa infrastructurii economice stăpînă pe suprastructura socială, ci este şi dacă nu este el trebuie *să fie voinţa de existenţă şi de dezvoltare a Naţiunii*. Prezenţă şi participare la viaţa publică: nu ca *afiş* sau ca *instrument* al unui partid politic oricare ar fi el, ci întreită politică *naţională, socială şi morală* pe poziţie de independenţă şi în serviciul întregului. Individual tinerii pot greşi şi nu rareori greşesc, dar colectiv *Tineretul universitar şi organizaţiile studenţeşti* nu greşesc niciodată întrucît sînt înşuşi Viitorul Ţării.

Acapararea monopolistă a unei organizaţii studenţeşti şi excluderea din întregul ei a unei părţi legitime sînt vicii în raport cu ordinea naturală şi se numesc *absolutism* cînd le practică conducerea şi *extremism* cînd le practică opoziţia. *Absolutismul* practicat de conducere nu întîrzie să instaleze deşertul general; iar *extremismul* practicat de opoziţie nu întîrzie să aducă întîi catastrofa învinşilor şi apoi catastrofa învingătorilor. Experienţa istorică demonstrează că absolutismul e produs de egoism şi lăcomie şi că extremismul e produs de prostie şi neprevedere. Mulţumită *inteligenţii*: toate adevărurile pot fi exprimate într-un fel oarecare şi multe lucruri bune pot fi făcute direct sau indirect. Acţiunea politică cere *inimă fierbinte şi creer rece* şi deciziile acestuia se cer raţionate nu în funcţie de cauze şi motivări, *ci în funcţie de scopuri şi efecte.*

Al doilea adevăr — al doilea principiu.

Noi Românii sîntem o naţiune mică „în calea răutăţilor“ şi un stat invidiat „la răscrucea imperialismelor“. În această situaţie nu putem continua decît prin perfectă *solidaritate naţională* şi prin perfectă *unitate de voinţă* şi în plus prin perfectă loaialitate cu naţionalităţile conlocuitoare şi prin perfectă respectare a principiilor de drept. Cea mai sigură metodă de păstrare a Transilvaniei în România: nu-i inferiorizarea ungurilor în raportul de forţe, ci e *înfăptuirea drepturilor* lor legitime şi inevitabile.

Neamul românesc are 34 generaţii care au putut supravieţui în istorie: mulţumită puterii cu care picioarele s-au înfipt în *pămîntul strămoşesc* şi mulţumită puterii cu care mîinile s-au strîns de toarta cerului. Fără păstrarea *tradiţiilor naţionale* şi fără credinţă în *dreptatea lui Dumnezeu*, la ora aceasta după 2000 ani dvoastră la fel ca şi noi am fi avut alt nume decît cel de Români.

Problema n-are importanţă pentru egoiştii cu preocupări materiale şi pentru leneşii alergînd după comoditate, dar are importanţă de esenţă pentru *altruiştii binelui general şi pentru eroii înălţării idealiste.*

Nu se poate renunţa la statul naţional unitar.

Între altele pentru că ne cer a-l înlocui cu cosmopolitism sau cu internaţionalism tocmai cei care în ţara lor practică naţionalismul cel mai radical şi cel mai intransigent.

Victimele n-au de gînd să imite pe călăi, dar nici nu pot ignora exemplul lor.

Statul naţional unitar e forma de organizare şi de funţionare în care individul oferă de la sine şi fără constrîngere cel mai mult pe altarul interesului general şi în serviciul binelui public. Nici-o putere ocultă din exterior şi nici-o forţă centrifugă din interior nu are întîietate asupra Naţiunii care singură *a alcătuit Statul* şi care singură *răspunde în Istorie.* Dacă ar fi să se dezmembreze şi să dispară România, nu alţii de altă naţionalitate sau de altă religie *ci noi Românii* vom fi judecaţi de posteritate şi condamnaţi de Istorie. Iar sentinţă se va motiva cu vina de *insensibilitate şi indiferenţă* a mulţimilor şi cu vina de *neprevedere şi incapacitate* a guvernanţilor.

Trădarea din inconştienţă e mai distrugătoare decît trădarea cu conştienţă.

Al treilea adevăr — al treilea principiu.

În baza capitalului nostru de experienţe gîndite şi sub impulsul sentimentului de dragoste şi devotament pentru patria noastră comună, militām ca toate *organizaţiile socio-profesionale* şi înaintea tuturor cele studenţeşti să fie şi să funcţioneze în acelaşi timp: libere, independente şi unitare.

Îngăduiţi-ne să explicăm.

În ce sens *organizaţii studenţeşti libere?*

Libere în sensul alegerii comitetelor de conducere de către adunările generale şi acestea nu prin intimidare de către violenţă sau forţă, ci prin *vot secret obştesc* după ascultarea tuturor tezelor candidante.

Nu-i liberă organizaţia care nu convoacă adunările generale în mod legal conform statutului. Nu-i liberă organizaţia care refuză unor membrii ai săi dreptul de explicare la nevoie dreptul de apărare. Nu-i liberă organizaţia în care impostorii întregului sau uzurpatorii sigiliului alungă deci extermină o parte legitimă.

În ce sens *organizaţii studenţeşti independente?*

Independente în sensul de a nu fi subordonate şi de a nu depinde: nici de administraţia de Stat, nici de vre-un partid politic şi evident nici de forţele oculte şi nici de poliţia secretă. Independente în sensul de a-şi exercita gîndirea critică, de a-şi exprima sentimentele proprii, de a-şi exercita dreptul de autodeterminare şi de a rămîne fidelă propriilor idealuri şi devotată propriilor hotărîri.

Independenţa n-are semn de egalitate cu neutralitatea şi are semn de egalitate cu *obiectivitatea.*

Independenţa n-are semn de egalitate ca abstinenţa şi are semn de egalitate cu *imparţialitatea.*

De pe *poziţia independenţii* deci a obiectivităţii şi imparţialităţii, intervenţiile au mai mare autoritate şi acţiunile au mai mare fecunditate decît de pe *poziţia partizană* deci discutabilă a încadrării disciplinată într-un partid politic sau a unei mişcări sociale.

Independenţa organizaţiilor studenţeşti exact cum este *Suveranitatea Naţiunii în propriul ei Stat.*

Să ne explicăm mai departe.

În ce sens *organizaţii studenţeşti unitare?*

Unitare în sensul de unicitate a organizaţiei în respectiva Facultate sau în respectiva Universitate.

Unitare în sensul de a nu funcţiona în paralel mai multe organizaţii studenţeşti care să se distrugă prin agresiuni reciproce şi prin consumarea energiei în interior în loc să construiască în exterior.

Este aceeaşi *auto-distrugere* cînd majoritatea alungă în loc să cîştige minoritatea sau cînd minoritatea se retrage în loc să înţeleagă majoritatea.

Cunoaştem şi am trăit asemenea experienţe negative în cele două decenii interbelice. Toate *Congresele Naţionale Studenţeşti* dintre 1922—1937 au condamnat funcţionarea şi pulverizarea şi au decis păstrarea şi continuarea unităţii.

Aţiţarea individualismului egoist să se suprapună interesului general şi finanţarea forţelor centrifuge să elimine forţele centripete sînt scopurile duşmanilor din afara graniţelor în complicitate cu *duşmanul intern* care se vrea *stat în stat* şi care unelteşte să ajungă stat supra stat.

Experienţa noastră spune că duşmanii reuşesc să distrugă sau să subordoneze Tineretul Universitar numai cu *complicitatea* conştientă sau neconştientă a trădătorilor *din interiorul* organizaţiilor studenţeşti.

Acest principiu al unităţii nu exclude, ci implică *diversitatea tezelor şi confruntarea ideilor* în procesul de concepţie. Acest principiu al unităţii se referă nu la dezbateri şi la dialoguri, ci se referă la *decizia finală* a majorităţii. Acest principiu al unităţii consacră legitimitatea deciziilor şi obligă la solidaritate fosta majoritate şi fosta minoritate.

Onorată adunare generală,

Domnilor studenţi viitori colegi,

Vă adresăm rugămintea noastră părintească de a lua în atenţie şi de a supune gîndirii aceste trei *principii directorii*: pe care le-au selecţionat organizaţiile studenţeşti dintre 1919—1948 şi în care au crezut aplicîndu-le şi respectîndu-le 28 promoţii de studenţi.

Onorată adunare generală,

Domnilor studenţi viitori colegi,

Îngăduiţi-ne să încheiem mesagiul nostru cu cele două lozinci care ne-au susţinut *vizibil* din 1919 pînă în 1947 şi *invizibil* din 1948 pînă în 1989.

Prima lozincă:
Mens agitat molem.
Spiritul conduce materia.
Idealul duce viaţa înainte şi asigură dezvoltarea societăţii.

Dispariţia începe cu degenerarea şi sîntem degeneraţi cînd am pierdut Idealul şi cînd simţurile egoiste înlocuiesc idealurile altruiste şi generoase.

A doua lozincă.
Nu-i nevoie să speri pentru a intreprinde şi nu-i nevoie să reuşeşti pentru a persevera.

Nu există dificultate care să oprească sau să încetinească *mersul înainte* al Tineretului Universitar Român.

Nu există nici duşman extern şi nici duşman intern care prin dezbinare sau prin exterminare *să învingă* Tineretul Universitar Român.

Păstraţi *poziţiile defensive.*
Păstraţi-vă *spiritul ofensiv.*

Secretul tuturor victoriilor din viaţă şi din societate *este spiritul mereu ofensiv pe poziţii numai defensive.*

Mergeţi înainte pentru că apăraţi Cauze drepte.

Mergeţi înainte pentru că sînteţi însoţiţi de sufletele din Cer şi de oasele din pămînt a 28 promoţii premergătoare dvoastră.

foştii preşedinţi S.S.M.B.

1) **dr. Dtru Enăchescu**
90 ani
psihiatrie-Bucureşti

2) **dr. Şerban Milcoveanu**
80 ani
interne-Bucureşti

3) **dr. Hortensiu Gancevici**
81 ani
dermatologie-Bucureşti

4) **dr. Valeriu Neagoe**
77 ani
chirurgie-Simeria

5) **dr. I. Păunescu-Daia**
70 ani
biologist

AVERTISMENTUL Nr. 1

Diferenţa dintre *unitate* şi *uniformitate.*

S-ar putea să nu fie mincinoşi, dar sigur sînt *înşelători* cei care vor să ne constrîngă la ceea ce ei numesc „unitate".

Cincizeci de ani sînt o jumătate de secol şi nu este posibil ca în această jumătate de secol: a) *să nu se fi gîndit* asupra celor întîmplate; b) *să nu se fi extras învăţăminte* din experienţe; c) *să nu se fi luat la cunoştinţă* schimbările de împrejurări din jur; d) *să nu se fi schimbat* ierarhia valorilor şi mai ales utilitatea persoanelor; e) *să nu se fi înţeles* dezavantajele politicii de provocare şi avantajele politicii de construire şi f) *să nu se fi impus* prioritatea gîndirii asupra acţiunii şi prioritatea direcţiei juste asupra elanului combativ.

Ceea ce verbal ni se cere şi faptic ni se impune: *nu-i unitatea, ci e uniformitatea* şi — pentru a păstra sinceritatea şi curajul — mai exact *uniformitatea* noastră a tuturor *la nivelul mediocrului permanent* şi *la nivelul mentalităţii gregare.*

Nu vrem *prizonierat în turmă.*

Nu vrem a fi conduşi de *absolutismul* bazat în exclusivitate pe *instincte*, pe *reflexe*, pe *automatisme* şi last but not least pe *prejudecăţi.*

Nu *viitorul e în serviciul trecutului, ci trecutul e în serviciul viitorului.*

Ceea ce vrem şi ceea ce ne propunem *volens nolens* începe şi nu poate începe altfel decît cu precizarea, cu arătarea şi cu amputarea a *ce nu mai vrem* şi a *ce e de repudiat.*

Destul o jumătate de secol s-a sacrificat *interesul general* pentru unul din *interesele personale* şi încă pentru cel mai neîndreptăţit fiind nu *a-legitim*, ci fiind *anti-legitim.*

Destul o jumătate de secol *s-a bătut pasul pe loc* cu inexistenta sinceritate, cu inexistenta conducere, cu inexistentul curaj, cu inexistentul devotament şi cu inexistenta capacitate, toate sacrificate pe *altarul cultului personal.*

Pentru ce se calcă în picioare *învăţătura* fondatorilor şi pentru ce se face exact invers decît modelul lor? Nu-i organizaţia *înaintea propriei conduceri*? Nu-i Naţiunea înaintea organizaţiei? Nu-i Dumnezeu identificat cu Adevărul chiar *înaintea propriei noastre Naţiuni?*

dr. Milcoveanu Şerban

Bucureşti tel. 66.63.63

24 Iunie 1992

Ci vă adunaţi comori în cer... că unde este comoara voastră, acolo va fi si inima voastră.

Sfîntul Evanghelist Matei
VI, 19—21

Care e scopul?
În ce constă misiunea asumată?

Sînt născut la 30 martie 1904 la Focşani. Sînt licenţiat al Facultăţii de Teologie din Bucureşti. Răspunderile îndeplinite de mine au fost de director, succesiv la Direcţia Presei din M.A.I., la Preşedinţia Consiliului de miniştri şi la Ministerul Cultelor. În studenţie am activat în Liga Apărării Naţionale Creştine, n-am avut nici o colaborare cu Poliţiile Secrete Politice, am fost pe front atît în războiul din est cît şi în războiul din vest, din 25 III 1960 pînă la 1 VII 1964 deţinut politic la Jilava şi Aiud şi last but not least în aceşti 65 de ani de prezenţă activă în viaţă publică am cunoscut şi voi relata despre mii de personalităţi eminente.

Ne constituim în *„Liga pentru apărarea Adevărului Istoric"*.

Nu în liga pro sau anti-comunistă.

Nu în liga pro sau anti-fascistă.

Nu în liga pro sau anti-naţionalistă.

Nu în liga pro sau anti-democrată.

Nu în liga pro sau anti-masonică.

Nu în liga pro sau anti-capitalistă.

Ci în *„Liga pentru apărarea Adevărului Istoric"*.

Observaţia istorică multi-milenară arată că doctrinele, ideologiile şi programele au adevăruri de reţinut *în ce afirmă* şi fac erori de combătut *în ce neagă*. Idem experienţa politică multimilenară dovedeşte că *rezultatele* sînt malefice sau benefice în funcţie de calitatea sau necalitatea cadrelor: *oameni de bine* sau *oameni de prad*ă, *altruişti* sau *egoişti, patrioţi* sau *trădători* şi aşa mai departe.

În perfectă concordanţă cu observaţia istorică şi cu experienţa politică, concepţia noastră, a celor constituiţi în *Ligă* are prioritar şi hegemon scopul de a descoperi, de a apăra şi de a valorifica *Adevărul* social, *Adevărul* naţional, *Adevărul* moral, *Adevărul* ştiinţific şi ipso facto *Adevărul guvernamental* al României integrată organic şi osmotic în omenire.

Ierarhizînd analitic adevărurile şi construind sintetic Adevărul, *pe cale de raţionare logică* şi de bun-simţ vin şi ni se arată de la sine: *ce-i legitim* ca ordine naturală în România, *ce-i autentic* ca firesc omenesc în România, *ce-i fecund* ca organizare socială în România şi *ce-i creator* ca activitate politică în România.

Nu ne trebuie decît: *atenţie* pentru a observa, *bunăvoinţă* pentru a cunoaşte, *inteligenţă* pentru a înţelege, *decizie* pentru a concluziona şi *sinceritate* pentru a nu ne dezminţi.

Şi ne-am constituit în *„Liga pentru apărarea Adevărului istoric"* tocmai pentru *a aduce* în serviciul Patriei şi prin România în serviciul Omenirii: cît mai mult din *atenţia* necesară, cît mai mult din *bunăvoinţa* necesară, cît mai mult din *inteligenţa* necesară, cît mai mult din *decizia* necesară şi înainte de toate cît mai mult din *sinceritatea* necesară.

Acesta este *scopul* nostru.

Aceasta este *misiunea* asumată de noi.

Toma PETRESCU

str. Maşina de pîine 41, ap. 6
Tel. 42.34.72
72218 Bucureşti II

Iunie 1992
în calitate de vicepresedinte

*

predat Marţi 6 X 1992 ora 9 a.m. la secretariatul Redacţiei.
În anexă:
a) explicaţia dată prin telefoane pentruce nu s-a acceptat şi nu s-a publicat şi
b)opinia făcută şi hotărîrea luată de cele două organizaţii patriotice faţă de acest refuz

13.X.1992

Către
Ziarul „România Liberă"
Bucureşti

Vă rugăm a publica următoarele:

Încunoştinţare şi Rugăminte

Sesizîndu-ne de ce s-a întîmplat negativ la alegerile din 27 septembrie 1992, solicităm Naţiunea şi Statul ca pentru alegerea din *11 octombrie 1992:*

a) *sigiliile* să fie bine înmuiate în tuşieră şi aceasta pentru a evita anularea votului pentru lipsă de imprimare;

b) neacceptarea *votărilor la alte secţii decît ale domiciliului* şi aceasta pentru suspiciunea unora cu 25 buletine de identitate pe acelaşi nume.

Idem solicităm membrii P.C.R. şi colaboratorii S.R.I. să gîndească la *Patrie* înainte de *persoanele* lor, întrucît în *prosperitatea generală* Statul face dreptate şi nu face nedreptăţi.

„Liga pentru apărarea Adevărului Istoric"
(preşedinte Vasile Văluşescu, secretar Anca Neculce)
„Asociaţia foştilor preşedinţi ai Studenţimii"
(preşedinte Şerban Milcoveanu, secretar Mircea Gheorghiu)

LIGA pentru apărarea ADEVĂRULUI ISTORIC persoană juridică 222 P.J. 1992

ASOCIAŢIA Foştilor Preşedinţi şi Foştilor Fruntaşi ai Organizaţiilor Studenţeşti, Libere, Independente şi Unitare din Epoca 1919—1947 persoană juridică 2328 J.I 1991

Motto
Faptele nu au nevoie de cuvinte.
Ele vorbesc de la sine.
Plautus
(250—184 în Hr)

Oamenii se aseamănă prin vorbe și se deosebesc prin fapte.
Moliere
(1622—1673)

TRECUTUL în serviciul VIITORULUI

Culpa in agendo
A critica e îngăduit oricui.
Oricui n-are păcate.
Dar a le avea pe toate şi a critica e un lucru impudic.

dr. Ilie Rădulescu
martir în închisorile comuniste

(în ziarul „Porunca Vremii" din 19 IX 1940)

Culpa in omitendo
De cele mai multe ori, vinovăţia cea mare nu e a celui ce a făcut, ci a celui ce n-a impiedicat

Nicolae IORGA
(1871—1940)

Legitate
Învinşii au o istorie. Absentii niciuna

ŞTEFAN cel MARE
Domnitorul Moldovei 1457—1504

Cronicarul polonez *Cromer* despre Ştefan cel Mare: „Bărbat în toate veacurile vrednic de aducere aminte: pentru mărimea sufletului său, pentru agerimea sa, pentru priceperea sa în ale războiului şi pentru norocoasele sale războaie împotriva turcilor, ungurilor, polonezilor şi tătarilor.„

*

Papa Sixt IV (Francesco Della Rovere) 1471—1484 scrisoare oficială către Ştefan cel mare: „Faptele tale săvîrşite cu înţelepciune şi vitejie contra turcilor infideli, inamici comuni, au adus atîta celebritate numelui tău, încît eşti în gura tuturor şi, eşti în unanimitate foarte mult lăudat."

*

Ştefan cel Mare scrisoare oficială de răspuns Papei Sixt IV: „Sîntem în totul gata, cu tot sufletul şi cu toată puterea, pe care ni le-a dat Dumnezeu, să luptăm pentru creştinătate, cu toate forţele noastre."

*

Trecutul *devenit* Marea Legendă
Legenda *devenind* Noua Istorie

1. Ştefan Vodă al Moldovei
Fost-a pe la noi, prin munţi,
Şi-a găsit în codrii noştri
Şoimi viteji, războinici mulţi.

2. Tot aşa Tu, Căpitane,
Urcă pe-ale Putnei văi
Şi-ţi vom da batalioane
De legionari flăcăi.
...3, 4, 5, 6, 7, 8.

Imnul princeps al Mişcării Legionare
autor: Alexandru I. Popescu

MORMÎNTUL SOLDATULUI NECUNOSCUT

Bucureşti 14 Mai 1923.
Regele Ferdinand I cel Loaial.
Prim-ministru Ionel I. C. Brătianu.

De pe *cîmpul de luptă* de la *Mărăşeşti* (24 VII/6 VIII—6/19 VIII 1917, Armata I Română, general Const. Christescu şi general Eremia Grigorescu) au fost deshumate *osemintele a 10 soldaţi* înmormîntaţi atunci în 1917 fără identitate şi apoi au fost depuse în *10 sicrie* în interiorul Bisericii Mărăşeşti.

Premiantul de onoare al Liceului Militar D. A. Sturza din Craiova, elevul Amilcar Săndulescu a fost pus cu legătură pe ochi *să aleagă unul din cele 10 sicrie*. El s-a oprit la al patrulea, a îngenuncheat şi a spus: *„Acesta este tatăl meu"*.

Realmente era *orfan de război*. Tatăl sau *învăţător* în satul Mădularii de Beica de lîngă Drăgăşani-Vîlcea murise în *luptele de la Mărăşeşti* şi fusese înhumat fără identitate.

Sicriul pe o platformă-vagon cu steaguri ale Armatei I şi cu gardă militară a străbătut drumul Mărăşeşti—Bucureşti, oprindu-se şi fiind salutat în toate gările de oficialităţi, armată şi şcoli.

Sicriul a fost depus în *Biserica Mihai-Vodă*, unde s-a făcut slujba religioasă de Patriarh şi toţi Mitropoliţii în asistenţa membrilor guvernului şi Familiei Regale.

Re-înhumarea s-a făcut într-un *cavou* din *Parcul Regele Carol I cel Înţelept* cu steaguri de jur împrejur.

Ulterior s-a observat că *n-are cruce* şi s-a aflat că nepunerea crucii a fost *ordinul iudeo-masoneriei.*

Exact la fel, fără cruce, erau Mormintele Soldaţilor Necunoscuţi din Londra, Paris, Belgia, Italia, Canada, Portugalie şi U.S.A.

La 24 Ianuarie 1933 *Centrul Studenţesc Bucureşti* şi *Garda de Fier* condusă de Mihail Stelescu au încercat să implanteze *o Cruce*, pe motiv că Religia oficială e Creştinismul şi că *jertfele au fost pentru România* şi nu pentru altă naţionalitate sau altă religie. Sub comanda generalului Gavrilă Marinescu şi din ordinul ministrului Armand Călinescu, poliţia şi jandarmeria au snopit în bătăi pe studenţi şi au distrus Sfînta Cruce.

Milcoveanu Şerban

Motto
Adesea vorbim despre fapte bune, fără însă a le face si încă mai adesea facem fapte rele, fără a vorbi câtusi de puţin despre ele.
LUCIUS ANNAEUS SENECA
(4 în Hr — 65 după Hr)
În orice faci gândeste-te la consecinţe si întreabă-te ce se întâmplă si unde vei ajunge.
JEAN-BAPTISTE SIREY
(1762—1843)

TRIBUNA OPINIEI PUBLICE

Texte pe răspunderea autorilor şi fără imixiunea redacţiei.
Eventual *putem edita şi opinii contrare*. Acestă revistă-arhivă este a *întregii Naţiuni Române* şi nu a unui singur partid politic.

„MAREŞALUL" ION ANTONESCU

Cu toate că aveam vîrsta de cca. 11 ani, citez din memorie:

Prin anul 1926—1927, Regele FERDINAND I a dat un decret care suna cam aşa:

...În armata română nu există gradul de MAREŞAL. Se conferă titlul de MAREŞAL, generalilor ÎN RETRAGERE care îndeplinesc următoarele condiţii:

— să fie în viaţă la data prezentului Decret;

— să fi comandat efectiv MINIM 3 luni, în timp de război o mare unitate militară.

La ora cînd s-a dat decretul de mai sus, îndeplineau toate condiţiile generalii Al. Averescu şi C. Presan, care au căpătat titlul de „MARESALI".

În luna Septembrie 1941, generalul Ion Antonescu, împlinindu-se exact 3 luni de la începerea războiului impotriva URSS, socotind că se încadrează în susnumitul Decret, se proclamă MARESAL!

Nu-mi amintesc dacă Decretul de mai sus se referea la o lege mai veche, sau era un decret nou şi nici dacă era valabil în timp., sau se referea la momentul respectiv. De obicei, decretele sînt valabile numai în situaţia la care se referă.

După mine, Ion Antonescu nu îndeplinea decît o condiţie; Era în viaţă.

Şi-a luat un grad care nu exista în Armata română;

Era activ şi nu în retragere cum prevedea decretul;

Nu comandase „EFECTIV", în luptă, o mare unitate militară, deoarece, cu toate că era Comandant suprem al armatei române, nu fusese efectiv pe front. Din Bucureşti nu se poate comanda, ci cel mult da directive. Să nu uităm că nici Regele Ferdinand nu şi-a luat acest titlu, cu toate că în retragerea din Moldova a fost efectiv pe front, dirijînd ostilităţile;

Soldatul BOJIN VIRGIL, autorul acestor rînduri, a aruncat mănuşa. Invit pe ofiţerii din Asociaţie, cu argumente să mă combată, să- mi demonstreze că n-am dreptate şi în caz cînd argumentele sînt valabile, sînt dispus să recunosc lui Ion Antonescu gradul de MAREŞAL.

VIRGIL BOJIN

membru al A.F.D.P. din România
15 August 1992
Bucuresti

*

CĂTRE BUCUREŞTI

INVITAŢIE la acţionare din partea *Chişinăului* şi a *Cernăuţiului*

Motto:
Basarabia
Cuvînt cu patru a
ca o biserică
cu patru turle albe
TUDOR PLOP-ULMANU

MINUNEA DE LA CHIŞINĂU

31 august 1990. În centrul Chişinăului peste 700.000 de basarabeni, veniţi din oraşe, din sate, unii porniţi pe jos cu trei zile înainte, purtînd tricolorul, cer oficializarea limbii române, grafia latină şi tricolorul.

Ţinînd cont de numărul populaţiei din Basarabia se poate spune că a fost una din cele mai ample manifestări pe care le-a cunoscut omenirea. Se redobîndea ceea ce cu zeci de ani în urmă le-a fost furat. Şi în această luptă, spre cinstea lor, în frunte au fost poeţii. Ştefan Vodă şi Eminescu se puteau mîndri de faptele urmaşilor lor.

INDEPENDENŢA

Moscova 27 august 1991. În urma eşuării puciului de la Moscova la Chişinău se declară Independenţa Republicii Moldova faţă de imperiu. Mai rămînea de făcut un singur pas: Reunirea cu Patria Mamă. Istoria va fi adevăratul judecător.

IMPERIALISMUL RUS ÎŞI ASCUTE GHIARELE

Cum politica rusă, începînd cu Petru cel Mare, a fost de a cuceri şi a subjuga pe cei din jur, se putea oare ca imperialismul rus să fie indiferent cu ce se petrecea în Basarabia?

Evident — nu! Şi cum perfidia Moscovei nu cunoaşte margini, s-a apelat la toate metodele pentru a reîncadra „Republica Moldova" (ultimă denumire a Basarabiei) în C.S.I. (noua denumire a imperiului, fostul U.R.S.S.)

S-a început cu sabotajul economic: sistarea livrărilor de petrol, de energie, blocarea căilor ferate, cu aţîţarea populaţiei găgăuze, culminînd apoi cu aşa zisa „Republica nistreană" şi războiul de pe Nistru. Se atentează nu numai din exterior ci şi din interior, căci, să nu uităm numărul mare al rusofonilor (se cunosc metodele prin care elementul rus a pătruns masiv în Basarabia).

Există, din păcate, şi unii deputaţi chiar „moldoveni", care datorită poziţiilor pe care le-au deţinut în trecut, ar dori ca „să fie aşa cum a fost". Şi în atitudinea conducătorilor există unele semne de întrebare, aşa că există riscul de a se pierde o libertate ce cu greu s-a obţinut.

SPRIJINUL EXTERN

Dacă ţările baltice s-au bucurat de un sprijin din partea Apusului, nu acelaşi lucru se poate spune despre Basarabia, care a fost de fapt victimă a aceluiaşi pact Molotov — Ribbentrop din 23 august 1939. Primirea în anumite organizaţii a avut un caracter formal şi nu un sprijin pentru dreptate şi libertate.

Şi dacă judecăm obiectiv, problema Basarabiei este o problemă a României, iar România a acţionat timid şi faţă de Rusia şi faţă de Ucraina, cu care, în condiţiile de acum, trebuie să tratăm direct.

ŞI TIGHINA...

Conflictul din stînga Nistrului este de fapt opera Moscovei. Transnistria este prea importantă strategic pentru ca Rusia să renunţe la ea. Venirea cazacilor şi a altor mercenari (în majoritate foşti puşcăriaşi) şi mai ales implicarea armatei a 14-a spun totul. Atitudinea unui Ruţcoi şi în ultimă instanţă a lui Boris Elţin exprimă adevăratele intenţii pe care le are Moscova.

Şi cum stînga Nistrului nu este de ajuns, se pierde şi Tighina, cu toată lupta şi jertfele basarabenilor. Şi ce poate fi mai crud decît faptul că cetatea care ne-a apărat atîtea secole de duşmani să devină o fortăreaţă a duşmanului. Şi de aici, apărătorii Tighinei au fost loviţi în mod laş de către străinii veniţi de pe alte meleaguri.

ANTIROMÂNISMUL ÎMBRACĂ UNEORI ŞI SUTANA

Oricît de curios ar părea, există şi în rîndul preoţimii unii care nu văd cu ochi buni apropierea bisericii basarabene de biserica din România. Cine sînt însă

aceşti „slujitori ai bisericii"? Răspunsul la această întrebare ne lămureşte pe deplin asupra atitudinii lor, căci biserica a fost în general păstrătoarea graiului strămoşesc, a obiceiurilor străbune şi a românismului în Basarabia după acel nefericit 1812. Nu întîmplător prima şcoală secundară românească din Basarabia a fost atunci înfiinţată, în anul 1813, — Seminarul Teologic din Chişinău, de către mitropolitul şi marele învăţat român, transilvăneanul Gavriil Bănulescu-Bodoni, pentru pregătirea tinerilor-viitori preoţi din punct de vedere profesional şi intelectual.

Aceşti actuali preoţi, unii ostili apropieirii de biserica din România, sînt rodul unei anumite conjuncturi. După 1944 rămînînd în Basarabia puţini preoţi, s-a apelat la oameni mai puţin pregătiţi, sau chiar fără pregătire teologică, fără cultură.

Procesul acesta, în ultimii ani, a fost grăbit o dată cu libertatea religioasă. Redeschiderea bisericilor cerea noi cadre de slujitori. Aceştia văd în apropierea de biserica din România periclitarea situaţiilor pe care le deţin, mai ales că ministerul culturii şi al cultelor trimite tineri pentru studii teologice în România.

Furia acestor contestatori s-a îndreptat mai ales împotriva ministrului Ion Ungureanu, un foarte bun român, ca şi împotriva episcopului Petru Pădureanu al Episcopiei Bălţilor, un alt patriot român. Reînfiinţarea prin decret al guvernului Republicii Moldova a Facultăţii de Teologie, avînd ca decan pe înflăcăratul protopop, Dr. în teologie, Petru Buburuz, le măreşte şi mai mult neliniştea. Ei cer cu insistenţă ca biserica ortodoxă din Republica Moldova să fie în continuare sub jurisdicţia Moscovei!

Acţiunile lor au îmbrăcat diferite forme începînd cu scrisori defăimătoare, cu defilări pe stradă şi în jurul casei guvernului, continuînd cu fapte agresive cum a fost cea din Bălţi împotriva episcopului Petru şi a colaboratorilor săi. S-a mers pînă la violenţă şi devastări de bunuri.

Toate acestea au fost în interesul Moscovei, cu susţinerea din partea conducătorilor bisericii ruse, în care imperialismul rusesc a găsit, ca şi în trecutul istoric, un puternic asociat.

„Pravoslavnica Rusie" de altă dată îşi reintră în rol.

BUCOVINA

Deşi nordul Bucovinei a împărtăşit aceeaşi soartă cu Basarabia, fiind ocupată de trupele sovietice şi în 1940 şi în 1944, motivaţia acestei ocupaţii nu a fost aceeaşi. Bucovina nu a fost niciodată, sub administraţie rusă. Trebuia găsit un alt pretext. Şi acesta a fost: compensaţie pentru cei 22 de ani, timp în care Bucovina a fost din nou românească (formulă nemaiîntîlnită în istorie).

Deci nu existenţa pe acest teritoriu a unei populaţii ruso- ucrainene a determinat ocupaţia. Abia după trecerea multor ani, cînd, prin metodele cunos-

cute (exterminări, deportări, plecarea localnicilor în căutare de lucru, afluxul de populaţie ruso- ucraineană pe teritoriul Bucovinei şi a ţinutului Herţa) numărul românilor a scăzut, a apărut şi argumentul existenţei unei populaţii ruso-ucrainene în Bucovina şi Herţa, la Hotin şi în sudul Basarabiei — regiune înglobată tot în Ucraina.

Discriminarea şi procesul de deznaţionalizare se resimt în aceste părţi şi mai mult, în timp ce Ucraina nici nu se gîndeşte să retrocedeze ceea ce istoric nu i-a aparţinut. Iar cînd ministrul de externe al Ucrainei, abordat în privinţa Basarabiei şi Bucovinei, a venit cu argumentul că nu Ucraina, ci U.R.S.S.-ul este autorul acestei ocupaţii, ca şi cum Ucraina nu a făcut parte din fosta U.R.S.S., diplomaţia română a preferat să încheie această discuţie.

Ori, faptul că eşti beneficiarul unei nedreptăţi nu înseamnă că această nedreptate să fie perpetuată. Dar de cînd se ştie „logica" rusă şi cea ucraineană nu au nici o legătură cu logicul. Procesul de reunificare cu Patria Mamă nu poate fi oprit la nesfîrşit, şi aceasta o ştiu şi conducătorii Ucrainei. De aici şi poziţia lor inflexibilă.

Alianţa Creştin Democrată a Românilor organizaţie etnică reprezentativă, cu sediul la Cernăuţi, îşi desfăşoară activitatea în condiţii foarte grele. La această organizaţie s-a afiliat şi populaţia românească din sudul Basarabiei.

Şi societatea „Mihail Eminescu" din Cernăuţi, ca şi alte societăţi pro-româneşti, cu toată opresiunea, luptă pentru drepturile românilor de pe aceste meleaguri şi pentru unirea cu România.

SPERANŢA ESTE TOT INTELECTUALITATEA

Declaraţia oamenilor de ştiinţă, cultură şi artă din Moldova, apărută în publicaţia „Literatură şi Artă" nrul 39 din 24 sept. 1992, cheamă la unitate în faţa forţelor retrograde, a nomenclaturii, care s-au regrupat, trecînd la acţiune, existînd pericolul ca tot ce s-a cîştigat prin jertfă şi sînge să fie pierdut.

Aceste forţe vor să readucă Moldova în C.S.I. (U.R.S.S.) sau dacă ar putea chiar în Rusia ţaristă. Independenţa tinde să fie redusă la zero. Se fură bucăţi mari din teritoriul şi aşa ciuntit, limba română aproape nu mai e limbă de stat, alfabetul latin este ameninţat... Declaraţia se încheie astfel: astăzi este ameninţată libertatea celor nenăscuţi încă. Nu dorim ca generaţiile care vin să se nască în robie. Adică — sclavi, adică „C.S.I."- işti, un alt sinonim pentru „poporul sovietic". Compatrioţi fiţi vigilenţi! Bătălia pentru independenţă şi libertate s-o cîştigăm astăzi. Mîine poate fi tîrziu.

Semnează această Declaraţie cei mai buni intelectuali ai Moldovei, în frunte cu Vladimir Beşleagă, Nicolae Dajiba, Dumitru Matcovschi, Grigore Vieru, şi alţii.

Acestui Apel i-au răspuns hotărît intelectualii din Basarabia, din instituţiile de învăţămînt, din cele de cercetare, şi altele. Spre exemplificare dăm unul din sutele de răspunsuri: (...) „Apreciem însă că dispariţia fostei U.R.S.S. a fost tardivă, iar agonia imperiului se prelungeşte cu forţe încă viguroase — armată, trupele de ocupaţie ruseşti şi noile exrepublici, nomenclatura comunist-imperialistă şi o parte dezorientată a populaţiei, nu numai din Rusia — sub noua siglă C.S.I., care dacă Moldova nu va fi prudentă, îi va digera din nou „independenţa“ cu toate celelalte simboluri ale dreptului internaţional.“

Semnează:
Maria Mărcuşan — profesor,
Doina Gadei — psiholog, economist,
Radu Gadei — profesor,
Constantin Mărcuşaņ — profesor, filolog,
Ştefan Fătulescu — profesor.

Declaraţia este publicată în *„Literatură şi Artă“* din 24 sept. 1992. Este doar una din sutele de luări de poziţie pentru apărarea libertăţilor cucerite cu greu.

Cu astfel de intelectuali, într-adevăr, *Basarabia* se poate mîndri şi poate spera că lupta dreaptă nu este în zadar.

VICTOR MACAREVICI

profesor în Bucureşti

30 Noiembrie 1992

P.S.

La 20 decembrie 1992 a avut loc în catedrala Patriarhiei române un ac deosebit: reactivarea Mitropoliei din Chişinău şi revenirea la Patriarhia română, cu aceasta încetînd dependenţa de Patriarhia moscovită.

Este un act reparatoriu făcut după atîţia ani. La acest eveniment a participat o delegaţie a clerului basarabean, (a adevăratului cler) şi oameni de cultură în frunte cu apiscopul Petru din Bălţi.

Şi astfel, Biserica din România şi cea din Basarabia fac un pas, pe care oamenii politici de care depinde soarta Basarabiei ezită să-l facă.

Şi dacă s-a trecut la unirea spirituală prin Biserică, ea trebuie continuată prin şcoală, justiţie, armată.

Şi dacă în cultură procesul unificării se face simţit, el trebuie să înceapă şi în economie.

Iar dacă lucrurile mari se fac treptat, reunificarea Bucovinei şi Basarabiei cu Patria mamă nu trebuie amînată în mod artificial la nesfîrşit.

Anton Crihan

(12 iulie 1893 —9 ianuarie 1993)

Născut la 12 iulie 1893, în localitatea Sîngerei-Bălţi, Anton Crihan a urmat şcoala primară şi liceul la Bălţi, iar după absolvire a urmat Facultatea de Ştiinţe Economice din Odessa şi pe aceea de Drept din Bucureşti, dîndu-şi doctoratul în Ştiinţe Politice şi Economice, la Paris.

În anul 1917, mobilizat fiind de frontul românesc, participă la o întrunire a militarilor basarabeni, aflaţi în zona Bîrlad, afiliindu-se cu toţii la Partidul Naţional Moldovenesc din Basarabia. Este apoi delegat să înfiineze Comitetul Naţional Ostăşesc din Odessa, contribuind la organizarea primelor unităţi pentru Basarabia. Ia parte la Congresul militarilor moldoveni (20—26 octombrie 1917) şi face parte dintre membrii Biroului care organizează Sfatul Ţării. La 6 ianuarie 1918, protestînd în gara Chişinău împotriva masacrului înfăptuit de către ruşi, al foştilor prizonieri ardeleni ce mergeau să lupte alături de români, Anton Crihan este arestat. Evadează şi fuge la Iaşi. La 27 martie 1918, îl găsim votînd pentru Unirea Basarabiei cu România. În cadrul Sfatului Ţării, a fost vicepreşedinte al Comisiei agrare şi membru în comisiile: şcolară, de redactare, aprovizionare, combatere a anarhiei, declaraţii şi statute. O activitate prodigioasă. După realizarea Unirii, este utilizat intens pentru problemele Basarabiei, ca specialist. A fost deputat în Parlamentul român în patru legislaturi, îndeplinind atît funcţii ministeriale, cît şi pedagogice. A fost membru al PNŢ. După reocuparea Basarabiei de către ruşi, rămâne în ţară.

Odată cu instalarea comunismului în ţară, Anton Crihan începe să fie hărţuit pentru trecutul său unionist. Pleacă la Teremia, în Banat (unde se aflau 3 din cei 6 fraţi ai săi), şi trece clandestin frontiera iugoslavă. După o serie de peripeţii (arestat la Chichinda, eliberat de Ambasada franceză din Belgrad, rezident la Paris), ajunge împreună cu soţia sa, Olivia, la Saint Louis în SUA, unde va locui pînă la sfîrşitul vieţii.

În anul 1986, îi apare lucrarea în limba engleză, „Drepturile României asupra Basarabiei, văzute de istorici ruşi şi străini“. La constituirea Asociaţiei „Pro Basarabia şi Bucovina“, a fost declarat preşedinte de onoare al acestei formaţiuni patriotice. A fost decorat cu Ordinul Ferdinand, Ordinul Steaua României şi altele.

A fost ultimul supravieţuitor din marea generaţie care a luptat pentru revenirea Basarabiei la Patria Mumă, închinîndu-şi întreaga viaţă pentru Unire, ideal naţional atins în două rînduri şi la care nu a renunţat să spere pînă la sfîrşitulzilelor. Iubindu-şi patria mai presus de orice, Moş Anton din Sfatul Ţării (cum era numit de prieteni) nu a renunţat niciodată la cetăţenia română şi a lăsat cu limbă de moarte ca rămăşiţele sale pămînteşti să fie îngropate în Basarabia lui dragă. Fie ca mormîntul ce i se deschide în vechiul pămînt românesc al Basarabiei să fie inclus în curînd între fruntariile fireşti ale patriei, aşa cum a sperat, cu ardoare, cel care a fost ANTON CRIHAN, pe care nu-l vom uita niciodată.

Motto
În sinteza faptelor, acestea dispar întocmai ca un aliment bine digerat si bine asimilat si din totalul lor nu rămîne decît Puterea exențială.
JOSE ORTEGA J GASSET
(1883—1955)
Cenzura Presei
Ceeace ar lecui-o în mod radical ar fi desființarea ei.
KARL MARX
(1817—1883)

CRONICA OBSERVATORILOR POLITICI

Forța creatoare de succese
Să deznădăjduim?
Mi se pare că e ultimul lucru pe care ar trebui să-l facem.
Sînt atîtea de întreprins, înainte de a deznădăjdui, încît nu e cu putință ca deznădejdea să fie altceva decît o mască.

Const. NOICA
(1907—1987)

Sinceritatea cu tine însuți
Păstrează-ți inima întregii tale ființe, căci de-acolo își ia izvorul toată viața.

Prov. IV, 23
maxima preferată a lui Martin Heidegger
(1889—1976)

În lipsa documentelor
La adevăr se poate pătrunde și pe scări de ipoteze.

Nicolae IORGA
(1871—1940)

Motto
Ceea ce face valoarea omului: nu este adevărul pe care l-a găsit sau a crezut a-l fi găsit, ci este efortul sincer pe care l-a desfășurat pentru a găsi si a obține adevărul.
Gotthold Ephraim LESSING
(1729—1781)

CRONICA OBSERVATORILOR POLITICI

din redacția revistei „Învierea"

1
Metoda directă și metoda indirectă.

Nu numai proștii, dar și invidioșii confundă metoda indirectă cu *slăbiciunea* și o taxează de *fără valoare.*

Proștii pentru că nu pot pricepe și invidioșii pentru că ei sînt neputincioși.

Nu numai descreierații, dar și scelerații pun semnul de egalitate între metoda directă și *marea putere.*

Descreierații pentru că nu văd decît prezentul și scelerații pentru că scopul lor e să distrugă.

Mișcarea Legionară în anii 1938—1939.

Numai puțini au înțeles *metoda indirectă* concepută și cerută de Corneliu Z. Codreanu, ing. Gh. Clime și dr. I. Banea.

Nu puțini s-au luat după Horia Sima sau mai exact s-*au lăsat amăgiți să participe la spectacolul autodistrugerii.* Inteligența nu i-a ajutat să priceapă că *autodistrugerea Mișcării Legionare* a fost scop pentru *autoînălțarea personală a distrugătorilor.*

În biblie e semnalat fenomenul zis de *„cata-geneză".* În limba helenă: „cata" înseamnă „în jos" și „genesis" înseamnă producere. E vorba de speciile animale care din comoditate și neprevedere *se lipsesc de stimulii necesității* și astfel *își pierd* treptat, dar sigur *reflexele de apărare, mecanismele de redresare și instinctul de continuare.*

Se intră în *involuție* și involuția precede *dispariția.*

În Istorie: pe acest drum al mersului înapoi și al căderii sau al scufundării merg *partide* politice, *clase* sociale și *popoare* întregi. Așa e concurența în omenire încît *absența progresării* are semn de egalitate cu *prezența regresării.*

Noi modernii întrecem pe antici în cantitatea cunoştinţelor, dar anticii ne întreceau pe noi în calitatea înţelegerilor.

Astfel anticii au exemplificat *procesul de autodistrugere* în imaginea unui *animal fabulos* numit *„cato-blepas“*.

În limba helenă „Kato-blepein“ înseamnă *a privi înspre interior* în loc de *a privi înspre exterior*. „Cato-blepas“ e animalul care *într-atîta se auto-preocupă* şi se *auto-analizează încît încetează a mai privi*, deci *a mai lupta cu ceea ce se găseşte în jurul lui.*

Finalul este *dispariţia.*

Dr. M. Ş.

2

Ce este disidenţa?

Cine sînt disidenţii?

Cuvîntul vine din limba latină şi noţiunea a apărut în Franţa secolului XVIII al „luminilor“.

Verbul latin *„dissideo, edi, essu, idere“* este compus din „dis“ şi „sideo“ şi înseamnă a te aşeza, deci a fi *în alt loc, deci pe altă poziţie* decît ceilalţi alcătuind grosul sau reprezentînd oficialul.

Literatura politică din ultimele trei secole cunoaşte amplificări noţionale, care au primit diferite nume: eretic, heterodox, non- conformist, oponent, rebel, schismatic, scizionar, separatist, secesionist, divergent şi încă altele.

Noţiunea e mult mai complicată decît cuvîntul cu multiplele lui nuanţe.

Disidentul care iese din partid şi activează pe cont propriu are ca regulă *drumul spre trădare* şi ca excepţie *drumul spre optimizare.* Iar disidentul care rămîne în partid şi activează drept „opoziţie internă“ are ca regulă *drumul spre optimizare* şi ca excepţie *drumul spre trădare.*

Problema este de acută actualitate în partidele naţionaliste din România şi în special cu supravieţuitorii *Mişcării Legionare*: victima preferată şi obiectivul de distrugere a peste o jumătate de secol de prigonire, terorizare şi masacrare continuă.

Numai *proştii* cu optica limitată la vîrful nasului, numai *egoiştii* judecînd în funcţie de propria persoană şi numai *paralizaţii* incapabili de iniţiativă, deci de gîndire: pot nega *adevărul deja istoric* că ce s-a făcut pînă în 1938 *a fost totul bine* şi că ce s-a făcut de la 1938 *a fost totul rău.*

Nu *greşit* din incapacitate, ci *rău* din intenţionalitate.

„Liga pentru apărarea Adevărului Istoric“ cu preşedinte Vasile Vălusescu şi secretară Anca Neculce are în program *să facă dreptate şi să restituie Naţiunii*

întreaga Mişcare Legionară dinainte de asasinarea lui Corneliu Z. Codreanu la 30 XI 1938 şi de asasinarea ing. Gh. Clime la 22 IX 1939, plus cei care în ţară şi în diaspora i-au continuat altruist, devotat şi legitim.

dr. M.Ş.

3

Dinamica social-politică.

Este *devenire* pe o direcţie şi spre un scop tocmai pentru că e dinamică deci schimbare şi nu statistică deci imobilitate.

Nu întîmplător marele popor al Romanilor a început cu *Republica* şi după secole a evoluat la *Imperiu.*

Nu întîmplător Marea Revoluţie Franceză întîi a fost *Republică* şi apoi a fost *Imperiu.*

Helenii din antichitate au fost *summum*-ul inteligenţei şi culturii, dar social-politic n-au putut depăşi *limitele individualităţii* şi *dimensiunile oraşului.*

Legea divină în societate: nu-i forţa *care se foloseşte de drept*, ci este dreptul *care se foloseşte de forţă.*

Viitorul e mai important decît trecutul şi prima obligaţie a prezentului este să transforme *experienţele trecutului* în *învăţăminte pentru viitor.*

Dezastrul general începe cu *propria abandonare* şi de aici imperativul lui William Shakespeare (1564—1616): *„Fii şi rămîi fidel ţie însuţi.“*

Informările se cer exhaustive.

Orientările se cer promte în timp util şi *deciziile* se cer fulgerător înainte de ireparabil.

În continuare nu mai există nimic altceva decît *victoria* sau *înfrîngerea*. În nici un caz pierderea iniţiativei, oprirea din ofensivă şi căderea în paralizie.

Cine sînt cei care *ezită?*

Ezită cei care n-au *curajul* de a-şi identifica cauza cu adevărul şi cei care n-au *îndrăzneala* de a înfrunta destinul potrivnic.

Am reintrat în *Kriegs-gefahr-zustand*: starea de pericol de război.

dr. M. Ş

4

Care e prima lege a Mişcării Legionare?

Problemele nerezolvate din interiorul Mişcării Legionare.

Evident nu în timpul lui Corneliu Z. Codreanu, ci după asasinarea sa la 30 noiembrie 1938.

Nu-s adevăraţi legionari şi nu sînt buni români cei care susţin asemenea lui Candide: *„tout est pour le mieux dans le meilleur du monde.“*

Adevăraţi legionari, deci buni români sînt cei care: a) au *sensibilitate pentru a se sesiza*; b) au *îndrăzneala pentru a întreba* şi c) au *curaj pentru a analiza*. Sensibilitatea, îndrăzneala şi curajul sînt indispensabile, dar nu sînt suficiente şi sînt *cu ce trebuie să se înceapă*, dar nu sînt ultima etapă sau încheierea îndatoririi.

Foştii legionari uzaţi de timp poate de vîrstă şi pseudo- legionarii axaţi pe interesul personal sau ajunşi în serviciu străin ne opun aşa-zisa *„lege a unităţii“* şi invocă însăşi cuvintele Căpitanului: *„rămîneţi uniţi pentru că fiind uniţi chiar din iad vă puteţi întoarce.“*

„Legea unităţii“ într-adevăr provine de la Căpitan şi într-adevăr este utilă. Dar: a) *nu fără condiţii* legate de persoane şi de împrejurări şi b) *nici singura lege şi nici principala lege* a Mişcării Legionare.

În octombrie 1938 la Penitenciarul Special de la Rîmnicul Sărat, dr. Ionel Banea în legătură cu legionarii încă liberi sau din ilegalitate a formulat teza: *„Unire da* şi *unitate da*, dar *mai înainte de hotărît în jurul cui*.“

Atentatele anarhice din noiembrie 1938 şi atentatul din 21 septembrie 1939 împotriva lui Armand Călinescu au fost decise, *organizate* şi *înfăptuite* de Horia Sima: a) *împotriva ordinelor din închisoare date de* Corneliu Z. Codreanu şi ing. Gh. Clime; b) *fără consultarea celorlalţi membri ai Comandamentului legionar din prigoană*, puşi în faţa faptelor împlinite şi c) în perfectă *concordanţă* cu ce *vroia* şi *cu ce necesita dictatura exregelui Carol II* pentru a extermina Mişcarea Legionară.

Sînt 50 de ani de atunci, dar nu se poate ocoli întrebarea dacă e justă şi utilă *unirea în jurul*, deci *unitatea cu cei care primii*, din proprie decizie şi pentru propriu interes: *au încălcat această lege* a unirii şi a unităţii?

După mine e *imorală* în plus de nejustă şi de neutilă această regrupare a Mişcării Legionare în jurul lui Horia Sima sau *în jurul celor care îl continuă* conceptual şi faptic.

Mai există *pericolul contaminării*.

Puse la un loc: *merele putrede* nu întîrzie să putrezească *merele sănătoase*. Ce-i adevărat în Natură nu poate fi decît la fel de adevărat în societate. Legile sociale nu exclud legile naturale şi sînt numai un plus pe direcţia progresului şi perfecţionării.

Se produce o *gangrenă* la piciorul unui om în rest sănătos. Singura soluţie de a apăra şi de a salva organismul este *eliminarea gangrenei prin amputarea piciorului afectat*. Păstrarea gangrenei nu-i legea unităţii sau legea unirii, ci e *drumul* cel mai sigur *spre generalizarea gangrenei* şi *moartea întregului organism*.

Încă mai important e ce urmează.

Corneliu Z. Codreanu, Ionel I. Moţa şi ing. Gh. Clime au fondat Legiunea Arhanghelului Mihail, devenită Mişcarea Legionară: *în numele Adevărului* care lipsea în România de atunci şi *pentru aducerea Adevărului* fără de care nu continua România.

Iisus a pus ca primă lege a Creştinismului: *recunoaşterea Adevărului, înaintarea pe calea Adevărului* şi *înfăptuirea Adevărului în omenire*.

Exact la fel: *prima lege* a Mişcării Legionare nu-s unirea şi unitatea, ci *căutarea, stabilirea, servirea* şi *înfăptuirea Adevărului*.

Întrebarea pentru cei care se complac în mediocritate şi pentru cei care sînt prizonierii *inerţiei*: *cum se poate cere Adevăr* şi *cum se poate lupta pentru Adevăr în exteriorul Mişcării Legionare* dacă *în interiorul* ei *ascundem* sau *ucidem Adevărul*, deci *menţinem* şi *continuăm minciuna*?

Există o *ierarhie a legilor* şi există *prioritate a unei legi* faţă de celelalte.

Prima lege de aplicat şi de urmat: nu-i unirea sau unitatea, ci e *Adevărul* deci *sinceritatea* şi *creativitatea*.

dr. M. Ş

5

Crima perfectă

În ştiinţa juridică şi pentru anchetatori este perfectă crima *de pe urma căreia nu rămîne nici cea mai mică dovadă materială* pentru a ajuta identificarea autorilor sau putînd ajuta găsirea obiectelor.

În ştiinţa politică şi pentru analişti este perfectă crima în urma căreia asasinarea îşi ia în proprietate personală ce a creat victima cu inteligenţa, cu combativitatea şi cu jertfa.

În istoria României contemporane, *crima perfectă* s-a încercat şi cîteodată s-a reuşit cu *Legiunea Arhanghelului Mihail* devenită *Mişcarea Legionară*.

N-a fost şi nu este un simplu partid politic. A fost şi sperăm a fi în continuare un *fenomen* de resurecţie morală cu aplicaţii naţionale şi sociale. Absolut *unicat* în istoria poporului român, care la rîndul lui de 2000 ani este *„un miracle de l'histoire“*. Ţinînd seama de obligatoria diferenţă dintre „cele divine“ şi „cele pămînteşti“, *Mişcarea Legionară* din deceniul 1928—1937 n-ar putea fi comparată decît cu Creştinismul *eroic* din primele trei secole.

Acest *fenomen* şi acest *unicat* cu numele de Mişcare Legionară a fost opera a doi supra-oameni: Corneliu Z. Codreanu (1899—1938) şi Ionel I. Moţa (1902—1937), perfect înţeleşi şi perfect ajutaţi de ing. Gh. Clime, Vasile Marin, Alex. Cantacuzino, Vasile Cristescu, dr. Ionel Banea, Nicolae Totu, Nicolae Constantinescu, Iosif Bozîntan, Traian Cotigă, George Furdui şi mulţi alţii din aceeaşi categorie calitativă.

Prima încercare de furt şi de asasinare a fost în vara 1934 a lui Mihail Stelescu. N-a reuşit pentru că Corneliu Z. Codreanu *era în libertate* şi *s-a putut apăra* şi pentru că mentorul din culise Eugen Cristescu n-avea inteligenţa lui Mihail Morusoff din 1938—1940.

A *doua încercare* de a pune mîna pe Mişcarea Legionară a fost a ex-regelui Carol II, care în martie 1937 i-a cerut lui Corneliu Z. Codreanu *să-i predea comanda supremă* şi *legionarii să-l proclame „Căpitan" în plus de rege*. Furtul n-a reuşit, dar a reuşit *asasinarea* lui Corneliu Z. Codreanu la 30 noiembrie 1938 şi *masacrarea*, la 22 septembrie 1939, a comandanţilor legionari care refuzau *să vîndă* Mişcarea Legionară *în schimbul vieţii*.

A *treia încercare* de însuşire, poate mai exact de *capturare*, a Mişcării Legionare s-a produs *din interiorul ei* în anii 1938—1940. În corectă raţionare logică şi în bună limbă românească, nu poate fi autentică, legitimă şi creatoare o Mişcare Legionară care se reconstituie: a) *împotriva celor două familii fondatoare şi martire* Codreanu şi Moţa şi b) cu *alungarea* sau poate numai cu *izgonirea* celor care au fost *secretariatul general* înainte de 1938 şi a celor din *Statul Major Legionar*, care au supravieţuit masacrului din 22 septembrie 1939.

A *patra încercare* de a pune mîna şi de a-şi însuşi Mişcarea Legionară a fost a generalului Ion Antonescu, *noul dictator* al României din 6 sept. 1940 pînă la 23 august 1944. S-a vrut: a) *şeful Armatei;* b) *capul Statului* şi c) după modelul lui Adolf Hitler, al lui Benito Mussolini şi al lui Francisco Franco în acelaşi timp *comandantul „partidului unic de Stat."* Imposibilitatea de a-şi înfăptui acest al treilea obiectiv a dus: a) la *lovitura de Stat* din 20—23 ianuarie 1941, eticheta pentru istorie reprimarea „rebeliunii legionare", b) la *asasinarea pe front în linia I* cu metoda „ordin special secret" a circa 10 000 intelectuali universitari şi c) la asasinarea pe front în linia I în „batalioanele 990, 991, 992, 993 şi 994 a circa 5 000 elevi de liceu.

A *cincea încercare* de furt şi însuşire a avut loc pe parcursul celor 26 ani ai dictaturii comuniste a lui Nicolae Ceauşescu (1965—1989). S-a evitat să se fure *firma*, adică numele de Mişcare Legionară, dar s-a operat *furtul de principii naţionaliste* şi de *lozinci patriotice*, care au fost *exhibate* maximum de insistent şi maximum de neruşinat cu reuşită mai puţin în interiorul ţării şi mai mult în Occidentul nu capabil de a diferenţia *sinceritatea* şi perfidia şi în schimb foarte capabil de a confunda *impostura* cu *legitimitatea*.

Crima nu se opreşte atîta timp cît nu-i demascată şi nu-i stigmatizată.

Astăzi în România după Revoluţia din 17—22 decembrie 1989.

Aşa-zisa reformă de trecere de la comunism la democraţie.

Nu aici e locul de a analiza mai departe de suprafaţă cît mai în adîncime.

Aici, în această modestă cronică social-politică, semnalăm *punerea în aplicare* a 6-a oară a *planului de capturare a Mişcării Legionare şi de manipulare a firmei, a cadrelor şi a capitalului*.

Încă de la începutul ocupaţiei sovietice, deci după 19 noiembrie 1946 şi după 30 decembrie 1947, *consilierii N.K.W.D.* au conceput şi au recomandat *două planuri politice* de consolidare şi de continuare a noului regim comunist.

Primul plan era punerea sub bună pază a autorităţilor de Stat şi a instituţiilor guvernamentale şi reprimarea cu cuiburi de mitraliere camuflate şi cu trupe teroriste mobile a mişcărilor de stradă în eventualitatea unui război civil. Dictatura Gh. Gheorghiu-Dej şi dictuatura N. Ceauşescu au făcut greşeala de *a nu schimba acest plan* şi aplicarea lui în 17—25 decembrie 1989 n-a avut succes, între altele pentru că N.K.W.D. îl cunoştea şi agenţii infiltraţi în Revoluţie l-au neutralizat înainte de declanşare.

Al doilea plan conceput şi recomandat încă din 1948 de consilierii N.K.W.D. era *organizarea*, cu agenţi infiltraţi şi cu trădători recrutaţi, *a unor pseudo-partide democratice* (P.N.Ţ, P.N.L. şi P.S.D.) şi *a unor pseudo-partide naţionaliste* cu sau fără firmă legionară, care toate să fie *manipulate de Securitatea de Stat* în eventualitatea necesităţii economice sau necesităţii politice de *a simula* întoarcerea la democraţia politică şi restaurarea Statului de drept.

Exact ce se întîmplă astăzi în nefericita noastră Patrie România: *pion* în jocul de şah al diplomaţiilor occidentale şi *material uman* pentru tot felul de experimentări ideologice şi spectacole teatrale.

Optimum: afişarea de naţionalism, chiar supra-naţionalism *fără atenţionarea* Occidentului şi *alarmarea* Iudaismului prin utilizarea cuvîntului „legionar".

Sînt *actuale le partide* auto-intitulate naţionaliste şi patriotice: a) partidul *„România Mare"*, b) partidul *„Unitatea Naţională"* şi c) încă cîteva.

În caz de insucces popular sau de rezistenţă Occidentală, planul pseudo-naţionalismului şi pseudo-patriotismului *manipulat de Securitatea de Stat* are o a doua variantă, formulă încă mai amăgitoare şi încă mai înşelătoare.

Este fondarea, organizarea, finanţarea şi lansarea *chiar a partidului politic cu numele* de Legiunea Arhanghelului Mihail sau cu numele de Mişcarea Legionară sau cu numele de Garda de Fier sau cu numele de Totul pentru Ţară.

Pe scenă: foşti legionari recrutaţi pentru trădare sau pseudo- legionari infiltraţi abil plus inevitabilii creduli şi inevitabilii naivi, anesteziaţi cu invocarea trecutului glorios.

În culise: exact *asasinii* adevăraţilor legionari din 1945 pînă în 1989 fără întrerupere reală şi cu ferocitate satanică.

În culise: exact *calomniatorii* care tot fără întrerupere reală şi tot cu insistenţă satanică ne-au îngropat sub munţi de minciuni.

S-a conceput, s-a organizat şi se aplică *o crimă* care realmene speră *a fi perfectă*.

Fondarea, în septembrie 1992, a „partidului naţional legionar" Ionica Catănescu a fost doar *sonda* care *să testeze reacţia opiniei publice* şi care *să arate nevoile de îmbunătăţire cosmetică*.

Marea crimă perfectă e în curs de a veni.

MILCOVEANU ŞERBAN

6

Legenda supravieţuirii Căpitanului

Zvon mincinos care a circulat printre legionarii mai mici şi legionarii din provincie *din 30 noiembrie 1938 pînă la 21 septembrie 1939.*

N-a fost fabricat şi lansat de dictatura exregelui Carol II, care: a) şi-a făcut *publice* toate crimele pentru a se şti că e *singura Putere existentă* în România ş b) urmărea ca exregele Carol II şi nu Corneliu Z. Codreanu să reuşească alianţ militară cu Reichul III garantîndu-ne independenţa şi graniţele.

Zvonul mincinos al supravieţuirii Căitanului a fost fabricat şi lansat *chiar de Horia Sima* şi aceasta pentru interesul său personal.

Cui prodest?

Era întrebarea cu care romanii începeau analizarea situaţiilor şi rezolvarea problemelor.

Primo.

Horia Sima a lansat zvonul şi a constituit mitul pentru *a cîştiga timp* şi *a scăpa de acuzaţia* cum că el a provocat asasinarea Căpitanului prin organizarea activităţilor anarhice şi atentatelor iresponsabile pe tot parcursul lunii noiembrie 1938, exact pînă la data fatală. La adunarea comandanţilor legionari din 2 decembrie 1938 în ilegalitate, *ing. Nicolae Horodniceanu* i-a spus public lui Horia Sima: *„Dumneata te-ai născut pentru a fi nenorocirea Mişcării Legionare."*

Secundo.

Horia Sima a lansat zvonul şi a construit mitul pentru *a păstra în continuare conducerea supremă* a organizaţiilor legionare. În iunie 1938 a fost lansat primul zvon şi a fost construit primul mit cum că la procesul de la Tribunalul Militar Bucureşti *Corneliu Z. Codreanu l-ar fi desemnat numai pe Horia Sima* şi singur pe *Horia Sima* drept înlocuitorul său de drept, comandantul întregii

Mişcării Legionare de afară. Zvonul a fost *fabricat de Mihail Morusoff* şeful S.S.I. şi a avut o singură dovadă presupus credibilă şi anume *afirmaţia avocatei Lizetta Gheorghiu*, care era o veche agentă şi o abilă intrigantă a „Siguranţei Generale a Statului."

M.S.

Mitul supravieţuirii Căpitanului

„... căci nimeni nu se putea împăca cu gîndul morţii lui. Credinţa că trăia Căpitanul nu putea fi smulsă din sufletele noastre, ale acelora care fiind în Germania, ştiam cît de puţin fondate sînt zvonurile care circulau. Nu aveam nici o dovadă. Mintea refuza orice speculaţie de acest gen şi totuşi nu ni-l puteam închipui pe Căpitan trecut dincolo de hotarele vieţii. Era un sacrilegiu să gîndim Legiunea fără el. Nu era o prezenţă mistică sau simbolică, ci una aevea şi actuală... Căpitanul era o făptură năzdrăvană. Duşmanii nu-l pot răpune şi moartea nu se poate atinge de el.

„Vestea că ar trăi Căpitanul a fost strecurată de guvern în mijlocul legionarilor cu scopul de a atenua reacţiunile ce s-ar fi produs după uciderea lui. Dar viclenia lui Armand Călinescu s-a întors împotriva lui şi a guvernului. Insinuaţia a căzut pe un teren primitor şi s-a transformat în mit. „Căpitanul trăieşte" devenise lozica de luptă a celor mai mulţi legionari. O formidabilă coeziune s-a realizat în jurul acestui mit. Chiar după masacrul din septembrie 1939, mitul nu şi-a pierdut eficacitatea."

Horia SIMA

„Sfîrşitul unei domnii sîngeroase", Madrid Edit. M.L., 1977, pag.13

Decît să învingi printr-o mişelie, mai bine să cazi înfrînt pe căile onoarei.

Corneliu Z. CODREANU
(1899—1938)

7

Securitatea de Stat — S.R.I

Prezenta revistă „Învierea" nu are şi nu va avea absolut nici o legătură directă sau indirectă au *Poliţia Secretă Politică*. Persoana mea, dr. M.Ş. idem şi categoric n-a avut, nu are şi nu va avea absolut nici o legătură directă sau indirectă cu *Poliţia Secretă Politică*.

În calitate de realişti nu negăm necesitatea statului nostru, la fel ca a tuturor statelor din omenire, de *a fi informat* în timp util şi înainte de ireparabil

pentru *a şti* de cine anume şi cum anume *să se apere*. Ca atare nu negăm şi nu sabotăm finanţarea, organizarea şi funcţionarea unei instituţii specializată în culegerea, analizarea şi ordonarea informaţiilor necesare Statului în general şi Guvernului în special: despre *conspiraţiile duşmanilor* din afara graniţelor şi despre *activităţile dizolvante* dinăuntru graniţelor.

Dar în calitate de oameni cu *principii* şi de patrioţi cu *ideal*: a) nu putem accepta ca în locul activităţii de informare să se facă cu banii Statului activitate de dezinformare; b) nu putem accepta ca sub masca strîngerii de informaţii să aibă loc *diversiuni, provocări* şi *calomnieri înrăind* oamenii şi prin ei naţiunea şi c) nu putem accepta în numele ordinii publice şi securităţii statului, ca viaţa publică a Patriei noastre să fie transformată în *junglă* cu *fiare sfîşiindu-se reciproc*.

Ca atare nu acceptăm şi ne împotrivim: a) neîncetatei conspiraţii interne de a se constitui *stat în stat*, deci *corp străin* şi b) neîncetatei conspiraţii interne de a se aşeza *stat supra stat* deci *război civil*.

Atenţionăm pe dl. Virgil Măgureanu şi pe valoroşii săi generali, colonei, maiori şi căpitani care în ultimii 45 de ani m-au convocat şi m-au anchetat de circa 750 ori.

Dacii romanizaţi, marii noştri voevozi şi domnitori şi marii noştri regi Carol I cel Înţelept, Ferdinand I cel Loial şi Mihai I cel Devotat: ne-au lăsat cu numele de *România* nu o *pradă* cum vă comportaţi d-voastră, ci o *Patrie* aşa cum de 60 ani din 1932 *îi sîntem devotaţi* şi *îi vrem binele*. România este un *stat naţional unitar* şi ca atare — nici activ prin complicitate şi nici pasiv prin absentare — *nu vrem să fim alături* se superficialii, inconştienţii şi nemernicii care astăzi, mai cu furie ca oricînd, *auto-dărîmă* această nefericită *Naţiune Română* care *singură a alcătuit Statul* şi care *singură răspunde în Istorie*.

Noli me tangere, vă rugăm onoraţi şefi de la S.R.I.

M.S.

8
Ce viitor ne pregătesc Atotputernicii?

Înainte de a muri de foame şi frig în 1952 într-o celulă a Închisorii Aiud, ilustrul şi nemuritorul *Mircea Vulcănescu* ne-a lăsat Testament: *„Voi cei care veţi supravieţui, feriţi-vă de a ne răzbuna pe noi, cei căzuţi.“*

Semnificaţie depăşeşte cuvintele.

A fost un îndemn, chiar o rugăminte, la *un plus de inteligenţă* şi la *un plus de voinţă*.

Plus de inteligenţă pentru a vedea diferenţa chiar antagonismul dintre Justiţie şi răzbunare. Justiţia perfectă, adică ţinînd seama de toate laturile şi

operînd cu oportunitate în timp util: face de prisos răzbunarea. Iar cine începe cu răzbunarea şi se dedă la răzbunări: în mod inevitabil şi în mod obligator îşi pierde dreptul natural la Dreptate şi îşi închide singur drumul la Justiţie.

Cu această concepţie a pornit la drum revista „Învierea“, care se concentrează pe *activitatea de creaţie* şi care vreau sau încearcă să aducă noul superior util.

În liceele şi universităţile României dintre cele două războaie mondiale şi în organizaţiile studenţeşti conduse de *Centre* şi de *Uniune*, Generaţia astăzi septuagenară şi octogenară a învăţat şi s-a identificat cu două adevăruri după noi eterne. Primul adevăr: viaţa nu-i juisare la timpul prezent, ci *e luptă de construire a viitorului* şi ca atare întîi sînt *obligaţiile* şi apoi sînt *drepturile*. Al doilea adevăr: mai sus de fiinţele noastre individuale există *Sufletul colectiv al Naţiunii Suverane* şi ca atare există un interes general care *prin apartenenţă apără interesele particulare*.

Cu acest Weltanschaung lăsat Testament de sute de mii de eroi şi de martiri, noi ultimii şi puţinii supravieţuitori, literalmente sîntem în imposibilitate să înţelegem deci să acceptăm: *destinul* pe care actualii atot puternici ai actualului stat îl pregătesc chiar îl impun Patriei noastre comune şi viitoarele generaţii.

Oare alţii sau Românii sînt *naţiunea* care *a alcătuit Statul* cu numele de România?

Oare alţii sau Românii *răspund în Istorie de acest stat* România şi vor fi singuri pedepsiţi în caz de dispariţie?

Atunci pentru ce atotputernicii de pe scenă şi din culise *contestă Suveranitatea Naţiunii în propriul ei Stat?*

Atunci pentru ce atotputernicii de pe scenă şi din culise subminează, dizolvă şi distrug *Statul* nostru *naţional* şi *unitar*?

Atunci pentru ce atotputernicii de pe scenă şi din culise ne impun de sus în jos şi din afară înăuntru statul *multi-naţional şi pluri-religios*?

Ni se spune că am intrat şi că ne găsim în aşa-zisă *fază de tranziţie* de la comunism la capitalism şi în concret de la proprietatea de stat la economia de piaţă.

Dar oare e metodă raţională şi metodă ştiinţifică ca această aşa-zisă fază de tranziţie *să înceapă cu distrugerea* celor construite de comunism *în loc să înceapă cu construirea* celor trebuind a fi construite de capitalism?

Dar oare e metodă umană şi metodă patriotică ca această aşa-zisă fază de tranziţie să fie *punerea în acelaşi staul a mieilor şi a lupilor* şi consolidarea generală *să se ia la întrecere* fiecare cu mijloacele lui sub eticheta fiecare cu destinul lui?

Să vorbim concret şi nu teoretic.

Cine sînt *mieii*?

Mieii sîntem noi cei 20 milioane de Români: a) care în 1945—1948 *ni s-au confiscat proprietățile* în favoarea Statului; b) care de 45 ani părinții și descendenții n-am fost decît cu *salariu ad minimum vitae* și c) care de 55 ani, din 1938, sîntem *victimele neîncetatului război* al Statului împotriva Națiunii.

Cine sînt *lupii*?

Prima haită sînt *securiștii* și *seseiștii*: care posedă un *imperiu* de proprietate și de venituri și care în competiția zisă liberă a economiei zisă de piață vin înarmați *cu cîte un capital* provenind sau oferit din *fondurile secrete* ale „ordinii publice" și „siguranței statului".

A doua haită de lupi lacomi și agresivi sînt pleava interlopă, aventurierii cosmopoliți, carieriștii de profesiune și oportuniștii de totdeauna: care ne anesteziază vigilența și ne prostesc mintea cu *mirajul pan-fecundator al capitalului străin* și care în competiția zisă liberă a economiei zisă de piață vin *înarmați cu cîte un capital* mai mare sau mai mic, să zicem *împrumutat*.

Aceștia sînt *lupii*.

Acestea sînt *haitele*.

Se poate concura cu ei? Li se poate ține piept? Se poate rezista la invazia și la agresiunea lor?

Salariile de astăzi, la fel ca salariile de ieri, sînt anume fixate și sînt anume menținute ca nu cumva *din ele să se formeze* prin plus de muncă sau prin acumulare de economii: firescul și legalul capital de investit în întreprindere particulară producătoare de mărfuri sau servicii.

Aceasta e ordinea naturală și aceasta e statul de drept: a) *agricultura să construiască industria* și b) *munca să acumuleze capital*.

Inainte de capitalul străin sînt îndreptățiți și sînt așteptați *proprietarii* care cultivă *pămîntul* și care dezvoltă *agricultura*.

Inainte de mandatarii străinătății sînt îndreptățiți și sînt așteptați *exponenții* autohtoni și legitimi ai *Națiunii* care a alcătuit Statul și care răspunde în Istorie.

Nu întîmplător în numele Democrației se extermină Naționalismul. Nu întîmplător se conspiră reintroducerea dictaturii totalitare și reînceperea războiului civil.

Noi *am cunoscut problema* înainte ca ea să se pună. Noi *am tras alarma* pentru a preveni venirea primejdiei.

Exact în ziua de *26 decembrie 1989*, deci înaintea P.N.Ț., înaintea P.N.L. și înaintea P.S.D. — am încercat să ridicăm *Steagul Învierii Naționale* și să fondăm partidul „Democrația socială a Națiunii".

Pentru ce am fost *sabotați* din interiorul Țării cu majoritate de 22 împotriva a 2?

Pentru ce de departe din United States of America ni s-a trimis *interdicție de inițiativă* și *de întreprindere*?

La *3 mai 1991* „Asociația foștilor președinți și fruntași ai organizațiilor studențești libere, independente și unitare din epoca 1919—1948 a autonomiei universare" *am depus* și *am înregistrat* la „Asociația foștilor deținuți politici pe Țară" *o invitație la front comun* și *o chemare la lupta constructivă*.

Reproducem finalul invitației noastre și obiectivele chemării noastre.

„Viitorul e mai important decît trecutul și a privi numai spre trecut sau a te imobiliza în structurile trecute este pur și simplu a te condamna la inerție și a-ți dovedi paralizia.

„Nu Țara e în serviciul partidelor și nu partidele sînt în serviciul conducătorilor lor, ci conducătorii sînt în serviciul partidelor și partidele sînt în serviciul Patriei comune.

„Nu există decît o singură rădăcină aducătoare de sevă și o singură forță de mers înainte și acestea sînt adevărul din Trecut și Adevărul din Viitor pe care numai discuția calmă rațională le poate identifica spre însușire.

„Problema nu-i de rang secundar.

„Astăzi forțele oculte din politica internă se vor stat supra- Stat, care să ne domine prin învrăjbirea tuturor contra tuturor și prin fragmentarea pînă la pulverizare a societății.

„Astăzi forțele oculte din politica mondială operează o vastă și ocultă trecere a avuției naționale din proprietatea colectivă a celor care în calitate de salariați au adunat-o în 45 ani: în proprietatea individuală a celor care o vor utiliza drept bază materială a recolonizării cu gintă străină.

„Aceste primejdii ne obligă la lupta de apărare și înainte de aceasta ne obligă a stinge învrăjbirile și a reface unitatea. Ca atare, nu-i de subestimat ce vă informăm și ce vă rugăm."

Închidem reproducerea textului.

Întrebăm:

Cu ce scop și *în slujba cui* nu ni s-a răspuns de 18 luni — din mai 1991 pînă în decembrie 1992?

Cu ce scop și *în slujba cui* a opera mîna secretă care a sustras actul înregistrat din arhiva Asociației?

Cu ce scop și *în slujba cui* s-a încercat intimidarea mea cu amenințarea de împușcare anonimă pe stradă?

Cu ce scop și *în slujba cui* s-a organizat la 23 aprilie 1992 ședința cu atacuri și calomii din toate părțile, inclusiv urletul *„Ești un laș și o lichea"* care să-mi provoace pe loc *hipertensiune arterială* și *hemoragie cerebrală?*

Cu ce scop și *în slujba cui* are loc în prezent, atît în țară cît și în Exil *campania de dezinformare* cu acuzația absolut mincinoasă că *eu* și *nu ei* sînt

agenţii Securităţii şi cu acuzaţia absolut neîntemeiată că *eu* şi *nu ei* se vor şefii Mişcării?

Noi ne vom face datoria de *a lupta împotriva* acestei duble campanii sinergice de deinformare. Dar sînt definitiv pierduţi aceşti peste doi ani, în cursul cărora s-a obţinut *marginalizarea persoanei mele* şi încă mai grav s-a obţinut *instalarea a încă unei imposturi* la conducere.

Milcoveanu Şerban

9

ADEVĂRUL din culisele BASARABIEI

În articolul: Prutule — adîncă rană...

Cine deţine puterea în Basarabia,

publicat în Baricada din 19.I.1993, Alecu Reniţa, deputat în Parlamentul din Chişinău, preşedintele Mişcării Ecologiste din Moldova, aduce unele precizări care fac posibilă înţelegerea situaţiei actuale din Basarabia.

Autorul susţine şi demonstrează că nomenclaturiştii rusofili aveau absolută nevoie, pentru a supravieţui, de democraţii naţionali. Fără liderii şi personalităţile din mişcarea de eliberare naţională în forul legislativ echipa comunistă s-ar fi prăbuşit cel tîrziu în timpul puciului din 1991. Aveau nevoie de democraţi atît pentru a dezorganiza mişcarea de eliberare naţională cît şi pentru a crea iluzia că puterea supremă se află în mîinile Frontului Popular Creştin-Democrat din Moldova, pentru ca în spatele acestei iluzii partidul comunist să se regrupeze şi să se infiltreze în toate sectoarele.

Moscova dirija cu abilitate atragerea forţelor democratice în sistemul totalitar pentru a le compromite. Prin crearea unor formaţii statale de tipul Transnistriei să demonstreze incapacitatea democraţilor de a conduce şi totodată să arunce asupra lor vina dezastrului la care ei au adus ţara. Şi cedarea postului de prim ministru unui democrat a avut acelaşi scop, executivul fiind în permanenţă sabotat. Iar pentru a împiedica desprinderea de imperiu şi a frîna procesul de reîntregire au speculat romăno fobia, neajunsurile din economie, lipsurile de mărfuri, au încurajat corupţia, hoţia, anarhia, conflictele inter-etnice.

Spectrul sărăciei îi face pe oameni să se depărteze de ideile de renaştere naţională. Din stat parlamentar Moldova ajunge stat prezidenţial. Rolul nefast jucat de Mircea Snegur (preşedinte) şi de Andrei Sangheli (prim ministru), amîndoi membri ai comitetului central al partidului comunist al Moldovei, este clar. Este arătată şi degradarea la care au ajuns unii deputaţi din blocul parlamentarilor democraţi, numai pentru a-şi menţine privilegiile.

(Nu negăm, ci, dimpotrivă, pledăm pentru posibilitatea convertirii sufleteşti, deci naţionale şi democratice, dar în baza atîtor precedente dezamăgitoare din trecut nu acordăm încrederea şi sprijinul decît după dovezi concrete, irefutabile, făcînd imposibilă întoarcere din drum).

Consolidarea Statului Moldovenes aşa cum se face acum înseamnă de fapt independenţa faţă de România şi nu faţă de Rusia. Vechile idei despre două naţiuni diferite, despre două limbi diferite, renasc, iar faptul că unele instituţii, întreprinderi, formaţiuni social-politice din Moldova şi din România au pornit de la sine să fuzioneze este considerat ca un pericol pentru independenţa Statului.

Iar în concluzie, autorul spune că: După aproape trei ani de guvernare „autohtonă" trăim cu iluzia că am pornit spre Bucureşti... dar încă nu am ieşit din Kremlin.

Şi Kremlinul nu lăcrimează!

De fapt articolul lui Alecu D. Reniţă ar trebui citit cuvînt cu cuvînt.

Victor Macarevici

P.S.

Este cel mai substanţial text din acest număr. FELICITĂRI: către autor pentru perspicacitatea inteligenţii şi către redacţie pentru sensibilitatea la Adevăr.

10

Să încheiem actuala „Cronică a observatorilor politici" cu ce ne atenţionează şi ne consiliază *Înţelepciunea antică*.

1. *Mundaka-Upanişav* (sanscrită) 3, 1, 6: „Numai Adevărul deschide drumul care duce la zei.
2. *Anaxagoras* (500—426 în Hr): „Numai din cauza propriilor noastre slăbiciuni nu sîntem în stare să deosebim Adevărul".
3. *Empedocles* (490—430 în Hr): „Cu multă trudă se găseşte adevărul şi cu multă greutate pătrunde în suflet crezarea".
4. *Agathon* (sec. IV în Hr): „Dacă vă spun adevărul nu vă fac bucurie; iar dacă vă fac bucurie, nu vă spun adevărul".
5. *Platon* (427—347 în Hr): „Nu există om cu drept de a fi mai respectat decît Adevărul".
6. *Demonstene* (384—322 în Hr): „Cu cît adevărul e mai important, cu atît mai mult întunerec este înaintea lui".
7. *Aristotel* (384—322 în Hr): „Amicus Plato, sed magis amica veritas".

Motto
Dar noi locului ne ţinem cum am fost asa rămînem.
MIHAI EMINESCU
(1850—1889)

Arta pentru artă si arta cu tendinţă. Stăm în turnul de fildes al artei pure atîta vreme cît patria e în siguranţă. Dar dacă norii se vor apropia de noi, ne vom cobori din turn si vom face artă cu tendinţă. Dispreţuim profund pe scriitorii fără instinct naţional.
George CĂLINESCU
(1899—1965)
(articolul „Avem un program")

EPICRIZĂ şi PROGNOZĂ

Cu preţurile mereu urcătoare după nivelul de putere al capitalismului şi cu salariile excesiv imobilizate la nivelul de proletarizare a comunismului, *o revistă* neoficială şi nesponsorizată ca „Învierea" *nu se poate susţine decît 50%* prin preţul de vînzare la public.

Pentru prezentul număr ne exprimăm *recunoştinţa* pentru micile, dar generoasele *donaţii* ale fraţilor noştri din *Sfîntul Exil Românesc*: jurist Stelian Stănicel (U.S.A.), ing. Ion Meţianu (U.S.A.), ing. Ion Simulescu (U.S.A.), agricultor Tudor Murgoci (Canada), filatelist Vasile (Bill) Guian (Canada), dr. Victor Apostolescu (Germania), jurist Tiberiu Simulescu (Germania), ing. Ştefan Logigan (Austria), economist Niki Constantinescu (Elveţia), dr. Elena şi dr. Theodor Buzzi (Elveţia), dr. Maximilian Corbu (Elveţia), Sergiu Manoliu (Franţa), şi îndeosebi mult regretatului Emil Mărcuşiu (Spania).

Următoarele numere cu materialul publicistic 33% pregătit şi 33% promis, vor apărea în funcţe de focul sacru şi de îndemnul intim al celor aşteptaţi, fiind invitaţi şi speraţi *să ne ajute.*

În numele celor de ieri şi în numele celor de mîine, mulţumim celor care la *Comemorarea* din *13 sept. 1992* şi-au oferit inteligenţa şi sufletul şi s-au constituit *„Comitet de Redacţie"*: Const. -Aurel Dragodan, Vasile Blănaru, Victor Macarevici, Cătălin Zelea Codreanu, Ion Horia Codreanu, Oltea Cătălin Codreanu, Gheorghe Vlad, Eugenia Gh. Vlad, Ion David, Andrei Macovei, Vera N. Totu, Vasile Văluşescu, Anca Neculce, Aurel Moraru, Octavian Tripa, Ileana C. Codreanu născută Bacaloglu, Xenia Mămăligă, Emil Perjeriu, Aristide Lefa, Răzvan Garbur şi Ion Păunescu-Daia. De prezentul volum răspund numai Milcoveanu Şerban şi prof. Macarevici Victor

administraţia: **CORNEL POPOVICI**

Lei 1000